

Bình Nguyễn Lộc

**Lũ
đoàn
mông
đen**

Tiểu thuyết

XUÂN THU

Lữ Đoàn Mông Đen

Bình Nguyên Lộc

vietmessenger.com

Tiểu thuyết tình cảm xã hội

Định không biết nhảy, nhưng cứ vào những nơi này mỗi đêm, sợ người ta sinh nghi, nên chàng cố bơi trí để làm cho sự có mặt của chàng được ổn. ¹

Dân chơi thì họ bất kể chàng, chàng chỉ lo bị nhờn viên của các hộp đêm này ngạc nhiên, tìm biết rồi có thể sẽ biết. Các em ca-ve, người tài-pán, các bồi bàn, toàn là những kẻ điếm mặt từng khách một để ghi họ vào sổ hồng, nếu họ sộp, vào sổ đen, nếu họ keo kiệt.

Mà không phải chỉ điếm mặt mà thôi đấy nhé. Họ sẽ truy tầm căn cước, nghề nghiệp chàng, thì nguy to.

Nguy to là vì cái nghề tạm bợ mà chàng quơ đại để ăn cơm, cái nghề ấy, họ mà biết thì chàng không còn làm được nữa, tức là bẽ chén cơm, chớ không phải sợ ai ám sát đâu.

Chẳng là chàng đang thất nghiệp, tới xin tiền một thằng bạn, ngờ sẽ bị nó hất hủi chàng, không dè nó lại mừng rỡ reo to lên:

- Cứu tinh đã đến !

Rồi nó lại hỏi thêm:

- Mày có cần tiền không ?

Có mịa mai chưa ? Chàng tưởng nó giễu chàng, nên chàng nín lặng hồi lâu vì cảm tức rồi mới nhẫn nại đáp:

- Ờ... hơ... cũng hơi cần.

- Mày có thích chỗ làm lương cao chẳng ?

- Tao chỉ mong có bấy nhiêu đó thôi.

- Vậy mai đi làm, nói đúng ra là tối mai. Tối nay, tao sẽ tiến dẫn mày với "ổng" là xong.

- Nhưng làm cái quái gì mới được chớ ?

Câu chuyện này xảy ra lúc ông Diệm đang cầm quyền.

- Nè, thằng ấy nói, phải giữ mồm giữ miệng đa nhé. Hiện ông Mật vụ trưởng vừa lập một cơ sở lấy tên là "Lữ đoàn mông đen" và cần vài nhơn viên lỗi lạc cho Lữ đoàn, mỗi nhơn viên được xem như là ông xếp của một khu riêng biệt.

Mày có vó sang trọng, tức là mày khá mông đen, thì mày được lắm. Ông nhờ tao tìm người đáng tin cậy, có khả năng, tao cũng chẳng biết ai, nên đang bế ọc đây thì mày tới, may quá !

- Nhưng Lữ đoàn ấy sẽ đánh giặc với ai ?

- Định hỏi.

- Không có đánh giặc, đánh giả gì hết ráo. Đó là dịch ở danh từ "Brigade mondaine" ra. Lữ đoàn mông đen chỉ cần len lỏi vào các giới ăn chơi để theo dõi những công chức, những nhơn vật tăm tiếng mà ăn chơi quá khả năng tài chánh của họ để mà báo cáo lên thượng cấp, rồi thượng cấp làm gì họ, mình cũng chẳng cần biết. Dễ ăn lắm mà.

Mới nghe qua thì quá dễ ăn thật đó, nên chi Định nhận lời lập tức, lòng

phần khởi vô cùng.

Nhưng đêm nay, đêm đầu làm việc, vào vũ trường Eldorado, chàng mới thấy là khó ăn.

Chàng có vó sang trọng thật đó, nhưng lại không sang trọng tí nào, vì chàng là học trò mới ra trường vừa tìm được một chỗ làm thì vài tháng sau đã bị đuổi, vì cự với ông chủ hãng, thế thì lấy tiền đâu mà chàng ăn chơi để sang trọng ? Như vậy, mặt mũi của những ông bự mà chàng có phận sự theo dõi, chàng không biết ra sao cả, chàng như thảng mù thì còn làm ăn gì được.

Mà cho đến cái chuyện tầm thường là cứ tạm thủ vai một khách hào hoa phong nhã, đi khiêu vũ, chàng cũng chẳng làm được thì nghĩ ra, khó ăn không biết bao nhiêu.

Nhưng may quá, uống cạn chai Bireley là chàng có hứng liền, như nhà thơ Tản Đà uống hết chai rượu Văn Điển vậy.

Trong ánh đèn mờ, chàng thoáng thấy cô thu ngân viên ngồi đằng kia không biết ra sao, nhưng chắc chắn là cũng khá đẹp.

Vậy chàng cứ làm bộ si cô này cái đã, cho có lý do la cà ở đây, rồi sau hãy hay.

Định đã nghiên cứu kế hoạch rất kỹ.

Chàng không giả đò si vũ nữ vì thu ngân viên khó xơi hơn nhiều, tức là phải tốn lắm thời gian, mà chàng thì rất cần sự tốn kém ấy.

Với lại si thu ngân, có vẻ tư cách hơn si vũ nữ nhiều lắm. Chàng chưa có được bộ vó ăn chơi thì si người nào trang nghiêm, thiên hạ thấy là ổn hơn, không chú ý đến chàng.

Thứ nữa, là thu ngân làm việc tương đối lâu bền hơn vũ nữ, các cô vũ nữ thì có thể đầu hôm sớm mai, đã đi làm nơi khác rồi, mà chàng thì có phận sự công tác ở đây rất lâu.

Nghĩ xong mưu mẹo tài tình ấy, Định len lỏi giữa các bàn để tiến đến cái quầy thu tiền, quầy này chỉ là quầy của một quầy bar rất dài, bên trong quầy, cách cô thu ngân viên mấy thước, có mấy cô chiêu đãi viên đang ngồi ngáp vặt và nhìn những chiếc ghế cao đặt bên ngoài quầy, trước mặt họ, góa bụa khách nhậu vì bọn vào vũ trường, thường thì không hoan nghinh họ bao nhiêu.

Định gọi một cái Martini phía bên bọn chiêu đãi viên, nhưng lại không thót lên ghế trống mà ngồi, bưng ly rượu bước ngang như con cua để qua phía cô thu ngân viên. Thành tình chàng lặng người đi.

Con người mà chàng chỉ tính làm bộ si lại đẹp không thể tưởng tượng được.

Ở đây tương đối sang hơn toàn thể vũ trường, vì trước mặt cô thu ngân viên có đặt một cây đèn bàn viết, chụp pha lê xanh đục, không chiếu ánh sáng ra ngoài, nhưng soi tỏ mặt quầy ở đó và mặt cô ta. Như vậy, Định không thể bị ảo ảnh như khi nhìn các vũ nữ dưới ánh đèn màu, da nhẵn cũng cứ trông như là non mơn.

- Không, cô này đẹp thật sự.

Cô thu ngân viên không làm gì cả, vì mới khai nhạc, chưa có ai trả tiền. Cô đang ngó mong ở đâu không rõ, chợt thấy một người đàn ông rà sát quầy, tiến đến trước mặt cô, cô cúi xuống dưới quầy lấy ra một quyển tiểu thuyết để đọc.

- Xin lỗi cô, cho tôi hỏi chút việc.

Cô ngẩng lên và bốn mắt gặp nhau.

Không ai nói gì cả, vì cả hai đang ngạc nhiên. Định nhìn kỹ lại thì "Nàng" đã khá cao niên rồi, chớ không còn trẻ nữa. Chàng đoán là nàng cũng ít lắm là ba mươi tuổi.

Còn "Nàng" thì lấy làm lạ mà thấy một anh con trai đáng em nàng, lại định tán nàng.

Vâng, nếu không phải là người quen, thì bất kỳ kẻ nào nam phái, lò mò đến đây cũng chỉ để thử tán nàng mà thôi, chớ không thể có lý do nào khác cả. Có chối cãi về việc tính tiền sai thì khách họ chối cãi với bồi bàn, bằng như muốn "kháng cáo" thì kháng cáo với quản gia, quản lý, với Mết Cơ gì gì ấy, chớ thu ngân viên hoàn toàn không liên hệ đến những xung đột đó.

Nhưng Định không thất vọng. Chàng chỉ cần chỗ núp thôi, cho thiên hạ khỏi nghi, chớ có phải là si thật đâu.

Vả lại, người đẹp thì chỉ cần đẹp là đủ lắm rồi, điều kiện tuổi tác chỉ là việc phụ thuộc.

- Ông cần việc chi ? Cô ấy hỏi.

- Tôi xin phép cô, đứng đây uống một ly rượu.

Người đẹp chắc cũng đã bị nhiều đàn ông xin phép lạ đời như vậy rồi, nên chỉ mỉm cười nói:

- Đáng lý thì không được nhưng mời ông cứ tự tiện.

- Thế nghĩa là, đây là một ân huệ phải không cô ?

- Tùy ông hiểu.

- Tôi hiểu đây là một ân huệ. Rất lớn. Và tôi sẽ biết ơn cô.

Thiếu phụ cũng chẳng buồn mỉm cười, mà cũng chẳng thèm làm bộ đọc tiểu thuyết nữa, ngó mông ra ngoài như trước. Nàng thấy rằng cậu em này rồi sẽ vỡ mộng ra, lát nữa đây, khi mà cậu em ngắm nàng mãi, rồi thế nào cũng đoán được tuổi của nàng. Như vậy mỗi quen biết giữa hai người sẽ không thọ được một đêm mà trò chuyện cho mất công.

Nhưng Định thì cần nói, bởi thằng si, phải tán chớ. Hơn thế, các em chiêu đãi viên đang xàm xì với nhau, chắc các em đang chế giễu chàng bị người đẹp cho leo cây.

"Ừ, cho đáng kiếp cái thằng làm tàng, nó chê chị em ta, đi tán bà già, để nó bị chìm xuống một lần cho nó ê cả mặt nó!"

Có lẽ các nàng đang rửa như vậy.

Tự ái đàn ông bắt chàng phải cứu vãn cái ê của chàng, nên chàng lại cố bươi trí tìm đầu đề câu chuyện thế nào mà người đẹp có muốn làm thình cũng không làm thình được với chàng.

Trí óc chàng đang chạy nước rút ba trăm cây số một giờ. Và nó chạy tới đích.

Chàng hỏi:

- Thưa cô, cô có biết vì sao mà tôi lại uống rượu không phải chỗ như thế này hay không ?

Quả nhiên thiếu phụ bật cười, day lại nhìn chàng mà đáp bằng một giọng hóm hỉnh:

- Vì ông nhìn tôi từ đằng xa, không thấy rõ được nên ông lầm.

- Không. Muôn ngàn lần không.

- Chớ vì sao ?

- Vì cái búi tóc của cô.

Thiếu phụ bị xúc động trông thấy. Nàng có lẽ là người đàn bà trẻ đẹp độc nhất ở Sài Gòn còn để búi tóc.

Có lẽ nàng đã được lắm người si, nhưng chưa hề có ai si vì búi tóc của nàng cả.

Người đẹp, đẹp một vẻ đẹp thùy mị, hóa trang rất kín đáo và theo lối xưa, chớ không phải hóa trang dữ dội như đào hát, hoặc hóa trang phong trần như những gái hộp đêm, thành thử trông nàng cứ như là nữ sinh.

Mà cái búi tóc lối thời của nàng cũng không biến nàng thành thôn nữ quê mùa đâu, bởi nàng biết ăn mặc hợp thời trang, gương mặt và dáng điệu thì thành và đài các, y như là một chiếc lọ Khang Hy đặt vào giữa một phòng khách trang trí tối tân, không có vẻ lọ cổ chút nào, hay vẫn là cứ lọ cổ, nhưng đó là cái cổ bất hủ, đi đôi được với cái kim như thường, mà cả hai thứ lại nương tựa lẫn nhau, tôn vẻ đẹp cho nhau nữa.

Người đẹp cũng hóm hỉnh. Đã đẹp, lại còn muốn độc đáo. Mà khó lòng độc đáo bằng cái gì được, bởi phụ nữ Sài Gòn ngày nay họ đã bày vẽ đủ thứ trò mới lạ rất təc-ni-co-lo để được nổi bật lên, thì còn biết may áo lối nào, uốn

tóc kiểu gì cho đặc sắc bây giờ ?

Thế nên nàng cho mái tóc của nàng "de" lại lối ba mươi năm về trước, các cô gái khác không đủ can đảm de theo, bởi phải đẹp kinh hồn kia mới cứu vãn được cái điểm cổ lỗ là búi tóc.

Cô thu ngân viên đã đổi nét mặt và đổi giọng, vẫn còn hóm hỉnh, nhưng đã hơi có cảm tình:

- Nói thế không phải. Chắc ông tưởng nhớ đến một người chị cả thương mến, đã qua đời, khi thấy búi tóc của tôi ?

- Thừa cô không! Tôi là trưởng nam, hay nói cho đúng là con một của ba má tôi. Tại tôi thấy ai cũng phi-dê hết thủy, hóa ra họ xoàng quá, cô khác họ nên tôi mới chú ý đến cô.

Thiếu phụ mỉm cười rất tinh nghịch:

- Thế ông chú ý từ xa không được hay sao ?

- Tôi cần biết người có mái tóc độc đáo, nhan sắc có độc đáo hay không. Giờ thì tôi đã chắc bụng rằng hai thứ ấy ăn khớp với nhau, nơi cô.

- Ông nịnh cũng khá giỏi đó.

Các em chiêu đãi viên đã hết dám khinh chàng nữa. Họ thủ phận, trò chuyện như thường với nhau và ngáp vặt.

Định lại tán:

- Tôi rất buồn mà không được nịnh cô lâu hơn, vì cô sắp có công việc rồi. Nhưng tôi cầu khẩn cô cứ để cái ơn huệ mà cô ban cho. Tôi sẽ hưởng nó

một cách im lặng.

- Ông cứ tự tiện. Nhưng tôi không nỡ để cho ông đứng ngậm câm mãi, nên thỉnh thoảng giữa lúc hai lần thu tiền, thối tiền, tôi lại sẽ nói với ông một câu.

- Ông huệ lại càng to hơn. Thật khổ cho tôi ! Rồi tôi không biết lấy gì để đáp cái ơn ấy cho xứng đáng ?

Định biết rằng đêm nay chàng không làm việc gì được đâu. Chàng chỉ vào đây để quen với không khí. Chàng còn phải học nhảy nữa, và sớm lắm, tuần lễ sau mới công tác được.

Dầu sao, mọi việc cũng xuôi chèo mát mái nhờ buổi chuyện trò này. Và chàng còn đóng kịch vài đêm nữa với cô thu ngân viên thì trời sinh ra cái người đẹp năm 1960 này mà còn để búi tóc, là ông muốn giúp chàng thành công về nghề nghiệp vậy.

Giờ này chỉ leo heo có vài khách ăn ra về, còn dân nhót thì họ mới chỉ vào lai rai thôi, nên công việc của người đẹp cũng chẳng có gì. Định khỏi phải đứng trơ một mình quá lâu.

Thoạt tiên, trong những lúc nàng soạn tiền, chàng nghe hơi hơi mặc cảm vì "traị ba mươi tuổi còn xuân" mà chàng thì chỉ mới hăm sáu: "Gái ba mươi tuổi như chình mằm nê". Mặc dầu trong trường hợp đặc biệt của người đẹp, đó là một câu nói sai, bởi chàng đoán nàng ba mươi mà nàng đẹp hơn con gái 18 thì đâu có là mằm nê được. Mặc dầu vậy chàng cũng khó chịu.

Nhưng rồi chàng hãnh diện ra được.

Nếu có thằng nào chê cười chàng thì thằng đó nhà quê. Những thằng sành điệu sẽ tán phục chàng biết thưởng thức cái đẹp bất kể tuổi tác.

- Sao ông không nhảy ? Nàng ngược lên, sau khi trao đĩa tiền thối cho một người bồi bàn rồi cười hỏi thư vậy.

- Tôi cô đơn lắm, vô đây cố tìm ảo tưởng cho đỡ buồn mà lại may mắn gặp một tâm hồn bạn thật sự rồi thì còn nhảy nhót làm gì ?

Kể ra thì ai cũng cho rằng những thằng nịnh thì xảo lắm, nhưng ai cũng phồng mũi lên khi được nịnh.

Mới nói chuyện với nhau có một buổi, chưa tâm sự với nhau, mà "tâm hồn bạn" cái khi khô gì, vậy mà cô thu ngân viên vẫn nghe sung sướng không phải vì tánh cách "bạn" mà vì tánh cách "đẹp" của tâm hồn cô.

"Ừ, cái thằng cha này đi tìm tâm hồn thì hẳn tâm hồn nó đẹp chứ không khô khan. Mà nó nói đã gặp tâm hồn bạn là mình, thì hẳn chính là tâm hồn của mình cũng phải đẹp".

Hai cái "tâm hồn bạn" ấy lại rình nhau như hai kẻ thù cần giữ thế với nhau. Họ quan sát nhau để cố đoán tuổi tác của nhau.

Người đẹp bị mặc cảm vĩnh viễn, chứ không phù du như thằng con trai, bởi chỉ có nàng mới biết tuổi tác thật của nàng thôi, và nàng cứ lo cậu em kỳ cục này vỡ mộng.

Nàng không hy vọng gì cả đâu, vì đã sống nhiều, nàng biết quá, bọn đàn ông chúng nó si ghê lắm thật đó, nhưng lửa tình của thằng nào cũng chỉ là một mớ lửa rơm mà thôi, phương chi thằng cha này lại quá trẻ. Không hy vọng gì, nhưng nàng vẫn lo sợ vì dầu sao, hết được ai thấy là trẻ đẹp, cũng là chuyện đáng buồn.

Thà là nàng cứ ngồi trong bóng tối một mình, chứ đã được có kẻ chú ý, rồi

kẻ ấy lạnh lạt sau đó, nó ngậm ngùi làm sao ấy!

Vâng, mặc dầu quây thu tiền là nơi tương đối sáng đèn nhứt trong một vũ trường, cô thu ngân lại là người tối tăm nhứt của các hộp đêm. Khách thấy họ khó ăn, nên họ có đẹp bao nhiêu, ong bướm cũng chỉ bu quanh các đóa hoa dễ dãi khác mà thôi.

Định thì lần thân nghĩ đến một đạo vụ của nhà vua nước Anh hồi thế kỷ 18. Đạo vụ ấy như thế này:

"Người phụ nữ nào bất luận tuổi tác, địa vị xã hội, bất luận là trinh nữ, kỹ nữ hay góa bụa mà dùng nước hoa, sự hóa trang, sáp, nước thuốc nhuộm tóc, nhuộm mi, răng giả, tóc giả, ngực giả, giày cao gót và các đồ độn bên trong để gạt gẫm quyến rũ một thần dân của nhà vua, sẽ bị trừng trị y như bọn phù thủy".²

Thật là đạo đức triệt để! Và nếu đạo vụ ấy mà được ban hành ở xứ ta, ngày nay, thì cô thu ngân viên này đáng bị xét xử trước hết.

Đành rằng nhờ sức khỏe tiên thiên nên sự tươi trẻ tự nhiên còn được sống dai trên gương mặt nàng. Nhưng người ta vẫn đoán được niên kỷ của nàng, chỉ xê xích vài ba năm là cùng.

Nàng đã giỏi làm đẹp thế nào mà Định cứ耿耿 ngơ tự hỏi nàng trẻ hay già. Nói trẻ thì quả nàng cũng trẻ lắm, nhưng mà bóng dáng của thán, năm vẫn lấp ló đâu đó trên gương mặt của nàng.

Vì phải đóng kịch si cho thật khéo, để khỏi bị người đẹp bỏ đứng trơ một mình, nên những đêm sau đó. Định lại càng nỗ lực kinh hồn trong việc tán cô ta.

Thật sự thì lòng người đẹp là một tảng đá to, không gì lay chuyển nổi. O bà già, một ngàn lần khó hơn o con gái.

Nhưng nàng vẫn đóng kịch y như chàng, vẫn thủ vai kẻ đang rung động, vì mục đích khác, mà xin đừng ai hời hợt đoán rằng nàng định cho cá cắn câu để rút rĩa tiền bạc. Nếu thế thì câu chuyện này xoàng quá, đâu có đáng kể ra.

Cả hai đều đóng kịch, chỉ khác nhau ở điểm này, là Định còn khờ nên tin rằng cô Liên ấy đã mê chàng rồi.

Chàng đẹp trai, lại trẻ tuổi hơn cô ta, trông là thấy ngay, hơn thế chàng còn mang gần đầy đủ sự chơn thật của một người con trai chưa lăn lóc trên đường tình thì Liên mê chàng là sự thường, rất dễ hiểu.

Trong khi đó thì Liên vẫn cứ bán tính bán nghi. Nhiều kinh nghiệm sống nàng biết rằng con trai mới lớn lên rất mê đàn bà đứng tuổi mà còn đẹp chớ không mê con gái.

Nhưng cái anh chàng Định này không còn là con trai mới lớn lên nữa.

Hắn đã vượt qua cái giai đoạn mê đàn bà rồi, ít lắm là bốn năm năm.

Mà từ mấy đêm nay hắn đã có dịp ngắm kỹ nàng, có dịp đoán tuổi tác của nàng, chắc gần đúng sự thật, và nịnh nàng mãi ?

Vì cái búi tóc độc đáo của nàng ? Đó là một lý do khá ổn, nhưng đồng thời cũng đáng ngờ lắm.

Vì thẩm mỹ, người ta có thể mê một món đồ đẹp, chỉ vì món đồ ấy mà thôi, không bắt buộc mê luôn chủ của món đồ.

Có nhiều bà già mặc áo rất đẹp, may rất khéo, con trai vẫn biết thưởng thức áo quý của các bà, mà có vì thế mà chúng mê các bà đâu ?

Tuy nhiên, rồi nàng không thắc mắc cho lắm nữa. Nếu hẳn đóng kịch vì lẽ gì đó, cũng cứ mặc hẳn, miễn nàng đạt mục đích riêng của nàng là đủ rồi, mà mục đích của nàng, muốn đạt được, lại rất cần hẳn tiếp tục si, si thật hay giả đồ si gì cũng tốt cả.

o o o

Để đền ơn vị cứu tinh của chàng, đêm sau Định mang vào Eldorado tặng người đẹp một hộp kẹo, kẹo Tây chứ không phải kẹo Nhứt Bốn đâu, kẹo này từ lâu rồi không được nhập cảng nữa, chàng nài lại của một viên phi công nên mới có để làm quà cho Liên.

Liên khai kẹo ra ngay để cùng ăn với chàng, và hỏi:

- Ông chỉ mới cô đơn đây thôi, hay lâu rồi ?

- Lâu rồi.

- Bao nhiêu năm ?

- Không còn nhớ nữa.

- Tức không phải mới bị tình phụ ?

Định cười ha hả mà rằng:

- Nếu tôi "ĐƯỢC" tình phụ thì thú vị lắm.

- Ông nói lạ. Sao lại "ĐƯỢC" chứ không "BỊ" và sao lại thú vị ?

- Này nhé, nếu bị tình phụ, tức là đã được yêu người tình và được người tình yêu, ít lắm là sáu tháng. Như vậy không thú à ? Kể đó là bị nàng phụ thì được đau khổ, mà đau khổ thì là một thứ tình cảm rất hay ho, rất vừa khó chịu lại vừa dễ chịu.

- Tôi thật không hiểu.

- Có gì mà không hiểu. Này giờ cô đã ăn hết viên kẹo nào chưa ?

- Vừa nốt viên kẹo đầu đây thôi.

- Cô có nghe gì lạ không ?

- Kẹo có nhưn, mà không phải là nhưn đặc, nhưn làm bằng rượu.

- Rượu cay phải không cô ?

- Ừ.

- Nếu không có chất cay ấy, sau vị ngọt, cô sẽ ngấy ra vì kẹo chỉ là đường thôi, mà đường thì viên nào như viên nấy. Hưởng của ngọt xong, lưỡi cô bị tê tái vì vị cay, có thú không ?

Cô thu ngân viên cười rất giòn mà rằng:

- Ông nói đúng lắm và hay quá ! Vậy ĐƯỢC tình phụ là sướng hơn là loan phụng hòa mình bách niên giai lão ?

- Hình như thế.

- Và ông hiện đang hòa mình với một con chim loan, nên đâm ngấy ra và cô đơn.

- À, không phải vậy. Tôi chưa hề có con chim loan nào cả, mà cũng chưa hề bị ai phụ.

- Tôi không tin rằng ông chưa hề yêu ai. Nhưng ông cần gì cái vật ấy, ông ăn nói ngộ nghĩnh là đủ rồi.

Đêm nào Định cũng cà rà trước quầy râu tiền và cũng có vài câu ngộ ngộ khiến cho người đẹp cười giòn lên những chuỗi cười chơn thật, nhưng chàng ngạc nhiên lắm mà thấy sau những chuỗi cười ấy, người đẹp có vẻ lo xa, và một niềm sầu muộn gì không rõ cứ chực chờ để xâm chiếm lấy gương mặt tươi trẻ và ngày thường hẳn phải rất yêu đời của nàng.

Có những lúc người đẹp nhìn sững chàng bằng đôi mắt đi vắng, nhìn mà có vẻ không thấy, và chàng định bụng rằng người đẹp đang đau tương tư vì bị bỏ cho ra rìa.

o o o

Một tuần lễ sau đó, Định đã nhảy được, và đêm đầu mà chàng ra sân, người đẹp hết cả hồn vía, thấy kế hoạch của nàng sụp đổ cả rồi.

Trong khi nàng ngồi đó mà thần thờ rất lâu, thì Định đóng kịch si người vũ nữ đầu nhảy với chàng.

Dân chơi người mình mắc phải cái bịnh này là thích xưng tên tuổi, chức tước với các em lắm, để le chẳng, nên chi các em là một thứ thông tấn xã rất thạo tin mà Định quyết định khai thác họ cho tới giọt "biết" cuối cùng của họ.

Với em ca-ve, chàng khỏi phải trở tài như với cô thu ngân viên, vì em có phận sự làm vui lòng chàng, nên chẳng mấy hồi, chàng biết được ba sĩ quan cao cấp, một ông tổng giám đốc, một chuyên viên cao cấp, một thầy ký, hai

ông chủ báo, một nhà văn nghệ, một ký giả.

Thật ra, thì người vũ nữ đã cho chàng biết căn cước cả khối người, nhưng chàng quên hết, chỉ nhớ có bấy nhiêu đó thôi, nhất là nhớ cái thầy ký ấy mà chàng đoán rằng tinh thần thượng cấp của chàng là muốn theo dõi những người như vậy, lương năm bảy ngàn mà dám đóng đô nơi các hộp đêm thì tức họ là con hạm thứ bự.

Giờ thì Định đã hết cần người đẹp rồi, nhưng chàng là con người khá tấm lòng, ăn ở đoản hậu quá, chàng chịu không được, mà chàng lại cứ tưởng rằng người đẹp si chàng, nên chỉ vì thương xót, một lát sau đó, chàng trở lại cái quầy cứu tinh của chàng trong những đêm đầu bơ vơ.

Người đẹp đóng kịch ghen, gay gắt hỏi:

- Anh đã tìm thêm được một "tâm hồn bạn" nữa rồi đó hả ?

Lần đầu tiên, nàng gọi chàng bằng "anh". Chàng cười hề hề đáp:

- Thì cũng nhảy bậy vài bản cho đỡ cuồng chơn cuồng căng vậy mà!

Thái độ của Định đêm nay, thoát biết thì có vẻ vô lý lắm nhưng thật ra, chàng đã trót lại đây vì thương xót, thì chàng phải tiếp tục đóng kịch là rất hữu lý vậy. Mà chàng còn đóng xuất thần hơn trước, để xí xóa mọi việc.

Chàng nghĩ rằng mai mốt, người đẹp đã quen chịu đựng rồi thì chàng có lẽ luôn cũng không sao cả, chớ đêm nay nàng đang bị rối loạn tâm tư thì nên từ thiện để cho nàng đỡ khổ.

Người đẹp lại thủ vai đau khổ, không xụ mặt như một người vợ, một cô tình nơn vụng về rồi làm khó chịu người đàn ông. Nàng ta chau mày, cắn môi rồi rưng rưng lệ dài, tài tình thế nào mà Định gần gần tin là cô ta đã

yêu chàng thật sự. Thế nên chàng lấy giọng võ về mà nói:

- Cô Liên ơi, xin cô biết cho. Tôi cứ ngỡ tôi còn rảnh rang nên có quyền vui, không dè, trong tinh thần của người kia, tôi là kẻ có bốn phận trung thành. Nhưng giờ đã hết điều ấy rồi, tôi nguyện sẽ không làm buồn người đó nữa đâu.

Định giả dối vì nghe tội nghiệp ai kia ngỡ rồi chẳng có gì lôi thôi, nào ngờ chàng bị dính ngay, y như một con chim đậu phải cây que quện mù mít của bọn đánh bẫy mù, vừa đặt chơn xuống là rút lên không được nữa.

Người đẹp đã bắt mạch được "cậu em" này rồi. Cậu ta võ mộng, nhưng cậu ta là người đa cảm, biết điều, tốt bụng, thích làm quân tử Tàu, mà nếu không thích, cậu ta cũng đã trót làm anh hùng rơm rồi thì không thể thoát ra khỏi cái bẫy mà nàng đặt.

Bài toán bế đầu của nàng đã đến lúc phải được giải lý hỏa tốc, mà anh con trai này vừa lọt vào rọ thì phải chụp ngay lấy hãn, nếu không hãn sẽ vùng vẫy để cố thoát và có thể thoát được thì nguy quá.

Nàng không mong đợi một vị cứu tinh nào cả, nhưng khi không, khi không, hãn lại nhào vô để nạp mạng, và ràng đã chụp được đầu con lươn rồi, phải mần thịt nó ngay, bởi lươn hay vượt lắm.

Thế nên người đẹp quệt nước mắt cá sấu rồi ghen ngào nói:

- Làm thế nào mà em còn tin anh được ?

- Tôi xin thề.

- Khỏi, đời bây giờ ông bà không bẻ cổ, không vạ họng ai nữa hết mà thề cho mất công. Em chỉ cần một bằng chứng nho nhỏ thôi.

- Rất sẵn lòng, vậy cô thích loại bằng chứng nào ?

- Anh đã bảo rằng anh chưa vợ, vậy anh có dám mời em về nhà một lần hay không ?

- À, ngỡ gì chớ chuyện đó thì không có gì dễ dàng bằng, và đó là một vinh hạnh cho tôi.

Định đã nhận được của quỹ đen một số tiền khá to, tiền đi ăn chơi mỗi đêm, nhưng chàng lại lấy đó mà mua sắm y phục và đồ đạc trong nhà, nhà chàng bây giờ đã khá tư cách, khỏi phải xấu hổ mà tiếp một người có phong độ như cô Liên này.

Chàng thấy rằng mình đã bị dính một cách miễn cưỡng, nhưng không sợ. Nàng đẹp, và qua đường với nàng một thời gian cũng đỡ buồn. Nàng sẽ không bám níu vào chàng đâu mà lo, vì chàng không xu.

Còn nếu như nàng yêu thật tình, quyết tính chuyện lâu dài với chàng đi nữa, cũng chẳng sao. Căn nhà ấy chàng thuê chớ không phải mua, bất quá chàng quất ngựa chuối là thoát.

Hai tháng sau, chàng sẽ sang công tác ở các hộp đêm khác rồi, mà nàng là thu ngân viên chớ có phải là ca-ve đâu mà đổi chỗ làm dễ dàng để theo truy nã chàng ở các nơi khác.

Người đẹp đôi buồn làm vui, và chính nàng gọi cho chàng một ly rượu, rồi nói:

- Mời anh ly rượu này, để nhớ ngày hạnh ngộ đêm ấy và để liên hoan trước cái ngày mà ta sẽ quen thân nhau. À, hôm nào em đến thăm anh được ? Phải ban ngày đa nghen vì ban đêm em bận ở đây. Nhưng em thích đến anh

ngày mai này, để anh không kịp sắp đặt cho bà xã về quê.

Định cười ha hả mà rằng:

- Năm giờ khuya tôi sẽ cho nái xè của tôi về vườn với tám đứa con của tôi, để chúng nó thăm ngoại của chúng nó. À, ngày mai chắc cô phải ngủ suốt buổi sáng. Vậy cứ đến vào buổi xế, kể từ ba giờ rưỡi trưa, giờ ấy tôi đã ngủ trưa dậy rồi, đã tắm xong rồi.

- Ô kê.

o o o

Người đẹp đi xét nhà của Định từ trước tới sau mới chịu tin rằng Định độc thân, mà hiện cũng chẳng có nhơn tình. Một người đàn bà, nếu có, đã để dấu vết lại đây, không sao che giấu được trước một cặp mắt giỏi quan sát, mà Liên thì không tìm thấy lấy một sợi tóc nữa.

Họ trở ra buồng tiếp khách trước nhà để nói chuyện. Người đẹp quả nhiên đã khá cao niên rồi. Giờ ngắm nàng trong ánh sáng ban ngày, Định thấy những nhãn tiên phuông mà sự khéo tay hóa trang đã che đậy được ngay cả giữa ban ngày nữa, đối với những kẻ chưa có dịp nhìn nàng nhiều lần như chàng, tức là còn bị chóa mắt vì những đường nét khéo tạc vô song nơi nàng.

Đây là một nhan sắc xưa kia vô địch, nay tuy chưa hẳn về chiều chớ cũng đã xế bóng rồi, nhưng nhờ vô địch nên nó còn giữ được phần nào cái lộng lẫy mong manh của nó.

Người đẹp từ lúc vào nhà đến giờ luôn luôn cố vui tươi, nhưng Định tế nhị nhận được rằng nàng đang lo lắng nhiều lắm.

Chàng rất kinh ngạc mà bị tấn công một cách chớp nhoáng quá sức tưởng

tượng, chưa hề nghe ai kể một trường hợp như thế bao giờ.

- Anh Định nè, em tưởng ta nên sòng phẳng với nhau là hơn, nàng nói như vậy.

- Tôi cũng nghĩ như cô.

- Em xin hỏi anh điều này. Anh có thật tình yêu em hay không ?

Thật là không thể tưởng được, không phải là sự thay bậc đổi ngôi, nữ lại chinh phục nam, mà lại chinh phục trắng trợn quá, nhưng không tưởng tượng được là tánh cách vô lý của câu hỏi.

Nào chàng có tỏ tình với Liên lần nào đâu mà nàng hỏi như vậy ? Cái lời hứa "trung thành" đêm rồi trong vũ trường, nàng có phải là con gái ngây thơ đâu mà không biết rằng đó là lời hứa ăn trọt của một anh con trai, anh ấy chưa bị ràng buộc vì cái gì cả.

Mãi lâu lắm về sau, Định mới hiểu rằng cái điểm vô lý này thật ra không vô lý chút nào hết. Liên đang quỳnh lên rồi, vì một bài toán bế đầu, nên chụp đại câu hứa mà nàng dư biết là hứa bướng, để cột chàng luôn.

Sau mấy giây sững sốt, Định suýt bật cười vì ngỡ người đẹp si chàng lắm rồi, nhưng vì lịch sự, chàng cố cầm giữ lại, chỉ mỉm cười và nói láo:

- Còn phải hỏi !

Thật ra thì cho đến cả muốn hưởng Liên một lần vì xác thịt, chàng cũng không thèm khát cho lắm, mặc dầu Liên quả thật rất đẹp. Nếu tự nhiên mà Liên cho, thì chàng cứ nhận, nhưng không thích bỏ công ra chinh phục nàng đâu. Chàng thấy không có gì mạo hiểm trong trò đùa này thì cứ đùa, nhưng nghiêm trang, phiền phức, tốn công thì xin tha vậy.

- Như vậy, anh có thể hy sinh chút ít vì em được chăng ?

Định bắt đầu lo và tự bảo: "Chắc cô ả xin tiền. Nhưng còn lâu nghen chị hai! Con gái mười tám chắc sẽ thành công, chớ chị hai thì già quá; chị hai cho không tôi hoan nghinh, còn cái chuyện tài chánh thì xin hẹn kiếp sau".

Rồi chàng nói lớn lên:

- Cái đó cũng còn tùy.

- Tùy gì ?

- Tùy khả năng của cái bóp phờ của tôi.

- Anh làm to rồi, anh tưởng em là hạng người gì mà anh lại ngộ nhận ? Không, không hề có chuyện tiền bạc.

- Vậy sao gọi hy sinh ?

- Anh này lạ ! Không có thể hy sinh cái khác được sao ? Tình cảm chẳng hạn.

- Hiện nay tôi đang không yêu ai cả, và khỏi phải bỏ rơi ai cả, nếu cô mà có muốn tôi hy sinh tình cảm đi nữa.

- Cũng không hề có chuyện ấy. Em chỉ nói thí dụ vậy thôi. À, cửa trước của anh có mấy chìa khóa ?

- Hai.

- Ấy đó, anh có thể hy sinh đi một, để em kiểm soát xem có quả thật anh

đang không có như tình hay chẳng.

Định cười ha hả, rồi lấy ngay xương chìa khóa cửa, chiết ra một cái, trao cho Liên rồi nói:

- Cô cứ kiểm soát.

Chàng buồn cười quá. Té ra người đẹp si chàng lắm rồi.

Liên nắm được chìa khóa, bỏ ngay vào xắc và nói:

- Chưa hết đâu.

- Tôi sẵn sàng hy sinh thêm nữa.

Định cứ ngỡ rằng Liên chỉ đòi hỏi những chuyện trẻ con như thế thôi.

Nhưng bỗng nàng nghiêm sắc mặt lại, tạo ra một không khí nghiêm trọng vô cùng rồi nói:

- Em sẽ hiến dâng tất cả cho anh, cả linh hồn em nữa, em sẽ làm nô lệ cho anh, khi công việc xong đâu đó cả. Mà anh đừng tưởng rằng như thế là không có gì đáng kể đối với em đâu. Anh cứ điều tra tỉ mỉ về em và sẽ biết hạnh kiểm của em. Một người có tác phong đứng đắn như em mà hứa với anh như vậy, có khác xa một cô gái dễ dãi nào, hoặc một người đang dối. Không, em không giàu, nhưng không dối.

Định đã bắt đầu lo. Đối với chàng, trò tình ái chỉ là trò đùa. Chàng chưa bao giờ yêu chơn thật, và rất sợ bị lôi kéo vào những rắc rối tình cảm phiền phức. Người đàn bà này chưa hề đánh sét lên đầu chàng, nàng đẹp thì qua đường với nhau cũng thú vị, chí như nàng long trọng hóa trong câu chuyện như thế này thì thật lôi thôi.

Nên chàng chỉ làm thinh, không dám nói gì nữa sợ bị nàng cột chặt thêm.

Cô thu ngân của vũ trường Eldorado lại nói:

- Em lại cần thú thật với anh là em chưa yêu anh.

À, điều này kỳ lạ lắm. Chàng cứ ngỡ là nàng mê chàng chết đi, mê như diều đổ chớ không phải vừa đâu.

Nàng lại tiếp:

- Từng tuổi em, hẳn em không phải nhắm mắt mà yêu bừa như gái tơ đâu. Nhưng em sẽ nguyện yêu anh với tất cả tấm lòng em. Những điều này em nói ra với mục đích cho anh thấy rõ là sự hiến dâng của em đáng kể lắm vì có cân nhắc để bù lại sự hy sinh của anh. Em là người sòng phẳng.

Định đã bắt đầu nhức đầu. Chàng không thích nghe phụ nữ triết lý hay nói chuyện đời. Nếu họ không chọc chàng cười được thì họ nên nói cái gì cho nhõng nhẽo, chàng sẽ được thoải mái.

Nhưng vì lịch sự và hơi sợ con người này, chàng đành nhẫn nại chịu đựng.

Hơi sợ ?

Vâng. Kể từ lúc mà Liên nghiêm nét mặt để long trọng nói lên những điều làm chàng nhức đầu. Định bắt buộc phải ngắm nàng với một con mắt khác hơn là con mắt một chàng trai tán gái.

Và chàng thấy rằng đó là một người có phong thái nhã lịch lắm, cái oai phong như một mệnh phụ phu nhân. Không, con người này không phải là một người tầm thường đâu, mặc dầu hành động của nàng hôm nay thiếu tư

cách đứng đắn, có lẽ vì một lý do đặc biệt nào đó thôi.

- Anh nghĩ thế nào ? Người đẹp hỏi.

Chàng bối rối, ấp úng hỏi:

- O... hơ... tôi rất cảm động.

- Đây, em bắt đầu van xin cầu khẩn anh đây. Anh sẽ thấy lời hứa làm nô lệ của em, không phải nói ra cho vãn về đâu. Em cần anh thật sự, và nếu phải lạy anh, em cũng lạy ngay bây giờ nữa. Em đang lâm vào một ngõ bí không lối ra, thì may mắn lại gặp anh. Em vốn không định thờ anh, nhưng thấy tình cảm của anh đối với em, em mới nghĩ ra một sự đổi chác sòng phẳng, là xin anh một hy sinh nhỏ, nhỏ đối với anh, nhưng nó lại cứu em được. Để bù lại, em sẽ dâng cả linh hồn em cho anh.

Nói ra thì xấu hổ lắm anh ơi, nhưng thế nào cũng phải chịu xấu với một người, và xin anh chớ cười chê em tội nghiệp.

Số là em có một đứa em gái, nhà chỉ có hai chị em thôi nó mới 17 tuổi.

Mặc dầu chưa đoán được điều gì, Định cũng thoáng thấy một câu chuyện ly kỳ, nên sốt ruột lắm, muốn nghe tới.

Chàng hỏi:

- Hình như là cô góa bụa.

- Dạ, đúng như vậy. Nếu chồng em còn, em đâu có phải bế đầu với cái bài toán nan giải này, bởi có vợ, có chồng, giúp đỡ lẫn nhau, thì cái gì cũng có thể giải quyết dễ dàng hơn là một mình.

- Nếu cô không gặp tôi thì sao ? Tôi xem hình như cô đang cuồng lên, tức chuyện rui ro đó cần được giải quyết cấp bách lắm. Đó là một vấn đề tùy ngày, tùy giờ, chứ không tùy thuộc tháng hay năm, có phải thế không cô ?

- Vâng, đúng như vậy. Nếu không gặp anh à ? Thì em bảo là em đang bế đầu đây, và nếu không gặp anh, có thể tai họa lớn sẽ xảy ra.

- Dữ vậy lặn ?

- Ừ, em nó có thể đi đến quyên sinh.

Định đã hơi đoán hiểu, nhưng chưa dám chắc rằng mình đoán đúng. Có thể cô bé ấy bị ép duyên mà cô ta chống cự lại, gia đình cô định nhờ chàng thuyết phục cũng nên, hoặc cô bị cậu cao bồi nào đòi bắt xác, họ muốn nhờ chàng trị cậu du đãng ấy chẳng ?

Liên đã bảo là chàng khỏi phải hy sinh tiền bạc đó hay sao ? Mà khỏi phải hy sinh tiền bạc, thì có thể chỉ là làm những trò như vậy.

- Tôi đã sốt ruột lắm rồi, xin cô kể nốt.

- Nói ra thật xấu hổ...

Liên lại lặp lại câu nói khi nãy mà Định không chú ý tới bao nhiêu, giờ thì chàng mới nhận ra là then chốt ở đó. Nhưng chuyện gì kìa, thật là đoán không ra.

- ... Không nói giấu gì anh, em nó đã lỡ dại, và đã rui ro mang thai được ba tháng rưỡi rồi.

"Hà, thì ra chỉ có thế" Định nghĩ như vậy và nghe nhẹ nhõm cả người.

Chuyện đời thật là buồn cười một cách quái ác. Một việc đã làm cho điều đứng một gia đình, làm cho cô bé gái tính chuyện quyên sinh, thế mà phản ứng của một người ngoại cuộc là như thế đó.

Định nghe nhẹ lắm là vì cái họa của gia đình Liên, chàng không thấy rằng chàng có thể hy sinh để giúp đỡ họ ở chỗ nào cả, thì không sợ Liên đòi hỏi, cậy mượn gì khó khăn cho lắm đâu.

Nếu Liên đã chẳng đề nghị hiến dâng cả thể xác lẫn linh hồn cho chàng, có lẽ chàng đã đoán rằng cô thu ngân viên này định nhờ chàng nôm cô bé có chữa hoang. Nhưng cái lối dền ơn của Liên, không phù hợp với một giải pháp như vậy, vì nếu thế là loạn luân rồi, mà Liên thì xem ra không phải là con người ca-líp bất kể đạo đức.

- Chắc anh cũng thấy ngay rằng em chỉ có hai lối ra, một là giấu nó đâu đó để nó đợi ngày khai hoa nở nhụy, hai là giúp nó phá thai.

- Ý chết, sao cô lại nghĩ đến cái giải pháp ghê gớm đó ? Ở tù chết.

- Làm gì mà ở tù ?

- Nếu rui ro...

- Xuya lắm, người ta mới dám làm chớ.

- Không sợ tội với đất trời à ?

- Thật ra thì cũng sợ, nhưng chỉ tương đối thôi. Cái gì cũng tùy hoàn cảnh anh à. Nhật Bản, Trung Hoa, Ấn Độ họ không sợ mang tội sao ? Nhưng họ lại chánh thức cho phép phá thai, thì sao ?

- Họ mắc họa hơn mình.

- Còn gia đình em thì mắc họa khác. Nếu em giấu nó suốt 6, 7 tháng để đợi ngày sanh nở, em sẽ biết tìm cứ gì để giải thích sự đi vắng của nó, với bà con bạn hữu của em.

- Thì cô cứ nói sự thật rui ro ấy cho họ rõ.

- Như vậy còn chết nữa. Chính em nuôi nó vì không còn cha mẹ mà nuôi tức phải dạy dỗ. Giờ họ thấy nó hư thân mất nết họ qui tội cho em thì chết.

- Nhưng sao không bắt cái thằng tác giả của bào thai cưới nó ?

- Làm sao mà bắt được ? Kiện à ? Nếu kiện và thằng kiện cũng thiệt hại hơn là nín luôn, bởi tòa án không bắt thằng ấy phải cưới nó. Cùng lắm là bắt hấn bồi thường và cấp dưỡng tiền bạc mà thôi.

Nhưng gia đình em có cần tiền lắm đâu mà chỉ cần nó làm lại cuộc đời dễ dàng. Kiện xong và thằng kiện, nó sẽ có tiền, nhưng đồng thời cũng có một cục nợ trên tay không làm sao lấy chồng được, trong khi đó báo chí lại làm rùm lên đăng ảnh nó, tùm lum xấu hổ quá.

Vả lại, phải đợi nó đẻ xong mới kiện được, vì chừng ấy tòa án mới có thể nhờ pháp y truy tìm phụ hệ, còn bây giờ kẻ bị kiện mà chối thì ăn trượt, mà như thế còn lâu quá và chuyện xấu đã xảy ra rồi là cái bụng thè lè của nó không sao che được nữa nay mai đây.

Vả lại, nhứt định không chịu cung khai ai là tác giả của cái bào thai của nó thì biết làm sao?

- Sao nó lại tùm đàng với kẻ ấy một cách đại dột như vậy ?

- Em cũng chẳng biết sao nữa.

- Sao cô không la mắng nó, bắt nó phải khai ?

- Trời, nước đã tới trôn rồi còn ở đó mà mắng nó. Với lại nó cứ nay đòi tự tử, mai đòi quyên sinh chỉ vì cái thai không mà thôi, hành hạ tinh thần nó thêm, nó còn chết lẹ hơn nữa.

Định chỉ biết thở dài, và Liên nói tiếp:

- Anh thấy hay không là em chỉ còn nước chọn giải pháp thứ nhì ?

Định lại thở dài. Chàng không phải là nhà đạo đức, mặc dầu vậy chàng cũng rất ghê tởm trước chuyện liêu lĩnh tội lỗi đó.

Chàng hỏi:

- Bác sĩ nào ?

- Em không biết bác sĩ nào mà nhận làm. Vả lại, em cũng không đủ tiền mời bác sĩ. Họ mách cho một bà mụ trong Bình Đông, bà ấy giỏi, đã thành công trong rất nhiều "ca" rồi.

- Nguy hiểm !

- Thuốc gia truyền của bà ấy hay lắm!

- Khó tin.

- Chỉ phiền là cái chỗ nằm. Bà ấy không chịu làm tại nhà bà, mà nhà em lại không tiện vì khách khứa, bà con tới lui nườm nượp, lại còn kẻ ăn người ở nữa. Em lại không đủ mướn thêm căn nhà.

Định hết cả hồn vía, chàng chột hiểu cả. Chàng đang tìm cách từ chối khéo thì Liên tiếp:

- Ấy, sự hy sinh mà em xin anh là đó. Anh có thấy hay không là anh không tốn tiền tốn bạc gì cả. Anh chỉ cần cho mượn nhà trong sáu tiếng đồng hồ là xong hết.

- Thật ra thì gì kia, tôi còn không tiếc với cô huống chi là căn nhà này mà tôi thường vắng mặt, phương chi cô chỉ mượn có sáu tiếng đồng hồ mà thôi.

Nhưng tôi đã không đồng ý với cô về giải pháp ấy, thì không lẽ tôi từng đảng với cô.

- Xin anh thương xót mà đừng dùng tiếng từng đảng. Người ta chỉ từng đảng với một tội ác, mà chuyện này, có phải là tội ác hay không, đều tùy quan niệm, tùy hoàn cảnh cả, như em đã trình bày khi nãy.

Thình lình, có hai người khách lạ bước vào nhà mà không gõ cửa.

Dẫn đầu là một bà già trạc ngoài ngũ tuần, gương mặt rất có vẻ đâm heo thuốc chó lăm.

Theo sau vị nữ hung thần ấy là một cô gái, mặc đầm, gương mặt bơ phờ của cô ấy nhăn nhó như là cô ta đau đớn vì một vết thương nào. Liên đứng lên ngay và nói:

- Em nó đã tới và nó đã uống thuốc rồi. Nếu anh mà từ chối thì chết cả nhà em.

Định rụng rời. Bọn này âm mưu liều mạng và quyết nắm vạ nơi nhà chàng đây. Chàng nghiêm sắc mặt, nhìn Liên, toan cự nài thì bỗng nghe một

tiếng nấc.

Chàng quay lại thì bắt gặp đôi mắt của con bé, nó chắc đã hiểu cái gì, và hoảng sợ, nó van lơn cầu khẩn chàng một cách im lặng, cầu khẩn, nhưng không hạ mình thái quá, vì nó vẫn còn phong thái kiêu hãnh của một đứa bé cứng đầu.

Nó năn nỉ xin xỏ, nhưng chắc chắn nó không chịu lạy như chị nó đâu. Chính vì điểm ấy mà chàng do dự. Chàng thuộc hạng người chỉ biết thương xót kẻ nào còn biết tự trọng đôi chút mà thôi.

Định chau mày, cắn môi, suy nghĩ rất nhiều, rồi hai phút sau, chàng lặng lẽ nhìn con bé và bà già đâm heo thuốc chó, rồi chỉ tay vào buồng.

- Vạ tạ ơn anh!

Liên nói rồi mở xắc tay ra, lấy chìa khóa khi nãy mà trao lại cho Định.

Định cười gay gắt rồi hỏi:

- Té ra cô gạt tôi, lấy chiếc chìa khóa này để có thể vào nằm vạ ở đây, nếu tôi cương quyết từ chối, chớ không phải để kiểm soát cái khi khô gì hết ráo? Ha...ha...ha...Tôi còn non quá! Nhưng đây là một bài học hay cho tôi.

- Xin anh tha tội cho em và bỏ qua tất cả, giờ mà anh đã ban ơn bố đức rồi.

Thưa anh, giờ đã bốn giờ rưỡi, lối mười giờ rưỡi là xong hết, và nó sẽ tự lực ra về một mình vì giờ đó em làm việc, còn bây giờ thì nó đã có bà mẹ. Em ở đây, chỉ làm khổ cho anh mất công tiếp em mà thôi chớ chẳng ích gì, vậy em xin phép anh em về, và một lần nữa xin vạ tạ ơn anh.

- Cô về! Ha... ha... ha... Thôi thì cô cứ về.

Cô bé đã bắt đầu rên xiết trong ấy, nhưng Định không hay. Chàng đang no nức giận và đang no nức ghét bà chị không thương em, đành bỏ con bé một mình mà đi về.

Giây lát sau, chàng mới nghe tiếng rên và mới trở về với thực tại.

Chàng chỉ hơi khó chịu vì tiếng rên ấy thôi, tuy nhiên chàng cũng quyết ra đi, để cho khuất mắt, với lại để lát nữa ăn cơm tối luôn thể.

Chàng không cho người trong buồng hay biết gì cả, cứ lặng lẽ rút êm.

Đêm nay Định không công tác. Chàng phải ở nhà để đóng cửa, sau khi con bé ra về. Chưa hề có vợ, chưa hề biết chuyện sinh nở của phụ nữ, chàng cứ tin theo Liên bằng lời rằng con bé sẽ ra đi hồi mười giờ rưỡi.

Như thế chắc hồi chín giờ rưỡi công việc đã xong và con bé phải nghỉ mệt trong một tiếng đồng hồ. Tuy nhiên, bà mẹ hẳn phải đi hồi chín giờ rưỡi.

Trong lúc con bé còn mệt nằm đó, không biết gì cả, thì không để cho cái mẹ đâm heo thuốc chó ấy thấy rằng nhà không ai, lỡ mẹ ta chọt chiếc ra-đi-ô chẳng hạn thì cũng phiền.

Thế nên ăn cơm rồi một lúc là chàng về nhà.

Chàng đẩy cánh cửa không khóa hồi đúng chín giờ và kinh sợ đến cực độ mà nghe tiếng rên la rất to và nhất là rất có vẻ thất vọng.

Cũng liền khi ấy, bà mẹ từ trong buồng bước ra. Bà ta thấy chàng về thì hơi hoảng nhưng cố trấn tĩnh, và bình thản nói:

- Đã xong rồi cả. Thừa cậu tôi về.

- Đã xong thật à ?

- Dạ.

- Sao nó lại kêu la, rên xiết ?

- Dạ, tại hễ phá thì như vậy. Nhưng lát nữa là nó khỏe lại như thường.

Định không tin lắm, nên bước thử vào trong xem sao và chàng suýt ngất đi khi thấy cảnh tượng trước mắt: tấm ra trắng của chàng bị huyết nhuộm đỏ cả trọn phần dưới, từ hông con bé đổ xuống.

Con bé thì lóa lờ thân thể, da mặt trắng như tờ giấy bạch, đôi mắt trợn dọc lên, tiếng rên la đã dịu lại, không phải vì đỡ đau mà vì nó đã mòn hơi, kiệt lực rồi.

Chàng hốt hoảng hỏi to và hỏi thật nhanh:

- Sao, sao thế này ?

Con bé thở rất mau, nhưng lại rất nhẹ, nói đứt khúc câu sau đây:

- Bà ấy làm không được... nên kiểm cố... bỏ trốn đi... em sắp chết đến nơi.

Định cũng sắp chết đến nơi, vì tim chàng hình như ngưng đập rồi. Mồ hôi lạnh của chàng toát ra đầm đề trước cái viễn ảnh thoáng thấy: một xác chết trên giường chàng, đầy máu me.

Dầu sao, chàng cũng phải vào tù, không thể tránh khỏi, vào tù về tội tiếp tay phá thai, đó là nếu Liên chỉ trốn mất, không thừa kiện gì chàng, chớ nếu nàng trở mặt, cho rằng chàng là tác giả bào thai, rồi kiện đòi bồi thường

nhơn mạng thì tội chàng còn nặng hơn không biết bao nhiêu.

Chính chàng cũng muốn kêu lên, không phải là kêu đau, mà kêu trời, than khóc cho tai họa giữa đàng của mình mà mình mang vào cổ một cách oan uổng, và kêu cầu cứu.

Vâng, trong lúc hoảng hốt, kinh sợ, con người dễ có khuynh hướng kêu cứu tầm ruồng như vậy, mặc dầu họ biết rằng không ai mà cứu họ được cả.

- Trời ơi, tôi chết! Ông ơi, ông chở tôi đi nhà thương ngay, không thì muộn mất.

Cô bé van nài như vậy, giọng thỏm mồn thấy rõ là cô ta đã yếu lắm rồi, nhưng bản năng tự tồn còn giúp cô ta sáng suốt nghĩ ra phương thoát chết, nghĩ ra cái công việc cần thiết và cấp bách phải làm mà Định, vì hoảng quá, đâm ra mù mờ trí não không hề nghĩ tới.

Lời van xin của cô bé bỗng rọi vào trí chàng một tia sáng, và chàng không nói không rằng, nhìn sơ lại cô bé lần cuối rồi đông đi thật lẹ, khiến cô bé này cũng đâm ra tuyệt vọng ngỡ hãn là người thứ nhì bỏ trốn.

Cô ta nhắm mắt lại, nhẫn nại chịu số phận, cầm chắc rằng mình sẽ chết âm thầm nơi này, và cho tới xế mai, chị nàng mới hay biết, bởi chị ta tối nay bận làm việc cho tới khuya, rồi mệt nhọc chị về nhà luôn

- Vả lại, chị ấy cũng chẳng ghé đây làm gì, vì bà mẹ đã bảo đảm là lối mười giờ rưỡi, nàng sẽ như thường và sẽ gọi xe về nhà được.

Về tới nhà không thấy em, chị ấy định ninh rằng nó còn mệt lắm và ân nhơn của chị ấy cho nó tạm nghỉ lại đó một thời gian ngắn, ít nhất là đêm nay.

Rồi chị ấy ngủ mãi tới trưa mai mới thức dậy ăn cơm, ăn cơm xong, lại ngủ trưa liền, theo thói quen.

Xế đến chị ấy mới bắt đầu bần khoản, đến đây để tìm thấy cái xác đã lạnh ngắt từ bao giờ rồi.

o o o

Trong vụ này, có rất nhiều người muốn lạy ai đó, mà người cuối cùng là Định.

Chàng muốn lạy vị bác sĩ quen, bởi ông ấy nhứt định không đi. Ông ta không đại gì mà dính líu vào một vụ phá thai cho khổ thân.

Sở dĩ Định không chở cô bé đi nhà thương, vì chàng không biết nhà thương họ sẽ nhận con bệnh hay không, với lại sợ bị điều tra, lôi thôi lắm.

Chàng thề bán sống bán chết với vị bác sĩ quen ấy rằng cái thai đã ra xong, cô bé chỉ bị nhiễm chứng thôi, và thầy thuốc rất cần để trị bệnh cho cô ta, chớ không phải là để tiếp tục một vụ phá thai hồng giữa chừng. Không biết vị bác sĩ ấy suy nghĩ thế nào mà rồi rốt cuộc ông ta nhận lời, đi soạn mọi thứ cần dùng rồi năm phút sau đó, ông ta tròng ngoài bộ bi-da-ma một chiếc áo choàng trắng, đoạn bảo Định lên xe ông để cùng đi với ông.

Định đã đỡ lo phần nào, nhưng vẫn chưa hết sợ vì khi nãy, giọng cô bé rất là mong manh như sợi chỉ nhuộm sấp đứt và da mặt cô trắng dờ, thấy mà bắt sợ, thì có thể đã quá trễ rồi.

Dọc đường lại suýt xảy ra tai nạn. Không việc gì, nhưng người đi xe gắn máy, y có lỗi mà vì dốt luật đi đường nên y cứ lo đứng đó mà gây sự mãi.

Chẳng, tới một ngã tư kia, xe bác sĩ quẹo tay mặt, suýt đụng phải một xe

gắn máy queo trái mà ôm sát cua.

Cái điêm hể cua tay trái thì phải queo lơi, không bao giờ ôm sát cua hết, điêm ấy không cần học luật đi đường cũng biết được, nếu ta thông minh. Nhưng không lẽ hàng triệu người không có bằng lái xe đều kém thông minh? Vậy mà những người ấy không hề biết điều đó, đáng sợ nhất là những người chuyên chở công cộng, như phu xích lô chẳng hạn.

Ông bác sĩ thắng xe lại kịp lúc nên không gây tai nạn.

Nhưng người cỡi xe gắn máy lại sần si hỏi:

- Anh có biết lái xe hay không?

Ông bác sĩ chỉ cười thôi. Nhưng người kia lại hỏi nữa:

- Đâu đưa bằng lái xe tôi xem coi.

Nổi xung thiên, ông bác sĩ hỏi lại:

- Anh là ai mà có quyền hỏi bằng lái xe của tôi?

- Để tôi thanh toán cho. Định nói.

Nhân phở vắng, Định toan xuống đánh cho thằng đó chết giắc, rồi chạy luôn là êm chuyện chớ cứ cãi qua cãi lại mãi thì con bịnh sẽ chết mất. Nhưng đoán được ý chàng khi thấy chàng vừa mở cửa xe, vừa nói câu đó, ông ấy vội lăm tay chàng lại, và có lẽ ông đã chợt nhớ đến thực tại nên ông ta cho xe vọt, bất kể lời mắng nhiếc của người đi xe gắn máy đuổi theo ông.

Câu chuyện ấy cũng làm họ mất gần năm phút, khiến Định nghe lòng chàng như lửa đốt.

Cũng may là lúc bấy giờ, đèn vàng đã bắt đầu chớp liên miên, chớ nếu còn đèn xanh, đèn đỏ thì chắc chàng hóa điên mất, sau hai ba lần kẹt đèn.

Không, chàng không lo sợ cho tính mạng của một cô gái không may may liên hệ tới chàng, mà chỉ sợ vào tù một cách lẳng nhách mà thôi.

Hình như là tội giúp phá thai, và xúi phá thai, bị pháp luật trừng trị nặng lắm, không rõ là mấy năm tù, chỉ nghe ai cũng nói nặng lắm thôi, mà chàng thì có thể bị khép vào cả hai tội.

Lại còn cái tội dụ dỗ gái vị thành niên nữa, nếu Liên trở mặt để gỡ nhục đối với dư luận và đối với bà con nàng.

Ờ, nàng cứ khai là con bé trốn nhà theo trai mấy bữa rày, nàng chưa kịp có bót, thì họ sẽ tin nàng hơn là tin một anh con trai bá vợ, mà họ tìm thấy xác con bé trong nhà.

Chớp được một anh con trai đẹp mã và có vẻ có địa vị trong xã hội, bằng cứ là hẳn có nhà cửa đàng hoàng, có tiền đi nhảy đầm thường xuyên mỗi đêm, lại độc thân nữa, chớp được một anh chàng như vậy để bắt hẳn làm bung xung đỡ đạn, làm cái bia che lờ lăm của em nàng, Liên hẳn sẽ không bỏ qua dịp tốt đâu, bởi qui tội cho chàng, dầu sao cũng ít xấu hơn là để thiên hạ đoán bậy, đoán bạ.

Vâng, họ sẽ lập nhiều giả thuyết động trời để cắt nghĩa tại sao cô gái nạn hơn lại cố giấu giếm danh tánh tác giả của cái bào thai.

Có lẽ Liên là người không ác, nhưng những người không ác vẫn có thể đâm ác khi họ lặn vào thế bí, sống chết mặc ai, miễn họ đỡ xấu thì thôi.

Khi cả hai đẩy cửa bước vào nhà, thì Định mừng rỡ như vừa trúng số độc

đắc vì chàng nghe tiếng rên hừ hừ, nho nhỏ vẫn còn. Bấy giờ chàng mới hoàn hồn lại phần nào, nhưng vẫn không dám mong rằng vị bác sĩ này sẽ cứu được một con bé hấp hối.

Chàng không dám theo vị lương y vào trong và mệt lả người, chàng nằm dài trên đi văng, bịt tai lại y như con đà điểu trong sa mạc chúi đầu vào cát để khỏi thấy cơn nguy hiểm đến.

Rồi chàng ngủ quên luôn.

Khi bị đánh thức dậy, Định càng hoảng hơn, vì chàng đang ngủ say, nhớ mang máng mình đang mắc họa, nhưng quên phức là họa gì.

Thấy chiếc áo choàng trắng của bác sĩ, chàng ý thức lại mọi việc và càng sợ hãi hơn nữa.

Chàng vụt ngồi dậy và hỏi lia:

- Sao, có hy vọng gì không bác sĩ ?

Ông thầy thuốc cười ngất mà rằng:

- Câu ấy, đáng lý gì anh hỏi bốn tiếng đồng hồ trước đây, vì bây giờ đã là hai giờ sáng rồi. Anh thật là con người vô ưu. Không sợ ở tù hả ?

- Trời ơi, té ra nó đã chết rồi ?

Chàng tái mặt mà hỏi như vậy.

- Nếu nó chết tôi đâu có cười.

- Chớ thế nào bác sĩ ?

- Anh đã gạt gẫm tôi, nhưng may quá lại đúng sự thật. Quả thật cái bào thai đã ra rồi, nhưng còn sót nhau nên cô ấy bị băng huyết dữ. Người giúp phá thai có lẽ là một bà mụ vườn dốt nát, chỉ có trong tay thuốc gia truyền mà không biết gì khác hơn nên bà ta hoảng hốt, bỏ trốn, có phải thế không ?

- Bác sĩ thật tiên tri.

- Không có gì mà khó đoán. Tôi đã nạo nhau ra hết cả rồi, đã sang máu, tiêm nước biển cho cô ấy, và cô ấy đã khỏe.

- Trời, thật là bác sĩ đê tôi một lần nữa.

- Nghe đây, đừng nói nhiều vô ích. Anh nên coi chừng cô ấy, nếu cô ấy trở mệt hay gì gì thì anh gọi tôi ngay. Nhưng chắc không có gì.

- Sáng nay tôi sẽ trở lại thăm hỏi mười một giờ.

- Rồi sao nữa bác sĩ ?

- Rồi thì cứ ăn uống và tiêm thuốc bổ một tuần lễ là cô ấy sẽ như thường. Anh đại dột lắm đa nghen. Vào tù như chơi. Mà đừng tưởng là giờ anh có thể yên thân được đâu. Nếu tôi không nghĩ tình quen biết tôi "si-nha-lê" cái vụ này cho nhà chức trách, anh cũng chết như thường, mặc dầu cô ấy đã thoát nguy.

- Xin bác sĩ thương xót.

- Đáng lý gì tôi không thương xót một người làm xằng như anh. Anh phải có can đảm gánh lấy hậu quả của tình yêu chớ.

- Thưa, không phải là tôi, bác sĩ à!

- Thôi đi, đừng có chối, tôi đâu có phải là nhà chức trách đi điều tra anh. Mà khi anh bị điều tra, anh có chối cũng vô ích. Thôi tôi đi đây.

Định thử người ra. Thì ra ông thầy thuốc này nghi cho chàng là tác giả của cái thai. Nhưng ai lại không nghi như vậy chứ ?

Bây giờ sống thụt lùi lại trọn ngày nay, chàng mới nghe ghê sợ khi xem lại cuốn phim, trong đó ghi những bước mà chàng bước lần đến miệng hố sâu.

Thật là tai bay vạ gió.

Và bây giờ chàng mừng ghê lắm, mừng thoát đại nạn, nên dễ tha thứ hơn, hết oán người đẹp như chàng đã oán kể từ lúc bà mẹ trốn đi tối giờ.

Chàng bước vào trong.

Con bé mắt nhắm thiêm thiếp, nhưng mặt nó đã đỏ hồng hào, có lẽ nhờ nước biển, và máu sang cho nó.

Tủ của chàng không có khóa và ông bác sĩ ấy chắc ổng gọi chàng mãi không được, nên ổng đã mở tủ lấy tấm ra mới thay cho tấm đã nhầy nhựa máu, tấm này được cuộn tròn lại vút trên gạch nơi cửa ra nhà sau.

Chàng nhìn con bé, thì thấy rõ lại là nó không bé lắm đâu.

Mười bảy tuổi, vóc vạc nó không kém chị nó bao nhiêu, chỉ thua cô ấy ở bề ngang thôi. Gương mặt nó cũng khá già giặn đối với cái tuổi 17, và quả thật là một đứa con gái đẹp ít thấy.

Nó đang mặc "bi-da-ma" của chàng mà có lẽ ông bác sĩ đã thay cho nó, vì ông ta không thể để cho nó chịu lạnh trong sự lỏa lồ mà mặc chiếc áo đầm

của nó vào cho nó, ông ta làm không được.

Ăn mặc xúng xính, xung xình và kỳ dị như vậy mà nó vẫn đẹp không chỗ chê.

Phải mà! Nó thừa tự nhan sắc của một người đàn bà mà có lẽ năm mười năm trước đã là hoa khôi Sài Gòn. Còn cha nó cũng đẹp trai lắm mới được mẹ nó.

Chàng đứng đó mà ngắm con bé, nghĩ lung tung về bước lờ lẫm của nó, tự hỏi không biết đó là bước đầu hay bước thứ mấy, và nó sẽ ra sao, về sau này.

Mỗi thắc mắc lớn nhất của chàng là cái điếm nó không chịu tiết lộ cho chị nó biết, xem như tình của nó là thằng nào. Một người anh em cô cậu chẳng ?

Định nghe đói ghê lắm, nên đi lấy rê-sô nấu nước hầu pha cà phê để ăn với bánh mì nướng. Giờ cũng đã ba giờ sáng rồi thì không còn ngủ nữa được, vả lại, chỗ đâu mà ngủ? Vậy ăn điếm tâm luôn cho xong, nhất là để nhờ chất cà phê mà gượng gạo cho khỏi bơ phờ.

Bỗng chàng lỡ tay đánh rớt xoong nhôm xuống gạch kêu cái rồn, khiến chàng giật nảy mình, không phải vì yếu bóng vía, nhưng vì đã vô tình phá cho con bệnh mất nghỉ ngơi, chàng làm công việc này, tại buồn ngủ, chỉ nơi đó mới có cái "bơ-ri" điện độc nhất trong nhà chàng.

Sợ hãi, đang ngồi chồm hổm dưới gạch, chàng len lén bước lên nhìn con bệnh thì thấy quả nhiên nàng giật mình thức dậy.

Nàng nhìn cái trần lạ bằng đôi mắt ngạc nhiên giây lát rồi nhớ lại mọi việc, nàng quay sang để tìm cái nguồn của tiếng động và bốn mắt gặp nhau.

Định đứng lên, cười hỏi:

- Đã đỡ chưa, cô bé ?

Nàng mỉm cười, chào chàng bằng một cái gật đầu, thật là thoáng nhẹ rồi nói, giọng còn yếu lắm:

- Cám ơn, em đã khỏe khoắn như thường.

- Cô bé đừng có nói láo làm gì. Nói rằng đỡ là đủ cho tôi mừng rồi.

Thôi ngủ lại đi, không có gì lạ đâu, tôi lỡ tay đánh rơi cái soong ấy mà!

Chàng toan ngồi trở xuống thì thoáng thấy thiếu nữ cố gắng để ngồi dậy. Chàng lại đứng lên, sáng giọng nói:

- Đừng có báo hại tôi nữa. Cứ nằm yên, không thôi tôi nổi giận lên bây giờ !

- Em muốn xin một tách cà phê và vì thấy...

- À, ngờ gì: Cái đó thì sẵn lòng và rất an lòng vì nó là dấu hiệu cô đã thật đỡ.

- Và em muốn nói câu chuyện.

- Có cấp bách lắm không?

- Cũng tùy

- Lại! Tùy gì ?

- Đối với em thì rất cấp bách.

Định chắc lưỡi, bước lại giường rồi nói:

- Cô bé đừng có ráng nói to lắm. Cứ có bao nhiêu hơi, dùng bấy nhiêu. Tôi đã đến sát bên giường rồi, nói khẽ cũng được.

- Em thấy cần ổn định lối xưng hô.

- Vậy mà cấp bách à ?

- Vâng, bởi đâu phải ra đó cho nó đẹp trong việc xử thế.

- Vậy cô bé muốn xưng hô thế nào?

- Xin ông đừng gọi em là cô bé nữa.

- Ô kê! Vậy còn gì nữa, người lớn ?

- Xin ông thương xót mà đừng mỉa mai.

- À không, tôi chỉ đùa thôi.

- Em chịu trách nhiệm về lỗi lầm của em. Em không bị ai gạt găm gì hết, thì em không thể là một đứa bé.

- Đồng ý.

- Còn ông, thoát tiên, em ngỡ ông là nhờn tình của chị em, nhưng em nghe lồm bồm được vài câu đối thoại nên em biết rằng không phải thế.

- Đúng như vậy.

- Nhưng em cũng không thích gọi ông bằng ông. Ông còn trẻ quá, lại là người đã trót biết một phần bí mật của đời em thì em gọi ông bằng anh vậy.

- Cũng được. Thôi thì em cứ nhắm mắt lại mà nghỉ để đợi nước sôi.

Mười lăm phút sau, Định cũng ngồi uống cà phê, ăn bánh mì nướng với Lan, Lan ngồi trên giường, chàng ngồi trên chiếc ghế để gần giường, giữa họ là một chiếc mâm thiếc tráng men nằm trên nệm.

Nhà có sữa hộp, nhưng Định chỉ làm cà phê đen, vì chàng thấy cả hai đều cần rất nhiều chất kích thích, chàng thì để khỏi buồn ngủ, Lan để tạm đỡ mệt.

- Hình như là chị "cua" anh.

Lan đột ngột hỏi như vậy, giữa bữa điểm tâm, khiến Định rụng rời, suýt đánh rơi miếng bánh mì nướng xuống mâm.

Chàng chưa già, đã bảo chàng mới có hăm sáu, tức chưa xa thế hệ 17 là bao, vậy mà chàng không dè nó trắng trợn đến thế. Hèn chi mà nó thú nhận rằng nó không bị ai gạt gẫm và nhận lấy trách nhiệm.

Nàng không nói "chị của em" nữa, mà lại nói "chị" gọn lỏn như là nói với một nhơn tình.

Người con trai già này đã lấy lại được bình tĩnh và đáp:

- Không, chính anh "cua" chị, nhưng vì mục đích khác, chứ không phải vì yêu, hay vì nhan sắc của chị.

- Thế à? Và chị ấy chụp dịp đó để giao gánh nặng cho anh ?

- Đúng như vậy.

- Hình như chị ấy có hứa gì ?

- Cũng đúng nữa. Nhưng anh không có đòi hỏi cô ấy hứa gì cả, mà cũng không nhận lời hứa của cô ấy. Té ra em đã nghe ?

- Chỉ nghe lồm bồm lúc đau đớn, nhưng cũng hiểu được. Dầu sao em cũng không bao giờ quên ơn anh, và xin tạm biệt sau buổi điếm tâm này.

- À không, bác sĩ đã dặn...

Lan cười giòn lên mà rằng:

- Ông ấy làm sao mà biết được sức lực con bệnh hơn là chính con bệnh. Với lại, ông chỉ làm thế vì lương tâm nghề nghiệp thôi. Miễn ông có đến đây là đủ cho lương tâm ông bình an, còn con bệnh có mặt hay đi vắng không quan trọng lắm. Em phải đi, vì hễ đi được thì không nên làm phiền anh nữa, mà em đã nghe rõ trong người em là đi được. Anh đừng cầm cọng mất công, cá tính em mạnh lắm, không thể xiêu lòng vì yếu bóng vía đâu.

- Thôi thì mặc kệ em vậy.

- Nhưng em sẽ trở lại thăm anh ngày nào đây. Em chỉ xin anh đón tắc-xi dùm em, để khỏi phải đứng đợi trên vỉa hè vào lúc tảng sáng, coi hơi kỳ thôi.

- Ô kê.

1 Đã đăng báo TIN SỚM năm 1996.

2 Trước đó ở Âu châu có phong trào bài trừ phù thủy, xử rất nặng, thường thì cho họ lên giàn hỏa.

Đêm đó, trong vũ trường Eldorado, Định là một nhơn viên làm tròn sứ mạng, chàng nghiêm chỉnh bằng cách tiếp tục đóng kịch si cô vũ nữ mà chàng đã bắt bớ hôm nọ để khai thác thêm cô ta.

- Lucie nè, chàng hỏi, anh chàng tóc ngắn ngồi ở bàn cạnh bàn ta khi nãy, có phải là sĩ quan hay không ?

- Anh này lạ! Không hỏi em này có bồ hay không, em kia đã được ai "bao" chưa, mà cứ mê ba thằng đực rựa. Hôm nay em để ý thấy hình như là anh phục lẫn bọn quan lớn và sĩ quan. Sao không tình nguyện đầu quân đi, rồi ngày kia anh cũng sẽ đại úy như ai. Tụi em mê mấy anh cấp úy lắm đấy nhé nhưng tụi em có lý mà mê họ, còn anh mà mê họ là anh gàn.

- Thấy họ đẹp trai hỏi thăm cho biết vậy thôi, chớ đực rựa sao lại mê đực rựa.

- Nè, khi nãy tụi mình trôi lại gần bà già râu tiền, bà ấy nhìn anh chết trân đó. Em nhớ ra thì lúc mới vào đây anh đã "cua" bà. Và chắc đã được rồi hả? Coi bộ bà tức ghê lắm.

Định rất khó chịu trước những lời này. Chàng cứ nghe nhồn nhột sau lưng, làm như đôi mắt theo dõi của Liên là một thứ "chưởng", nghĩa là cái gì vô hình mà có sức mạnh cụ thể và hoạt động từ xa được, sức mạnh vô hình ấy nó khều chàng từ phía sau và thì thầm:

"Con người đoán hậu! Em không trách anh đâu, vì anh rất chánh đáng mà hờn em, mà khinh em. Nhưng anh có biết rằng em đau lắm hay không !"

"Em già thật đó, nhưng chính anh đã thấy rằng em đẹp, vâng em còn hơn mấy con mà anh đang si nữa, lại hơn chúng nó ở địa vị, ở tư cách."

"Anh có biết hay không rằng có nhiều thằng nó lạy em mà không được,

trong đó có cả bọn trẻ tuổi như anh".

Nhưng chàng bật cười mà thấy rằng mình chủ quan quá. Chưa chắc gì Liên đã yêu chàng và điều không thể chối là nàng đã lợi dụng chàng. Ông già bị con gái lợi dụng là thường sự, xính xái được chớ như con trai mà để cho bà già lợi dụng thì có tức hộc máu hay không chớ ?

Tuy nghĩ thế, chàng vẫn không hết nghe nhồn nhột sau lưng, vì sự bất chợt của Lucie nàng kể cho chàng nghe thì chắc là có thật chớ nó biết được cái gì mà bịa một câu chuyện rất ăn khớp với sự thật có thể có ấy.

- Anh cười gì ?

- Anh vừa đập lên chơn em và bị em...

- Ủ, bấm cho bồ một cái, hầu để kỷ niệm lại trên da bồ cho bồ nhớ rằng bồ đi chưa vững đó nhé.

- Móng tay em nhọn quá !

Bản nhạc đã dứt và họ về bàn.

- Anh nhìn thẳng cao bồi già đằng kia, em kể câu chuyện này cho anh nghe, hấp dẫn mười lần hơn mấy ông quan to của anh nữa.

- Thẳng nào đâu ?

- Bên trái anh. Nó đáng chú của anh đấy và đáng tía của em.

- Thấy rồi, ông già mặc áo ca rô bỏ ngoài ?

- Ủ. Không già bao nhiêu, mới có bốn tám thôi. Nè nó vừa bán vợ nó bốn

trăm ngàn đó ghen.

- Bán vợ ?

- Ủ, nhưng không có đợ con, vì con gái độc nhứt của nó vừa lấy chồng.

- Tức là bán vợ sau ?

- Cố nhiên. Chớ vợ trước của nó, nếu còn sống là bà già thì bán 3 xu cũng hồng được.

- Nó làm nghề gì ?

- Nửa nè ! Cứ hỏi nghề nghiệp của lũ ấy mãi. Hỏi là tụi em đây mới cần hỏi, nhưng tụi em còn không thềm hỏi, bộ anh là tướng cướp sao mà !

- Các em không thích biết điều ấy ?

- Thích chớ, nhưng không cần ai khảo mà tụi nó cũng xưng thì hỏi làm gì cho mệt. Tuy nhiên, tụi nó xưng mặc tụi nó, tụi này phải kiểm soát điều tra lại hết, vì có nhiều thằng thất nghiệp thấy mẹ mà nói phách là thầu khoán, là sĩ quan tình báo, vân vân...

- Thằng bán vợ ấy, sao lại bán vợ đi ? Hả nàng phải đẹp mới được cao giá như vậy ?

- Cố nhiên, nếu không, cho không cũng chẳng ai thềm.

- Vợ nó là gái chơi bời ?

- Anh này ngây thơ ! Nếu em là gái chơi bời, em đã tự bán em, chớ thằng chồng làm sao mà bán em được ? Đó là góa phụ của một viên kỹ sư trẻ

tuổi, hoa khôi mông đen, nhưng không phải là con nhà giàu. Ông kỹ sư ấy chết đi, không có để lại của cải gì hết, nên ẻn đang túng lắm thì cậu đô kia tới chinh phục.

- À, cậu đô tên gì ?

- Thôi đi, đừng có làm bộ đi vòng quanh để biết nó làm nghề gì. Nhưng em cũng chẳng cần để dành làm của gia bảo đâu. Nó là Được, chuyên môn chạy các áp phe lớn.

Cậu đô yêu thật tình chứ không phải muốn qua đường đâu.

- Yêu thật tình mà lại đi bán người ta.

- Ấy, thật tình là thật tình theo bọn tiền bạc, nghĩa là chỉ thật tình trong lúc chúng nó đủ sức mà thôi. Cậu đô chinh phục người đẹp khá lâu...

- À, người đẹp bao nhiêu tuổi ?

- Hăm bảy ! À... Khá lâu và rất cuộc được. Xem ra họ yêu thương nhau ghê lắm, vì mặc dầu họ cách biệt nhau đến hai mươi tuổi, thằng chả cũng còn khỏe mạnh và bảnh trai. Hơn thế, tiền làm áp phe không đỡ mồ hôi, xót con mắt nên thằng chả xài buồng tay, cô nọ thích mê bởi hồi làm vợ của ông kỹ sư, lương tháng có mười ngàn, cô ta phải sống khiêm tốn, nay được tiền xài như triệu phú thì còn đòi hỏi gì nữa.

Được một năm thì thằng chả xuống, vì dạo này,¹ muốn làm áp phe phải có gốc chánh trị mà thằng chả không có chỗ dựa trong giới đó.

- Nhưng đâu có cần bán cục cưng, nếu áp phe xuống ?

- Hễ khôn thì phải thấy là cần. Nãy nhé, hễ xuống thì không đủ sức cung phụng người đẹp nữa, mà không cung phụng người đẹp đầy đủ thì một là mọc sừng, hai là người đẹp ôm cầm sang thuyền khác. Đẳng rào cũng mất cục cứng hết, thì bán mẹ nó trước có phải là lời hay không ?

- Ủ, khôn thật. Nhưng bán như bán một con heo vậy à ?

- Coi chừng ăn chối chà ngen bờ! Đừng có khinh tụi phụ nữ này thái quá như vậy chớ.

- Xin lỗi.

- Thằng chả bán lén chớ. Nghĩa là thằng chả bí mật đề nghị vụ bán chác ấy với một ông bự, lấy trước ráo nạo tiền là bốn trăm ngàn, nhưng với điều kiện là ông bự ấy phải chinh phục nàng, hoặc làm sao được đó thì làm, thằng chả chỉ có việc là nhắm mắt lại cho mà thôi.

Khi người đẹp sang thuyền khác rồi, thằng chả lại tiếc, nhưng không biết làm sao vì không dám kiếm chuyện với ông bự.

Thằng chả chỉ ôm sầu mà hy vọng con chim nhớ tổ, thỉnh thoảng về thăm tổ như một lần. Nhưng con chim đã rơi vào địa đàng rồi, nó quên tổ ấm cũ, mà còn nhớ, nó cũng cố mà lờ đi, để xóa dĩ vãng, để sống có nề nếp hầu được ông bự hợp thức hóa tình duyên của họ, bởi ông bự góa vợ !

Đợi được bốn tháng, và tuyệt vọng, thằng chả đâm ra sầu tình như con trai, đêm nào cũng vào đây, không nhảy nhót gì hết, cứ uống rượu li bì, lấy tích kê để rồi yêu cầu tụi này nói yêu thằng chả.

Trong lúc như vậy, thằng chả lim dim đôi mắt lại rồi gọi: "Em Bích Nga, em là tất cả của đời anh, em là...". Giây lâu thằng chả mở mắt ra rồi cười xòa với tụi này.

- Tội nghiệp.
- Khi khô chớ tội nghiệp. Bà già đầu tiên, bán anh như vậy cho em, anh có tội nghiệp bà hay không ?
- Bà già ấy bao nhiêu tuổi ?
- Ai biết đâu, nhưng đối với tội này, bà là bà già vì tội em trẻ hơn bà nhiều, mà nhứt là vì bà làm bộ nghiêm trang thì bà giống bà già lắm.
- Sao biết người ta làm bộ.
- Chớ nghiêm trang thật sao lại có mèò ?
- Bà có mèò thật à ?
- Cậu đô ghen rồi đó.
- Không.
- Đừng chối vô ích. Cậu đô đã giựt nảy mình.
- Anh không dè... chỉ có thể thôi.
- Ủ, năm kia bà dan díu với một ông khách thường trực ở đây.
- Như vậy cũng không thể bảo rằng người ta làm bộ. Người nghiêm trang vẫn có quyền có mèò chớ.
- Thôi đi, hễ nghiêm trang thì phải lấy chồng đàng hoàng, còn nhảy dù như tội này thì nên ba gai như tội này. Thánh phải ra thánh, quỷ ra quỷ. Coi bộ

anh không thích câu chuyện em kể khi này hả ? Lucie nhắc đến vụ anh chàng bán vợ, cười và hỏi Định như vậy.

Quả thật chàng không thích. Nếu cần nghe chuyện hay thì không còn chuyện nào hay bằng chuyện con bé Lan mà chàng rất thèm biết đoạn trước, chắc là ly kỳ lắm, với lại thèm theo dõi khúc sau, chắc cũng hấp dẫn lắm.

Nhưng hiện, chàng chỉ cần điểm mặt những ông thầy ký lương tháng năm ngàn mà dám đóng đô ở đây thôi.

Lúc chàng nhận việc, thượng cấp của chàng đã chỉ thị rõ:

- Những người lâu lâu đi giải trí một lần thì đừng nói tới họ mất công. Bọn văn nghệ sĩ, ký giả cũng thế, nếu chúng nó có ăn đêm năm dề ở những nơi đó, cũng để yên chúng nó, vì đó là những thằng nông, ăn lương như thiếu úy mà, ăn xài như đại tướng, cái tật của chúng nó là vậy, không có gì lạ đâu.

Chỉ nên bám sát các sĩ quan, nhất là sĩ quan cấp úy, các công chức, nhất là các thầy ký.

Còn bọn nhà giàu, thì biết gì được về họ cũng hay, bằng không thì thôi. Anh thuộc về khu T.L. có mục đích thanh lọc hàng ngũ của các công bộc chứ không thuộc khu C.T. nên ai âm mưu đảo chánh hay gì gì, không nằm trong trách nhiệm của anh.

o o o

Lucie đã chạy bàn, chàng cũng mặc kệ bởi Lucie hay Bích Nguyệt, hay Hoàng Yến hay gì gì, cũng chả em nào biết câu chuyện gì hay hơn câu chuyện kỳ lạ của hai chị em cô thu ngân viên.

Nhận lãnh chỗ làm này, chàng ngờ chỉ biết bí mật của đàn ông, của những ông mà chàng có phận sự theo dõi, không ngờ chàng lại biết rộng hơn thế nhiều, biết ngoài tầm hoạt động của chàng, mà chuyện ở ngoài vòng rào còn hay hơn ở trong nhiều lắm.

Nhưng chưa hết đâu, bởi bí mật của Lan còn hoàn toàn bí mật, chàng chỉ biết có khúc giữa, rất ngắn. Chàng nhứt định phải biết thêm, bất cứ với giá nào.

Chàng có tò mò chuyện thiên hạ đâu, nhưng đã trót biết một phần chàng rất ngứa biết thêm, đó là tánh tự nhiên của con người, ai cũng thế, chàng không xấu hổ lắm mà hiếu kỳ về đời tư của Lan mà nàng có quyền cất kỹ trong tủ sắt riêng của nàng, cho đến chị ruột của nàng cũng không chiêm được.

Định rất thích chí mà được biết một bí mật một cách độc quyền, vì ở đây, từ nhưn viên vũ trường cho đến khách hàng của họ, không ai dè Liên có chuyện gì.

Họ chỉ biết rằng, thỉnh thoảng có một ông khách si nàng, nhưng những mối tình ấy không thọ được lâu, chỉ có thể thôi, bởi nàng lương thiện và dè dặt, không lường tiền ai để gây thù hằn sau đó, không để cho họ đánh ghen. Trong khí hậu ăn chơi này, một nếp sống như thế, được xem là trong sạch nhứt, yên ổn nhứt, lành lặn nhứt rồi vậy.

Chàng bình thân làm việc, nhưng trái lại có một người như bị kiến cắn chân. Người ấy rất lo mình đăng trí rồi làm mất tiền bằng cách thối lộn thì nguy.

Không đăng trí sao được khi mà đáng lý gì phải nhìn những cái bông tính tiền, những tờ giấy bạc rất dễ lẫn lộn nhau, chẳng hạn như giấy 20đ, và giấy 5đ xanh, giấy 5đ đỏ với giấy 10đ... thì nàng cứ ngược mặt lên mãi để

tìm kiếm chàng hào hoa phong nhã, anh ta trôi từ góc sân này qua góc sân khác, thỉnh thoảng mất hút trong đám đông, mà khổ nhất là những lúc sân trống hẵn biến mất luôn nơi cái bàn kê ở xó tối nào với cô vũ nữ nào không rõ.

Người đàn bà khôn ngoan và kinh nghiệm này đã sòng phẳng, tỏ thật cá tánh nàng với hẵn là vào tuổi nàng, nàng không thể nhắm mắt yêu bừa, mà biết đả đo cân nhắc.

Và nàng đã cân xong kẻ đã thi ơn cho nàng một cách miễn cưỡng.

Dầu sao, hẵn cũng là người tốt, mặc dầu có sự miễn cưỡng nói trên. Hẵn lại đẹp trai, đèn ơn bằng sáng kiến của nàng, nàng không mất gì cả, nếu không có lợi.

Mối tình phù du năm ba tháng với con người dễ thương ấy, giúp nàng phải sạch một món nợ rất to, cho nàng hưởng tình yêu tuyệt đối suốt thời gian ấy, tuyệt đối ở phía nàng thôi vì nàng không hề nuôi ảo tưởng rằng hẵn yêu làng.

Cái ảo tưởng ấy, nàng quả đã có trong đêm mà hẵn tán nàng lần đầu, nhưng rất thông minh, nàng đoán được rằng hẵn chỉ vì một lý do bí mật nào đó thôi, chớ không phải vì tình yêu, mà cho đến cả vì muốn qua đường cho vui, xem ra hẵn cũng chẳng tha thiết lắm.

Nàng chỉ làm bộ lằm, làm bộ tin hẵn để cột dính hẵn, hầu cậy mượn cái việc ấy thôi.

Nàng quyết đèn ơn, chỉ có thể thôi, mãi cho đến lúc hẵn vào vũ trường, ra sân nhảy, nàng mới nghe khác, mới thấy rõ lòng mình rằng nàng đã yêu, khi nàng xốn xang nhìn hẵn cười tình với cô vũ nữ, và không rời cô ta phút nào cả.

Liên ngồi đó mà thần thờ như một kẻ mất hồn, dưới mắt kính ngọc của những người bồi bàn, họ tới lui quây nàng thường lắm.

Nàng rất kinh ngạc mà thấy mình yêu. Nàng đã yêu ba lần rồi, cả ba lần đều yêu nhiều và yêu rất chơn thật.

Thuở còn là con gái thơ như Lan, nàng đã yêu người tình đầu của nàng. Rồi sau đó mấy năm nàng lấy chồng và cũng rất yêu chồng.

Trong thời kỳ góa bụa, nàng đã yêu trở lại, và đó là lần chót, rồi bị phụ, rồi vào làm ở đây, sáng con mắt ra trước một thế giới hời hợt về tình cảm, nàng chán ngấy tình yêu, và tưởng không bao giờ mình còn yêu được nữa cả.

Thế mà nay nàng lại yêu, yêu với tất cả thơ mộng của tuổi dậy thì, với tất cả đau khổ của người yêu thật sự, tất cả ghen hờn, tất cả đam mê, tóm lại, nàng YÊU.

Một tiếng, chỉ một tiếng thôi, viết hoa, là đủ nói rõ về lòng nàng hơn bất kỳ lời văn vẻ nào.

Và khi Định ra về, hồi một giờ đêm, Liên nghe như tim mình bị ai nắm mà vặn một cái. Nàng cắn môi cố nén một cái nấc, nuốt nước miếng thật mạnh để tổng xuống tận đáy bao tử một cục nghẹn, rồi chớp mắt lia lịa để rải cho khô hai hột lệ ở hai khoé mắt nó rịn ra lần lần kết hợp lại thành giọt lớn mà nàng sợ nó rơi xuống ướt má phấn, hồng hóa trang và nhứt là bị người ta cười.

Người nữ thu ngân viên này chịu đựng như vậy được năm đêm, không, năm thế kỷ, năm thế kỷ giày vò, và những cuối đêm về nhà trần trọc cho tới chín mười giờ sáng mà không chớp mắt được.

Nàng đã bơ phờ hốc hác, đôi mắt trờm lơ vì thiếu ngủ, chiếc áo bắt đầu rộng ra vì sụt cân, cho đến cái đêm ấy thì thật là hết hy vọng.

Người con trai ấy không tới đây nữa, và người vũ nữ được hẳn si có lẽ cũng ngạc nhiên không ít. Hẳn đang thề non hẹn biển với cô ta, hứa mua nhà cho cô, hứa cả làm hôn thú nữa, rồi thành linh hẳn biệt dạng thì có lạ chưa ?

Lạ nhất là đêm trước đây hẳn không có dấu hiệu mệt nhọc hay đau ốm gì, cũng không có nói là đêm sau hẳn có thể bận việc, mà lạ quá mức tưởng tượng là nàng chưa cho, mặc dầu nàng trở tài để khiêu khích dữ tợn khi nàng ở trong tay hẳn.

Một gã đang si, chưa được mà lại bị kích thích đến mức độ tối đa ấy, thì chết sống gì hẳn cũng vào đây mỗi đêm, trừ phi hẳn mắc dịch mắc gió thành linh, hoặc bị bắt thành linh vì buôn lậu hoặc giết người, hay cướp của.

Cả hai người đàn bà này, không ai biết rằng Định đã đi công tác nơi một hộp đêm khác mất rồi, vì ở đây hẳn đã sớm xong phận sự ít lắm là trong tháng này, nhờ bồ của hẳn. Tháng tới hoặc tháng nữa, hẳn sẽ trở lại để tìm những con hạm "có thể" khác, nhưng chừng ấy thì nàng vũ nữ đã có bồ mới, không hạch sách gì hẳn mà hẳn phải lo, còn cô thu ngân viên thì hẳn không nợ nần gì.

Liên đã quen khung cảnh đèn mờ nên nàng bèn chí đưa mắt để tìm kiếm. Có những bàn xa lắm, quen mặt bao nhiêu, tìm cũng chẳng ra ai, nhưng nếu chàng có tới thì hẳn chàng có nhảy mà kẻ nào ra sân nhảy, không thể thoát khỏi sự quan sát của nàng.

Sàn ở tại trung ương của cái vũ trường rộng lớn này, tức là gần quầy nàng hơn những bàn xa, và khi chàng trôi lại phía quầy, chàng chỉ cách nàng có sáu bảy bước thôi.

Không, đêm nay chàng không có mặt.

o o o

Hồi ba giờ rưỡi trưa hôm sau, Liên hồi hộp gõ cửa nhà của Định. Nàng rất kiêu hãnh, và rất sợ bị hất hủi mà phải tủi thân.

Nhưng nàng thầm cảm ơn người chủ nhà biết bao, khi được đón tiếp nồng hậu như thường. Nàng nói ngay, khi ngồi lại, giọng nghẹn ngào:

- Em không nuốt lời hứa, nhưng sở dĩ mãi cho đến hôm nay em mới thăm là vì sao, chắc anh đã biết. Có lẽ anh còn hờn em về sự gần như là quyết tâm liều mạng của em đêm nào anh cũng không hề ghé lại quây em.

Em... chờ... anh bớt hờn... thử xem sao.

Định cười hiền lành mà rằng:

- Không, kể ra thì hôm ấy tôi có tức thật đó, nhưng tôi không hờn cô đâu. Trái lại tôi còn cảm ơn cô về bài học. Không, tôi không có mĩa mai đâu, cô đừng có khó chịu.

- Xin anh thương xót.

- Tôi đã thương xót, nhưng là thương xót con bé, và có lẽ chỉ vì cảm lòng không đậu khi nhìn thấy đôi mắt van lơn cầu khẩn của nó nên tôi mới không tống cổ nó ra khỏi nhà, lúc ấy. Và bao nhiêu đó là đủ rồi.

- Không, em không dám xin gì thêm. Em chỉ mong anh thương xót mà đừng mĩa mai. Quả em bướng thật đó, nhưng anh cũng nên hiểu cho là em đang quỳnh lên. Em hay tin dữ được một tuần lễ và suốt tuần ấy em chạy ngược chạy xuôi để tìm thầy, kiếm tiền mượn nhà, nhưng chỉ thành công

được ở việc thứ nhất mà nước thì đã tới trôn, để cho thiên hạ thấy bụng của nó đội áo thì còn gì !

Em lặp lại là em không xin xỏ gì thêm, chỉ đến để giữ lời cam kết thôi.

- Tôi rất mừng tiếp một người khách, một người bạn, tôi không đòi cô giữ lời hứa bởi cô hứa, mà tôi có nhận đâu. Vậy ta không nợ nần gì nhau. Vậy là xong.

Liên ngồi thẩn thờ một hồi trong im lặng, rơm rớm lệ mà rằng:

- Nhưng em thấy là em còn mắc nợ anh. Anh không yêu em đó là quyền của anh. Em buồn, em đau, nhưng em sẽ can đảm quên. Chỉ có món nợ là dầu sao em cũng phải cố trả. Em xin đưa ra một đề nghị thứ nhì, coi anh nghĩ sao.

Con Lan nó cứ nhắc nhở anh mãi, nghe giọng nó, em tế nhận được rằng nó rất cảm tình với anh. Nó nói sẽ đi thăm anh, mà sợ dĩ nó chưa đi, vì nó chưa được hồng hào lắm. Nó không thích để anh thấy nó kém đẹp.

Nếu anh thích nó, em sẽ cho không nó cho anh. Không, anh đừng ngộ nhận và em cần nói mau rằng không phải em định gả một đứa em gái hư cho anh đâu. Em cho không, nghĩa là để tới lui với anh tự do, em nhắm mắt cho như vậy, tới ngày nào anh chán nó thì thôi.

Định cười ha hả rất dài:

- Chớ trước đây, cô không để nó tự do? Nếu cô không nhắm mắt, vì bất cần, nó đã chẳng như vậy. Giờ cô nhắm mắt vì cố ý thì có thiện chí (thiện chí đối với tôi) thật đó, nhưng món quà không quý như là cô đã giữ nó trong tủ sắt, như mẹ của những đứa khuê môn bất xuất. Hóa ra thiện chí của cô, không được tôi thưởng thức lắm đâu.

Liên đứng lên:

- Em đã cố gắng, nhưng không vừa lòng anh được. Em sẽ nghĩ cách đền ơn anh chớ biết sao giờ. Thôi em xin phép.

Định cũng đứng lên tiễn khách và nói:

- Ta không nợ nần gì nhau, xin cô chớ nặng lòng vì một điều mà tôi cho là đã dứt khoát rồi.

Tối hôm ấy lúc sửa soạn ra đi, chàng định đi vài vòng, vì các vũ trường chưa có khách sớm quá như vậy, thì cô bé Lan bước vào.

Chàng thừ người ra mà nhìn cô ta quên cả chào khách, vì nó đẹp đến nỗi chàng quên mất con bệnh mà chàng cũng đã cho là đẹp. Lan hôm ấy với Lan hôm nay khác nhau một trời một vực.

- À Lan, ngồi chơi!

Một hồi lâu lắm, chàng mới nói được câu đó.

- Em có làm trở ngại công việc của anh không ?

- Không, anh chỉ đi chơi thôi.

- Em cũng chỉ đến thăm anh vài phút chớ không có việc gì.

- Hình như là Lan chưa muốn đến ?

- Đúng như vậy. Nhưng sao anh biết ? À, thôi, em đã hiểu rồi.

- Chưa muốn đến mà lại đến, là vì bị áp lực ?

- Hừ...! Em hiểu có sai đâu ! Rất đáng tiếc ! Nhưng thôi...! Vâng, quả đúng như anh đoán.

- Gì mà rất đáng tiếc... rồi lại "Nhưng thôi...".

- Chị ba làm áp lực khiến anh khinh chị ba rồi khinh luôn em. Đáng tiếc là ở chỗ đó. Còn "Nhưng thôi..." là em nhẫn nại chịu số phận chớ biết sao.

- Không, anh không có khinh Lan.

- Anh không khinh ra mặt, chớ dầu sao, trong thâm tâm, anh cũng không coi trọng Lan được. Anh không sao quên được rằng Lan là em của một người đàn bà đã "cua" anh, rồi cua không được, định gán em gái cho anh ?

- Không, cô Liên chỉ muốn đền ơn thôi, không có hậu ý nào khác.

- Dầu sao, cũng không đạo đức lắm, mà còn hơi vô luân nữa, mặc dầu cái chuyện hai chị em cùng là nhưn tình của một người, chuyện ấy chưa xảy ra.

Định hơi ngạc nhiên mà nghe Lan suy luận già giặn như người lớn.

Lan cười nói:

- "Rất tiếc" khi này, Lan cắt nghĩa chưa hết đâu. Nếu không có chuyện chị em xía vô, thì có lẽ giờ em đã bắt anh đưa đi chơi. Trời nóng nực thế này mà ngồi đây nói chuyện thật là dai. Nhưng chắc anh đã hết hứng rồi.

Định không xác nhận, nhưng quả đúng là chàng đã hết hứng. Cô gái nói luôn mồm và tiếp:

- Cái lối đèn ớn ấy, em cũng có nghĩ đến và nếu không có chị xía vào, chắc em đã đèn ớn anh được. Giờ đây, anh đã trót biết quá nhiều, chắc anh đã ghê tởm ?

- Không.

- Giả dối với nhau làm gì? Anh đã biết hết bí mật của gia đạo em rồi, em phải thành thật với anh và anh không cần lịch sự.

- Chưa, anh chưa biết hết về bí mật gia đình em. Có một bí mật lớn lắm, làm anh thắc mắc lắm.

- Về gì ?

- Tại sao em lại bảo vệ cho cái thằng làm em đã mang thai, bảo vệ nó bằng cách nín đi ?

Lan làm thình rất lâu rồi trách:

- Anh tàn nhẫn lắm !

- Sao lại tàn nhẫn ?

- Em ở vào cái thế không còn giấu được anh gì cả. Đã mang nặng ơn anh, đèn đáp không được, anh lại biết quá nhiều rồi, em là kẻ không biết điều mới giả dối với anh. Anh biết thế mà anh lại còn hỏi một điều mà em muốn giấu, tức là bắt em công khai một chuyện không đẹp để gì cho em hết.

- Chuyện ấy anh đã biết rồi, thì đâu có thể nói là anh tò mò...

- Không, anh lắm, không phải là chuyện chữa hoang đâu vì chuyện ấy dĩ nhiên là anh biết rồi. Nhưng có ba bảy đường chữa hoang, xấu hay không

xấu là do cái người làm cho mình "chứa hoang", và do mình ưng thuận hay không. Nếu em bị một anh cùi cưỡng hiếp thì không xấu. Nếu em yêu một người anh họ đi nữa thì cũng chỉ xấu có chừng mực thôi. Nhưng nếu... À thôi. Em phải lương thiện mới được. Anh đã biết chín phần mười, còn giấu anh làm gì cái phần mười còn sót lại đối với một con người ớn đã trót biết quá nhiều.

Em nói điều này, anh tin hay không tin mặc anh, là em còn là gái tân, đêm đó. Anh mới có hăm mấy tuổi, chắc anh không xa bọn này lắm đâu. Tụi em coi vậy mà còn rất nhiều đứa chưa hư.

Em không rõ mấy ông ra lệnh cấm nhảy Tuýt, họ có đi coi nhảy đầm lẫn nào chưa, chớ thật ra nhảy Tuýt ít khiêu khích hơn nhảy những bản cổ điển nhiều lắm, như Tango chẳng hạn.

Tụi này có ôm nhau đâu, mà lũ con trai chúng nó cũng chẳng thèm ngó bọn con gái ưỡn ẹo thế nào, bởi thằng nào cũng nhảy cả chớ không có thằng nào ngồi coi. Em quả quyết rằng điệu Tuýt là một bước rất lành mạnh, và nhiều nhà khoa học đã viết sách rằng nó có lợi là giúp bọn trẻ tuổi của thế hệ hậu chiến trút bớt mặc cảm và sinh lực quá dồi dào nhờ khoa dinh dưỡng tâm thần, nhờ thuốc men tiến bộ.

Quả con gái đời bây giờ hư rất sớm, nhưng vì các nguyên nhân khác, chớ nhất định điệu Tuýt không có tội gì cả.

"Em còn trong sạch anh à ! Nhưng không ngại thơ đâu, vì đã có rất nhiều sách phổ thông sinh lý kia mà! Lại có lu bù tiểu thuyết luân lý răn con gái, nên coi chừng mưu trá của nam phái. Thế nghĩa là em không bị gạt gẫm."

"Bởi vậy em không nói rằng người ta đã phá hoại đời em, mà em chia trách nhiệm với người ta, cái phần em chia sót ấy em gánh chịu, không tự bào chữa bằng luận điệu nào hết".

Định phải tin rằng cô gái này thành thật. Chàng bỗng nghe mình có rất nhiều cảm tình với một người trẻ tuổi mà ngay thẳng và can đảm đến thế, bởi chàng biết hăng lỗ con gái coi bộ đoan trang ghê lắm, thế mà nói láo chịu không nổi về chuyện yêu đương của chúng nó, đưa thì cho rằng mình bị cưỡng hiếp, đưa lại bảo mình bị áp lực này, hăm dọa nọ, hoàn cảnh kia.

- Rồi sao nữa?

Lan cười bẽn lễn rồi bắt đầu kể.

o o o

Ông Mạnh đang ngồi ăn cơm với bà ở hiệu ăn riêng của khách sạn thì thằng nhỏ của lũ quán hút hơi hút hải chạy vào.

Nó gập người lại mà chào ông, nói một tràng dài những gì không rõ, đoạn chìa ra bức điện tín mà người của nhà bưu điện mang đến khách sạn.

Ông Mạnh mở điện tín ra đọc rồi chau mày:

- Gì đó ? Bà lo lắng hỏi.

- Thằng Nghiệp nó gọi tôi về nước.

Nói rồi ông trao điện tín cho bà. Điện tín chữ đánh máy chớ không phải viết tay, thảo bằng Anh ngữ mà bà không đọc được. Nhưng bà nhận ra tên của Nghiệp dưới bức điện văn.

Nghiệp là người đại quyền thứ nhì của ông Mạnh, người thứ nhất là một ông cao niên tên là Thức.

Bà Mạnh ngạc nhiên hỏi:

- Ất hẳn phải có chuyện nghiêm trọng, nhưng nếu thế thì sao ông Thức không đánh điện, mà lại Nghiệp.

- Tôi cũng chẳng biết sao, mà cũng không đoán gì được. Có lẽ ông Thức đau ốm gì và nằm nhà thương chẳng ? Hoặ ông ấy bị bắt ?

- Ông ấy bị bắt ? Vậy ông không nên về.

Ông Mạnh cười hề hề:

- Tôi về không sao, nên nó mới gọi về.

Ông Mạnh là doanh thương rất lớn, buôn đủ thứ cả, và cũng là một tay gian thương khét tiếng, nên ông mới có ý nghĩ rằng người đại quyền của ông ở nước nhà bị bắt.

- Khổ quá, một lần đi, một lần khó, mà chưa làm gì được hết thì...

Hai vợ chồng ông Mạnh sang Nhật được một tháng rồi, ông thì để làm gì, chỉ có trời mà biết, còn bà thì chỉ để mong cái sóng mũi cho nó cao thêm với lại nhờ khoa sắc diện thủ thuật Nhật Bản cải thiện vài khuyết điểm khác như là sửa da nhăn, da cổ ấy, chớ da mặt thì Saigon vẫn làm được.

Nhưng họ bận thăm viếng các thắng cảnh nên chỉ bốn hôm nữa bà mới bắt đầu đi nằm nhà thương riêng của một vị danh y kia.

- Hay là bà cứ ở lại, để tôi về bên ấy xem sao, rồi tôi trở qua.

- À, hay là như vậy ? Ý của ông hay lắm đó.

Bà Mạnh ơ hờ, đâu có biết rằng bức điện tín ấy là âm mưu của chồng bà.

Ông Mạnh muốn về với cô như tình của ông để tự do yêu đương ít lắm cũng được một tháng.

Ông không thể yêu cầu ông Thức là người đứng đắn, làm cái công việc không phải đạo như vậy, nên điện văn mới ký tên Nghiệp.

Thế là sáng hôm sau, ông Mạnh bay về Saigon.

Công việc đầu tiên của ông là đi rút ở ngân hàng ra một số tiền khá to là một trăm ngàn bạc, mà ông hứa biếu Loan, như tình của ông, nàng không hề chịu nhận ngân phiếu, vì không muốn ai tìm bằng chứng nào cả, nếu về sau rui ro điều gì, với lại nàng cũng không muốn các ông kiểm ngân phiếu nhìn nàng bằng đôi mắt hóm hình và tinh quái của họ.

Để khỏi nặng túi, ông Mạnh đòi toàn giấy năm trăm, một trăm ngàn bạc mà chỉ có hai chục ghim thôi.

Đoạn ông gọi tắc-xi đông lại đường Gia Long, lối trước hiệu phở 79 mà Loan có một căn nhà riêng do ông mua tặng.

Bấy giờ là bốn giờ chiều.

Ông Mạnh sung sướng hơn bao giờ cả. Cứ theo lời bác sĩ, thì bà phải nằm nhà thương ít lắm là một tháng.

Từ thuở giờ, ông đến với Loan thật là khó khăn và thất thường, vì các bà hễ chồng họ mà có nhiều tiền quá rồi, họ kiểm soát tiền bạc không được nữa thì họ xoay chiến lược kiểm soát thời dụng biếu của các ông. Các ông hóa thành một thứ tù như cấm cố, hóa thành những đứa con ngoan ngoãn đi phải thưa, về phải trình, thỉnh thoảng tìm dịp nhảy dù được thì như là đi chữa lửa, còn về thì về như nghe vợ chuyên bụng.

Có một lần, ông tìm được một mẹo để ở lại với Loan suốt hai tiếng đồng hồ.

Ông đưa tiền cho Nghiệp tổ chức một bữa tiệc linh đình tại nhà hẳn, có mời nhiều yếu nhor trong thương giới, đủ cặp cả ông lẫn bà.

Lúc khách mới cầm đũa lên để tấn công bốn món ăn chơi cổ điển thì bỗng có một thầy ký ở bộ Kinh tế mà các ông nhà giàu khác đều biết mặt và chứng nhận, chạy sồng sộc vào nhà rồi vừa thở, vừa nhìn ông Mạnh mà rằng:

- Tôi xin lỗi quý vị, thưa ông, ông Tổng trưởng cho tôi mời ông đến tức thì để hỏi ông về vụ chuyển ngân gì đó tôi cũng chẳng biết.

Lần này ông cho tái bản lại cái mẹo ấy với khổ lớn hơn, đại qui mô hơn, chứ chẳng có gì lạ.

Ngồi trên tắc-xi, nhà tỷ phú này hình dung ba mươi ngày diễm ảo của ông với người đẹp bên cạnh ông luôn luôn, ở nhà nàng hay nơi các hiệu ăn, các chỗ giải trí.

Mai này ông về nhà, lấy xe đem lại đây và ông với Loan mặc sức mà đi chơi. Có thể hai người sẽ đi Dalat một tuần, đi tắm biển một tuần.

Cửa nhà Loan đóng, nhưng ông Mạnh vặn thử hột xoài thì mới hay là cửa chỉ khép kín mà thôi.

Nhà vắng hoe. Có lẽ chị ở đã được Loan sai đi mua mì hay mua cháo gì không rõ, vì giờ này Loan ngủ thức dậy, thường thích ăn cái gì dẫn bụng.

Buồng trong của nhà có gắn máy lạnh nên được xây vách tường ngăn cách hẳn với buồng ngoài với hành lang đưa ra sau bếp, cửa buồng ngủ này là

cửa kiếng đục, nên ông đã vào tới đó rồi mà Loan vẫn không nghe không thấy.

Ông vừa mở cửa vừa gọi:

- Loan ơi, anh về đây Loan à.

Thình lình, ông nghe nền gạch dưới chơn ông như sụp xuống y như trong các phim trinh thám hai xu, với những căn nhà bí mật đầy dây cạm bẫy.

Tiếng cười dòn và trong trẻo của Loan vang lên và cùng lúc ấy, ông thấy một anh con trai trẻ đẹp đang cùng với Loan nô đùa trên giường, cả hai đứa đều ăn mặc như ông A Dam và bà Ê Va.

Ông Mạnh lão đảo suýt ngã, nhưng ông cố tự trấn tĩnh, vội lù ra ngay, khép cửa lại rồi co giò tẩu thoát.

Ra tới đường, ông bỗng nghe lạnh vì mồ hôi ông đã ra đầm đề mà ông lại gặp phải một luồng gió.

Cơn lạnh này, giúp ông tỉnh táo lại phần nào, và ông thất thểu bước trên vỉa hè, rất giống một con hình nộm được tay phù thủy giỏi nào dán bùa vào cho nó, nó đi đứng cử động được, nhưng không biết nó đi đâu. Ông đi cầu bơ cầu bất như vậy cho tới chín giờ đêm thì nghe đói và chợt thấy trước mặt ông một hiệu cơm Tây cá kèo.

Ông ngồi lại nơi bàn ngoài hiên ăn bậy đĩa gà nấu đậu, nhưng uống thật nhiều rượu, trước khi ăn và sau đó, ông vẫn tiếp tục uống.

Hiệu ăn đóng cửa hồi mười giờ. Họ đuổi khéo ông bằng cách rút nhẹ tấm nắp bàn. Say mèm, ông vẫn hiểu, trả tiền rồi lại đứng lên đi ngã xiêu, ngã tó, vẫn cứ không biết đi đâu.

Cũng cứ hồi bốn giờ chiều, vào giữa lúc mà nhà tỷ phú Mạnh suýt ngất đi, thì Lan đang ngồi để không làm gì cả, tại nhà nàng tức nhà của Liên, hay nói cho đúng ra là đang ngồi ngáp vặt.

Trời còn nắng quá, đi chơi không được, xi-nê thì không còn phim mới cho nàng xem, còn sách vở thì buồn ngủ quá.

Liên ngủ vừa thức dậy và đang tắm ngoài sau.

Bỗng Lan reo lên:

- A, bầu Tèo, bầu Tèo đi đâu đó ?

- Đi tìm cậu đây.

Bầu Tèo là tục danh của Mỹ, một đứa bạn gái của Lan, cô bạn này mới vào đảng, còn khờ lắm nên bị các nàng gọi như vậy.

- Tìm để làm gì ?

- Tối nay, đảng nhà thằng Dũng có surprise party hồi 9 giờ.

- Nhà nó ? Cậu muốn nói nhà của ông bà, bà ông nó?

- Chớ nó mà còn nhà nào nữa.

- Ông với bà cho phép à ?

- Đâu có. Ông bà xuất ngoại cả tháng nay.

- Tuyệt !

- Ta sẽ hoàn toàn tự do.

Cùng vào lúc ấy có hàng chục cô gái và cậu trai đồng lứa với Mỹ và Lan chạy khắp thành phố bằng đủ các phương tiện xe dịch để báo cái tin quan trọng này.

1 Xin nhớ là câu chuyện này xảy ra năm 1960.

Ông Mạnh đã mệt lả người và mỏi rưng cả hai chơn, may là ông đã ngồi rất lâu trên băng xi măng bẩn thỉu ở đại lộ Lê Lợi hằng giờ.

Bây giờ, ông đã tỉnh hẳn rượu rồi, xem lại bóp phoi và tiền bạc vẫn còn đủ. Ông gọi tắc-xi để về nhà, vì đầu sao, nhà cũng là nơi ẩn náu tốt, một cái đảo yên tĩnh cho kẻ suýt đắm tàu vì sóng gió tình cảm. Ông ngạc nhiên lắm mà thấy nhà còn sáng đèn, mặc dầu cửa đóng. Bấy giờ đã một giờ đêm rồi, và Dũng nếu nó có thừa cơ vắng chủ nhà gà bươi bếp, nó đi chơi khuya về thì nó cũng chẳng thắp đèn ở nhà làm gì, dưới ấy chỉ là một cái phòng khách rộng lớn mà nó không bao giờ thềm ghé qua.

Sân nhà ông rộng lắm và biệt thự của ông ở đâu trong kia.

Lúc lấy tiền ra để trả tiền xe, ông bỗng nghe tiếng nhạc mà ông rất ghét, mà ông cho đó là một lũ điên lấy nồi nhôm, xoong thiếc để đánh lên cho điếc tai hàng xóm.

Càng tiến sâu vào sân, sau khi đẩy cổng không có đóng, ông càng nghe nhạc ồn ào và rất giận thẳng con của ông nó làm mích lòng hàng xóm vào giờ này thì phiền quá. Không biết nó điên hay sao mà mở xê-tê-rê-ô to đến thế.

Ông mau bước vào nhà để bắt nó tắt nhạc ngay, và khi ông mở cửa ra thì ông lại suýt ngất đi lần thứ nhì trong ngày.

Trẻ con ở đâu mà đông không thể tưởng tượng được, trai có, gái có, không đứa nào trên 16, 17 cả, tất cả đều ăn mặc lôi thôi lếch thếch và đang nhảy cái bản mà ông thù như dân bị trị thù dân xâm lăng.

Chúng nó đông có đến nửa trăm chớ chẳng chơi, và chưa có mấy đứa thấy ông vào, mà những đứa đã thấy ông, chắc cũng không biết ông là ai. Nhưng chắc chắn là có một đứa đã thấy, và đứa đó khiếp đảm vô cùng, hô lên:

- Chết rồi, chạy tụi bây ơi!

Đó là Dũng.

Cậu ta thoát ra trước hết. Mặc dầu ông Mạnh đang đứng nơi cửa, ông vẫn không kịp phản ứng vì ông còn sửng sờ. Ông biết con ông có học nhảy, và nó đi nhảy ở đâu ông không rõ, nhưng ông không thể dè nó cả gan tòng tam tỵ ngũ tại đây để mà làm giặc như thế này.

Bây giờ cửa dưới nhà ông Mạnh giống như cửa thành Lạc Dương đời nhà Tùy bên Tàu, mà tấm bưng đá khóa cửa thành lại, được một ông Hùng Huột Hải đỡ cho, bao anh hùng hào kiệt bị nhốt trong thành, ùn ùn vội thoát ra ngoài để thoát chết dưới tay Tùy Dương Đế.

Lũ nó chạy đi gần hết rồi, ông Mạnh tỉnh hồn lại, ông bước vào nhà mà hét:

- Tụi trời đánh thánh vật, tụi bây định phá nhà tao hả ? Tụi bây là con cái nhà ai, hử ?

Ông giận sôi gan, nổi gân cổ lên mà hét, nhưng những đứa còn sót lại bất đếm xĩa đến ông, cứ lo tẩu thoát.

Đứa cuối cùng vương chơn vương cẳng thế nào không biết mà ngã xuống gạch kê cái ạch. Ông Mạnh mừng lắm, ít ra ông cũng tóm được một đứa để vò đầu cho hả giận ông, đứa ấy phải gánh chịu tất cả tội lỗi mà cả bọn đã làm, và chịu đựng tất cả sức nặng của cơn giận của ông.

Ông Mạnh đêm nay quạu quọ lắm, sau cái tai biến mà ông vừa chịu đựng. Ông cười ha hả, rất đắc chí mà rằng:

- À, mầy, mầy là con cái của nhà ai, tao cóc cần biết, tao đánh mầy một trận

cho đã nư tao !

Nói rồi ông nhìn xuống, mặt hầm hầm. Nhưng đó là một đứa con gái. Nó chống hai tay toan ngồi dậy, nhưng không được. Nó vừa rên hừ hừ, vừa ngược lên nhìn ông chủ nhà dữ tợn, cảm lạnh cầu xin ông nới tay. Ông Mạnh đang bối rối vì chợt thấy mình không có gì trong tay cả, một cây thước chẳng hạn để đánh đòn đứa bé này, thì bỗng ông thừ người ra, khi ông thấy gương mặt của nó.

Ông lại đứng đó mà sững sốt một hồi lâu nữa rồi cúi xuống hỏi giọng thật dịu dàng và hiền lành:

- Cháu làm sao vậy ?

- Dạ cháu trặc chửi, đau lắm.

- Tội nghiệp, thôi, bị thương thì tôi tha thứ cho vậy.

Ông bèn đi khép cửa lại tắt nhạc, rồi trở lại đó mà hỏi:

- Cháu không thể ngồi dậy được sao ?

- Dạ, để cháu thử xem.

Cô gái vừa nói vừa bặm môi, chống tay, nhăn mặt và trong một sự nỗ lực vô biên, cô ta ngồi dậy được. Rồi cô ta lại cố mà đứng lên, nhưng không xong.

Ông Mạnh nói:

- Để tôi đỡ cho lên ghế, ngồi nghỉ một lát rồi tôi lấy xe đưa về nhà.

Nói rồi ông đỡ xốc nách cô bé dậy và dìu cô ta lại chiếc đi văng nệm bọc nhung đỏ, đặt cô ta ngồi xuống đó rồi hỏi:

- Đau ở chүн nào ?

- Dạ, chүн mặt.

- Thử cục cựa chүн ấy thử coi. Nếu không cử động được, là gãy xương, phải chở đi nhà thương lập tức.

Cô bé sợ hãi, cố gắng cục cựa cái chүн đau, và cô cục cựa được.

- Vậy là trặc chớ không có gì, để tôi xức thuốc cho rồi về.

- À, có muốn uống nước không ?

Ông Mạnh hỏi như thế vì ông thấy sát chơn tường ngổn ngang vỏ chai Coca Cola, vỏ chai Bireley, và ông chợt nhớ ra là lũ này phải khát nước dữ lắm.

- Dạ uống.

- Nhưng uống gì ?

- Dạ, nước đá lạnh.

Cô bé được trớn, đâm ra nhõng nhẽo, đòi hỏi chớ không thủ phận nhận lãnh bất cứ cái gì.

Ông Mạnh đi vào phía trong, nơi đó ngày thường được ngăn riêng bằng những tấm bình phong để làm buồng ăn, cái bàn ăn đã bị Dũng cho người nhà khiêng đi đâu mất, mà người nhà cũng không thấy mặt đứa nào, chắc

Dũng đã cho nghỉ phép hết cả rồi, bàn ăn bị khiêng, nhưng chiếc tủ lạnh khổng lồ thì còn, vì nó nặng lắm, mà nhứt là vì nó rất cần. Chắc trong ấy không còn chai nước ngọt nào cả đâu. Quả đúng như ông Mạnh đã đoán, tủ trống trơn, nước ngọt hết mà trái cây đồ hộp cũng ráo nạo, chỉ trơ lại có vài chai nước lạnh thôi.

Ông lấy từ trên đầu tủ xuống một cái ly bằng giấy đựng trong một chiếc hộp giấy lớn rồi rót đầy một ly nước mát.

Cô bé uống một cách sung sướng rồi ao ước:

- Giờ phải có gì ăn thì thích lắm, cháu nghe đói quá.

Ông Mạnh bật cười. Con nhà ai mà thật là kỳ cục, được voi đòi tiên, giờ nó nhõng nhẽo như là con cưng. Một ý quấy xẹt qua tâm trí ông, tại sự nũng nịu của cô bé.

Ông nói:

- Đồ mận trong tủ lạnh đã sạch bách. Nhưng trên lầu có bánh hộp, bánh ngọt ấy, bánh hiệu L.U. ngon lắm. À, cô bé tên gì ?

- Dạ, tên Lan.

- Lan lại cần được săn sóc cái chơn, thuốc men cũng ở trên ấy ! Tôi chạy lên, chạy xuống lầu nhiều bận mất công tôi quá, vậy Lan ráng lên trên ấy nhé?

- Dạ, cũng được.

Ông Mạnh lại dìu Lan như khi nãy. Nhưng tới chơn cầu thang, Lan thử bước lên thì không được và kêu đau om trời.

- Khổ quá, biết làm sao bây giờ! Ông Mạnh than. Hay là để tôi ẵm Lan lên?

Thấy Lan làm thình, ông Mạnh thực hiện đề nghị của ông.

Giây lát sau, ông để Lan lên giường của ông. Đèn đã được thắp sáng lên rồi, khi ông đá cửa bước vào đó, với tay bấm cái công tắc.

Xong, ông trở ra và giây lát lại vào buồng với một hộp bánh còn nguyên trên tay. Đó là loại bánh boudoir. Ông khai hộp bánh ra rồi trao cả hộp cho Lan, đoạn ông lại đi nữa.

Lan cứ ngồi đó mà ngốn bánh một cách ngon lành như em nhỏ, và tự nhiên như ở nhà mình, không nghĩ gì hết, không ngạc nhiên vì được biệt đãi một cách bất ngờ, làm như nàng thấy rằng hễ con gái bé thì được cưng là sự dĩ nhiên.

Ông Mạnh lại trở lại với nhiều lọ thuốc, một hộp bông gòn, một cuộn băng. Ông cứ để mặc cho Lan ăn bánh, ngồi xuống gạch để săn sóc cái chẹn của Lan đang thò xuống đó.

Ông mập mập, ống quần lại chật, ông ngồi khó khăn nên rồi ông lại đứng dậy và nói:

- Lan ngồi sát vào trong, duỗi chẹn ra.

Lan bỏ bánh, chống tay để lết vào trong, vừa lết thụt lùi vừa nhăn nhó kêu đau.

- Thôi!

- Ông Mạnh ra lệnh.

Lan lại tiếp tục ăn bánh.

Ông Mạnh đỡ thật nhẹ chừa mặt của Lan lên, thoát tiên nàng kêu "ái" lên một tiếng, nhưng vì sợ hơn là vì đau, rồi nàng lại tiếp tục ăn bánh. Ông Mạnh săn sóc thật sự, và ông biết cách săn sóc. Lan bị sưng hơi hơi ở mắt cá, ông biết rằng trặc gân chớ chẳng có gì, sự trặc gân làm cho Lan đau, còn sưng thì không đáng kể, bởi thịt chạm mạnh vào gạch, nó sưng mà không có hại tới bên trong, cũng không làm cho đau đớn như trặc gân.

Trặc gân thì ông có thuốc rất hay.

Độ mười phút là Lan không còn nghe đau đớn gì nữa cả.

Nhưng chừa nàng còn sưng, ông Mạnh lại xoa bóp những chỗ sưng ấy và làm massage lần lên cao hơn chỗ sưng để giúp cho sự tuần hoàn đều đặn, ông nói như vậy.

Thình lình, Lan cười lên hăng hắc rồi giựt chân.

- Gì vậy? Ông Mạnh hỏi.

- Dạ nhột.

- Ủ rắng chịu cho nó hết để rồi còn đi về nữa chớ.

o o o

Từ này giờ, Lan khi thì cúi xuống nhìn gạch, khi thì ngửa mặt nhìn trần mà kể, giờ, nàng mới nhìn Định mà tiếp:

- Em bị kích thích, còn lão thì giàu kinh nghiệm, lão biết lúc nào là lúc nên

hành động, nên đúng vào lúc ấy lão dúi vào tay hai chục ghim giấy năm trăm. Rồi thì...

Nhà em là nhà biết ăn xài, nhưng lại không tiền, em còn trẻ quá mà đã có rất nhiều nhu cầu khôn thỏa.

Chị ba em chỉ đủ thỏa mãn nhu cầu của chỉ vốn nó cũng đã nhiều quá sức, thành thử em cứ ở trong tình trạng thèm khát một đôi giày, một chiếc sô-léc, một cái tuột đít.

Với lại như em đã nói, em bị kích thích, ban đầu định phản đối, nhưng không hiểu sao em cứ để vậy cho đến một khi kia, em không muốn phản đối nữa thì vừa đúng lúc đó là lão đưa tiền ra.

- Thôi đã đủ rồi.

- Đã dư ấy chứ. Đáng lý gì anh không nên tàn nhẫn đến thế.

- Không, anh có chê cười gì em đâu. Trái lại anh thương em. Em bảo rằng em chịu trách nhiệm một mình, nhưng anh thấy rằng chị ba em cũng có trách nhiệm, vì không khiêm tốn trong việc ăn xài, nêu gương không tốt cho em, mà xã hội cũng có trách nhiệm vì con gái được tự do quá sớm.

Định đã nín tại đây, nhưng còn nghĩ ngợi tiếp, chàng nghĩ rằng "Lữ đoàn mông đen" đáng lý gì, ngoài những con hạm, còn phải điều tra luôn về một khía cạnh này để đúc kết mọi khám phá hầu tạo nên một hệ thống nhận xét tổng quát về thực trạng xã hội để tìm phương trừ khử các tệ đoan.

- Chắc rồi còn gặp lại nhau nữa chứ ?

- Lẽ dĩ nhiên, nhưng ở nơi khác, và em còn nhận chút ít tiền nữa, chỉ là tiền quà thôi.

- Được một trăm ngàn chắc em ăn xài to lắm !

- Đúng là như vậy.

- Mà chị ba vẫn không ngạc nhiên ?

- Chỉ không có hỏi gì cả !

- Bất cần ! Vô ý ! Buông lơì ! Tội của chị ba em nặng lắm. Thường thì em út, con, cháu trong nhà, đứa nào chưa có nghề mà có tiền xài là khả nghi rồi, phải điều tra cho ra sự thật.

Nếu chị ba em cố ý nhắm mắt cho em kiếm tiền thì đó là chuyện khác, nhưng có phải thế không ?

- Không, không phải như vậy đâu. Chị em chỉ vô ý và thiếu tế nhị, buông lơì giáo dục gia đình thôi. Thôi em xin về, và em có thể trở lại đây thăm anh được chứ ?

- Anh rất vui lòng, có thể lần sau, anh sẽ đưa em đi ăn cơm, hoặc đi chơi mát.

- Nghĩa là anh không có khinh em?

- Anh chỉ thương hại em mà thôi.

o o o

Gia đình cô Liên đã có ý muốn "lành mạnh" rồi. Cô ước ao được thấy mặt Lan trong bữa ăn trưa và bữa ăn tối, và Lan vâng lơì chị.

Cô bé này không phải có ý ngoan ngoãn tạm một lúc để chuộc tội đâu. Đã

bảo cô ta lãnh trách nhiệm, tức đó là một đứa con gái khá cứng đầu thì nó không đầu hàng kẻ nào toan xử tội nó đâu.

Nhưng nó thấy là nó cần xứng đáng với một người kia mà nó nghe yêu, mặc dầu nó không còn hy vọng gì cả, sau buổi nói chuyện với người ấy. Nó giống hệt con bệnh tâm trí bị một bác sĩ chuyên môn thôi miên và trong giấc ngủ khoa học ấy, nó đã cung khai cả ra rồi những thói tha của nó.

Người bác sĩ không khinh nó, nhưng chắc chắn ông ấy cũng không nghe rằng nó thơm.

Nhưng mà nó cứ yêu, yêu suông cũng được, tại nó yêu, nó có biết làm sao bây giờ. Nó chẳng chiến đấu với nội tâm của nó làm gì cho mệt, bởi yêu một người con trai chưa vợ, nào có tội tình gì, và yêu suông lại càng không có hại gì cho ai hết.

Đây là mối tình đầu to lớn của một cô gái chưa có thể can cước, cô bé ấy đã có những mối tình nho nhỏ, những mối tình học trò, cũng cứ là tình suông, thọ không quá ba tháng, nhưng bây giờ đây, cô ta mới thật là YÊU với chữ yêu viết hoa.

o o o

Liên ngồi nhai miếng thịt bò tái hơi dai, nhìn em và rất lo sợ mà thấy rằng nó lại đẹp hơn trước nhiều lắm.

Nàng sợ một chuyện không hay thứ nhì, mà cũng sợ chính con bé cứng đầu này nữa. Nó cởi mở với người thân yêu, nhưng khi mà nó muốn bưng bít cái gì thì đổ ông trời mà cạy miệng nó cho được.

Nhớ hôm nàng thấy dấu hiệu đã rõ rệt quá, nàng hỏi để nó xác nhận, nó xác nhận ngay. Nàng rùng rờ, nhưng nó chỉ cười mà rằng:

- Chị đừng lo, để em đi xa, đi xa.

- Nhưng mày có tiền hay không?

- Không.

- Như vậy thì đừng có nói đến chuyện đi nữa. Trời, mày giết tao.

- Em chịu trách nhiệm, chị không được hành hạ tinh thần em thêm. Nếu em không đi được, em sẽ tự tử, không báo đời chị đâu mà chị lo.

Nó nói chuyện đi và chuyện chết bằng một giọng tỉnh bơ, như là nói chuyện đi bít-xin hoặc đi coi hát.

- Trời ! Lâu lắm nàng mới kêu lên được vì tức nghẹn. Với ai, mày nói tao nghe để tao tính cho ! Đừng có kiêu ngạo xằng, bộ tốt lắm hay sao mà mày lại còn muốn lên mặt với tao nữa ?

- Em mắc họa, chị không an ủi được thì thôi, đừng có bắt nạt em thêm, em nổi loạn lên bây giờ.

Nàng đành phải dịu giọng vì nghĩ lại thương em nhỏ dại, còn khờ, nên nàng ôm nó mà khóc rấm rức. Nó cũng khóc, nhưng sau một hồi, vội cải chánh:

- Em khóc vì cảm động trước tình thương của chị mà em thương như mẹ, chứ không phải khóc cho thân phận em đâu.

- Em khóc vì gì, nào có quan hệ gì đâu. Em biết khóc là quý lắm rồi. Chị thấy em lằm lằm lỳ lỳ chị khổ sở quá.

Rồi nàng dỗ ngọt nó suốt năm hôm, nó vẫn nhứt định im lặng về thủ phạm.

Nếu có xấu hổ vì đã trót dại với một ông già, hẳn Lan lại chỉ xấu hổ với người ngoài thôi chứ không phải với chị Liên mà nó coi như mẹ, như đã nói, không có niềm riêng nào mà nó không tâm sự với Liên cả. Nhưng nó đã nhận trách nhiệm với kẻ kia, mà cái phần trách nhiệm của kẻ kia thì đã được đền bù bằng hơn một trăm ngàn bạc rồi, nên nó thấy rằng không công bằng, nếu chị Liên nó lại còn bắt đền người ta.

Bỗng Lan cũng ngẩng lên nhìn chị. Lạ quá, chính Liên lại nhột nhạt mà trốn mắt của em. Nhưng Lan cứ tấn công một cách chớp nhoáng:

- Chị xăng lắm nghe chị ba.
- Xăng về cái gì?
- Liên chưng hửng, ngược lên nhìn em và hỏi như vậy.
- Chắc chị biết ý nghĩ của anh ấy ra sao đối với em, khi chị đề nghị một điều không hay, biết rõ mới dám đề nghị như thế ?
- Không, chị không biết.
- Ấy xăng ở điểm đó. Không biết mà đề nghị rồi lại làm áp lực cho em đó. Anh ấy đứng dưng với em khiến em xấu hổ quá, xấu hổ hơn cả trong chuyện xấu của em mà anh ấy biết.
- Chị bậy thật.
- Liên thú nhận.

- Nhưng anh ấy thờ ơ với em à ? Có hắt hủi, có coi thường em không ?

- Em nói DỪNG DỪNG, chớ không có nói THỜ Ơ, hai điều đó khác nhau rất xa. Không, anh ấy tử tế lắm chớ. Nhưng em biết rằng anh ấy không nhận món quà mà chị muốn tặng anh.

- Em chỉ cảm giác vậy thôi chớ ?

- Không, tụi này đã thẳng thắn nói ra.

Liên hết cả hồn vía. Nàng không dè bợn trẻ tuổi bây giờ lại ít mặc cảm, ít tu sĩ đến thế. Và nàng sợ là sợ lũ nó nói với nhau về chuyện nàng đã "cua" Định. Nàng rất muốn hỏi: "Tụi bây còn tâm sự điều gì nữa ?" Nhưng mắc cỡ không dám hỏi.

Sợ, nhưng đồng thời nàng cũng mừng vô cùng: thế là Định không yêu Lan, và hẳn còn rảnh rang.

Về điều này thì Liên không xấu hổ với chính nàng. Nàng có tranh giành tình yêu với em nàng đâu. Trái lại nữa. Nàng đã nghĩ ra và thực hiện cái sáng kiến mà Lan cho là xằng ấy cũng vì nàng thấy rõ là Lan có rất nhiều cảm tình với Định. Thế nghĩa là nàng nghĩ đến hạnh phúc của em nàng trước nhất.

Nhà này có hai người yêu một anh con trai, nhưng cô chị yêu theo thể hệ trước, nghĩa là cứ ngồi đó mà mơ rồi khóc thầm, khi không được... Còn cô em thì khác.

Cô em thuộc thể hệ phản lực cơ, tình cảm tuy hơi hợt hơn, yêu ít sâu đậm hơn người thế hệ trước, nhưng cô ta lại cựa quậy, hành động để chinh phục, và cô ta quyết thắng.

Đành rằng Liên cũng có khác hơn người của thế hệ trước một tí là đã dám đề nghị yêu Định, ban đầu miễn cưỡng để cậy nhờ, sau thì chơn thật, nhưng nàng không tiếp tục tấn công sau khi bại trận lần đầu, và bỏ cuộc luôn, luôn về mặt chinh phục ấy chớ không phải về chuyện mơ yêu đâu.

Lúc ăn tráng miệng. Liên giải thích để gỡ tội:

- Chị biết Định độc thân và hiện không có nhen tình. Anh ấy đẹp trai mà lòng dạ cũng tốt, nên chị muốn gây hạnh phúc cho em. Nhưng anh ấy đã biết bí mật của em, chị làm sao mà gả em cho anh ấy được, nên chị mới làm mặt lì, đề nghị như vậy. Nhiều cặp vợ chồng, cũng gặp gỡ nhau như thế, vậy mà họ vẫn hạnh phúc trọn đời.

- Em không có bất bình về chính cái đề nghị. Nhưng cách hành động của chị mới là đáng trách.

Hai chị em không nói gì với nhau nữa cả, và khi Liên ra đi, Lan cũng muốn đi tìm Định, nhưng thấy là đã quá trễ giờ nên lại thôi.

Lan đi năm sớm, mặc dầu trời nóng bức lắm. Đây là mùa mà người Saigon, những kẻ lắm bạc tiền, những kẻ ít bạc, nhưng ham vui, đổ xô ra ngoài về đêm, nếu không đi chơi đâu thì ít ra cũng đến nhà bạn, vì cái lẽ rất buồn cười rằng ta cứ có cảm giác rằng nhà thiên hạ mát hơn nhà ta, với lại có nói chuyện thì đỡ buồn và quên nóng được.

Người thiếu nữ này đi năm sớm, vì đêm ray, nàng muốn lắng nghe lại lòng nàng.

Nếu muốn yêu, Lan không thiếu kẻ chinh phục nàng. Nàng có rất nhiều bạn trai, chúng nó đều đã thất bại với nàng vì nàng già giặn trước tuổi cũng có, mà vì thường thì luôn luôn con gái già giặn hơn con trai đồng lứa, lũ ấy đồng lứa với nàng nên nàng thấy chúng nó vụng về, trẻ con.

Nhưng không phải chỉ có bạn ấy mà thôi. Nàng cũng có quen biết với nhiều thanh niên thuộc lứa tuổi của Định và đã bắt gặp nhiều lần cặp mắt si mê. Nàng chỉ tạo dịp cho họ gặp gỡ nàng vài lần là họ dám bước tới ngay.

"Nhưng lạ quá, không biết Định có cái gì hơn người, Lan tự hỏi thế, anh ấy có cái gì, mình tìm mãi không ra, nhưng mình cứ nghĩ đến anh ấy. Quả anh ấy đẹp trai nhưng chán vạn anh khác cũng đẹp trai không kém, vài anh còn đẹp trai hơn Định nhiều bực."

"Quả anh ấy đã tốt bụng, nhưng chán vạn anh khác cũng tốt bụng, thì sao?"

Lan quên mất cái nhìn câm lặng và van lơn của nàng trong đêm kinh khủng ấy, và sự thương xót thành linh của Định nó xúi hấn đổi ý đột ngột. Chính sự thương xót ấy đã làm cho nàng cảm động đậm lắm và cảm động này được đánh dấu vào tâm khảm nàng mà nàng không hay.

Nếu như Định chỉ là một người hịch hạc và dễ tánh, thì sự tốt bụng của hãn không cân nặng bao nhiêu, đặng này hãn lại cân nhắc rồi sợ hãi, quyết từ chối mà rồi khi bốn mắt gặp nhau, hãn đổi ý liền, thì một dây liên hệ nào giữa hai người nhứt định phải đã được phát sinh ra rồi.

Sợi dây liên hệ ấy có thể chỉ là một sợi dây cảm tình, nhưng từ cảm tình bước sang tình yêu, chỉ phải bước thêm có mấy bước thôi.

Lan lắng nghe lại lòng nàng và tự hỏi có hai câu này: quả mình có yêu Định hay không, và tại sao mình lại yêu Định?

Câu sau, nàng tự đáp không được, nhưng câu đầu thì xem như là tự nó đã được trả lời ngay, không có thắc mắc nghi ngờ nào cả.

Nhưng năm trăm trọc một hơi, Lan bỗng thấy một câu hỏi thứ ba nổi lên: mình có tin rằng có tình yêu hay không?

Nàng giựt nảy mình khi thoáng thấy cái dấu hỏi to lớn ấy hiện ra trên bức màn đen của căn buồng mà nàng không buồn thắp đèn.

Những người con gái thích có bạn trai, thích sống ồ ạt, thích cái nếp sống Tây phương coi vậy mà rất ít đa tình hơn các cô gái khuê môn bất xuất vì bản chất của họ như thế mà cũng chính vì sự gần gũi, sự chung đụng thường xuyên với con trai, giết chết những mơ mộng nơi họ.

Phương chi, Lan bị rủi ro trót gặp tình yêu dưới gương mặt bản thủ và tồi tệ nhất của nó, nên nàng đã chứng kiến cuộc tự sát của chút xíu thơ mộng còn rơi rớt lại nơi nàng.

Dĩ nhiên là cái đêm khiêu vũ lậu bị chụp đầu và sau đó, không bao giờ nàng CÓ YÊU ông Mạnh cả, mà chỉ hiến thân cho lão ta thôi, nhưng nàng biết rằng tình yêu thật sự cũng chỉ có thể cộng thêm với tình cảm, mà tình cảm của nàng vốn nó đã nghèo nàn lại bị giết gần hết, thế nên nàng đã ngạc nhiên mà hỏi thầm: "Hóa ra chỉ có thế à? Có lãng xẹt chưa, cái tình yêu mà mình đã mơ bao nhiêu năm nay! Thăng Dững nó đã bối rối, nó đã ấp úng, nó đã đỏ tai mỗi khi nó muốn nói với mình cái gì, nhưng chưa hề dám nói. Đó, đó là tình cảm. Cộng thêm vào đó hành động của ông già nó, là đủ cả hai yếu tố của tình yêu khách quan, tình yêu mà người khác tặng cho mình. Nhưng nếu chỉ có thế thì thật là tình yêu không đáng kể, trong đời một người.

Phải có cái gì khác hơn, và cái ấy Lan cũng vừa phát kiến ra là tình cảm xuất phát từ phía bên nàng.

Với Định thì nàng có nghe yêu hẳn, tức cái yếu tố thiếu trước đây, trong trường hợp này không thiếu.

Nhưng quả là không có gì cao đẹp cho lắm như người ta nói. Chắc nàng không dám chết vì Định đâu, và lỡ không được Định yêu, nàng cũng chẳng buồn bao nhiêu. Được hẳn yêu một lúc rồi bị phụ, nàng sẽ sầu trong hai bốn tiếng đồng hồ thôi.

"Không, mình không phải là con người trời sanh ra để mà yêu và hưởng tình yêu. Nhưng nhứt định là phải được anh Định. Mình thích anh ấy lắm, không rõ vì sao và cứ tạm cho rằng yêu anh ấy và được anh ấy yêu là mối tình lớn của mình đó."

Nghĩ tới đây. Lan rất buồn cười. Thì ra cái chuyện yêu đương là một trò chơi. Vâng, nàng xem đó là một trò đùa, y như Định. Một cuộc cút bắt của sự chênh lệch giữa tuổi của tâm hồn. Tuổi của tâm hồn chớ không phải tuổi tác thật sự đâu. Cái bọn đồng lứa với nàng, bọn con trai của nàng ấy, chúng nó cùng nàng đi giải trí chung với nhau, ở khắp nơi, có khi đi rất xa, Vũng Tàu, Dalat, thân với nhau không biết bao nhiêu, vậy mà không thằng nào của nàng được cả. Nàng cho lũ nó ra rìa hết, vì xem lũ nó như em út.

Giờ thì tới phiên một anh lớn cho nàng ra rìa đây, có lẽ vì chàng ta cũng xem nàng như em út. Anh ấy đã chẳng gọi nàng bằng "cô bé" là gì? "Không, con người ấy có vẻ kinh nghiệm, thạo đời, kịp thời thì chắc chắn anh ta không chê mình vì lỡ lầm của mình đâu. Chỉ vì cái trò đùa này nó như thế đó. Chị ba, chị ấy đã được nếu chị ấy không vụng về ở điểm nào mà mình không biết, nhưng chắc chắn là chị ấy đã vụng về, đã đi sai nước cờ".

o o o

Cái anh chàng xem tình yêu là trò đùa, đêm nay làm phận sự rất tắc trách. Anh ta nghe người vũ nữ tên là Thu Mai bằng hai tai lơ đễnh, mặc dầu nàng này biết rất nhiều bí mật của các ông bự.

Chàng đã từ chối cô chị, đứng đưng với cô em, nhưng chàng lại bị hình bóng của hai người ấy đeo đuổi chàng. Chàng chối với chàng rằng, chàng yêu họ, chối mạnh và to lắm, làm như yêu họ là bậy bạ và xấu xa vậy, nhưng cũng có thể sự mạnh miệng, to tiếng ấy là dấu hiệu của hốt hoảng, sự hốt hoảng của kẻ phạm tội bị người ta đoán đúng rằng chính hắn là thủ phạm.

Chàng chối và có trưng ra bằng chứng hắn hỏi: "Làm thế nào mà mình yêu Liên được khi mà nó đến nhà mình nói chuyện yêu đương, mình không hề vui mừng, thích chí chút nào, cả trước khi mình giận hờn nó vì cái vụ gài bẫy ấy. Còn con bé kia quả nó đẹp ghê hồn, nhưng mình chỉ xem nó là một đứa bé con mà thôi. Không, mình không có yêu đứa nào hết trong hai chị em nó!"

Thế nhưng mà hình bóng của thiếu phụ và của em gái nàng cứ lớn vờn trước mắt chàng.

Định không thể biết rằng chàng bị mắc cảm với chính chàng, chớ tình cảm của chàng đối với hai người phụ nữ ấy sau đêm ghê rợn kia đã khác xa trước nhiều lắm.

Chàng cứ hãnh diện rằng mình bảnh lắm, phong độ lắm, đủ điều kiện lắm, thì yêu một người lớn tuổi hơn chàng là kém khả năng chọn lựa quá.

Còn yêu một cô gái đã gần như bán thân là ăn mót quá.

Một hình bóng thứ ba lẻo đẻo theo sau hai hình bóng kia, nhưng cứ lấp ló sau họ. Đó là hình bóng ông Mạnh, nhà doanh thương tỷ phú.

Định chỉ vừa được biết ông ta đây thôi, không phải cố tìm để biết, nhưng ông ta cũng thỉnh thoảng đi nhảy đi nhót nên dĩ nhiên là trong một cuộc khai thác một vũ nữ kia, ông ta bị lòi ra.

Định buồn cười quá. Con người có vẻ nghiêm trang, đứng đắn thế kia! Ông ta có ý muốn làm già, nên để râu, nhưng lại vẫn qui dịch như bất kỳ thằng nào còn trẻ như chàng.

Chàng nghe hơi oán ông ta, khi thoát biết mặt. Nhưng rồi chàng lại bớt oán tức thì.

Thoạt tiên, chàng chỉ buồn cười thôi, không nghe sao cả, vì cái đêm mà ông ta túm được Lan, ông ta không sắp đặt gì cả, không cố ý. Đó chỉ là cái bước không may của Lan mà thôi, hai cơ hội đã tình cờ trùng phùng một cách tai hại: ông bị nhờn tình cho trượt vỏ chuối, và Lan rúi ro vấp té, không kịp tẩu thoát.

Hễ ông ta không có sắp đặt thì ông ta được hưởng trường hợp giảm khinh.

Nhưng không hiểu sao; chàng lại thấy cái bản mặt lão dễ ghét lạ, và có mấy giây chàng rất muốn nhảy đến để vạy cổ lão ta, khi tưởng tượng thụt lùi rằng cái bản mặt ấy vạy mà đã được hôn Lan, Lan mà đáng lý, chị nó để dành cho chàng nguyên vẹn.

Sở dĩ chàng đã không hành động đêm nay, không phải vì chàng nhát gan mà chàng chợt thấy mình vô lý: Nếu lão ta không làm xằng, thì không bao giờ chàng được biết rằng trên đời này có một cô gái xinh đẹp tên là Lan cả. Chị nó đã để dành cho chàng chỉ vì chàng đã bị thiệt hại trong vụ ấy, không ăn măm mà suýt khát nước.

Sự chợt tỉnh ấy chỉ ngăn chàng làm xằng thôi, nhưng không xóa được niềm oán hận nơi chàng.

Tuy nhiên, chàng vẫn chối với chính chàng là chàng oán ông ta vì ghen, tức là thú nhận luôn rằng chàng rất tiếc Lan, hoặc đã yêu Lan rồi.

Thu Mai cười rất xinh và hỏi:

- Hình như là anh vừa mọc sừng ?

- Tại sao em lại hỏi vậy ?

- Bởi vì ai vào đây cũng vui cả, chỉ có anh là mang theo một bộ mặt đũa ma.

- Nếu em là thầy bói, em sẽ nổi danh.

- Thôi đi, em đã ghét thầy bói lắm rồi.

- Sao lại vậy ?

- Có một ông, ông bán cho em một mớ bùa yêu, giá gần một vạn bạc, vậy mà em không câu được thằng Ba Tàu bạc đầu đằng kia, anh nghĩ có tức không ?

- Tại em đại chó anh biết mọi thứ bùa yêu hay số dách.

- Nếu biết sao anh còn bị mọc sừng ?

- Vì bùa yêu ấy chỉ có phụ nữ mới chế tạo được.

- Vậy à, mách em coi, em sẽ trọng thưởng.

- Thưởng gì ?

- An ủi anh bằng đủ cách cho anh nguôi sầu. Nè, em còn một đũa em gái còn nguyên. Học trò chánh hiệu con nai.

- Kiểm soát được không ?

- Tùy.

- Tùy gì ?

- Tùy bảo đảm của anh.

- Khi khô, đã thương lại còn đòi đảm bảo.

- Chớ nó là em ruột của em kia mà, chớ có phải "em út" đâu.

Định bật cười. Không biết chàng được vì sao nào chiếu mệnh mà cứ được đàn bà tặng em gái ruột của họ cho chàng; chắc chắn là không phải sao Đào Hoa đâu và cô em gái của Thu Mai có lẽ cũng đã một lần uống thuốc gia truyền của bà mụ vườn nào đó.

"Hay là cái con em của nó cũng đang lâm nạn như Lan hôm trước và nó lại định gài bẫy mình như Liên nữa đây ?"

Nghĩ xong điều này, Định đâm sợ đàn bà, và nhứt là sợ các cô em gái còn nguyên của những người đàn bà ấy.

- Anh đã cười thì dầu sao anh cũng đã có vui vài giây

- Thu Mai kể ơn.

- Vậy anh mách bùa yêu em nhá ?

- Để bỏ thằng nào ?
- Dĩ nhiên là bất kỳ thằng nhà giàu nào.
- Nếu em thề bỏ cái thằng cha nghiêm trang đặng kia thì anh mách ngay.
- Thằng nào ?
- Cái thằng cha tên là Mạnh mà em đã cho anh biết đó.
- Khỏi, thằng cha ấy khó xơi lắm.
- Sao vậy ? Nó không mê gái à ?
- Mê lắm, nhưng chỉ mê học trò thứ thiệt thôi. Anh oán nó lắm hả ? Không lẽ nó già như vậy mà cạm sừng lên đầu anh được.
- À không, tại tự nhiên anh thấy mặt nó là anh phát ghét.
- Cứ đánh nó nếu anh ghét nó chớ bỏ bùa thì đừng mong. Nhá, giúp em anh nhé. Rồi anh muốn gì cũng được hết.
- Cũng chẳng cần đi núi Tà Lơn hái thuốc rồi đâu. Họ nói giấy súc với lại rượu chát đỏ, hiệu nghiệm số dách.

Thu Mai vừa mới hớp một ngụm Bireley thì bật cười sặc một cái, nấp bàn trắng hóa vàng khè. À ta lau miệng, cười sặc sụa thêm một hồi lâu nữa rồi nói:

- Xưa lắm rồi nghen cưng. Đã kém vệ sinh lại chẳng ăn nhằm gì hết ráo. Ngờ anh có bí quyết gì số dách chớ.

- Như vậy về cô em gái còn nguyên, kể như lúa rồi ?
- Không nhưng với điều kiện khác.
- Cô ấy biết nhảy không ?
- Nhứt định không.
- Lấy gì bảo đảm ?
- Anh cứ cho quây suốt ngày những đĩa giựt gân rồi rình mà xem, hễ nó ngửa ngáy là nó đã tự tử cáo nó rồi.
- Há em lại không biết cho nó uống thuốc an thần à ?
- Anh này kỳ cục. Không ai thềm nài ép đâu. Của quý thì có dễ bao giờ. Muốn nghe tiếp câu chuyện khi nãy thì đêm sau tới đây.
- Ý, thời phản lực cơ ai mà bền chí được như vậy.
- Nhưng sao hồi nãy anh nghe với một vẻ rất là thờ ơ ?
- Vì anh bận lo ra khi thấy cái thằng cha Mạnh ấy.
- Nó đã làm gì anh ?
- Bí mật.
- Thôi, em biết rồi.
- Em biết gì ?

- Nó đã phồng tay trên anh trong một cuộc săn đào của anh.

Định giựt nãy mình. Cô ả Thu Mai này là bà thầy tâm lý đấy chứ chẳng chơi. Tuổi trẻ như chàng thì không thể tranh thương với một kẻ có sạn trong đầu mà cho đến vũ nữ cũng ê càng. Thế thì chỉ còn sót lại cái giả thuyết phồng tay trên ấy thôi, chứ nếu hẳn là kẻ đã phụ bạc chị của chàng thì chị của chàng thù hẳn là đủ rồi.

Thù Mai cười hăng hặc mà nói:

- Cậu đã bị đánh trúng tim đen rồi đó hả ?

- Không.

- Nào có xấu hổ gì mà chối vô ích. Thua cái gì kia mới là nhục còn thua đồng tiền là sự thường. Có những cô gái rất đạo đức, anh đưa ba chục ngàn các cô tát tai anh, anh đưa sáu chục ngàn các cô mắng anh, anh đưa một trăm ngàn vẫn còn bị chửi, nhưng anh đưa năm trăm ngàn là các cô làm thỉnh để suy nghĩ, anh thấu cấy thêm năm trăm ngàn nữa là Ô kê tức khắc đó nhé.

- Quan điểm vũ nữ !

- Quan điểm của ai cũng thế cả.

- Thôi bỏ, nói tiếp cái chuyện dở chừng hồi nãy nghe coi.

- Hồi nãy em kể tới đâu rồi ?

- Tới chỗ bà ấy dâng cháu gái cho chồng bà.

- TỐp. Hồng được kêu con mẹ bằng bà đa ghen. Không xứng đáng gì đâu.

Còn tệ hơn em nữa.

- Về phương diện nào?

- Lẽ cố nhiên về phương diện nguồn gốc, lai lịch chớ còn về phương diện có bồ thì ai như nấy.

- Vậy nguồn gốc của em, là con vua hay cháu chúa ?

- Đừng có nhạo người ta, có muốn nghe phải chi ve Bains de Champagne mà anh hứa hôm tuần trước, không thôi đêm sau sẽ hát tiếp vậy.

- Chuyện em kể dở ẹt, anh cần nghe chuyện mấy ông bự, em lại thuật chuyện gia đạo người ta.

- Chớ thằng đó không là ông bự à ? Tỷ phú thì còn bự bằng một trăm lần ông bự ăn lương mỗi tháng hai chục ngàn của anh nữa. Nè, nó lại ở trong ban kinh tài kinh tức gì của bà Cố đó nhé, ông bự mà cũng phải xá nó nữa. Em đã thấy rồi mà.

- Không, anh chỉ mê các ông bự ăn lương tháng từ hai chục ngàn trở xuống mà thôi, lương họ càng thấp anh càng mê họ.

- Bộ anh là mật vụ sao chớ !

Định giựt mình đánh thót một cái. Cô ả Thu Mai này nguy hiểm thật. Nếu cho cô ả làm nữ điệp viên chắc cô ả sẽ hoạt động đặc lực lắm vì đó là một con người thông minh vô song.

Thu Mai chạy bàn rồi, Định ngồi một mình mà nhìn ông Mạnh từ đằng xa. Một lần nữa, chàng rất muốn chạy lại đằng ấy xách ghế đập lên đầu ông ta một cái. Thu Mai không trả thù gián tiếp giùm chàng được vì ông ta không

có gì xấu xa trong gia đạo cả để cô ả phanh phui ra.

Đó là một con người thành công về mọi mặt trên đường đời, gia đình đầm ấm, làm ăn cứ lên như trực thăng, còn về gái thì cũng là một cây xanh dòn, ông ta chưa hề thèm muốn cô nào mà không được cả.

Ông ta chỉ thất bại ở một điểm nhỏ thôi, mà Thu Mai không biết, là bị cô nhờn tình cho mọc sùng. Nhưng ngay đêm đó ông ta đã gỡ gạc lại được một cách rất lười với Lan.

Nhớ tới đây, Định lại sôi gan lên.

Nếu ông ta cưỡng hiếp Lan, chắc chàng cũng không oán ông ta đến thế, đằng này ông ta lại được Lan, được với sự ưng thuận của Lan. Chàng không hiểu sao chàng lại nghe ghê tởm cái cách chiếm con gái thế ấy hơn là nhòm góm sự cưỡng hiếp, mặc dầu luật pháp, tức xã hội lại tha thứ lỗi thứ nhứt, lỗi của ông Mạnh.

Thình lình Định thù người ra, chàng chợt khám phá ra lòng mình bắt chợt được chính nội tâm thầm kín của chàng : chàng đã "yêu" Lan chớ không có gì lạ.

Trên đời này, ít có cô gái thơ nào mà tâm hồn già giặn như Lan, sự già giặn này không phải mới nhờ cuộc phiêu lưu với ông Mạnh mà nàng có được đâu, bởi tám con trăng không đủ là đâu để trui cho cứng một tâm hồn non nớt, thế nghĩa là Lan đã già giặn trước đó, tuy cũng nhờ cuộc phiêu lưu ấy mà già giặn thêm.

Nơi Lan, sự tươi trẻ và tấm lòng già giặn hòa hợp lại một cách rất là huyền diệu dễ mê đối với một người khó tánh như chàng, vừa thích trẻ đẹp bề ngoài, lại vừa mê kinh nghiệm của người đã có sống nhiều.

Liên còn già giặn hơn Lan nhiều lắm nữa, nhưng nàng dâu còn nét tươi trẻ của Lan.

Với lại, chàng nghe Lan là "đồng chí" của chàng. Cả hai đều xem tình yêu là một trò đùa, cả hai đều cởi mở, chơn thật, sòng phẳng.

Lan xem tình yêu là một trò đùa ? Đúng như vậy, nếu không, nó đã chẳng ngã một cách quá dễ dàng. Nhưng khi hai tấm lòng hờ hợt tình cảm ấy gặp nhau, thì cả hai lại cảm nhau chớ không hờ hợt nữa. Họ chỉ hờ hợt vì chưa gặp cái chất axít nào đủ khả năng tạt sâu vào tâm hồn kim khí đặc biệt của họ mà thôi, một thứ kim khí hoàn toàn thiết giáp đối với sự gặm mòn của các loại axít thông thường, chớ người nào cũng có tình cảm cả, chỉ có điều là nơi những kẻ như Lan, như chàng mạnh cá tính giao thiệp với nhiều người khác giống thì tình cảm của họ rất khó mà rung động như nơi những người sống lặng lẽ, âm thầm sống cô đơn trong nhịp độ trầm trầm của thôn dã hay của thời trước.

Nhạc Tuýt và lối sống ồ ạt đã dỗ ngủ yên tình cảm nơi Lan, còn nơi chàng thì những bước ngược xuôi vì sinh kế mà chàng phải theo từ khi cha mẹ chàng qua đời, chàng bỏ học, những bước sống khó khăn ấy cũng đã đẩy lùi tình cảm của chàng vào một xó kẹt rồi.

Định muốn đứng lên chạy đi tìm ngay Lan bây giờ đây, nhưng nhớ ra là chàng không biết nhà nàng nên nhẫn nại chịu buồn. Chàng định sẽ hỏi địa chỉ của Lan, khi Lan tới thăm chàng lần sau, để từ đó, có cần Lan thì tìm được ngay, thích hơn là đợi Lan đến. Chàng phải được tự do, chớ không thềm đợi chờ những lúc hứng bất thần của Lan. Sỡ dĩ từ thuở giờ chàng chưa yêu lần nào vì không thể yêu gái trời đánh được, còn gái nhà lành thì phải đợi họ có dịp họ mới cho chàng gặp, rất là bất tiện và mất cả thú vị, khi khát nước phải đợi trời mưa thì còn hay ho gì nữa.

Bỗng Định nhớ tới Liên. Bây giờ mà chàng chạy lại Eldorado hỏi Liên thì

biết ngay. Chàng không phải sợ Liên vì chính Liên đã tặng Lan cho chàng nhưng chàng không nhận kia mà.

Định lại vụt muốn đi, nhưng rồi cũng lại thôi. Chàng nghe thương thương Liên, nàng đã chơn thật mà dâng tình yêu cho chàng, chơn thật thú nhận rằng chính nàng, nàng chưa yêu, nhưng nàng sẽ nỗ lực mà yêu và sẽ thành công.

Nàng nói vậy, nhưng chàng lại cảm giác rằng nàng đã yêu chàng rồi, không biết có sâu đậm hay không, nhưng quả nàng có yêu. Chàng có kinh nghiệm nhìn một cái chớp mắt, một sự rúng động của một thớ thịt mặt, cũng đoán được tình cảm của con người mà chàng quan sát.

Liên lại càng đáng thương hơn không biết bao nhiêu ở cái điểm đã yêu mà lại đủ can đảm hy sinh tình cảm của mình tặng Lan cho chàng, cốt làm vui lòng chàng vì nàng ngỡ chàng thích cái tuổi trẻ của Lan hơn. Lúc ấy nàng nghĩ như vậy là sai nhưng hành động thái độ của nàng quả thật do thiện chí chi phối.

Không, chàng không nên tìm Lan do cái ngã chệ của nó, mà phải do đường khác. Không nên làm cho cô ấy đau.

Vả lại, nhờ Liên để tìm Lan tức là nhận món quà đền ơn rồi vậy. Mà như vậy thì vô lý quá, đã từ chối một cách rất là anh hùng giờ lại nhận trở muộn thì hóa ra chàng quân tử Tàu quá hay sao.

Tuy nhiên rồi Định cũng ra đi về nhà làm việc cho quên buồn, quên nhớ Lan. Kể từ giây phút mà chàng bắt chợt được lòng chàng, chàng nghe nhớ cô gái ấy vô cùng.

Định rinh bàn máy đánh chữ mới sắm ra, để giấy vào đánh thành ba bốn bản phúc trình sau đây :

"Báo cáo mật của khu T.L.

nhân viên M.A.X. 207

"Ông Trần Bốn Tánh, nhơn viên Tổng Nha Quan Thuế Sài gòn, không biết ngạch trật, đóng đô ở vũ trường Tonkiti từ hai tháng nay vừa bắt tình với vũ nữ Agnès Đào sau khi tặng cô ấy một chiếc Dauphine mới.

"Riêng ông Tánh thì xê dịch bằng xe Triumph mà ông ấy tự lái lấy, nhưng có tài xế ngồi ở băng sau.

"Từ hôm tặng xe cô Agnès, ông tới vũ trường thì cho xe về trước liền, còn ông thì khuya lại cùng đi với nhơn tình bằng chiếc Dauphine nói trên.

"Ông Tánh luôn luôn đi chơi một mình chớ không phải được các thương gia mời như một số công chức khác. Thế nghĩa là ông ta tiêu pha bằng tiền của ông ta có thể là tiền tham nhũng.

Đang theo dõi".

"Cũng cứ ở vũ trường Tonkiti, một khách thường trực khác rất đáng chú ý, nhưng không biết cần theo dõi hay không. Xin chỉ thị của thượng cấp về người này.

Đó là trung úy Văn, vào vũ trường với dân phục cổ nhiên. Nhưng trung úy Văn lại là một người văn nghệ và ký giả, nhưng người này ngoài tư cách làm văn nghệ lại còn là sĩ quan.

Tuy nhiên vẫn theo dõi trong khi chờ đợi thượng lệnh.

Trung úy Văn chỉ đi giải trí chứ không có nhơn tình, tuy nhiên ông ấy thường đi với bạn, mà bạn của ông ấy không phải người trong giới văn nghệ, không phải người trong làng báo, cũng không phải quân nhân.

Cũng đang tìm biết căn cước của những người ấy".

A.Z B 022 Chorofoma 4 Pyrodoxyl

Một ác ý của chàng, làm cho chính Định cũng rùng mình, ghê tởm.

Loại báo cáo mật của chàng chỉ giúp nhà nước thanh lọc hàng ngũ công bộc chứ chẳng gây hại cho ai hết. Chàng mà có phao vu ông ký này, ông tham sự nọ, ông đại úy kia, các ông ấy cũng chẳng vào tù hay mất chức, vì người ta còn điều tra xem các ông ấy có hạm, có thụt két hay không, rồi mới trừng phạt họ được. Công việc của chàng là đưa tên người khả nghi lên ban điều tra mật nào đó không rõ, qua tay thượng cấp của chàng.

Nhưng rồi khi được tín nhiệm của thượng cấp, chàng có thể được chuyển qua các khu vực khác mà một bản báo cáo có thể đưa ai đó xuống âm ty như chơi.

Khi bỏ mấy tờ báo cáo vừa đánh máy xong vào bao thơ. Định đã nảy ra cái

ý hại ông Mạnh bằng phương tiện đó, ngày nào mà có dịp.

Nhưng là người có thiện cảm, chàng bỗng nghe ghê tởm tà ý của mình.

Định là người con trai chưa bao giờ bị những ý nghĩ rắc rối làm mệt trí óc chàng. Chàng chỉ thích hưởng cuộc đời, còn những gì lôi thôi làm mệt trí óc chàng, chàng xua chúng nó đi cả, đuổi xô chúng nó như đuổi tà.

Nhưng tháng này, chàng biến thành một con người khác, một con người chỉ ham thanh thoi, thư thả trí óc, mà trí óc lại nặng hai vấn đề phức tạp nó đeo đuổi chàng, khiến chàng khó chịu vô cùng.

Vấn đề thứ nhất là việc chối bỏ trách nhiệm làm mẹ của Lan. Về vụ này, chàng đã có quan niệm sẵn, ngay từ thuở còn đi học:

1)

Không một cá nhân nào có quyền trút sự sống của một cá nhân khác.

2)

Nếu trút cái sự sống đang nằm ngay trong bụng ta, ta sẽ gánh hậu quả tai hại cho sức khỏe về sau, nếu ta thoát chết trong lúc làm công việc sát nhân ấy.

Như vậy, chàng đã phải lên án Lan, lên án chị của nó, cho dầu chàng đã trót thương xót sai lầm trong một phút rối trí, tiếp tay với họ, chàng vẫn nhòm góm họ sau đó mới đúng với quan niệm có sẵn của chàng.

Nhưng mà cái quan niệm có sẵn ấy đã bị xáo trộn rồi. Chàng chưa quan niệm khác được sự hoang mang đang diễn ra, nên chàng mới phải nhức đầu nhiều đêm và suy nghĩ.

Về cái vụ lăn đùng ra mà chết trên giường của chàng hay gánh chịu hậu quả tai hại về sức khỏe sau này, thì Lan nó cóc cần. Nó thấy rằng tuổi xuân của nó bị bẻ gãy, tai hại hơn hai thứ kia nhiều lắm.

Nó ốm nhom với một đứa con thơ trên tay, không làm ăn gì được mà cũng chẳng ai thềm rinh nó về để nuôi cơm cả mẹ lẫn con, cảnh đời ấy nó thấy đáng sợ hơn là chết ngay hoặc mười năm sau thì yếu tử, vì đã phá thai.

Chàng cũng nghĩ như nó. Nhưng chàng không thể bỏ xã hội và quan điểm của xã hội. Lan có cái lý của cá nhân Lan mà xã hội cũng có cái lý của xã hội. Nếu xã hội không bảo vệ con người thì ngày kia loài người sẽ bị chính loài người tận diệt.

Bởi vậy cho nên mới có bài học luân lý ở các trường tiểu học, dạy rằng, tự tử là hèn nhát vì tự tử là đào ngũ phạm sự làm người.

Nhưng có kỳ chưa? Sao xã hội không bỏ tù mấy đứa tự tử hụt ? Tự tử thành công, tội nó nặng tội lắm, nhưng lũ nó đã hui nhị tỳ rồi, không làm sao mà bỏ tù tội nó được, thì ít ra cũng phải kiếm ăn với "bị" người ta cứu sống chớ. Bởi vì theo pháp luật, thì "toan làm" có nhẹ tội hơn "đã làm" thật đó, nhưng nhẹ không có nghĩa là nên tha bổng.

Nếu tự tử thành công, đáng tội bị xử tử, vì tự tử thành công là sát như cộng lại với đào ngũ, thì toan tự tử ít lắm phải bị một năm tù.

Vậy xã hội rất có lý mà muốn bảo vệ con người, nhưng bảo vệ rất là sơ sót, quên bỏ tù bọn chết hụt, quên bỏ tù mấy chị bán vi trùng dịch tả, trong những gánh hàng rong rong ruồi bu đen nghệt.

Nhưng mà cá nhân cũng đáng thương xót lắm thay, và quan điểm của họ cũng được ta cứu xét lắm thay ! Đành rằng tại họ nghe lời đường mật, đáng

kiếp họ lắm, nhưng họ đói, không đi bán mía ghim được bởi một cục nợ đời trên tay, họ đói, không nhờ chồng nuôi được vì dung nhan sa sút, không kể những cái ấy sao chớ?

Cái vấn đề thứ nhì làm chàng nhức đầu là hành vi của thằng cha Mạnh trọc phú. Nó phá đời con gái của người ta mà không thể cho nó vào tù vì có sự ưng thuận của cô gái. Nhưng cô gái vẫn mang thai như thường, mặc dầu có sự ưng thuận hay không. Tại sao xã hội chỉ kể đến điểm có sự ưng thuận hay không mà đã quên điểm có mang hại hay không ?

Xã hội bảo vệ con người mà bất kể quan niệm riêng của cá nhân trong vấn đề phá thai, sao ở đây xã hội lại chẳng bất kể sự ưng thuận của cá nhân ?

Có lẽ bởi vì không có ai chết trong vụ này cả, mà có thể lại có người còn làm giàu. Ừ, nếu Lan nó không ăn xài lớn, dùng một trăm ngàn ấy để mở một hiệu chạp phô nhỏ ở ngoài chợ thì có thể vài năm sau, nó trở thành triệu phú bằng giấu sữa hộp, giấu đường cát trắng, giấu hộp diêm quẹt, giấu đèn cầy, giấu dầu hôi, giấu gạo, giấu cây tăm xỉa răng, giấu xà bông, giấu tất cả mọi món hàng để bán chợ đen, hoặc để đợi giá mới mà bán hàng cũ.

Thế thì hóa ra thằng cha Mạnh lại đáng khuyến khích vì nó tạo triệu phú tương lai, chỉ tại các cô không thèm làm triệu phú đó thôi chớ.

"Ha... ha... ha... thật là điên cái đầu, những tội trạng có thể là tội trạng, mà cũng có thể không, vì một chút xíu gì đó, thật là mong manh. Lan chỉ cần thốt ra một tiếng ngăn là "ừ" hoặc "không" là thằng cha Mạnh thành thơ đi giải trí hoặc vô Chí Hòa nghỉ xả hơi. Cá nhân có khi bị bắt ép phải theo lẽ lối nào đó, có khi được tự do thả giàn. Nhức đầu quá, trời ơi là trời !"

Đêm nay, Định về sớm, mà trót quen thức đêm, chàng cứ trần trọc mãi, và tự nhiên, chàng cố nhớ Lan để lấp chỗ trống rất khó chịu nơi trí óc trong những giờ thao thức.

Chàng cố mà làm Tây, làm người da trắng, để bắt kể đến sự hoen ố của Lan. Cái thằng Á Đông nơi chàng mà bị thủ tiêu rồi thì Lan là con người lý tưởng của chàng vậy.

Lan chưa hề yêu và nếu quan niệm rằng chữ trinh nằm nơi tim chớ không nằm nơi khác, thì Lan hẳn là một trinh nữ đứt đi rồi, không còn chối cãi gì được nữa hết.

"Không lẽ cái trái tim còn nguyên vẹn ấy lại không biết rung động lần nào hay sao, mà nếu lần này nó rung động được vì mình thì mình sẽ gặp hạnh phúc tuyệt đối. Mình mà xem tình yêu là một trò đùa chỉ vì mình chưa gặp "Tình Yêu", chớ con người không ai lại không cần yêu, ít lắm là một lần trong đời họ".

Định đã nghĩ đến Lan trong nhiều đêm rồi, nhưng chỉ nghĩ qua vậy thôi, thỉnh thoảng cũng có thèm muốn sơ sơ cô gái ấy, khi hình dung ra cái gương mặt kiều mị và rất dễ thương của thiếu nữ ấy, nhưng đêm nay chàng xem em gái của cô thu ngân viên của vũ trường Eldorado là một vấn đề, và nghiêm trang cứu xét vấn đề này.

Chàng lại vừa thành thật với chính mình rằng tiềm thức mình đã âm thầm yêu cô bé đó, và công khai được với chính mình, chàng nghe nhớ Lan ghê đi.

Lần đầu tiên trong đời chàng, Định nghe thiếu một phụ nữ bên cạnh chàng, không phải vì không thể tìm Lan ngay bây giờ được mà vì chàng rất cần tâm tư của Lan, Lan ở xa bao nhiêu cũng được, miễn nàng nghĩ đến chàng, yêu chàng, nhớ chàng là đủ rồi.

Thiếu ở đây là thiếu về mặt tinh thần ấy, chớ còn nếu chàng cần, chàng chỉ ngồi dậy thay y phục là năm mười phút sau, chàng sẽ có gái đẹp, có thể còn

đẹp hơn Lan nữa.

Đêm nay Định mới biết thế nào là "tình yêu": chàng nghĩ luôn tới Lan, bị hình bóng Lan ám ảnh, nhớ Lan ghê lắm, mà không bao giờ nghe thèm muốn Lan cả. Thật là trái với những lần khác, có đêm chàng thấy lại cái eo rất khéo tạc của Lan, có khi đôi chơn Lan hiện rõ ra trên màn đêm, đôi chơn mặc duýp thật ngắn ấy không trắng trẻo lắm, nhưng no và rất ngay, có khi đôi môi thắm tự nhiên của Lan như mỉm cười với chàng, đôi môi mà chàng nghe như thèm cắn vào đó.

Chàng phân tích lòng mình xem tại sao mà chàng không tự thú với mình rằng chàng yêu cô bé ấy. Không phải vì chàng đã chứng kiến một cảnh phi pháp, trái đạo và ghê tởm và đã nghe kể một cuộc phiêu lưu bản thiêu. Nhất định đó không phải là lý do nó xui chàng xua đuổi Lan ra khỏi lòng chàng.

Sở dĩ chàng không thèm yêu Lan là tại chi nó đại đột tặng nó cho chàng. Anh con trai nào cũng nhiều tự ái cả, về đường tình. Các cậu thì cha mẹ của các cậu có chọn vợ cho các cậu, luôn luôn các cậu từ chối, từ chối cả đi xem mắt các cô, từ chối nghe quảng cáo các cô. Các cậu thích tìm lấy hơn.

Đó là nói chuyện hôn nhơn. Việc tìm nhơn tình cũng thế. Trong một triệu anh con trai dễ thường chỉ có một anh thích nằm ngửa dưới gốc cây, há miệng ra để đợi cho trái chín rụng ngay vào miệng anh ta mà thôi. Chín trăm chín mươi chín ngàn chín trăm chín mươi chín anh khác, ưa trèo lên cây hơn, cây có nhiều kiến vàng hoặc có nhiều kiến hôi, các anh càng thích chí, và nếu được đánh nhau với nhiều anh khác để giành một trái không ngon lắm, các anh lại càng hăng say đánh và càng mê cái trái không ngon ấy.

Ấy, hễ dễ ăn lắm thì các anh không thèm.

Định đã không thèm Lan, chỉ vì Lan được dâng lên cho chàng trên một

chiếc mâm vàng. Tuy nhiên, tiềm thức chàng cứ ghi nhận hình bóng và tâm hồn cô gái ấy, len lén ấp ủ các thứ ấy trong đó.

Nếu đêm nay mà chàng không bắt chợt mình đến phải tự cung khai ra tình cảm thật của lòng mình thì có lẽ Lan sẽ được giá trong lòng chàng đến năm ba năm nữa, đến khi nào tái ngộ mà Lan lại hóa thành trái cấm thì chừng đó chắc chắn là chàng sẽ nỗ lực chinh phục Lan, càng bị Lan hất hủi, chàng càng mê.

Con gái không o con trai không phải vì sợ đạo đức và dư luận lên án, mà tại bản thể của con trai là bản thể chiến đấu, càng chiến đấu cam go, càng say sưa, còn bản thể con gái là bản thể lẩn trốn, hai bản thể ấy thật là bổ túc nhau một cách huyền diệu, hay vô cùng.

Thỉnh thoảng cũng có ngoại lệ, có những cô gái o mèò, những anh trai mèò ướt, nhưng họ là một thiểu số thật nhỏ, trong một đô thị lớn như Sài Gòn, đông những hai triệu người, họ không vượt quá con số hai trăm đầu.

Định đã phải tự cung khai với mình và với mình chàng công khai yêu Lan, nhớ Lan, nhưng cũng chẳng đi tới đâu cả, nếu lần tái ngộ, chàng hôn đại Lan mà không bị phản ứng nào.

Đã bảo hễ dễ ăn quá thì các cậu không thèm kia mà.

Định ngủ quên với hình ảnh cô gái vừa bước vào lòng chàng.

Những đêm sau đó, chàng đi công tác rất trễ. Chín giờ tối mà chàng chưa ra khỏi nhà vì chàng cứ nán đợi, sợ nàng đến mà không gặp chàng.

Định không phải là dân chơi bởi chánh hiệu con nai mà vào trễ ở các hộp đêm. Chàng phải tới sớm hơn thiên hạ để quan sát mọi việc, bởi chàng cần rõ mặt, thuộc tên không biết bao nhiêu người, mà đèn còn sáng thì dễ làm

loại công việc này hơn là về khuya, không thấy được cả mặt người ngồi cách hai bàn nữa.

Chín đêm liên tiếp như vậy, Định muốn nổi khùng lên. Nếu cộng thêm những đêm trước sự khám phá ra lòng mình, tức là những đêm sau khi Lan đến thăm chàng cho tới đêm lịch sử thứ nhì ấy, (đêm lịch sử thứ nhất là đêm chàng suýt vào tù vì Lan), thì chàng không thấy mặt em gái của Liên đã mười bảy ngày đêm rồi.

Chàng thử hình dung ra Lan xem sao, nhưng lạ quá, chàng không thể thành công. Gương mặt của Lan rất là mơ hồ nơi ký ức của chàng, cỡ gặp nàng đâu đó là chàng nhận diện được ngay,

còn cỡ tưởng tượng thì không sao thấy được.

Chàng nhớ mang máng rằng đôi mắt và cái miệng của Lan giống Liên vô cùng, chỉ có thể thôi, nhưng lại món ấy không đủ để tạo một nhân diện.

"Liên! à, Liên bây giờ ra sao rồi nhỉ ? Cũng lâu lắm, hơn tháng nay mình không có trở lại Eldorado nữa, không biết nàng có nghĩ tới mình nữa hay không? Chị ba ơi, chị ngồi buồn, có nhớ lại thằng này, chắc chị buồn cười cho cái ngốc của nó ghê lắm phải không chị ?

"Chị khá lắm đấy nhé! Chị lợi dụng mấy thằng si còn trẻ tuổi một cách tài tình như vậy thì chị cũng là một cây chớ chẳng vừa đâu nhé! Mấy thằng trẻ tuổi ít xu, nhưng nó lại giàu khờ khạo. Biết dùng tất cả mọi khả năng của con người chị là một tay thầy vậy. Lành làm thúng, rách làm mê phải không chị ba.

"Nhưng thằng em này không hờn chị ba đâu, chị ba đã dạy nó một bài học rất quan trọng, một thế võ ruột, gần gần như một sát thủ gián, có lợi ích cho nó không biết bao nhiêu."

Nghĩ tới đây, Định lại hình dung ra Liên. Gương mặt của Liên thì đã in rõ vào ký ức của chàng rồi, nên chàng chỉ bấm nút như vận máy vô tuyến truyền hình là thấy mặt Liên ngay.

Liên đẹp kinh hồn, và nếu không có gì xảy ra, rất có thể chàng đã si Liên thật sự. Vì một tuần sau đó chàng bận công tác, buổi đầu phải làm việc cho đặc lực mới xong nên chàng tới lui với Liên, mà tai hại hơn nữa là Liên lại tự động dâng mình.

Ấy, Liên cũng là nạn nơn của tự ái, của bọn mày râu. Dễ ăn quá thì không ai muốn ăn hết. Định đã bị xúc động trước nhan sắc của nàng, rồi sau khi ý thức về tuổi tác của nàng, vẫn còn hãnh diện mà tán tỉnh nàng chớ không bị mặc cảm với những người xung quanh.

Chỉ vì Liên bấn loạn việc nhà, lo tìm phương thoát chớ không lo bận yêu đương, nên không làm gì cả để khuyến khích chàng, rồi sau đó nó còn làm việc động trời khiến chàng suýt mang hại, không thôi thì...

Định đã muốn nổi khùng lên vì mỗi mòn trông đợi.

"Tại sao Lan không đến chơi ? Nó đã thiết tha xin phép trở lại kia mà! Nhưng a...ha...ha...Tại sao nó lại đến ? Nó chỉ xin phép để tỏ cảm tình hầu coi cho đẹp thôi. Có thể rồi nó cũng sẽ đến, nhưng lâu lắm, khi nào bạn bè của nó kẹt hết, nó buồn quá ghé bậy đây giây lát, chớ nó đến để làm gì ? Không, nó không có lý do để mà đến. Mình đợi nó thật giống thằng cha ấp cây đợi thỏ!"

Những ý nghĩ trên đây thúc giục Định trở lại vũ trường Eldorado. Chàng sẽ đầu hàng vô điều kiện người đẹp, thú thật cái món quà chàng đã từ chối ấy, giờ chàng cần nó cho đến quỳnh lên rồi. À, mà phải nói rõ là món quà nào, bởi có hai món, không nên để Liên ngộ nhận, càng không nên để Liên có

dịp cố ý ngộ nhận.

Nhưng rồi chàng cũng thôi, không thi hành ý định. Tự ái đực rữa cấm chàng nằm dưới gốc cây hả miệng ra để hứng trái chín rụng xuống.

Hơn thế, Liên có thể nói: "Em không bao giờ nuốt lời hứa, nhưng tâm trạng của nó nay đã khác rồi, em không còn làm áp lực được nữa, xin anh biết cho".

À, nếu thế thì mới đau không biết tới đâu, đã đầu hàng mà người ta không cho đầu hàng thì mắc cỡ chết đi thôi.

Quả thật tâm trạng của Lan nay có thể khác rồi. Cái ơn mà nàng đã thọ, càng ngày nàng thấy nó nhỏ dần đi. Đó là khuynh hướng tự nhiên của con người. Họ không bội bạc, nhưng cái gì lâu rồi, cũng phải mòn, đến cả sắt đá còn không giữ nguyên mãi được khối cũ thì một tấm lòng biết ơn là cái gì mơ hồ, mong manh quá, họ không quên mất biệt là quý lắm.

o o o

Định xối nước ào ào. Chàng phải tắm cho thật đã thềm, mới đi ăn cơm mà nuốt cho trôi được. Giữa hai gáo nước kia, chàng nghe là hình như có tiếng gõ cửa.

Nhưng khách của căn nhà khít vách với chàng gõ cửa bên ấy, chàng vẫn nghe y hệt như họ gõ cửa nhà chàng, chàng đã làm nhiều lần rồi, nên lần này cũng tưởng là như vậy nên cứ liếp tục xối nước.

Cái cách tắm cho mát, chứ không phải tắm cho sạch, thì cứ xối nước mãi chứ chẳng kỳ cọ gì nữa, gáo này vừa trút xong là bồi tiếp gáo khác liền, bên ngoài họ có biểu tình, kẻ tắm chưa dễ đã hay biết.

Nhưng rồi chàng nghe văng vẳng: "Anh Định ơi!". Mặc dầu thế chàng cứ

tiếp tục xối nước, cho đó là ảo ảnh, ảo âm, vì quả thật chín đêm rồi, đã có vài lần chàng nghe như vậy.

- Anh Định ơi !

A, lần này thì thật đây. Rõ ràng là có tiếng gọi ngoài trước.

Định thôi tắm ngay, mặc dầu chàng còn thèm nước ghê lắm. Chàng vội choàng vào người chiếc áo dài may bằng vải khăn lông, loại áo mà những người sang họ mặc để đi từ nhà tắm vào buồng ngủ, vừa kín đáo vừa để lau khô toàn thân luôn thể, rồi đi mau lên nhà trên.

Tới ngưỡng cửa buồng trong, chàng hỏi lớn lên:

- Ai đó?

Tim chàng đập mau lắm, mặc dầu chàng có gái tới gõ cửa rất thường, nhưng lần này linh tánh của chàng cứ cho là không phải những cô ả bá vợ đâu. Thật ra thì tại mong chờ ai lâu ngày quá, chàng tưởng tượng mạnh vậy thôi, chớ không có linh tánh khi khô gì hết ráo.

- Lan đây, anh Định ơi!

Định suýt đứng tim. Chàng mặc luôn chiếc áo kỳ dị đó để chạy ra trước mở cửa hầu tránh cho Lan khỏi phải chờ đợi lâu, vì chàng biết Lan gọi cửa đã lâu lắm rồi.

Cửa mở ra, chàng vừa nói mau, vừa bước lùi vào trong:

- Em cứ vô chơi, anh xin lỗi em vì anh đang tắm ngoài sau, không nghe gì hết.

Rồi chàng biến mất vào trong.

Định thay y phục tốc hành như sợ trễ xe lửa hay trễ máy bay, mang sẵn đan chớ cũng chẳng kịp diện đôi giày đẹp nhứt của chàng để, nếu may mắn, thì đi với người đẹp cho coi được.

Khi chàng trở ra ngoài thì cô khách nói trước:

- Em đến quá sớm, có bất tiện cho anh lắm không ?

- Không. Anh tắm cũng vừa xong, chỉ có em là phải chịu khổ vì phải đợi cửa lâu quá.

- Em may mắn ấy chớ. Mặc dầu kêu cửa rất lâu, em cũng không thất vọng. Nhờ cửa sổ mở, em nghe được tiếng xối nước sau nhà, nên em mừng khỏi phải về không. Em tới sớm quá chỉ cốt khỏi lặt anh đó thôi.

- Chắc em chưa ăn cơm tối ?

- Chưa.

- Vậy đi ăn cơm cá kèo với anh được không ?

- Rất hoan nghinh.

- Nhưng sợ chị Liên đợi cơm em ? Chị ấy sẽ nói sao ?

- Chỉ sẽ không nói gì hết. Tới bữa không về thì chỉ để phần cho.

- Nhà có bao nhiêu người ?

- Chỉ có hai chị em với lại bà bếp làm đủ thứ công việc nhà khác nữa.

- Gia trưởng của em quá dễ dãi.

- Đó là rủi ro của em và của rất nhiều gia đình hiện nay. Muốn có giáo dục, trong nhà phải cần một người. Hai người đi chạy gạo hết thì con cái phải hỏng. Phương chi trong gia đình em, hai người ấy lại là một, chị ba em vừa là gia trưởng đi chạy gạo, vừa là bà mẹ cần thiết ở trong nhà.

Định hỏi đùa:

- Thành thử muốn giáo dục con em thì phải lạc hậu ?

- Là thế nào ?

- Nghĩa là phải bỏ cái vụ phụ nữ chức nghiệp mà đàn bà họ đã làm giặc lên để đòi hỏi.

- Nếu suy cho kỹ thì đúng như vậy. Trong gia đình không thể thiếu cả hai người mà con em khỏi hỏng.

- Nhưng nhà nghèo họ phải hy sinh con em để cả hai người cùng chạy gạo thì đành rồi, mà anh thấy lắm nhà giàu họ cũng thế. Bà vợ có ông chồng xuất nhập cảng, vẫn bỏ nhà đi cả ngày đêm để làm áp phe thêm.

- Thế nên xã hội ta ngày nay mới ra thế này. Họ cứ tưởng tối về, quất cho mỗi đứa vài roi là đủ rồi, là giáo dục đó. Họ quên rằng chính sự có mặt mới là giáo dục, có mặt mà làm thính, một trăm lần hiệu quả hơn là dạy mười lăm phút, đánh đòn năm phút rồi bỏ đi cả ngày lẫn đêm.

Nếu chị ba em là vợ của một công chức, thủ phận làm nội trợ, chắc em không ra thế này. Chị ấy đi làm, mà tai hại lắm lại là làm đêm. Chị ấy đi cả đêm, còn ngày chị ấy ngủ, có mặt cũng như không.

- Em bỏ học hồi nào ?

- Hồi năm kia, năm em lên đệ ngũ, mười lăm tuổi.

- Sao lại bỏ học ?

- Dễ hiểu quá. Tối lại ai bắt em học bài, làm bài ? Sáng ra, ai bắt em đi học. Em cúp cua, ai kiểm soát. Nếu ngày sau, em lấy chồng được, có con, em sẽ thủ phận làm nội trợ. Em thấy rằng, rất cần thiết cho tương lai dân tộc mà phải lạc hậu như vậy. Không, trong một gia đình, thiếu cả hai người là hỏng bét.

Định là một anh con trai không những coi tình yêu là một trò đùa, mà xem tất cả cái gì cũng là trò đùa tuốt, hay không bao giờ thèm nghĩ về cái gì cả. Nhưng chàng bỗng cảm động vô cùng khi nghe cô bạn mới, lên án gia đình cô, lên án nếp sống của các gia đình Việt Nam ngày nay.

Chàng thấy rằng cô bé này nói rất hữu lý và cô ta là nạn nhân của nếp sống ấy, một nạn nhân ý thức rằng mình là nạn nhân và có thiện chí muốn lành lặn.

- Thôi, ta đi em nhé. Định bứt ngang câu chuyện vì chàng rất không ưa bị xúc cảm.

Lan chỉ làm thinh, đứng lên. Cả hai ra khỏi nhà một lượt, Lan đợi Định trên vỉa hè, còn Định thì bận khóa cửa bên ngoài.

Giây lát sau, họ thả bộ và Định than:

- Anh phải có một chiếc xe mới được, nhưng chắc phải còn lâu. Anh muốn có xe ngay đêm nay vì đưa em đi dạo bằng tắc xi nó làm sao ấy.

Câu nói không có gì, mà chàng nói bằng giọng than, vì chàng than thật tình và Lan cũng nghe như vậy. Nếu không ăn gian trong tiền ứng trước để ăn chơi rồi phải làm bút toán sau để trình lên thượng cấp hẳn hoi thì Định chẳng có gì hết, vì lương của chàng còn kém hơn lương của một thầy ký nữa.

Nếu có kẻ nào mà biết rằng có cái sở của chàng, họ không thể dè rằng như viên lại không được hậu đãi đến như thế.

Thật là khổ ? Phải ăn mặc sang, phải ăn chơi cho có cô hồn, nhưng túi lại trống không, khuya ra về, dân chơi lên xe Huê Kỳ, còn chàng thì không dám gọi tắc-xi, sợ bọn kia biết tẩy nên phải lết bộ rất xa, làm như nhà mình ở gần đâu đó, hoặc xe mình đậu tuốt ở đằng kia vì đầu hôm tới đây, không tìm được chỗ trống.

Trong giây phút, Định có cái ý muốn dị kỳ là ăn cắp đại một chiếc xe, đi chơi vài giờ rồi bỏ bậy đâu đó, không thể nào bị bắt đâu mà phải lo, vì chủ xe, có hay xe mất, cũng phải một tiếng đồng hồ sau nữa rồi họ mới có bút, mà bút đâu có làm việc như máy bay phản lực đâu. Khi lịnh ra khắp đô thành để như viên công lực đón bắt chiếc xe mất cắp thì, chàng đã nằm ngủ yên lành tại nhà.

Chàng bật cười. Thật là giỏi trong xương giỏi ra, chàng cũng thuộc vào bộ máy bảo vệ xã hội ấy chớ, vậy mà chàng lại tính chuyện phá đám an ninh, không phá nặng lắm, nhưng cũng là phá, chỉ vì chủ của bộ máy hà tiện dầu mỡ quá nên các "dệt" nó cháy khô, nó mới có ý muốn cho bộ máy ăn bánh như vậy.

Lan nói:

- Anh này lạ, vừa than thở đó, lại vụt cười khan lên.

Định giải thích trở đi:

- Anh mời em đi ăn cơm cá kèo là nói thật chứ không phải làm bộ khiêm nhượng đâu. Nhưng em bảnh quá, vô đó chắc họ ngó dữ lắm.

Hai lần trước, lần đi theo bà mẹ vườn móng tay dài đầy cổ trầu và cáu, ghét, với lại lần đi thăm đáp lễ Định, Lan đều mặc đầm trên sơ mi, dưới duýp, nàng đẹp, biết ăn mặc, nhưng cũng không đặc biệt như lần này mà nàng mặc camisole màu ngà cũ, giống như màu tussor đời xưa.

- Em đâu có sợ dư luận, mà cũng chẳng nhột nhật khi bị một ngàn con mắt nhìn em.

- Vậy thì tốt. Anh quen đi đứng nên chừng chạc được trước đám đông. Chỉ lo em xấu hổ phải vào một hiệu ăn bình dân.

- Cũng không xấu hổ nữa.

- Nay mới có 20 mà anh đã cháy túi, nên không dám mời em vào một hiệu cơm Tây sang trọng.

- Không hề gì. Em chỉ cần gặp anh, ở đâu cũng tốt.

- Có việc gì quan trọng hay không ?

- Đâu có. Chỉ nghe nhớ nhớ anh vậy thôi.

Định vừa mừng, vừa thích, vừa tủi. Thế là Lan có nhớ chàng, nhớ nhớ nghĩa là chỉ nhớ ít thôi, nhưng cũng là có nhớ. Như vậy Lan đáng được đưa bằng xe nhà, đến một tửu lâu sang trọng.

Chàng tủi thân vì đêm đêm vào vũ trường chàng chỉ gọi một cái nước trà, cho đỡ tốn mà làm số bút toán thì ghi là ba công-som-ma-xông, ăn gian như vậy mà cũng chẳng đủ đâu là đâu cả.

"Mình phải làm tiền mới được. Định nghĩ thầm, nhưng khổ, mình thuộc vào một khu không hại ai được. Không ai thèm sợ mình, thì làm tiền cái khi khô gì!"

Rồi chàng lại nghĩ miên man về cái bộ máy thiếu dầu, mỡ, nhớt, các det họ làm tiền, thật không đáng trách. Họ có quyền hại thiên hạ mà họ không đủ tiền tiêu thì dĩ nhiên là họ nghĩ ngay đến mẹo khai thác quyền của họ.

Và rồi Định lại nghĩ tới gái. Gái nguy hiểm thật. Nó chưa xin đồng xu nào mà anh hùng đã muốn hóa lưu manh để le với nó, hay ít ra cũng để không bắt nó phải chịu cảnh ăn cơm cá kèo. Ngày kia mà nó không nhèo đòi áo, đòi ăn cơm tây, đòi nghe nhạc, thì trời cũng không ngăn được chàng làm xằng.

Đôi bạn đi bộ rất xa mà không biết mỏi chừn, giống hệt đôi nhơn tình khiêm tốn, cậu làm tùy phái, cô làm thợ may.

Lan lấy làm lạ cho nàng hết sức. Từ thuở giờ, nàng không chịu đi bộ, có thằng nào rủ đi chơi, thì thằng ấy mặt lăm cũng phải có xe gắn máy. Đêm nay, nàng tập thể thao nhiều quá mà không nghe sao cả, trái lại, còn vui dạ không biết bao nhiêu !

Nàng đinh ninh rằng Định làm thầy ký, mà nàng ác ý muốn cam phận làm nội trợ, thì thầy ký là phải chổ lăm rồi. Mà đây lại là một thầy ký bánh, cũng dân nhậy nhót, nên mới quen biết với chị nàng, lại có hy vọng sắm xe, thì cái tánh ham vui chưa hết của nàng vẫn sẽ được thỏa mãn, chớ nàng không phải chết rục bên đít ông táo, như nếu ràng làm nội trợ cho thầy ký thường.

"Gái nguy hiểm quá, Định tiếp tục nghĩ, nhưng họ không nguy hiểm, chính vì họ là gái, mà chính vì thằng đực rựa muốn làm anh hùng rơm. Nó muốn làm anh hùng rơm bằng tiền như trong trường hợp này và nó sẽ vào tù là vì thụt kết hay ăn hối lộ, có khi nó lại làm anh hùng rơm bằng dao găm, súng lục, vỏ chai băm ba, nhưng con đường nào cũng đưa nó về thành La Mã tốt hết.

Họ đã tới ngã sáu Quẹt Đon và thấy Định quẹo vào Ngô Tùng Châu thì Lan cười nói:

- Té ra ăn cơm ta ở đây ? Cơm ta ở đây ngon lắm chứ, em ưa lắm đó.

- Vậy à? Định rất sung sướng mà khỏi phải thấy bộ mặt bất mãn của Lan.

o o o

Xong bữa ăn, Định hỏi:

- Giờ Lan thích đi đâu ?

- Tùy anh.

- Vào một hộp đêm nào đó nhé ?

Định liếc mắt nhìn xem coi cô bé phấn khởi trước đề nghị ấy hay không ? Nhưng chàng rất hài lòng mà thấy Lan cứ tỉnh bơ. Chàng đang cháy túi, chàng lại không thích Lan xao lãng vì khung cảnh chung quanh mà quên chàng.

- Không.

Lan đáp.

- Em thật lạ ! Đã nói tùy anh, giờ lại từ chối một đề nghị của anh.
- Tại em không dè mà anh rủ đi tới những nơi ấy. Em cũng ham vui lắm. Nhưng đêm nay thì không. Em chỉ muốn thăm anh mà thôi.
- Rồi đi về nhà ?
- Ừ.
- Vậy để anh đưa em về nhà nhé ?
- Đuối hả ?
- Đâu dám. Còn trái lại nữa chứ.
- Em còn muốn nghe tiếp câu chuyện anh kể dở chừng trong bữa ăn.
- À, vậy ta tìm một hiệu giải khát cũng cá kèo để ngồi chơi một hồi.

Họ băng qua ngã sáu và Định đưa bạn vào một hiệu cơm Ấn Độ chỉ còn có một người khách Ấn kiều thôi. Chàng gọi hai ly sữa dê rồi hỏi:

- Khi này anh kể tới đâu rồi ?
- Tới cái chỗ mà em cười gằn sặc ấy, chỗ mà khi hai người vừa lòng thấy nhau thì...
- À, anh nhớ lại rồi.

Số là Lan nó bắt Định cho nó biết trong trường hợp nào mà chàng gặp gỡ chị nó. Dĩ nhiên là trong tiệm nhảy Eldorado, nhưng nó muốn biết là do

tình cờ hay do gì. Cố nhiên, là Định đã nói láo rằng vì trông lầm. Chàng kể tiếp:

- Khi Liên ngược lên thì...

- Anh này hỗn ! Phải gọi chị ấy bằng chị ba, biết chưa ?

- Cố nhiên là giờ thì đáng lý gì anh phải gọi như vậy, bởi Liên là chị của bạn anh. Nhưng đã quen miệng rồi.

- Thì làm sao?

- Thì cả hai đều chững hững chớ sao? Anh đâu có dè cô thu ngân viên đáng chị cả của anh. Còn cô ả rất ngạc nhiên mà thấy một cậu em bấm ra sữa lại lò mò đến quày để toan tán cô ấy.

Lan cười giòn, thích chí lắm, và hỏi tới:

- Rồi sao nữa ?

- Thú thật với em anh đã bị xúc động trước nhan sắc của Liên, mặc dầu liền khi đó, anh đoán được ngay tuổi tác của Liên...

- Xúc động mà người ta ưng thuận lại từ chối ? Lạ quá !

- Vì anh bận lo ra nhiều việc, em không thể hiểu đâu nhưng đó là cái may cho anh.

- May ở chỗ nào ?

- Anh mê nhất là đôi mắt với hai bộ lông nheo của Liên nó giống hệt hai con mắt và lông nheo của phụ nữ ấn Độ. May là may ở chỗ ấy, vì một tuần

lẽ sau đó, anh lại gặp đôi mắt ấy, lông nheo ấy nhưng trẻ hơn nhiều lắm. Nếu anh trót si Liên anh sẽ hối hận khi gặp cô thứ nhì.

- Và đã được cô thứ nhì chưa ?

- Chưa, vì anh chưa tỏ tình.

- Còn đợi cô thứ ba, trẻ hơn nữa hả ?

- Không. Anh không tin là còn cô thứ ba.

- Gái đẹp đông hằng vạn, ở cái đất Sài gòn này.

- Đành vậy. Nhưng phải giống hệt Liên mới được.

- Té ra cô thứ nhì...

Lan vụt chột hiểu lời nói bóng gió của Định. Nàng giựt nảy mình rồi thừ người ra bỏ dở câu hỏi trên đây...

Cả hai đều im lặng và không ai dám nhìn ai cả.

Lan bối rối và chột trấn tĩnh lại được, nàng ngạc nhiên hết sức và đâm ngờ rằng mình đã đoán đúng. Nàng đã bị dùng làm một món quà đáp ơn, người ơn không thèm đếm xỉa tới, lẽ nào người ấy lại yêu nàng.

Nàng rất hối hận đã ức đoán vội vàng rồi yếu bóng vía, không thẳng thắn hỏi lại cho cặn kẽ, giờ bán tính bán nghi, lại không dám hỏi nữa.

Lan lại rất lấy làm kỳ cho mình. Nàng là một đứa con gái rất tinh nghịch rất đầu bò, nhứt là đối với lũ con trai. Nàng lại có hàng chục tá bạn trai. Thế thì nàng đâu có phải là một cô nữ sinh ngây thơ và nhát trai. Vậy mà trong

lúc này, nàng là một cô gái thuộc loại cả thẹn ấy.

Mà Định cũng thế. Hắn là một gã con trai dịch vật, vậy mà gã cũng đương đưa cái bản mặt ngốc của gã ra mà nhìn bức tranh Phật Ấn Độ treo trên tường. Những cái phút hồi hộp, rồi im lặng, rồi nghệt thờ, rồi hồi hộp trở lại trong đời con người, những phút đó chỉ xảy ra có một lần thôi mà không cứ gì ở lần đầu, bởi chưa chắc lần đầu có mèo, là lần người ta yêu.

Lâu lắm, Định cắt đứt sự im lặng hỏi thật khê:

- Lan ơi, chắc Lan đã hiểu.

- Hình như là em hiểu. Nhưng...

Trong khi nàng bỏ dở câu nói một lần nữa thì Định thì thầm:

- Em nên nhìn bà chủ tiệm cơm Ấn Độ bình dân này xem. Đó, mắt và lông nheo như vậy đó. À, nhưng thế nào?

- Em hiểu, nhưng em không tin.

- Không tin cái gì?

- Không tin rằng, anh đã xúc động trước người thứ nhì giống chị Liên của em.

- Lan nè, anh không muốn nhắc đến chuyện cũ, một chuyện cũ rất gần, vì nó không đẹp. Anh tán em làm gì đêm nay, vì nếu anh thèm muốn em, anh đã được nhờ áp lực của chị Liên. Em có thể chống lại áp lực ấy, nhưng em không muốn chống lắm vì em đã vâng lời ở phần đầu là đã đến thăm anh khi em chưa muốn đến.

- Rất có thể là anh chơn thật, nhưng cũng chỉ ở một đoạn thôi, vì biết đâu đêm nay anh đang buồn, anh tán vậ cho qua giờ.

- Nếu Lan nghĩ như vậy cũng chẳng sao, ta còn gặp nhau nhiều lần nữa, và ta sẽ biết nhau nhiều hơn.

Đôi bạn xuống tắc-xi ở cách nhà Lan lối một trăm thước để chia tay nhau và, khi Định bước lên chiếc tắc-xi ấy, Lan đứng đó nhìn theo xe thì nàng có cảm giác rằng nàng biết tại sao nàng yêu Định. Cái ông tỷ phú đã cho tiền nàng rất nhiều, ông ta đã gần là một ông già. Còn lũ bạn trai của nàng toàn là bạn đồng lứa.

Con gái mà đồng tuổi với con trai thì họ già giặn hơn con trai, cả về thể chất lẫn tâm hồn. Nàng đã xem lũ ấy là một đám trẻ con, đi chơi với nhau thì vui lắm, nhưng nàng không thể rung động được trước những tấn công tình ái của chúng nó. Phương chi chúng nó lại nóng tánh như bất kỳ lũ trẻ con nào. Nhứt là ở vào cái thời buổi mà nhịp sống quay cuồng này nên chúng nó cứ muốn tỏ tình là được ngay tức khắc, mà chúng nó tỏ tình lại rất là dúi đục chấm nước mắt, có đũa không thềm tỏ tình gì cả, cứ rình, hễ có dịp thuận tiện là hôn đại nàng rồi có bị tát tai chúng nó cũng không lấy đó làm xấu hổ, thật còn kém xa lão Mạnh nhiều.

Đó là tác phong mà con gái rất không ưa, trừ những cô ả bất cần tình yêu, cứ vui được là đủ rồi.

Cái tuổi của Định là tuổi lý tưởng đối với lứa của Lan, chàng vừa không già mà lại vừa già giặn. Hơn thế, chàng vừa không thủ phận lắm nhà như một thầy ký khiêm tốn, tức sẽ thỏa mãn tính ham vui của nàng được, lại vừa thủ phận đi ăn, đi giải khát ở các xó kẹt tối tăm được, tức không phải là một tay ăn chơi chuyên nghiệp, tức còn một tấm lòng biết yêu.

o o o

Đêm nay, vào vũ trường Tonkiti, Định hành động sai chỉ thị của thượng cấp của chàng một cách cố ý, một sự cố ý có nghĩ kỹ có dẫn đo, cân nhắc.

Chàng kéo viên quản lý, một người Tàu rất sành tiếng Việt và chữ Việt, vào một xó rồi xuất trình thẻ chứng minh thư ra cho y coi.

Thẻ này, đáng lý gì thượng cấp chàng không phát cho chàng, nhưng chàng đã tìm được lý do khéo léo để nài xin.

Viên quản lý đã biết mặt chàng, và chỉ coi chàng là một người khách xoàng, thành linh thay đổi thái độ ngay. Y nói:

- Rất hân hạnh được biết Thiếu tá.

Ấy, hãn tôn nịnh Định vậy thôi, chớ trong chứng minh thư không có để chức tước khi khô hết. Rồi hãn lại thêm:

- Thiếu tá có cần sự giúp đỡ của tôi, tôi xin hết lòng.

- Có chớ. Vì cần bồ nên tôi cho bồ biết tôi là ai. Thứ nhất, phải giữ mồm giữ miệng, không thì chết đó đa ghen !

Người quản lý sợ hãi vâng dạ liền miệng.

- Sao, ở đây có gì lộn xộn không ?

- Dạ, tuyệt nhiên không có.

Y không biết Định nói về vụ gì, nên cứ sợ như là chàng dòm ngó tất cả mọi việc.

- Chắc không có chớ ?

- Tôi xin thề.

- Còn Thu Mai ?

Viên quản lý bỗng tái mặt, mặc dầu Định chỉ hỏi bậy vậy thôi, vì chàng thấy Thu Mai quá thông minh, chỉ có hơi nghi nghi một tí xíu thôi, hỏi để dẫn mặt viên quản lý, tỏ rằng có biết một việc mà y không biết.

Không dè chó ngáp phải ruồi, và rất sung sướng, chàng nhìn thẳng vào mắt chú ấy khiến chú ta không còn hồn vía nào.

- Vậy mà chú dám nói là không có gì. Chú liệu hồn.

Viên quản lý ấp úng:

- Dạ, thật ra thì Thu Mai hợp tác chớ phải là kẻ nghịch đâu.

- Đành thế nhưng người ngoài mà hợp tác, là người nguy hiểm, chú có bốn phận cho tôi biết để tôi tránh né chớ.

- Dạ xin thiếu tá tha cho. Tôi đâu có biết là Thiếu tá cần tránh né những người hợp tác.

- Không ai được biết tôi trừ chú, chú có hiểu không ?

- Dạ hiểu.

- À, Thu Mai đã hợp tác mấy lần rồi ?

Định vừa được một mỏ vàng một cách tình cờ, không khai thác thì uổng quá.

- Dạ, chỉ có một lần thôi.

- Nhứt định là phải có chú nhúng tay vô.

- Ở dạ, thật ra thì ơ... tôi không muốn cũng không được. Ông ấy cũng có giấy như Thiếu tá.

- Nhưng nó ưng thuận ngay hay từ chối lúc chú mới đề nghị.

- Dạ nó từ chối.

- Ấy, nguy ở chỗ đó. Nó từ chối hợp tác là nó hợp tác cách miễn cưỡng, mà kẻ làm việc vì bắt buộc thường khi bất mãn, có thể cố oán nữa, nguy hiểm lắm.

Định để yên cho viên quản lý sợ hãi vì chàng đã tiến đến chỗ khó khăn rồi đây. Chàng cần biết xem Thu Mai đã làm cái gì nhưng không thể hỏi tạch hoạch ra, phải để cho chú này ngỡ

chàng đã biết hết cả rồi, có thể y mới ngán và ngỡ chàng là cấp trên của cái thằng cũng có giấy như chàng.

Quả viên quản lý tưởng như vậy thật vì nếu chàng không ở cấp trên, làm thế nào mà chàng biết được cái vụ đó.

Chàng tìm mọ một lát rồi hỏi khéo:

- Đâu chú lặp lại y lời chú đề nghị với nó, và lặp lại y lời từ chối của nó cho tôi nghe thử coi.

- Dạ chẳng như vậy. Cách đây ba tháng cũng có một ông có giấy như Thiếu

tá bảo tôi làm thế nào cho con Thu Mai chịu đi với một ông bự tại một căn nhà kia mà Thu Mai phải nhận là nhà của nó.

Lẽ cố nhiên là Thu Mai nó sẽ hồ nghi sợ hãi vì các điều kiện bất thường ấy là nhận nhà lạ làm nhà nó, mà tại sao nhất định phải bảo nhà ấy nên tôi nói ra lẽ đó cho ông ấy nghe, xin được biết phần nào sự thật. Và lẽ cố nhiên là ông ấy phải nói rõ cái phần sự thật ấy ra là ông ấy cần cho người chụp hình. Nhiếp ảnh viên phải có chỗ ẩn thật kín, ánh sáng phải là ánh sáng của căn phòng, chớ ánh sáng plat thì ông bự biết mình trúng kế ngay và có thể hoảng sợ phản ứng lôi thôi.

Như vậy căn nhà ấy phải là một căn nhà đặc biệt cả chỗ ẩn của nhiếp ảnh viên, cả ánh sáng đều được chuẩn bị chu đáo.

Định mừng rỡ vô cùng, nhưng vẫn làm bộ chưa hài lòng hỏi:

- Rồi nó từ chối cách nào và đòi hỏi được thưởng bằng gì ?

- Nó chỉ giẫy nẩy nói nó mắc cỡ lắm nếu có đệ tam như rình nhưng tôi hăm dọa nó, nó đành phải nhận. Nó không dám đòi hỏi gì hết chỉ nài xin một bức ảnh để làm kỷ niệm thôi.

Ông ấy từ chối, nhưng không biết nó bom hót với ông thế nào mà rồi cả ông ấy với nó đều có ảnh.

Định cười ha hả rồi hỏi:

- Và chú cũng có? À ông bự có phải là một ông bộ trưởng không ?

- Tôi xin thề rằng tôi không có, cả người nhiếp ảnh viên cũng không, vì y bị lấy lại máy liền sau đó, máy của ông ấy! Còn ông bị chụp hình là ông nghị Mân.

- Thôi được, Chú đã thành thật thì tôi biết cho chú và bỏ qua thái độ giấu giếm của chú buổi đầu. Cái thằng có ảnh ấy, nó sẽ chết với tôi.

- Trời ơi, Thiếu tá ơi, ông ấy mà biết tôi nói thì tôi hui nhị tì liền.

- Không, chú là bồ của tôi rồi, ai để chú mang hại mà lo.

- Cám ơn Thiếu tá vậy.

- Nè, con Thu Mai, bao hết đêm, tính mấy tíc-kê ?

- Dạ, nó ăn khách lắm, tính hai chục cái.

- Được, vậy để nó hết đêm cho tôi nhé ?

- Dạ.

- Cả tiền giải khát cũng biên số luôn.

- Dạ.

- Mà đừng để tên thật trong sổ đa nghe. Để là Ông Hồ.

- Dạ.

- Thôi, lần sau nói chuyện nhiều.

Định đi ngay lại một bàn trống, vừa đi vừa buồn cười cho cái tên Hồ mà chàng đã nghĩ ra. Hồ là cọp. Từ đây, chàng sẽ khỏi phải trả đồng xu tiền nước nào cả, vì tiên tổ nó cũng không dám đòi tiền chàng.

Thế là giải quyết được một khoản chi phí, khoản này sẽ được kê vào bút toán mà chàng đệ lên thượng cấp của chàng một tính ba, mà một hai ba gì, cũng vào túi chàng cả chứ không vào két của vũ trường.

Đêm nay chàng uống rượu đây, chứ không uống nước trà nữa.

- Cưng ơi, nhớ cưng lắm đó nghen !

Thu Mai cười rất xinh với anh chàng lấy hai chục tíc-kê này, định bụng hân anh ta ghiền mồ hôi của nàng rồi.

- À, em nhỏ, mấy đêm rồi, anh nằm chiêm bao luôn nên đêm nay quyết bắt cóc em nhỏ luôn đây.

- Khéo bày đặt cho tốn tiền, chủ nó ăn uống quá. Bữa nào cần, nói em biết, em ở nhà đi chơi với anh có phải thú hơn không.

Thu Mai định đi lần, dọa khéo coi thẳng này làm nghề gì, có xu nào hay không, bằng vào chiếc xe của nó mà nó sẽ dùng để đưa nàng đi chơi. Với lại nó như vậy, tức là nhảy ra ngoài hàng rào quyền lợi đứng về phe của khách, tức là cảm tình với chàng ghê lắm rồi.

- Vậy à? Càng hay. Nhưng hơi bất tiện.

- Sợ bà xã hả ?

- Không, anh vừa bán xe.

- Thì mua chiếc khác. Anh bán để lấy xe hơi mới hả ?

- Ừ.

- Hoan hô.

- Nhưng lại gặp trở ngại.

- Trở ngại nào?

- Hết tiền.

- Thôi đi bồ, không ai tin đâu mà làm bộ.

- Nói thiệt ấy chứ. Nhưng nếu em hợp tác để "mần ăn" với anh thì anh lấy xe được ngay mà còn tặng em một trăm ngàn, tiền mặt chứ không phải ngân phiếu không bảo chứng đâu nhé.

- Rồi. Nhưng mần cái gì? Em không dám váy tai thiên hạ đâu nhé.

- Làm gì có chuyện lưu manh ấy. Ta mần ăn lương thiện mà.

- Ô KÊ vậy.

- Nè, anh hỏi em phải trả lời cho chơn thật, nói láo một tiếng là đứt cặp giò, hết mong nhảy nhót nữa đa nhé.

Thu Mai hơi sợ. Nàng đã hồ nghi anh chàng này không phải là một người khách chơi thường. Nàng nhìn Định mà hồi hộp trong im lặng, và Định nhìn thẳng vào mắt nàng mà hỏi:

- Cái thằng nó bắt em chụp hình mấy tháng trước nó có trở lại không?

Thu Mai chết lặng đi, mồ hôi lạnh toát ra đầm dề.

Nhưng không phải tay vừa, nàng cố trấn tĩnh, rồi cười giòn lên mà hỏi lại:

- Bộ anh cũng muốn tái bản cái trò ấy hả? Lần này thì em đòi tiền đa. Ông gì mặc kệ, cũng không sợ.

Định nghiêm sắc mặt, cố làm ra danh thép và nói:

- Không có vấn đề ấy. Anh cần truy nã thằng đó, chỉ có thể thôi.

Thu Mai nghe nhẹ nhõm cả người. Nhưng nàng rất ngạc nhiên mà nói :

- Anh nói khó tin. Nó đã chết rồi, anh không thể không hay biết, nếu quả thật anh là người có quyền truy nã nó.

Định bối rối nhưng cũng rần cãi bướng :

- Không, nó chưa chết. Cái xác mang thẻ căn cước của nó là xác người khác.

- Té ra nó giả chứ không phải thứ chánh hiệu.

- Ủ. Nó là một tên gián điệp lợi hại.

- Trời, vậy thì chết em rồi. Nó có một bức ảnh ấy.

- Em đừng lo, anh sẽ bảo vệ em. Vậy nó trở lại đây mấy lần?

- Chỉ có một lần thôi, đêm sau. Nó đưa em đi chơi, nhờ vậy mà em biết tên họ của nó. Hai ngày sau, đọc báo em thấy tin nó lái xe díp bị xe GMC đụng chết trên xa lộ. Nhờ tên họ kỳ cục của nó nên em mới biết chắc là nó, không thể có người thứ nhì nào trùng tên họ và tuổi tác với nó được.

- Tên họ gì?

- Tên họ kỳ lắm. Họ Nghê, lót chữ Hựu, tên là Thang, Nghê Hựu Thang, người Ninh Thuận.

Định làm bộ thạo :

- Đúng là cái tên họ thật của nó, nhưng xác là xác của người khác.

- Khổ quá, năm nay em xui xẻo gặp toàn chuyện ông vật bà hại không mà thôi. Hèn chi mà thằng cha thầy bói trên đường Chi Lăng nó dặn em coi chừng cái tháng giêng là tháng mà em bị bắt ép chụp hình với lại tháng tư là tháng này đây, không biết rồi anh sẽ làm gì em.

- Chẳng những anh không làm gì em, anh lại còn tặng tiền em nữa, thật mà.

Thu Mai đã hoàn hồn, vui vẻ trở lại và hỏi :

- Ờ, té ra hai chục tíc-kê là để bàn chuyện mần ăn. Em cứ ngỡ em được một ông nhà giàu chiếu cố?

- Chiếu cố sao được. Anh đã uống giấỵ súc với lại rượu chát đâu nào?

Định nhắc lại cái bùa yêu mà chàng đã mách Thu Mai, khiến Thu Mai cười muốn sặc hôm nọ, và hai người lại cười xòa với nhau.

Tuy vậy Thu Mai vẫn chưa hết lo và hỏi :

- Mần ăn thật chứ.

- Cố nhiên.

Định rất may mắn. Nếu Nghê Hựu Thang không chết, hẳn đã khai thác bức

ảnh rồi thì chàng khó mà mần ăn một lần nữa, bởi đồng tiền là nóm ruột, ai lại không tiếc, họ mà liều thì mình mệt.

- Em chưa đoán được. Mần ăn nghề gì mà lại cần em. Hay anh định mở sòng sờ-nách-bar?

- Không. Ráng nghe đây và ráng mà hiểu tình thế nguy hiểm của em. Em là kẻ thứ nhì có bức ảnh ấy. Kẻ thứ nhất là ai thì em đã đoán biết rồi, không kẻ thẳng Thang nó đã chết.

Thu Mai lại tái mặt. Son phấn không che giấu nổi màu da mặt mất hết máu thành linh của nàng bên trong, Định tấn công :

- Em nên biết thêm là cái ông chụp hình con heo với em là một nghị sĩ ở phe đối lập. Ông ấy có con gái sắp gả lấy chồng, rất sợ tai tiếng. Người ta cần bức ảnh đó để bịt mồm ông ấy lại. Người thứ nhì có món quà đó là kẻ nguy hiểm vì bức thứ nhất sẽ bớt quyền lực đi.

Em có thấy là mạng em như cái chuông treo bằng sợi chỉ mảnh hay không?

Thu Mai suýt ngã gục trên bàn. Nàng gượng gạo rồi ngồi dựa ngửa lên lưng ghế để thở.

Định vô đề chính ngay :

- Giờ em giao bức ảnh ấy cho anh là em hết gánh nặng. Anh hứa danh dự sẽ tặng em một trăm ngàn.

Thu Mai cố ngồi ngay ngắn trở lại và nói giọng thều thào:

- Anh gọi rượu mạnh cho em để em lên tinh thần, không thôi em xỉu ngay bây giờ.

Rượu giúp cho lên tinh thần thật đó, không biết nó lên rồi ở cái mức cao ấy có lâu bền hay chẳng, hình như là không lâu, nhưng quả nó có lâu thật. Thế nên con người bại trận suýt ngất đi ấy lại biến ra một đồng minh đòi hỏi đồng quyền.

Thu Mai cười rất giòn rồi nói :

- Nếu để làm tiền ông nghị Mân thì chính em đây cũng biết làm, đâu có phải mượn tay anh.

- Ha... ha... ha. Em tưởng như vậy à? Nhưng em sẽ bị mò tôm trước khi lợi dụng bức ảnh đó. Anh nói đó là bức ảnh phá đám, nó làm giảm uy lực của bức ảnh thứ nhất nhiều lắm. Anh mà tố cáo em có bức ảnh thì em hui nhị tì tức khắc.

Rất thông minh, Thu Mai biết mình đã bị bại trận. Nàng cười rất giòn để che giấu cảm hận rồi hỏi :

- Nhưng một trăm ngàn anh hứa, lấy gì bảo đảm?

- À, có điều kiện đấy nhé, chớ không phải thưởng không đâu.

- Điều kiện gì?

- Anh cần sự hợp tác thường xuyên của em, mỗi lần hợp tác em sẽ có tiền còm.

- Ô KÊ.

- Vậy anh sẽ viết cho em một ngân phiếu không tiền bảo chứng đề ngày trước mười lăm hôm.

- Thôi đi tía nội. Ban đầu hứa tiền mặt, chưa chi đã sai lời rồi. Bộ em dốt sao mà không biết rằng kẻ nhận séc ấy cũng ở tù như kẻ viết séc.

- Nhưng anh đâu có muốn ở tù, thì anh phải dàn xếp cho êm chớ.

Thu Mai chỉ làm thinh. Nàng biết rằng anh chàng này đang túng thì có cho hẳn đi tàu bay, tàu ngầm, hẳn cũng chẳng có tiền mà "chi". Hơn thế, nàng đã thua trận rồi thì đành phải chịu chớ biết sao giờ.

Định móc bóp ra, xem lại coi tập séc của thằng cha Nguyễn Văn Chấp nào đó mà chàng tình cờ bắt được trên băng tắc-xi hôm kia, nhưng chưa kịp tìm trả lại cho chủ nó, có còn trong ấy hay không.

May quá! Tập séc ồm nhóm vì còn có ba tờ này, được xếp đôi lại, đang nằm giữa thẻ căn cước của chàng và mớ giấy tờ lặt vặt khác, Chàng rút tập ngân phiếu đó ra, lấy viết, viết liền, vừa viết vừa nói :

- Anh không muốn tò mò về tên thật của em thì để "Au porteur" nhé?

- Cũng được. Nhưng mấy thằng ngồi gần đây nó dòm anh kìa.

- Càng hay. Nhứt là càng nên để chúng nó thấy anh trao séc cho em. Chúng nó phải tưởng rằng anh là một thằng mê gái mới được, và nhứt là một thằng ngốc.

Vì tối nên Định viết gần như viết mò. Xong chàng xé tờ ngân phiếu trao cho Thu Mai và nói :

- Vậy là vui vẻ cả làng.

- Em cầm bằng như đánh bạc. Loại séc này không ăn nhằm gì hết.

- Bậy. Anh đang có chỗ làm. Đang cần chỗ làm để sống, chứ có phải là một thương gia sắp vỡ nợ đâu mà liều. Suy gẫm xem có đúng hay không? Nè, thằng quản lý nó nói hết đêm nay là hai chục tíc-kê, vậy là em đi được rồi đó. Ta đi thôi nhé?

- Đi đâu?

- Ai biết. Đi tới chỗ nào mà em cất hình chứ còn đi đâu bây giờ. À, có chồng hay không? Nếu có, anh ngồi đây, anh đợi em.

- Ủ, anh đợi em là hay nhất.

- Nhưng có chồng hay không cái đã nào?

- Không.

- Như vậy anh đi với em chắc ăn hơn. Ngồi đây sẽ sốt ruột chết đi thôi. Em có thể dại dột trốn luôn, anh sẽ mất công đi lùng. Em trốn trong hang anh cũng moi ra được, nhưng mất công lắm.

- Anh có súng lục không? Thu Mai cười hỏi.

- Để chi?

- Coi chừng em dụ khị anh vào sào huyệt du đảng thì anh ăn đấm mệt lắm đa nhé.

Cả hai đều đứng dậy một lượt và Thu Mai đã vững dạ khi thấy không có vụ tính tiền. Nàng nghĩ thầm : "Thằng này chắc chắn là thứ thiệt chính hiệu con nai nên mới đi ngang xương được như vậy. Thôi, tại mình gặp năm vận tháng hạn thì phải chịu biết sao. Và nó có thể giữ lời hứa thì cũng đỡ khổ!"

Giây lát sau, xe ngừng lại trước ngõ hẻm đình Tân Kiểng, nhưng Thu Mai dẫn Định đi rất xa, quanh quèo không biết mấy mươi lần, chàng cố nhớ, nhưng chịu là không thể tìm lại được nhà riêng, nếu muốn tìm. Mà ngay bây giờ, nếu cần phải chạy tháo lui trước một cuộc tấn công nào, chàng cũng chẳng biết đường đâu mà chạy.

Thoạt tiên Định có hơi lo, nhưng rồi chàng không sợ nữa. Thu Mai đâu có làm nghề dụ khách về cho em út mần thịt. Còn có oán hận thì nàng cũng đâu có kịp chuẩn bị.

Chàng chỉ buồn cười mà thấy nàng tiên sang trọng vào bực nhứt đô thành ở lối ăn mặc, ở tướng mạo, lại sống trong một xóm như thế này, vì họ vừa qua mấy đoạn hẻm nhà cửa rất là lụp xụp.

Cái khoản "ở" có lẽ là khoản tiền thấp nhứt của những nàng này, thấp hơn cả khoản ăn quà vặt, khoản gọt móng tay nữa, vì họ rất là không cần cái nơi mà họ chỉ sống qua trong đó có mấy tiếng đồng hồ trong một ngày hăm bốn tiếng. Khuya về, họ lăn đùng ra mà ngủ cho tới mười giờ sáng hôm sau.

Ăn xong bữa trưa, họ lại ngủ trưa cho tới xế. Xế họ lại đi hiệu may, mua sắm này nọ, hoặc làm tóc vân vân... thì cái nhà thật là một thứ gì rất là không đáng kể.

Nhưng rốt cuộc họ cũng tới nơi.

Thì ra, Thu Mai ở năm về phía đường Nguyễn Trãi. Có lẽ đại lộ Trần Hưng Đạo dễ tìm xe hơn, nên nàng phải đi về bằng ngã ấy.

Nàng bấm chuông, và họ đợi giây lát thì cửa mở ra, nhưng đèn buồng ngoài không được thắp lên. Chắc đã có lệnh như vậy cho người nhà, vì buồng ngoài tối thì kẻ qua ngõ và người ở những căn nhà đối diện không thấy

được nàng về một mình hay về với ai.

Bóng đèn chong ở buồng trong yếu lắm chỉ soi lờ mờ buồng ngoài thôi. Thêm vào đó một bức màn may bằng vải thật dày, buồng xuống sau hai cánh cửa thì có mở cửa người ngoài cũng chẳng thấy được thứ ánh sáng yếu ớt trong xa.

Người mở cửa là một chị đàn bà trạc bốn mươi. Chị ta không ngạc nhiên trước sự có mặt của chàng và toan trở gót đi ngay, nhưng Thu Mai hỏi:

- Em ngủ sớm hay không?

- Dạ, cô đi rồi thì em ngủ liền.

Thì ra tiên nga có con, không biết mấy đứa, bao nhiêu tuổi và không biết da nó màu gì.

Định không phải là thi sĩ, nhưng đầu sao chàng cũng vỡ mộng phần rào. Cũng may là chàng chưa hề có dịp nghe các nàng tiên ấy văng tục.

Thu Mai đóng cửa lại liền và mở đèn lên. À, thì ra nhà không có buồng tiếp khách và đây là buồng ngủ có lẽ là của tiên nga vì giường, nệm, chăn, gối đẹp lắm, với lại không có ai nằm trên giường cả.

Buồng trong là buồng ngủ của con cái tiên nga chắc là được đóng lại bằng một cánh cửa ba nô giả, kín mít nhưng đơn sơ, ghép bằng ba tấm ván đứng, kẽ ván được lấp lại bằng lách.

Cửa lại có móc bên ngoài và Thu Mai đi móc cửa lại trước hết.

Nàng chỉ một chiếc ghế bành khá đẹp và Định lạng lẽ ngồi lên đó.

Buồng này chỉ có một tủ kiếng rộng để máng lu bù áo của chủ nhà trong đó và Định tự hỏi Thu Mai cất tiền, cất ảnh ở đâu...

Nhưng không có gì bí mật hết, Thu Mai ngồi trên mép giường với tay lên mở hộc tủ của chiếc tủ thấp đầu giường mà trên đó đặt một cây đèn xinh xắn, kéo cái hộc tủ không khóa ra, lấy một bao thơ thật to và thật dày cộm, rồi lật từng bức ảnh trong đó để tìm.

- Cho xem với. Định xin.

- Thôi đi

- Không cho xem ảnh, thì cho xem thứ thiệt nhé?

- Dịch vật.

Nàng đã tìm được bức ảnh ấy rồi. Nàng bịt tất cả lại, chỉ chừa cái mặt của nàng ra thôi, dí ảnh dưới mũi Định và nói :

- Em mong anh lịch sự mà đừng xem trộm bức ảnh tại đây.

- Được, anh biết lịch sự.

Chàng móc bóp ra cất ảnh vào đó, nhờ bóp lớn nên bức ảnh khổ Carte-postale này vẫn tạm nằm được giữa hai túi của chiếc bóp. Chàng cho bóp vào túi quần sau rồi cười hỏi :

- Anh ở lại nhé?

- Không. Việc chính em đã nhượng bộ rồi thì anh không có quyền đòi hỏi gì nữa cả.

- Có chớ, anh đã lấy hai chục tíc-kê thì anh có quyền giữ em cho tới giờ vũ trường đóng cửa.

- Ừ, nhưng chỉ giữ thôi. Nhưng để làm gì? Để cho hai đứa cùng ngáp à? Thật là vô lý.

Định làm một cử chỉ nó nhắc chàng một chuyện xưa, chuyện xảy ra thuở chàng còn ấu thơ và buồn cười vô cùng.

Thuở chàng còn bé, một hôm rất thèm cà rem mà trong túi không có xu, chàng cứ mua đại rồi co giò tẩu thoát. Nhưng cuộc cướp giựt ấy lại diễn trước nhà chàng lên chú chệt bán cà rem chú ta biết chàng, và những lần sau chú ta nhất định không chịu múc cà rem cho chàng nữa.

Thành thử lần nào chàng cũng phải đưa năm cắc bạc ra trước mới được chú ấy phục dịch.

Cử chỉ của Định bây giờ là thò tay vào túi sơ mi để lấy ra tờ giấy năm trăm cuối cùng của chàng mà với Lan, chàng cũng không chịu xài, vì đây là số tiền hộ thân, đề phòng bất trắc, có mắc dịch mắc gió thành linh cũng có tiền để mua thuốc.

Chàng với tới, đặt nhẹ tờ giấy bạc lên nệm rồi hỏi :

- Bộ em tưởng anh loại cạp đỏi hay sao chớ ? Chi sòng phẳng mà!

Thu Mai mỉm cười, đứng lên, tát vào má chàng một cái rồi nói :

- Tện thiệp bắt đầu tín nhiệm tướng quân phần nào rồi đó. Vậy nhắm mắt lại cho tiện thiệp thay y phục bực bội lắm rồi.

o o o

Định đi tới đầu ngõ trở ra đường Nguyễn Trãi thì day lại ngắm nghĩa để định vị trí hầu tìm lại nhà của Thu Mai, khi nào cần.

Rồi một chiếc xích lô máy chạy trờ tới, chàng bắt lại để đi về nhà. Chàng đã làm mặt xấu xin lại của Thu Mai năm chục bạc, để đi xe và sáng ra uống cà phê, rồi hãy xoay xử kiếm chút đỉnh tiêu xài đỡ vài ngày.

Đây là lần thứ nhì mà chàng biết thế nào là "Tình Yêu". Thu Mai gương mặt không kém Lan và Liên tí nào, còn thân mình của nàng thì chắc ăn đứt cả Liên lẫn Lan. Nhưng chàng không nghe yêu Thu Mai một gram nào cả, không phải vì Thu Mai đã xuống thấp quá ở cái thang đạo đức đâu, mà vì Thu Mai chỉ là cái xác không hồn.

Nếu "Tình Yêu" chỉ đặt nền móng trên sắc đẹp, thì bao nhiêu phụ nữ không đẹp chắc phải làm gái già tuốt hết. Nhưng không. Còn trái lại nữa. Chính những cô không đẹp lại có chồng đàn ông hoàng.

Và chính vì đàn ông cần cưới những cô không đẹp, nên những chốn ăn chơi mới đông khách, vì họ lại cần cái khác hơn là đức hạnh của vợ họ.

Lan bây giờ thì đẹp đấy. Nhưng mười năm sau, chàng sẽ bỏ Lan nằm nhà với lũ con của hai người, đi tìm một thứ Thu Mai của thế hệ sau. Ha... ha... ha... cuộc đời lộn xộn lắm thay, và tình cảm rắc rối lắm thay!

Về tới nhà, Định tắm rửa vội vàng để lo vụ ông nghị Mân.

Nhìn bức ảnh, chàng buồn cười ghê lắm. Không thể nào mà ai tưởng tượng được rằng một ông gia trưởng nghiêm trang đứng đắn thế ấy, lại lỗ bịch và bản thiú đến thế này.

Ông nghị Mân chỉ đối lập để kiếm bạc cắc mà thôi, nhưng người ta thấy rằng xia bạc cắc ra, tốt hơn là hù ông bằng bức ảnh con heo này nên người

ta mới hành động theo lối rẻ tiền.

Kẻ nào lên tuổi, có đi giải trí lành mạnh chớ có nên đại dột mà le với em út cho chúng biết căn cơ gốc ngọn của mình mà có khi phải mắc vào một cái bẫy gỡ không ra như thế này.

Ông Mân không đại dột, nhưng ông bất cần. Là khách thường xuyên của vũ trường, ông không thể giấu mãi căn cước của ông, mà như thế, ông chẳng nên rớ tới vũ nữ, nhất là trong những điều kiện khả nghi: một căn phòng đẹp quá sức, sáng đèn, là không có vẻ là nhà ở.

Đã quen thức khuya rồi, Định lấy giấy ra viết thư ngay.

Sài Gòn, ngày... tháng... năm...

Kính thưa ông,

Tôi rất xấu hổ mà kính gửi đến ông bức thư xin tiền này. Ông tin hay không, tôi cũng đành chịu, chớ biết sao giờ, nhưng quả thật tôi không phải là một tay làm săng-ta, nên tôi nghe khó chịu lắm mà phải hành động như vậy.

Nhưng tôi đang ở vào một thế cần tiền ghê lắm, không có số tiền ấy, gia đình tôi sẽ nguy mất.

Thưa ông, do một tình cờ hết sức bất ngờ một bức ảnh của ông đã lọt vào tay tôi. Bức ảnh này, ông bị chụp lén trong lúc ông cụp lạc với người vũ nữ hiệu là Thu Mai của vũ trường Tonkiti, đó là bức ảnh thứ nhì, còn bức thứ nhất thì ai đang nắm chắc ông biết rồi.

Nhưng ông chớ lo. Không có bức thứ ba đâu.

Ông sắp gả cô trưởng nữ của ông lấy chồng, mà suôi gia của ông là một nhà đạo đức, ông nên tự hỏi nếu chẳng may cho ông là bức ảnh kỳ cục này lọt dưới mắt của suôi gia thì có phải lỡ duyên cô ấy hay chẳng?

Vậy tôi xin chơn thành mang ảnh đến giao cho ông hủy bỏ tại đâu tùy ông quyết định. Ông xem coi phải đó là ảnh của ông với cô Thu Mai hay không, rồi thì ông thưởng công tôi ba trăm ngàn đồng tiền mặt, toàn bằng giấy năm trăm (tôi không nhận séc).

Tôi không sợ ông gài bẫy bắt tôi, vì tôi có một bản chụp lại bức ảnh đó mà người bạn thân nhất của tôi cất giữ. Nếu ông tráo trở, bạn tôi sẽ không xin tiền ông mà chỉ mang bức ảnh ấy đến gia đình thông gia của ông mà thôi.

Tôi buộc lòng phải làm thế để tự vệ, nhưng xin thề với ông là lấy được tiền rồi, tôi đốt ảnh đó ngay.

Nếu ông nhận những điều kiện trên, xin ông đăng vào báo "Buổi Chiều" lời nhắn tin con sau đây :

Con

Nguyễn Văn Hai

Con cứ về, ba tha thứ cả mọi tội lỗi của con. Bằng như con không về, cũng cho ba gặp mặt để con giải bày nỗi lòng của con. Ta sẽ gặp nhau tại hiệu ăn Cheong Nam phía ngoài, ngày... hồi... giờ.

Ba

Nguyễn Văn Nở.

"T.B.

- Tôi sắp xuất ngoại, không đợi lâu được. Kỳ cho ông 60 tiếng đồng hồ".

Ông Mân là chủ đồn điền cao su, có văn phòng tại bến Bạch Đằng. Định có một quyển niên giám điện thoại của sở chàng đưa cho để dễ làm việc, chàng tìm một hơi là được địa chỉ ông ta, và đề phong bì theo địa chỉ ấy.

Xong chàng vặn đồng hồ đánh thức chàng dậy thật sớm hầu đi bỏ phong thơ này vào thùng thơ ở góc đường đặng kia cho người lấy thơ họ lấy vào chuyển mở thùng thứ nhất trong ngày, cho thơ khỏi trễ nải.

Xong chàng tắt đèn đi ngủ.

Ông nghị Mân vừa bán được cho hãng Alcan mấy ngàn tấn mù khô với một giá rất cao, nên ông thích chí vô cùng.

Sáng hôm nay ông vô sở thật sớm để gửi người thư ký riêng của ông chạy tìm mua ngay cho ông một cái bông xe Falcon để ông tặng rể ông.

Đó là một viên kỹ sư canh nông trẻ tuổi, rất ngoan, con nhà có đức mà ông quý vô cùng. Chỉ còn hai tháng nữa là cử hành hôn lễ, bên suôi ông không giàu nên ông định giúp rể ông, mà cử chỉ giúp đỡ đầu tiên là cho nó một chiếc xe cho nó phương tiện xê dịch coi cho được.

Người thư ký riêng này vào buồng giấy của ông Mân để nhận lệnh và luôn tiện mang thư từ vào. Hăn đi rồi, ông Mân không có việc gì làm nên xem thư tín ngay.

Một giấy báo giá cao su hăng bữa của hãng Alcan, một bức thư của Bình Dương ái hữu hội, một giấy thúc thuế, và một bức thư lạ.

Ông xem bức thư lạ ấy sau rốt hết, và mồ hôi nhỏ giọt, mặc dầu buồng giấy của ông có gắn máy lạnh.

Ông đã bị hù rồi, ông đầu hàng nên êm chuyện. Mà cái vụ hù ấy xảy ra trước khi ông làm suôi. Người hù chỉ hăm dọa công bố bức ảnh, nhưng mặt khác họ lại chủ trương lành mạnh xây dựng thì không hiểu họ làm sao mà dám công bố ra cho khỏi sợ xốn mắt dân chúng, khỏi mang tiếng phổ biến ảnh khiêu dâm.

Ông đầu hàng là vì ông sợ họ hại ông bằng cách khác mà thôi.

Chi như cái tên vô danh tiểu tốt này thì đáng khiếp thật. Nó không nói chuyện công bố công biếc gì hết, mà chỉ nhắm vào cái chỗ yếu nhất của ông là gia đình của chú rể chưa cưới con gái ông.

Thật là nguy! Ông Mân tự thề rằng từ đây ông mà có đi giải trí lành mạnh, ông sẽ trá hình làm ông Ba Tàu thì yên tâm nhứt. Có đi nhảy, ông vui vài tiếng đồng hồ rồi về, lạy các bà vũ nữ ba bốn chục lạy, không hề dám bắt bồ với các bà nữa, cho dầu chỉ một đêm thôi vì cái bản mặt của ông không còn em nào mà không biết.

Nhưng cái tai nạn bây giờ, tính sao cái đã? Ba trăm ngàn đối với ông không bao nhiêu, nhưng thằng khốn kiếp này lại cho ông biết nó còn một bản "chụp lại". Nếu nó lưu manh ông sẽ bị làm tiền mãi mãi.

Ông Mân định đi tìm kẻ hù ông để bắt đền. Từ ngày ông đầu hàng, ông rất mực thiện cảm của họ. Ông sẽ bắt đền họ cái chỗ họ bất cẩn, để lọt một bức ảnh vào tay người khác. Họ là người biết tự trọng thì không thể họ cho em út làm tiền ông, họ chỉ bất cẩn thôi.

Để khỏi mang tiếng, họ sẽ mần thịt thằng này.

Đó là một mẹo tự vệ rất hữu lý và rất tài tình, nhưng rốt cuộc ông Mân vẫn không dám thi hành mẹo ấy. Ông sợ thằng ấy cố lý chịu chết để trả thù và bạn nó sẽ làm đúng theo lời dặn của nó thì chết chớ chẳng chơi.

Ông thở dài, nhẫn nại chịu số phận, lấy giấy ra sao lại lời nhắn tin, rồi đích thân ông mang đến nhà báo "Buổi chiều".

Xong, ông ghé ngân hàng để rút đủ ba trăm ngàn đồng toàn giấy lớn.

Báo tên là "Buổi Chiều" mà lại đề ngày buổi sáng hôm sau, nhưng vẫn ra buổi chiều hôm nay, mới là kỳ cục. Ngày giờ hẹn là 11 giờ trưa mai. Nhưng sợ sáng mai hoặc chiều nay bị kẹt cái gì, không đi lấy tiền được thì khổ với kẻ vô hình.

Đêm nay, ông lại sẽ khổ với bà. Không dám cất tiền tại sở, ông chỉ còn mang số bạc khá lớn ấy về nhà. Nhưng bà xã sẽ hạch sách thì biết ăn làm sao nói làm sao. Thật là ham vui một buổi chịu sầu không biết mấy năm mà nói.

Được, lát nữa về nhà, ông sẽ vớt cặp da lên bàn viết như là cặp chỉ đựng giấy. Rồi ông sẽ lừa thế cất cặp vào tủ sách, tủ này có khóa. Tôi tớ ông chắc không dò trong ấy có bạc đâu mà phải lo lắng. Còn đêm nay, thì ông nhứt định nằm nhà.

o o o

Ông Mân gọi rượu khai vị rồi ngồi đó đọc một tờ báo Pháp phát hành vào buổi trưa.

Ông ngồi đưa lưng ra đường Hai Bà Trưng, tức đưa mắt ra cửa phòng ăn, và ông đang trải tờ báo lên mặt bàn, tránh che cái mặt ông để kẻ ấy có vào là thấy được ông ngay.

Hắn không có dặn ông mang dấu hiệu riêng nào thì hẳn hẳn phải biết mặt ông.

Ông chỉ phải đợi có năm phút thôi. Có lẽ hẳn rình ở đâu bên nhà đèn, đợi ông vô ngồi yên nơi rồi vào theo liền.

Ông thấy một thanh niên đẹp trai xăm xăm tiến về phía ông. Hẳn dừng bước lại trước bàn ông, nghiêng mình thi lễ và nói:

- Tôi là Nguyễn Văn Hai.

Hôm kia, đọc xong bức thơ, ông muốn bẻ họng tên này ngay.

Nhưng ông đã hết giận rồi, nên bình tĩnh chỉ chiếc ghế trước mặt ông một cách lặng lẽ.

Thanh niên lặng lẽ ngồi xuống. Ông hỏi hần:

- Anh uống gì?

- Dạ, cháu xin một chai COCA-COLA thôi.

- Bồi, một COCA-COLA. À, anh có ăn cơm với tôi không?

- Thưa ông không !

- Vậy cho xem ảnh đi.

- Vâng, nhưng ông nhận điều kiện chớ, nghĩa hể đúng là ảnh của ông với lại của Thu Mai là chi tiền ngay?

- Nhận.

- Và ông biết rằng tôi còn một bức chụp lại, do bạn tôi cất?

- Biết. Tôi lương thiện.

Định không sợ sệt gì cả, thò tay rút bóp và đặt úp bức ảnh trước mặt ông nghị Mân, trên tờ báo mà ông trải ra trên bàn.

Ông Mân dờ hé ảnh lên xem như là một con bạc xem lá bài cào thứ ba. Ông hồi hộp lâu lắm mới dựng đứng bức ảnh và rưng rờ. Thật là không chối cãi gì được.

Ông cười, sau mấy mươi giây choáng váng rồi hỏi :

- Anh là nhiếp ảnh viên?

- Thưa không. Chắc ông cũng đoán biết rằng một tay nhiếp ảnh viên mà làm xong công việc ấy rồi thì bị tịch thu máy ảnh liền, hay ít lắm cũng bị tịch thu cuộn phim. Không ai được ảnh cả, trừ người tổ chức.

- Anh ở trong ban tổ chức?

- Dạ, cháu còn trẻ con, đâu được cái danh đó.

- Trẻ con mà đã thạo làm săng-ta rồi. Khá lắm đấy. Nếu anh làm tài tử, tôi khuyên anh nên giải nghệ ngay, sau vụ này. Nguy hiểm lắm.

- Dạ, cháu xin vâng lệnh ông.

- Để tôi đưa tiền cho và tôi sòng phẳng với anh, anh nên đốt bức ảnh kia đi nhé.

- Dạ.

- Anh nên biết rằng tôi đã bắt bớ với kẻ thù tôi rồi, và tôi có thể mần thịt anh. Đừng có lộn xộn nữa đa nhé.

- Dạ, cháu đâu dám.

Ông Mân mở cặp ra, lấy tiền vớt lên bàn: sáu gói tất cả, mỗi gói mười ghim.

Định rất bối rối vì chàng không có gì để đựng liền cả. Ông Mân bảo hẳn lấy tờ nhựt trình của ông mà gói lại. Chàng mừng rỡ và hối hận quá, mắc cỡ đối với con người tốt bụng như vậy. Những lời khuyên răn của ông ta,

không phải là lời lẽ của kẻ đã cho lính rình đầu đó.

Chàng gói xong, đứng lên nghiêng mình thi lễ thật sâu, rồi đi ngay.

Định không ăn cơm trưa, chàng sợ mất tiền. Chàng nhịn đói đợi giờ các ngân hàng mở cửa để gửi số bạc này vào đó tạm vài bữa, và mãi đến lúc mở cửa vào nhà, tim chàng mới thôi đập mau, vì chàng cứ sợ lính thộp cổ dọc đường.

Bỏ ăn trưa, người con trai mạnh khỏe này vẫn không nghe đói. Chàng mừng quá hóa no, không phải mừng vì được tiền, mà được Lan.

Vâng, bao hoạt động, thủ đoạn, liều lĩnh của chàng hôm nay là "vì" Lan, "cho" Lan để được

"với" Lan, Lan không có đòi hỏi gì cả, nhưng không muốn Lan có một người bồ quá nghèo.

Định lại quên đói vì bận bịu khoản về lời hứa với Thu Mai. Chàng có thể nuốt lời mà Thu Mai không dám làm gì chàng cả. Nhưng chàng chưa hẳn là một tên lưu manh chánh hiệu nên cứ nghe khó chịu trước ý nghĩ bội ước.

Rốt cuộc, chàng quyết định ăn gian phân nửa, chỉ biếu Thu Mai năm mươi ngàn thôi.

Định loay hoay với những ý nghĩ ấy mãi và xem lại đồng hồ thì đã hai giờ mười lăm rồi.

Chàng đi tắm rửa, thay y phục, phân tiền ra làm hai gói, gói lớn đựng hai trăm bốn chục ngàn, sẽ gửi ở chương mục tiết kiệm của Việt Nam Ngân Hàng, gói nhỏ đựng hơn bốn chục ngàn, chàng để ở nhà, dưới nệm, gói mười ngàn nhét ở túi quần bên trái còn mười ngàn nữa cũng nhét vào túi

quần, nhưng bên phải.

Rồi chàng ra khỏi nhà, bắt tắc-xi, đông tuốt xuống đại lộ Nguyễn Huệ.

Khi gọi xong số bạc là hai trăm tư, Định mới an lòng và đi ăn đỡ một tô mì, uống một chai bằm-ba.

Giờ thì chàng đã tươi tỉnh hẳn rồi, nên lại bắt tắc-xi để vô Nguyễn Trãi. May quá, Thu Mai có ở nhà, đang giỡn với con, một đứa gái lên bốn.

Thấy mặt tên ăn cướp ảnh, Thu Mai nửa mừng nửa lo, không biết hẳn tới để sanh chuyện gì nữa hay để thực hiện lời hứa.

Không muốn "bị" đón tiếp bằng bộ mặt đưa ma, Định nói mau:

- Có lúi cho em đây.

Tức thì sắc diện Thu Mai tươi như hoa. Nàng bảo con vào chơi ở trong buồng rồi hỏi:

- Sao lẹ dữ vậy, người quân tử?

- Hễ giỏi chạy thì nó lẹ chớ sao. Nhưng không được như ý.

Thu Mai hơi lo, hỏi :

- Nghĩa là làm sao?

- Anh đòi ba trăm, nó chỉ đưa một.

- Mà anh cũng nhận.

- Ừ.

- Chúa ngục.

Người đẹp đã muốn xô nhò rồi đó.

- Không, anh không đại đâu. Tại nó liêu.

- Nó liêu làm sao?

- Nó nói tiên tố các nhà báo cũng không dám đăng bức ảnh đó thì làm sao mình công bố ra được, như vậy nó đâm thềm sợ mình.

- Anh ngu lắm đa ngen. Chớ phải để cho em làm thì ăn chắc.

- Em lấy lẽ gì để nói cho nó sợ?

- Biết đâu, tùy cơ ứng biến chớ.

- Thôi đi bà nội, mỗ cũng có sạn đầu chớ không vừa gì đâu. Nhưng rùi gặp một thằng liêu thì vô phương cạy gỡ. Nó nói, xấu vài ngày chớ chẳng xấu hoài mà lo, đòi nhiều quá, nó làm lỳ cho khỏi tổn đồng xu nào hết.

Em nè, anh đến đây là để giữ lời hứa với em, chớ anh trốn mất, em cũng chẳng biết đâu mà tìm. Nhưng vậy em tính sao? Em lấy hết, anh cũng phải đưa, nhưng em nở nào?

- Em tới bốn đứa con.

- Còn anh thì sắp có vợ.

- Chớ anh muốn chận bao nhiêu?

- Công bình là hơn. Cả hai đứa đều có công như nhau thì mỗi đứa phân nửa vậy.

Thu Mai xụ mặt vùng vằng:

- Thật là xui xẻo, phải xổ bông lông mới được.

- Khi khô! Phong long, chớ bông lông là cái quái gì.

- Thôi đi, lãng xẹt, nói chuyện tiền đây không nói để nói chữ nhỏ.

Người đẹp thật là không còn gì tiên phong đạo cốt trong đảng-xin cả. Định an ủi :

- Bức ảnh ấy, em cất đó cho con hai đuôi nó nhắm chớ cũng chẳng để ra đồng xu nào cho em. Giờ được năm chục ngàn nên em thấy là hên.

- Thôi, đưa đây, đừng có nhiều lời.

Định móc túi ra và mắt Thu Mai sáng lên. Nhưng chỉ thấy có hai ghim rồi Định ngồi yên luôn, nàng nhảy đong đong lên rồi hét :

- Sao lại có mười hê?

- Còn bốn chục, anh chỉ đưa với điều kiện.

- Thằng ăn cướp ! Lại còn điều kiện gì nữa đó?

- Là tối nay em nghỉ làm, ở nhà với anh.

- Thôi đi !

- Anh sẽ tới hồi tám giờ. Nếu không có tiền, em đi cũng chẳng muộn mà !

- Nhưng đi hay không đi, không quan trọng. Cốt là có tiền. Nếu anh vác cái mặt không lại đây thì sao?

- Thì em sẽ sử dụng chổi chà hay gì tùy em.

- Tức chết đi thôi nè trời !

- Gì mà tức?

- Chổi chà mà làm gì. Em có ham đánh chổi lên đầu thẳng xỏ lá nào đâu, em chỉ cần tiền thôi.

- Đã bảo anh có thể trốn luôn kia mà! Anh tới đây là em tin cậy anh được rồi đó.

Thu Mai chỉ làm thinh. Định nói:

- Cười một cái coi, không thôi anh quất ngựa chuối đi mất cho mà coi.

Thu Mai mím một nụ cười héo hon. Định hôn lên tóc nàng một cái rồi nói:

- Má bầy trẻ còn đường lắm. Đã ba mươi chưa?

- Hăm hai.

- Hăm hai mà có con năm tuổi. Như vậy năm tới má bầy trẻ sẽ hăm một cho mà coi. Thôi anh đi đây. Nó hẹn chiều nay mới đưa thêm chó đã lấy được trọn vẹn số tiền đâu. Và tối anh đến, với số tiền, và khuya anh ra đi, với một chút xíu tình của em.

Thu Mai vẫn còn xụ mặt.

Định rời cô vũ nữ này rồi thì đi rảo các sa lông xe cũ. Chàng tìm một chiếc Peugeot 203 mui trần, hai chỗ ngồi, kiểu xe tuy xưa mà vẫn còn phong độ lại không quá hao xăng, quá cao giá.

Nhưng qua sáu sa lông rồi mà chẳng gặp chiếc nào cả, khiến chàng sốt ruột ghê lắm. Chàng nhất định chỉ gặp Lan khi nào có xe, nhưng lại nôn nao gặp Lan, nhưng xe lại tìm không ra thì biết làm thế nào bây giờ.

Bọn chủ sa lông họ đề nghị hễ chàng còm mắng thì họ kiếm ngay cho chàng đầu hôm sớm mai, nhưng chàng không dại, đưa lưng cho họ đập bằng cách ấy.

Ngày mai, chàng sẽ đi lục lạo nữa, nhưng chàng lại muốn gặp Lan ngay bây giờ. Sốt ruột quá!

Định tuy còn trẻ tuổi, vẫn khá kinh nghiệm. Thu Mai tuy có gương mặt và tấm thân diễm lệ như vậy, nhưng thật ra thì chẳng ra cái mẹ gì hết khi ân ái với ả ta. Tuy nhiên ái tình thú vật vẫn giúp chàng tạm quên được "Tình Yêu" phần nào. Vì thế mà chàng mới chận lại bốn mươi ngàn để bắt cóc Thu Mai đêm nay chớ chàng có thèm khát gì ả ta đâu.

Những cậu thất tình mà không dám tự tử, những cậu yêu mà chưa được họ đã hành động như chàng. Đó cũng là một cách mượn rượu giải khuây, cái thứ men tình này là men mực không làm họ say được, nhưng mà cũng... đỡ buồn.

Khi Định trở lại căn nhà ở hẻm Nguyễn Trãi, vừa chung vô đầu hẻm là chàng gặp người vì chàng đụng đầu hai thiếu nữ mặc đầm, y như Lan và cũng như Lan, họ đẹp như một buổi sáng.

Nhưng mấy giây sau đó, chàng hơi buồn buồn. Thiếu nữ xóm bình dân mà mặc đầm đi đâu thì có đến 99 phần trăm chắc chắn là họ đi làm sờ-nách-ba.

Một ngày kia, Lan rất có thể gia nhập vào đạo nữ binh này lắm. Lan mà ngày nay chàng để ở trên tất cả.

Và bao nhiêu người đẹp như Thu Mai, như Lan, như hai cô lúc này, bao nhiêu người đẹp loại ấy làm cho nhan sắc mất hết cả tính cách thiêng liêng của những tác phẩm đẹp tuyệt vời.

Vâng, một mỹ nơn là một nghệ phẩm quý giá vào bậc nhất trong thiên hạ. Người ta hy sinh ngai vàng để được người đẹp, chớ có bao giờ ai dám hy sinh tài sản để được một bức tranh, một quyển sách đâu.

Nhưng người đẹp là như thế đó a! Lan chỉ mới bị hoen ố có một lần thôi, nhưng Lan cũng sẽ bán thiú đúng mức cao độ vi trùng như hàng vạn người đẹp khác loại này.

Mà nào ngoài ai biết đâu? Gặp Thu Mai, gặp hai cô bé này lượn phố ban ngày, những gã con trai như chàng cứ ngẩn ngơ đuổi theo họ bằng mắt, rồi tối về nhà mơ mộng viễn vông, bởi có một số gái này họ thông minh quá, cố lấy cho được một bề ngoài con nhà lành, trông cứ như là nữ sinh, hoặc như là vợ một kỹ sư, hoặc như Thu Mai chẳng hạn.

Định có phải là một anh con trai mới lớn lên, hoàn toàn dốt gái đâu, vậy mà chàng vẫn cứ còn phải bước thêm từ võ mộng này đến võ mộng khác, thì có đau cho những giấc mộng của bọn thi nơn hay không chớ.

"Vọng mỹ nơn hê thiên nhất phương" thì hay lắm. Các nàng chỉ nên mờ ảo ở đằng xa thôi, chớ nên đến gần các nàng, dòm sát quá mà phải buồn. Chàng rất hối hận đã lao đầu vào "Lữ Đoàn Mông Đen", cái nghề có khả

năng đập tan tất cả ảo ảnh của cuộc đời, cái nghề tai hại nó chỉ cho kẻ hành nghề thấy toàn bề trái của những cái gì đẹp đẽ, sang cả trong xã hội : một ông gia trưởng bị nhờn tình cho mọc sừng, sau khi gạt vợ ở lại nước ngoài, rồi đi mua con gái để gỡ gạc, một ông gia trưởng khác làm trò con heo, cả hai ông đều đứng đắn, đều được người ngoài kính nể, vì địa vị, tư cách của họ, với lại một Thu Mai trẻ như hăm hai, đẹp như minh tinh màn bạc, là mẹ của bầy con nheo nhóc, mà có lẽ bốn đứa mang bốn màu da khác nhau. Cái buồng ngủ của riêng là buồng ngủ đờ-luýt mà cứ còn mang những dấu vết bẩn thỉu thâm lạng mà tưởng tượng là bắt nhờm rồi thì không biết bên trong buồng trong còn chứa đựng cái gì tồi tàn nữa hay không thì chẳng rõ.

Cửa mở, nhưng màn buông. Một bức màn đỏ, Hồng lâu đây mà ! Người xưa không có nghiên cứu màu sắc một cách khoa học như người thời nay, nhưng họ cũng biết dùng màn nóng là màu hồng rồi. Đó là màu kích thích.

Định không gõ cửa, cứ vén màn vào đại và bắt gặp Thu Mai đang trang điểm trước bàn phấn. Đứa bé gái có lẽ là trưởng nữ của nàng bắt chước mẹ lấy bông phấn chấm lên mặt nó. Nó làm không đều tay, mà da mặt của nó màu bánh ích, thành thử trông nó giống như chú hề.

Thu Mai ngồi đưa hông ra ngoài, đã thấy chàng trong gương, nhưng chẳng buồn day ra, chẳng buồn chào hỏi gì cả.

Định cũng chẳng thèm nói gì, cứ nhìn con bé rồi nghĩ miên man, tự hỏi không biết mấy năm nữa thì má nó sẽ bán nó, và tự hỏi có phải chẳng là bà ngoại nó năm xưa nào đã bán má nó cho một chú chệt già kia?

Đã bốn con, Thu Mai vẫn chưa bị méo mó cho lắm, nên Định không phải thấy cảnh tang thương lúc người đẹp trang điểm chưa xong. Có những người đẹp mà ta không bao giờ nên rình xem lúc họ trang điểm cả. Họ mà bắt quả tang đang rình họ, họ cũng chẳng làm gì ta, nhưng ta lại phải chịu một sự trừng phạt nặng nề vô cùng là phải chứng kiến một cảnh bể dâu

"trông thấy mà đau đớn lòng".

Ruộng dâu hóa bể thật đó chớ! Cho đến những quả núi cao ngất nơi họ cũng đã bị gió bụi thời gian làm chài xuống và muồn chảy thành suối.

Thu Mai đã xong cái việc quan trọng nhất trong ngày, trong đời của nàng, công việc nhờ đó mà sống, công việc sơn phết bức tường sắp đổ và bắt đầu đóng rêu.

Nàng ra lệnh cho con:

- Mai, đi vô trong chơi đi con.

À, té ra con bé tên là Mai. Chắc má nó tên thật là Nguyễn Thị Mẹt. Thế hệ của nó có phước hơn, được mang một tên cúng cơm dễ coi, khỏi phải nhờ bồ đặt giùm biệt hiệu như má nó.

Bé Mai bỏ bông phấn liền, và nhảy mấy cái là tới cánh cửa ba-nô giả, mở cửa biến mất liền. Khi cánh cửa ấy được mở ra trong mấy giây, Định nghe trong đó trẻ con đang họp chợ hay đang đánh giặc gì đó không rõ, có tiếng la hét, có tiếng khóc, có tiếng cười, lại có tiếng mắng chưởi thô tục của bà bếp kiêm chị vú, kiêm con sen mà chàng đã thấy mặt rồi.

Thu Mai bước theo con để móc cửa lại ở bên ngoài, bỏ tù lũ kia trong ấy. Chàng không tin rằng con bé Mai lại ngoan đến thế, vâng lời mẹ thấy mà thương. Có lẽ nó đã phải ăn hàng trăm chục trận rồi, những trận roi biến nó thành cái máy chạy trốn mỗi lần có khách mà má nó cần sự vắng mặt của nó.

Thu Mai chưa buồn mặc áo, chỉ có sú-cheng thôi. Nàng khoanh tay lại và hất mặt lên để nghinh người khách như thăm hỏi : "Có hay không, mầy nói đại ra cho tao biết để tao tính cái số phận mầy?"

Định mỉm cười hỏi đùa:

- Cây chổi chà đâu?

Thu Mai không đáp, bước lại giường giở nệm lên và rút từ dưới ấy ra một con dao yếm. Nàng nói:

- Không thẳng xỏ lá nào mà ra khỏi nhà này một cách lành lặn được cả, không mang theo kỷ niệm nơi trán, cũng để lại đây một ngón tay.

Định cười hề hề:

- Súng lục không sợ dao. Nhưng có đây bà nội ơi, đừng làm vậy, anh mất cả hứng thì uống đêm nay lắm.

Nói rồi Định thò hai tay vào túi quần, Thu Mai ngỡ chàng rút súng nên toan nhảy đến ra tay trước. May thay, chàng lẹ làng móc bạc ra từ hai túi quần, mỗi túi đựng hai chục ngàn, rồi vớt tiền lên nệm.

Định nghe một tiếng "rõn" dưới gạch, nhìn lại thì con dao yếm nằm sát chơn tường và người đẹp cười xinh tươi như nàng tiên trong đấng-xin, bước tới chụp lấy vai chàng bằng hai tay rồi nói :

- Té ra trên đời này cũng còn người quân tử !

- Còn, nhưng toàn là quân tử Tàu không mà thôi, anh đây cũng vậy. Anh giữ lời hứa với một mục đích rất không đẹp: Anh chỉ muốn chinh phục em mà thôi, chớ không có quân tử cái khi khô gì hết.

- Và em đã bị chinh phục rồi đó.

- Nhưng mà bà lại du côn như phu gạo, khiến kẻ si tình này mất cả nguồn thơ.

- Em phải làm beo với lũ cạp chó, với người quân tử thì em vẫn là em nhỏ cần được anh hùng che chở chớ.

Thu Mai kéo thật mạnh và thật đột ngột vai của Định, thành thử chàng bị xô vào người nàng và nàng canh tài tình thế nào mà đưa má ra thật đúng vào cái giây mà mặt chàng chạm phải mặt nàng.

Hôn cưỡng bách người đẹp một cái, rồi Định cười nói:

- Anh thật không dè mà một con người đi được những bước mềm và nhẹ như mây bay, lại du côn đến thế.

Thu Mai kéo bạn lại giường, hất tiền để lấy chỗ ngồi rồi nói:

- Anh chưa biết, chớ có lần em đã đánh gãy giò hai thằng phu xích lô đạp.

- Dốc hoài.

- Thiệt đó chớ. Chuyện chỉ mới xảy ra năm ngoái đây thôi.

- Kể cho nghe thử coi.

- Chẳng, năm ngoái em có chồng...

- Có chồng? Sang nhỉ?

- Chồng thật ấy, chớ có phải là nuôi ma-cô đâu, mà anh cho là sang. Ba thằng út bây giờ đó mà.

- Vậy à? Thế anh ấy bây giờ ở đâu?

- Chết rồi.

- Chết, nghĩa là bị em khai tử đại nơi lòng em?

- Anh muốn hiểu sao tùy thích anh. Nhưng sao anh lại không hiểu rằng chính nó đã khai tử em nơi lòng nó.

- Ừ cũng có thể là như vậy. Nhưng hiện trong buồng chỉ có trẻ con thôi chứ ?

- Không tin thì cứ xét nhà.

- Thôi, đủ lắm rồi, vô trong ấy điếc tai lắm. Kể tiếp đi.

- Ờ, em có chồng. Đêm đó, anh ấy nói đi chơi tới sáng, chuyện cũng bình thường xảy ra, nhưng khuya lại, em về thì chính anh ấy mở cửa.

Em đi bằng xích lô đạp. Một chiếc xích lô đạp thứ nhì theo sau bên gót, chiếc ấy chở một ông Huê Kỳ.

Em bị lỡ bộ, bắt buộc phải trở trái làm mặt. Em làm bộ, như vừa chợt thấy chiếc xe sau và nổi xung thiên lên, em chưởi lớn :

- Đ...m... thằng xích lô chó đẻ này, mày lén lén chở Huê Kỳ theo tao đó hả? Tiên nhưn cha mày, ông bà ông vải cha mày, cao tăng cố tổ cha mày.

Chính em gọi nó, trả giá hần hoi, chó chú Huê Kỳ đâu biết gì, và chính em trả tiền xe cho khách, lần nào cũng vậy.

Bị chưởi bất ngờ, thoát tiên nó kinh ngạc vô cùng, nhưng rồi nó cũng nổi

xung thiên, chưỡi lại em tan nát ông bà hết. Tuy nhiên, đàn ông không thể đấu khẩu mà thắng lại với đàn bà cho được, nên thằng xích lô chở em, nó chẳng ăn nhằm gì vào vụ đó, cũng xen vô bình bặt đồng nghiệp của nó trước một chuyện chướng đời.

Cả xóm đều mở cửa ra xem. Chú Huê Kỳ ngỡ ngác không hiểu sao người đẹp rủ chú về nhà, lại bỗng nhiên khai chiến. Rồi thấy thiên hạ đổ xô ra đông quá, chú ta hoảng, co giò tẩu thoát.

Hai thằng nhứt định không chịu thua và thằng chở Huê Kỳ toan phân bua với cả xóm rằng, chính em gọi khách cho nó đi, em sợ quá, cần bịt mồm của nó ngay, nên nhảy tới đấm vào mũi của nó liền.

Cả hai thằng đều ráp nhau mà đánh em, em co chơn lên, rút chiếc giày ra, nện gót nhọn hoắt lên đầu chúng nó, chúng nó đau quá cũng co giò chạy, nhưng cả hai thằng đều vấp té gãy giò hết cả hai.

Định cười ngất một hơi đến tức ngực, tức bụng. Chàng càng vỡ mộng thêm, sau câu chuyện ngược xuôi của người đẹp, nhưng quả thật chàng được quên "Tình Yêu".

Người đẹp có một tòa thân thể rất dễ mê, có làn da mát rượi thì Lan tạm bị đẩy lùi vào cửa buồng trong, buồng tâm trí của anh ấy, và bị bỏ tù trong đó, như lũ trẻ nheo nhóc trong kia.

Định yêu cầu :

- Em nói chuyện tâm tình nghe cho mùi tí coi, anh đã thấy cô Thu Mai du đảng rồi.

- Biết nói gì bây giờ. À nè, anh nói anh sắp cưới vợ hả?

- Ừ.

- Thật đáng tiếc. Nếu không, anh làm chồng em thì ta sẽ có nhiều áp phe ngon lành lắm. Hay là có vợ mặc có vợ, cứ làm chồng em như thường đi.

- Sao lại phải làm chồng em mới làm áp phe được?

- Anh phải khai gia đình tại đây anh mới có quyền.

- Có quyền để chi?

- Để làm áp phe chớ để chi.

- Thôi đi bà, tôi hiểu rồi.

Không, chàng không thích hù mấy ông nhà giàu si Thu Mai, giả đồ đi đâu về thành linh bắt gặp vợ ngoại tình. Không, công việc đó để cho lũ ma cạo chúng nó làm.

- Em không có chuyện tâm tình thì nói chuyện tâm tình của người khác, của bạn đồng nghiệp của em.

- Biết nói gì bây giờ? À này có hai con bé này hay lắm !

- Hoan hô.

- Cả hai đứa đều gốc là con nghệ sĩ, một đứa là con họa sĩ trừ danh, một đứa là con một nhạc sĩ tên tuổi.

- Hay.

- Một đứa cứ khoe với khách nguồn gốc rạng rỡ của nó, còn đứa kia cố giấu

dòng họ như mèo giấu phân.

- Con thứ nhì là con tốt.

- Anh nói đúng. Cáo mượn oai hùm làm gì. Vũ nữ thì chỉ

cần đẹp và nhảy giỏi, còn có làm con vua thì chẳng ai cần, càng khoe càng tội nghiệp vong linh người chết.

- Té ra em cũng khá về tấm lòng.

- Xí, chớ bộ anh tưởng em là quỷ sứ hay sao? Con thứ nhì dễ thương lắm, hành nghề một cách lén lút và cứ khóc lóc mãi vì đau cho số phận. Có lẽ đó là một vũ nữ độc nhưt Sài Gòn còn biết đau một niềm đau loại ấy. Mấy con khác chỉ đau vì bị tình phụ thôi, chớ tụi nó đã dứt khoát được rồi với dĩ vãng khi bước vào nghề.

Định ngủ quên luôn cho tới sáng bết tại đây, vì chàng lười ra đi lúc mệt và vì người đẹp níu kéo chàng lại với hy vọng mong manh chàng thích đời sống vợ chồng với nàng chẳng?

Sáng ra, chàng dậy thì ngoài kia nắng đã lên cao. Người đẹp tang thương không biết bao nhiêu, vì nàng đã tẩy hóa trang lúc chàng vừa ngủ quên, triển lãm gương mặt xanh dờn ra và lối tóc chải rối, tầm phống bên trong, bị sự lăn trở trong giấc ngủ biến thành một cái ổ quạ, giờ nó rối như là tình hình thế giới chớ không còn rối một cách nghệ thuật nữa.

Bắt buộc phải rửa mặt và chải đầu, Định miễn cưỡng đi ra sau và thấy lũ trẻ ăn xôi, ăn cháo, chàng ngán ngấm thế sự, làm vội vàng cho xong để rồi ra đi, không bao giờ dám trở lại đây nữa cả.

o o o

Chiếc Peugeot ấy, Định phải trả tới bảy chục ngàn ¹, hơi mắc, nhưng máy mới làm lại, tất cả các-dét cũ đều được thay, bình mới, mới sơn nữa thì cũng không phải là mua hớ.

Xe lấy hồi mười một giờ là chàng muốn đi gặp bạn ngay. Nhưng nằng quá sợ Lan từ chối thì đau không biết bao nhiêu. Chàng bứt rứt cho tới năm giờ chiều thì quyết định ra đi. Chàng sẽ đưa Lan đi ăn cơm ở ngoại ô có cảnh đẹp, có gió mát, tình cảm của Lan đối với chàng sẽ khác đi.

Nhưng chàng bỗng giựt mình, giờ này Liên còn ở nhà. Nhưng Liên còn ở nhà mặc Liên chớ, Lan đã chẳng được thả lỏng từ bao lâu nay à? Lan đã chẳng được nàng dùng làm quà biếu cho chàng à? Có thể Liên sẽ mừng rỡ lắm mà thấy chàng với Lan đã là đôi bạn thân với nhau rồi, chàng lại chững chạc, bề thế, chớ không phải như là những thằng bạn oắt con khác của Lan.

Nhưng Định nhứt định không để cho Liên biết rằng Lan và chàng đã thân nhau rồi. Cũng vì cái tự ái đực rựa. Dầu cho chàng có chinh phục Lan khó khăn bao nhiêu đi nữa, Liên cũng cứ đĩnh ninh rằng chàng đã nhận quà. Không, mối tình giữa Lan và chàng không tội lỗi gì cả, nhưng phải nặc danh đối với Liên. Chàng ăn cơm xong, mới ghé nhà bạn, một căn nhà khiêm tốn, nhưng nằm tại mặt tiền đường, đường Nguyễn Thông nối dài.

May quá, Định đã lo lắng vô ích vì sợ Lan đi vắng. Cửa mở lớn, nhà sáng đèn, và Lan đang ngồi đọc báo trên chiếc đi

- vắng.

Mãi đến lúc chàng đóng cửa xe lại một cách oai phong, Lan nghe tiếng động mạnh mới giựt mình ngược lên trông ra ngoài. Lan chưa thấy chàng, và chiếc xe lạ làm cho nàng ngạc nhiên lắm.

Khi Định xuất hiện ra nơi khung cửa thì Lan càng kinh ngạc hơn, bởi nàng nhìn thấy Định chỉ là một thầy kỹ khiêm tốn mà thôi.

- A, anh ! Lan reo lên, sau nhiều giây ngậm câm vì lạ lùng. Mời anh vào !

Lan mặc sơ mi, quần ta, cả hai đều may bằng vải nhơn tạo màu ngà, nặng mình và dịu như toile-de-lin, và nhờ thế mà nàng xác nhận với Định rằng eo nàng đẹp thật, nhớ những lần nàng mặc đầm, Định có thể ngỡ rằng nàng ăn gian ở điểm nào, mặc dầu lần gặp sau rốt chiếc camisole của Lan cũng rất thành thật.

Định chỉ bước tới một bước thôi, rồi hỏi:

- Lan có bận gì không?

- Dạ không.

- Có hẹn không?

- Dạ cũng không.

- Đi chơi được chớ?

- Rất hoan nghinh.

- Vậy mời Lan đi uống nước.

- Nhưng anh ngồi chớ, Lan còn phải thay áo.

- Không anh không ngồi để cho Lan ngại, không dám trang điểm lâu lắc. Anh thích Lan đơn sơ.

- Đồng ý. Nhưng ít lắm cũng phải tốn năm phút.

- Không, hai phút thôi.

- Cái anh này ! Nóng như Trương Phi! À, anh thích em mặc gì ?

- Em mặc gì cũng đẹp tuyệt hết.

Nhà này không có trẻ con, nhưng cũng có một bà già, Định thoáng thấy đang làm công việc dưới nhà bếp. Có không khí gia đình chứ không phải không khí khách sạn như nhà Thu Mai. Lẽ cố nhiên là phải như vậy, tuy nhiên Định cũng rất thưởng thức cái tự nhiên phải có ấy và chàng nghe cô gái chữa hoang để lạnh thơm hơn Thu Mai nhiều quá.

Chắc là Lan phải nỗ lực ăn mặc tốc hành trong ấy, vì chàng cho Lan hai phút, nhưng vẫn chuẩn bị tính thầm để phải đợi năm phút. Vậy mà mới có ba phút qua là Lan đã bước ra.

- Đẹp! Chàng chỉ khen có một tiếng thôi nhưng cái tiếng độc nhưt ấy nói rất nhiều.

Lan tươi như hoa, không phải vì tuổi trẻ và trang phục, trang điểm mà vì rằng vui dạ không biết bao nhiêu và Định thấy nàng đẹp hơn mấy lần trước nhiều nhờ vẻ tươi vui ấy.

- Khỏi xin phép ai chứ, chàng hỏi.

- Dạ khỏi, em đã dọn bà bếp coi chừng nhà là đủ rồi.

Lan ba hồi xưng "Lan" ba hồi xưng "Em". Định đoán rằng nàng chỉ quen xưng tên mà thôi, với tất cả mọi người và rần sức để lối xưng hô, riêng đối với chàng.

Định mở cửa phía trong cho Lan lên trước rồi mới đi vòng qua bên kia.

- Chắc em đã ăn cơm rồi? Chàng hỏi khi rờ máy.

- Dạ em ăn rồi.

- Vậy ta đi dạo mát thôi em nhé?

- Hay lắm.

Định cho xe chạy và kể lể :

- Anh muốn đến mời em ra ngoài ô ăn cơm, hồi còn thật sớm lặn kia. Nhưng rồi anh lại thôi. Anh không muốn Liên biết em với anh quen thân nhau.

- Sao lạ vậy? Lan hơi nghi nghi lo lo. Nỗi sợ ấy chỉ có thể là vì hai người đã có gì với nhau rồi. Thông thường ai cũng phải hiểu như vậy.

- Em không thể nào hiểu được đâu.

Lỗi trả lời ăn trượt của Định càng làm Lan nghi hơn. Nàng đoán rằng Định không thể bịa láo được, nên đánh trống lấp bằng cái câu có vẻ bí mật ấy.

Thế nên, bỗng dưng sự tươi vui dào ngũ ngay gương mặt của nàng mà Định chưa hay biết.

Định cứ nói huyên thuyên và Lan cứ làm thình từ đầu mùa chí cuối và khi đậu xe lại trước một hiệu ăn và giải khát hay lắm, chỉ mới khai trương có hai hôm thôi và Định thấy đó là nơi lý tưởng nhất để họ biết nhau nhiều hơn, một hiệu ăn uống rằm ven sông Bến Nghé vốn của người Pháp, bị bỏ

lâu rồi giờ ta khai thác dưới cái tên mới là Ngân Đình, khi ấy Đình mới chợt thấy là chỉ có một mình chàng nói thôi.

Chỗ này sáng đèn và chàng day lại thì thấy Lan buồn hiu.

Chàng ngạc nhiên trước sự thay đổi nơi Lan, mới nắng khi nãy đây, không thấy trời kéo mây mà lại sắp mưa.

- Lan! Đình gọi khê.

- Dạ.

- Sao lại buồn?

- Không, không có gì hết.

- Chắc em không thích ở đây? Vậy ta đi nơi khác.

Nói xong, Đình cho xe rồ máy rồi quanh chữ U để chạy qua bên Tân Thuận.

Thật ra chàng chỉ kiếm cơ để đi nơi khác, làm bộ đoán ý của Lan vậy thôi. Chàng hiểu Lan bất bình về chuyện gì và định tìm nơi vắng vẻ để dỗ nàng hơn là ở một nơi đông đảo và sáng sủa.

Chàng cứ làm thình, cho xe chạy mau và qua khỏi cầu Tân Thuận chàng mới nói :

- Đã là bạn của nhau, thì nên tha thứ nhau những chuyện lặt vặt. Bằng như có nỗi bất bình lớn em nên nói thẳng ra để ta cùng giải quyết là hơn. Anh mến em vì tánh cởi mở của em, nhưng sao em lại bỗng dưng bưng bít như thế này?

Giờ thì Lan đã hết buồn rồi. Nàng cảm thấy là cần dứt khoát nên chịu nói, nhưng vẫn nói dối :

- Em không thích lén lút đánh bạn với anh. Anh là người ơn của gia đình em, sao lại để cho anh phải được công khai đến thăm em.

- Không, em không thể hiểu đâu.

- Không có cái gì mà trí óc em không thể không hiểu. Em không biết thì có. Nhưng lối tránh né giải thích của anh lại chọc cho em muốn biết, và giờ nghi ngờ, nên em nghĩ lung tung chớ không có buồn gì hết.

- Em nghi ngờ gì?

- Rất dễ hiểu quá. Không sao mà thái độ của anh làm cho em nghi ngờ rằng giữa anh với chị Liên đã có gì. Như thế cũng chẳng tội lỗi gì. Chính đã có gì với chị Liên còn muốn chèn ép như thế này mới là không tốt.

Em muốn biết sự thật. Nếu sự thật là thế thì ta lại càng nên công khai giao thiệp với nhau để em tránh tiếng không hay và để ngăn anh làm xấu.

Định nghe nhẹ nhõm cả người và cho xe chạy vùn vụt. Chàng cười ha hả mà rằng :

- Em quên hết chuyện trước. Chính em đã thú thật rằng khi nghe lờm bõm câu chuyện, em đoán được cái gì trong đêm kinh khủng đó. Và em cũng đoán đúng một điểm là anh đã từ chối đề nghị của Liên. Như vậy làm thế nào có gì giữa Liên và anh được!

Lan cũng sức nhớ lại những chi tiết đó rồi tươi cười trong bóng tối, Định không thấy nhưng biết được ngay và Lan khen :

- Gió mát quá!

- Nàng nói bằng một giọng rất vui vẻ.

Xe qua khỏi chợ Phú Xuân rất xa. Định cũng nghe gió mát lắm vì gần tới mũi Nhà Bè rồi. Chàng yêu đời ghê vì Lan đã nhận sự lén lút. Nàng chỉ đòi công khai vì nghi chàng đã tăng tịu với Liên, không muốn hai chị em có chung một người như tình mà thôi.

Con đường đã tới chỗ tuyệt đẹp. Đẳng xa kia là sông rộng, tuy trời tối, Lan vẫn biết đó là sông vì mặt sông ban đêm cũng hơi sáng vì phản chiếu trời sao. Họ xuống xe, đậu lại bên đường rồi đi bộ ra tận mũi đất, nơi mà con đường như rơi ngay xuống sông. Định đề nghị :

- Ta còn no, nhưng nên ăn bậy vài con tôm nướng để lấy chỗ ngồi cho mát nghen em?

- Tùy anh.

Người vùng này họ đặt bàn ghế la liệt ở những bãi đất ven sông và bán năm bảy món ăn, rượu với các loại nước ngọt.

Định gọi trước hai chai nước cam, rồi hỏi Lan :

- Nếu anh muốn đưa em đi dạo mát ở ngoại ô xa, rồi ăn cơm ở đó luôn thế, thì làm thế nào, vì Liên kỳ đà, bất tiện quá?

- Ừ thật là mất tự do cho anh. Anh phải báo trước ít lắm là hăm bốn tiếng đồng hồ, giống mời khách quá không còn thú vị gì hết. À, sở anh có điện thoại chứ ?

Định bối rối quá. Dĩ nhiên, sở chàng có điện thoại, nhưng chàng không hề tới sở và chàng cũng chẳng biết sở ở đâu. Chàng liên lạc với thượng cấp trực tiếp của chàng, một người xưng là thiếu tá Bân, trên lầu của một cửa hiệu sửa tu sắt ở Chợ Cũ. Nơi đó cũng có điện thoại nhưng không thể dùng để nói chuyện.

- Anh

chạy áp phe, nhưng muốn dùng điện thoại của hãng nào cũng được. Có lẽ em cũng chỉ cọp điện thoại của bạn hữu mà thôi. Như vậy ta khó lòng mà gọi nhau.

- Không khó. Muốn nhắn em cái gì cấp bách cũng được, anh cứ gọi số 22.048, đó là điện thoại tư gia của con Minh bạn em. Anh cứ nhờ nó nói lại với em là anh cần gặp em giờ nào đó trong ngày có khẩn cấp thì nó chạy đi tìm em ngay. Chỗ hẹn là hiệu Brodard, nhưng khỏi cho nó biết chỗ ấy.

- Rất đồng ý. Nhưng nếu nó lại đi vắng?

- À, còn cái điếm đó nữa. Nhưng nó không hề đi đâu trước 9 giờ sáng.

- Vậy thì cũng tạm được.

Định phục dịch cho bạn để tránh cho nàng khỏi nóng tay và bẩn tay.

Lan nghe rất thích được phái nam săn sóc. Nàng không hề đi ăn với ông Mạnh, còn với lũ bạn trai đồng lứa của nàng thì chúng nó bất kể. Chúng nó bảo rằng nữ lưu đã đòi nam nữ bình quyền thì có lên xe buýt, rán mà chen lấn để giành chỗ ngồi, lấn không lại người ta thì rán mà đứng chớ đừng có mong ai nhường chỗ.

Xe buýt đã vậy thì ăn là chuyện dễ quá, chúng nó lại càng không hề giúp đỡ. Chúng nó tuyên bố bôi xóa một cách vĩnh viễn hai tiếng "nịnh đầm" trong hành lý ngôn ngữ của chúng nó, và đứa nào nịnh đầm bị gọi là ông cụ.

Lan đã nhìn nhận rằng thái độ của chúng nó hữu lý và công bình, nên không hề bất mãn. Nhưng giờ nàng mới nghe rằng, nếu cuộc đời mà như thế thì bớt đẹp đi nhiều quá.

Nàng bỗng dưng thấy rằng phụ nữ đầu sao cũng cứ là phụ nữ, với tất cả đặc tính riêng biệt của phụ nữ và cứ thích được nam phái phục dịch. Cố làm đàn ông chỉ thiệt cho mình, vì cái bọn ba gai bây giờ chúng nó quan niệm như vậy, mình không cãi vào đâu được hết, thì đừng hòng mong ai vị nể, giúp đỡ phục dịch nữa.

Thật là oái oăm cho phụ nữ Việt Nam, mấy ngàn đời bị làm nô lệ cho nam phái, nay vừa tập tành làm đàn bà, làm đầm để được nam phái nịnh, đâu có mấy năm ngăn ngủi, thì lại mất cái ưu thế ấy ngay, tuy không trở lại tình trạng nô lệ xưa, nhưng "bị" ngang hàng với đàn ông cũng chẳng sung sướng gì cho lắm.

Ăn xong con tôm đầu, Lan nói đùa :

- Nãy giờ anh chỉ tính chuyện tìm Lan, mà không hề xét trường hợp Lan tìm anh. Chắc anh không muốn Lan tìm anh, sợ Lan đụng đầu với ai hử ?

Định cười lên hả hả một lần nữa rất thích chí :

- Là tại anh không dám mong ân huệ đó ấy chứ. Với lại hể tối là anh đi.

- Anh ra đi hồi mấy giờ ?

- Hồi bảy giờ. Đi ăn cơm ấy chớ cũng chẳng đi đâu, nhưng rồi thế nào cũng gặp anh em rồi đi luôn, em khó mong gặp anh.
- Có gì mà khó, Lan sẽ đến trước bảy giờ như hôm nọ là chụp được anh. Chỉ lo có người trong ấy.
- Không bao giờ có ai cả. Nè, Liên có bao giờ làm áp lực cho em đến thăm anh lần thứ nhì hay không?
- Không. Em đoán rằng chị Liên si anh.
- Kha... kha... gì làm cho em đoán như vậy?
- Từ ngày ấy đến nay, chị Liên buồn bã cả ngày, trông đến tội nghiệp.
- Có lẽ Liên bị ai cho trượt vỏ chuối.
- Không, nếu chị ấy mà có nơn tình là em biết ngay.
- Làm sao em biết được?
- Ban ngày chị ấy nằm nhà luôn. Còn ban đêm thì nửa tiếng đồng hồ sau khi các vũ trường đóng cửa là chị ấy đã về tới nhà.
- Điều đó cũng chẳng chứng tỏ gì. Có thể Liên đang si người khác.
- Không thể có chuyện ấy. Trước ngày đó, chị ấy không buồn bực mà chỉ lo lắng vì em thì có. Nhưng sau ngày đó thì chị ấy như kẻ mất hồn. Không lẽ mới gặp anh nào có một ngày mà si đậm đến như vậy.
- Biết đâu? Tiếng sét ấy mà! À, còn chồng Liên đâu?

- Anh ấy qua đời sáu năm rồi.

- Anh trẻ hơn Liên nhiều quá thì chắc Liên xem như em nhỏ. Chính em đã chẳng coi bọn đồng lứa với em là trẻ con à?

- Qua cái tuổi nào đó rồi, người con trai biết kinh nghiệm sống thì hết trẻ con nữa, cho dầu y trẻ hơn người đàn bà đến mười tuổi.

- Không lẽ bọn đồng lứa với em đều thiếu kinh nghiệm hết ráo?

- Anh đừng tưởng hễ lũ nó đã gần gũi với con gái được một vài lần rồi là có kinh nghiệm đâu. Lũ nó không biết sự bền chí là cái gì hết, dễ dãi thì sự tấn công chớp nhoáng của lũ nó có kết quả liền, nhưng nếu gặp một thành trì kiên thủ thì chúng nó vụng về trông buồn cười ghê lắm.

Lan chỉ ăn hai con tôm thôi và kêu no lắm. Mặc dầu được bạn phục dịch nàng vẫn bần tay sơ sịa.

- Ở đây họ lười thôi lắm, không có nước cho ta rửa tay nữa.

Định nói rồi, vừa đứng lên vừa rút khăn mu-xoa ra đi lại mé nước. Nước đang lớn đầy "mà" nên chàng chỉ cúi xuống là nhúng khăn được, vắt ráo rồi bước trở lại trao cho Lan.

Giây lát sau, chàng chùi tay chàng cũng chính bằng chiếc khăn đó, và không thể cất một chiếc khăn ướt được, chàng vứt luôn xuống sông.

Lan cười mà rằng :

- Nếu anh không có chùi tay anh bằng khăn ấy, em ngờ rằng anh đã nhòem tay em.

- Cô hay ngộ nhận lắm đấy nhé. Hồi này, nếu cô không có ngộ nhận, không có buồn ta đã ghé Ngân Đình có phải là sạch sẽ hơn không.

- Em đâu có buồn.

Lan cố đính chánh cái tin tưởng của Định rằng nàng đã buồn, sự cố ý thấy rõ quá và nhờ vậy mà Định lại thấy rõ được điều khác là tự ái của Lan to lắm, nàng không muốn thú nhận đã yêu Định một cách gián tiếp bằng nỗi buồn ấy.

"Ừ, nàng có yêu mình, nàng mới phải buồn, khi ngộ nhận rằng mình đã yêu Liên".

Định nghĩ như vậy rồi nghe sướng mê tơi, không phải vì được Lan yêu như vậy mà vì lẽ khác. Cả hai đứa đều là hai cây tự ái, hai cây kiêu hãnh trên đường tình, cô thì yêu mà không chịu thú nhận, còn cậu thì chỉ thích chinh phục thôi, chớ không há miệng hứng trái chín rụng.

Tự ái được rửa của chàng sẽ được thỏa mãn vì chàng sẽ phải cam go chiến đấu trong cuộc chinh phục. Chàng sướng là vì vậy.

Lan là gái đã hoen ố

- ít lắm là về mặt xác thịt

- nàng lại bị chị nàng làm quà biếu chàng. Như thế Lan không đáng giá cho chàng yêu. Nhưng chàng lại muốn yêu Lan, thì chỉ có sự kiêu hãnh của Lan mới xóa được chỗ thiếu điều kiện của nàng mà thôi, bởi vì sự kiêu hãnh ấy cho chàng có dịp chiến đấu để chinh phục mà bọn được rửa rất thích, lại cứu vãn được hoen ố của Lan về mặt tinh thần; không, Lan không phải là một

cô gái dễ dãi, "cho" bừa bãi đâu, Lan xứng đáng một mối tình lớn.

Đây là một hiện tượng lạ lùng nhứt trong đời tình cảm của con người. Cũng vẫn cứ là cô gái ấy với tâm hồn ấy, với cái dĩ vãng không được nhẹ nhàng bao nhiêu ấy, mà chỉ cần một chi tiết nhỏ thôi, nàng đã biến ra khác hẳn rồi, trong lòng một người con trai đã biết không sót một ly về cuộc đời thầm kín của nàng.

Người con gái phải hơi hơi bí mật một tí mới được con trai yêu, nếu các cô mà không bí mật hoàn toàn được. Tò mò là bản chất của đàn ông, họ tìm thấy trong sự khám phá một thú vị vô song. Bí mật về tâm hồn, bí mật về dĩ vãng, bí mật về thân thể, ba thứ ấy mà tiết lộ cả ra, các cô không còn sức quyến rũ nào nữa cả.

Nam phái họ đi xem thoát y vũ, không phải vì cái pha cuối cùng mà họ đã dư biết, mà chính vì những pha đầu, kế tiếp nhau mà trải qua, những pha ấy cho họ cái ảo tưởng rằng, họ đang khám phá.

Cũng cứ vì những lẽ ấy mà con gái Âu-Mỹ ngày nay, không được yêu bao nhiêu mà chỉ được thèm muốn qua đường thôi, bởi họ đánh bạn với con trai dễ dàng quá và phơi bày thân thể của họ ra trắng trợn quá lắm, khiến bên nam đã thường phải than thở: "Than ôi, thời thơ mộng xưa, mà các cô khuê môn bất xuất, các cô mặc kín từ cổ tới gót, thời thơ mộng ấy nay còn đâu!"

Lan đã bị phơi trần ra, từ nghĩa đen đến nghĩa bóng, dưới mắt Định ngay từ phút đầu mà cô cậu biết nhau, thì nếu Lan không có được một sắc đẹp ngoại hạng, chắc Định không buồn áp lại nàng.

Gặp lại rồi, có lẽ rồi cũng chẳng đi tới đâu, nếu nàng không kiêu hãnh.

Có phải chẳng đó là thủ đoạn của thiếu nữ này để cứu vãn những cái đã mất rồi, nơi tâm trí Định?

Không. Chỉ trong vòng có mấy tháng mà Định đã sống bằng năm, bằng mười một người con trai thường, đã biết quá nhiều về chuyện đời và lòng người thì không thể nào mà một thiếu nữ mười bảy tuổi lại cao tay ẩn hơn chàng nổi. Nàng kiêu hãnh thật sự và thật tình.

Thình lình có tiếng nhạc rất to ngoài sông. Đôi bạn ngược lên thì thấy một chiếc tàu treo rất nhiều dây đèn màu, đang trở đầu để đổi hướng mũi tàu quay về hướng thành phố.

- À, tàu Bạch Tuyết!

- Lan nói.

Định chưa biết tàu đó là gì, nên hỏi:

- Tàu gì vậy Lan?

- Cách đây ba tháng, ai đó không rõ, đã có sáng kiến dùng chiếc tàu cũ ấy để chở khách dạo mát trên sông Bến Nghé, từ bến Bạch Đằng ra đây, mỗi chiều mấy bận, có lẽ chuyến này là chuyến chót của họ.

- À, hay quá, mai mốt ta đi chơi dưới sông Lan nhé.

- Thôi em đã ngấy rồi.

- Lại, một trò chơi mới bày ra có ba tháng mà em đã ngấy rồi? Bộ em đi thường lắm hả ?

- Không, em ngấy tại chị ba. Thật ra, em chỉ đi có hai lần thôi.

- Sao Liên lại làm cho em ngấy?

- Lần đầu em với chị ấy đi một mình, nghĩa là không có người lạ mặt xen vào. Em không thấy thú lắm, vì khách quá đông, ồn ào như vậy thì...

- Hình như là tuổi trẻ thích ồn ào mà?

- Định nói như một ông già.

- Ừ, nhưng chỗ ồn thì cần ồn, còn chỗ yên tĩnh như đi chơi mát trên sông, phải cần tịnh chứ, ồn thì không còn gì nên thơ nữa hết.

"À, thì ra Lan không quá ham sống ồn ào như bao nhiêu cô gái 17, 18 khác, họ chỉ cách mình có năm, sáu tuổi, mà như là thuộc vào thế hệ khác, mình theo không kịp nên hơi sợ họ. Lan còn biết thích sự yên tĩnh phần nào, thích phần nào vẻ thơ mộng của cảnh vật, của thiên nhiên, tức còn gần gũi mình".

- À, Định hỏi lại, anh chận lời em mãi, thành ra anh chưa được biết tại sao em lại ngấy.

- Lần thứ nhì, thằng Thiên, thằng bạn trai của em, nó tới rủ em đi, em từ chối. Không hiểu tại sao chị ba chỉ lại nài nỉ em đi, gần như là ép buộc, em phải làm vui lòng chị ấy, vì chị cũng đi, em ngờ chị ư đi chơi sông lắm, không nỡ từ chối nữa. Nhưng em giống như một đứa trẻ bị bắt phải ăn một món mà nó không ưa, ăn rồi, từ đó, thấy món ấy là nó nghe buồn nôn.

Định thờ người ra, rồi nghĩ ngợi lung tung. Chàng hơi hơi tin rằng khi Lan nói Liên si chàng là nàng chơn thật, chứ không phải nói đùa.

Liên sống trong không khí trẻ trung của một hộp đêm, nên ảo tưởng làm

cho nàng quên mất rằng nàng già, và dĩ nhiên tình cảm của nàng nghiêng về hạng người trẻ tuổi.

Sự nài ép đưa em gái nàng, bắt nó chơi mát trên sông với nàng, nhưt là với một bạn trai trẻ tuổi của nó, là một hiện trạng tâm lý mà khoa học gọi là "sống qua trung gian" (Vivre par personne interposée).

Vâng, nàng muốn sống với tuổi trẻ, đi ra ngoài với tuổi trẻ, nhưng không đủ điều kiện để được họ mời, nên nàng phải kè hân hạnh của Lan. Trong lúc đi chơi như vậy, nàng có ảo tưởng rằng nàng đi với một người bạn trai trẻ của chính nàng.

Đôi khi người ta "Yêu qua trung gian" nữa. Một người bạn nhạc sĩ của chàng đã tâm sự cho chàng nghe một chuyện lòng rất kỳ thú của hă.

Có lần hă yêu một cô gái học trò. Hă đẹp trai, lại tài hoa, chỉ phiến là hă đã có vợ rồi.

Cô nữ sinh cũng rất cảm tình với hă, nhưng cô ta dè dặt và tìm cách lánh mặt chỉ vì tình trạng gia đình của hă, còn cô nọ, thì không thích phiêu lưu.

Cô nữ sinh có một người chị đã lớn tuổi, chồng con đùm đê. Bà chị biết tất cả, biết anh chàng nhạc sĩ đã có vợ, biết hă thầm yêu em mình, biết em mình muốn tránh. Vậy mà bà cứ sắp đặt cho hai người gặp nhau.

Bà ta giấu chồng rằng anh nhạc sĩ đã có vợ, để cắt nghĩa được với chồng những lần bà ta tổ chức đưa cô cậu đi ăn, đi nghe nhạc, hoặc đi chơi mát ở các ngoại ô xa. Ừ, đời bây giờ con gái khó gả lấy chồng, thì khi có một cậu nào găm ghé con em ta, thì ta phải thộp chần ngay, miễn là ta phải đi theo mà coi chừng hai đứa nó. Ấy, bà ta giải thích với chồng như vậy.

Người đàn bà bốn con ấy, bằng lòng vui sống như vậy trong nhiều năm,

không bao giờ khiêu khích người con trai đó cả, nhưng thấy rõ là bà ta hạnh phúc vô cùng trong suốt thời gian đó.

Ấy, bà ta đã "Yêu qua trung gian", ngoại tình trong tinh thần vậy.

Đôi bạn lên xe để về thành phố vì gió ở mũi Nhà Bè mạnh quá, mà Lan thì mặc Camisole, không chịu lâu được ngọn gió này. Với lại, "đi dạo mát" chỉ là một lối nói thôi, chớ thật ra, họ chỉ cần trò chuyện với nhau tự do hơn ở nhà thôi.

Khi xe chạy ngang qua quán "Cháo cá chìa vôi", thành linh Lan hỏi:

- Anh có khinh Lan lắm không?

- Đâu có, sao Lan hỏi vậy?

Lan không đáp. Nàng hỏi vậy vì kinh nghiệm bản thân của nàng cho nàng biết rằng hễ nàng mà đi dạo mát với một người bên nam phái như thế này, bất luận kẻ ấy ở vào tuổi tác nào, 17 hay băm ba, thì rồi thế nào người ấy cũng tán tỉnh nàng hay tỏ tình với nàng, mà mấy thằng già lại càng tệ hơn mấy thằng đồng lứa với nàng nhiều, mấy thằng trẻ thấy dấu hiệu gì, mới ngộ nhận, tưởng được nàng khuyến khích lên mới tấn công, còn mấy thằng già, hễ đi với chúng nó là chúng nó tưởng là cầm chắc trong tay rồi.

Nàng nghĩ đến mấy người lớn tuổi bằng những tiếng "mấy thằng" và "chúng nó", vì nàng đã biết cái bộ mặt thật của lũ ấy rồi, bên ngoài coi nghiêm trang, đứng đắn thế chớ lũ ấy bản thiu về chuyện yêu đương, chịu không được.

Kinh nghiệm đó làm cho nàng ngạc nhiên lắm mà nhận thấy rằng Định không hề tán sơ nàng nữa chớ, đừng nói là tỏ tình.

Lan không đáp, lại cắt nghĩa những điều mà nàng cho là rất cần nói ra, để Định bớt khinh nàng:

- Chị ba chỉ không may rồi lại bị lây như sinh quan của thời đại nên em mới hỏng.

Định không chú tâm tới sự kiện hỏng hay không hỏng của Lan, nhưng rất ham nghe về Liên mà chàng không dừng dừng như trước được nữa. Chàng hỏi:

- Liên không may làm sao?

- Chỉ góa bụa cách đây ba năm, tức năm chỉ hăm bảy. Nhưng chỉ còn trẻ đẹp quá. Không may là ở chỗ đó.

- Anh tưởng góa bụa mà còn trẻ đẹp là may mắn lắm đó chứ.

- Anh quên rằng em đã đưa ra hai sự kiện hay sao? Còn sự kiện chị ấy góa bụa năm chị ấy hăm bảy.

"Còn trẻ đẹp, chỉ còn ham "sống" và còn cần tình yêu. Nhưng những người đàn ông cùng lứa với chị thì chưa ai góa vợ hết, hoặc nếu chưa cưới vợ thì họ cũng chẳng cưới góa phụ, vì họ cưới con gái 18 được kia mà. Đó là cái không may của chị. Nếu chị đợi mười năm nữa hãy góa chồng, sẽ "có ngay những ông góa vợ làm bạn với chị..."

Định cười ha hả cãi:

- Thì bây giờ, chắc cũng có khối ông góa vợ muốn cưới Liên.

- Nhưng họ già hơn chị nhiều quá.

- À, ra vậy.

Lan giải thích tiếp:

- ... hoặc nếu chị ấy góa chồng năm chị ấy hai mươi mốt, rồi giấu mất tình trạng góa bụa của chị, chị cũng đã được con trai cưới.

- Nhưng tại sao Lan chỉ nói đến chuyện "cưới" mà không nói chuyện "yêu". Hiện giờ đang có người đồng lứa với Liên và yêu Liên chứ.

- Không thể có. Bọn ba mươi, họ còn điều kiện yêu 18, 20 thì họ không yêu chị ba làm gì.

- Nếu anh yêu Liên ?

- Định hỏi đùa.

- Thì anh là một người đặc biệt và em sẽ giúp anh.

- Sao lại đặc biệt?

- Anh biết thưởng thức một nhan sắc mà bất kể những chuyện không ổn khác, như tuổi tác chẳng hạn, mối tình của anh không phải tầm thường đâu. Nhưng nói đùa hay nói thật đó?

- Nửa đùa nửa thật.

- Như vậy thì nên nghe lại lòng anh xem sao. Em đã nói em cảm giác rằng chỉ si anh.

- Khỏi nghe. Anh không ham làm người đặc biệt.

- Thì thôi vậy. Nhưng anh cứ ngắt lời em mãi.

- Anh xin lỗi em.

- Ấy đó, không may của chỉ là như vậy đó. Chỉ lại bị lây nhưn sinh quan của thời đại là hoảng hốt sợ xuân tàn...

- Hình như là người xưa cũng có hoảng hốt kia mà.

- Có. Người xưa đã hát:

"Ngồi buồn lo bảy lo ba, Lo cau trổ muện lo già hết duyên".

Nhưng họ không hoảng hốt thái quá như đời bây giờ. Hốt hoảng, chị ấy cứ làm đóm, làm dáng, tốn tiền nhiều hơn là ăn ở nữa, và chẳng những nêu gương không hay cho em, chỉ còn tập em làm đóm, làm dáng, cho em học nhảy, thả lỏng em.

- À, điểm đó thì anh không hiểu.

- Có gì đâu mà không hiểu. Chỉ thương em đó, nhưng thương bằng một tình thương kỳ cục chỉ sợ em sẽ không may như chỉ nên muốn em hưởng cuộc đời kéo hoài. Em mà không bị ông Mạnh, em cũng yêu đương bừa bãi, nghĩa là cũng đã hỏng.

Xe đã qua khỏi cầu Tân Thuận và kể như đã vào thành phố rồi.

- Rất tiếc !

Định chỉ nói khẽ với chính chàng thôi, nhưng Lan nghe được, nên nàng cũng phụ họa:

- Ủ, thật đáng tiếc.

Định giựt mình vội cải chánh:

- Không, anh nói chuyện khác, chớ không phải phê bình về hoàn cảnh của em đâu.

- Chuyện gì mà đáng tiếc?

- Đáng tiếc là ta đã trở về thành phố.

- Dầu sao cũng phải trở về chớ. Vả, con đường này là đường tuyệt đạo, anh có muốn đi luôn, đi xa hơn cũng chẳng được vì xích tới một chút là đã rơi xuống sông Nhà Bè rồi.

- Không, em không hiểu đâu.

- Ủ, em không hiểu thật nên mới hỏi anh tại sao.

- Lạ quá, khi ta đi xa nơi ta ở, ta nghe như là dạn hơn. Nếu ta còn cha mẹ thì cảm giác ấy có căn cứ bởi ở gần nhà, gần một cây số cũng còn nghe là gần, ta như sợ hãi sự coi chừng của cha mẹ. Còn anh, anh hoàn toàn độc lập thì không hiểu tại sao. Có lẽ thấy thiên hạ đông đảo chung quanh, ta sợ dư luận chẳng?

- Anh nói, em nghe em giựt mình. Bộ anh đã có ý quấy?

- Không phải. Anh chỉ định nói với em một điều thôi.

- Anh nói bằng ống loa hay sao mà phải sợ dư luận?

- Đó chỉ là nỗi sợ băng quơ thôi, nỗi sợ vì ảo tưởng. Nếu ở Nhà Bè em có mắng anh thì sự kiện anh bị em mắng vẫn cứ có như thường, và rồi thiên hạ cũng sẽ biết như thường, do em kể lại, nhưng anh lại không sợ vì lúc anh chọc cho em mắng anh, anh có ảo tưởng được không gian, được sự vắng vẻ che chở, thành thử anh dạn hơn.

Một đứa bé ở trong nhà, cha mẹ nó đi vắng, nó ít khi dám làm bậy, ra sân thì đã khác rồi, ra đường còn khác hơn, đi ngoài ô, nó có thể trở nên du đãng và đi xa hơn, đi ra Nhà Bè chẳng hạn, nó thành ăn cướp như chơi.

- Em đã hiểu, lại còn biết rằng anh muốn nói gì. Nhưng hãy khoan. Anh nên lắng nghe lại lòng anh. Nếu anh đang buồn chỉ vì thiếu trò giải trí và cần được em trả ơn, em sẽ sẵn sàng. Không, anh đừng làm bộ quân tử vô ích. Anh mà có bắt em trả ơn, em cũng chẳng dám khinh anh đâu. Và ta nên thẳng thắn và sòng phẳng là hơn.

Chí như nếu y là chuyện tình cảm thật sự thì đã khác rồi. Anh biết sao lại khác hay không? Vì trả ơn anh, em không nghĩ gì cả và rồi ta chia tay nhau trong nụ cười.

Còn như anh mà nói chuyện yêu đương, em sẽ dẫn mình vào thế giới yêu đương, rồi sẽ phải thất vọng đau khổ nữa cũng nên. Lòng em đã chết và vừa được hồi sinh, em không muốn cho nó chết một lần nữa, mà anh cũng không nên giết nó làm gì.

- Anh đã lắng nghe kỹ lòng anh rồi.

- Nhưng anh chỉ nghe một mình, có thể nghe trong lúc cao hứng nào đó. Bây giờ anh cần nghe lại, sau lời yêu cầu của em, chừng ấy mới có thể gọi là lắng nghe kỹ càng.

Định thấy Lan già giặn như người lớn. Ấy người lớn hay trẻ con gì, không

liên hệ đến tuổi tác. Chỉ có cuộc sống mới đánh dấu lên con người. Mà Lan đã sống.

Chàng càng nghe thích Lan hơn. Chàng là kẻ có khuynh hướng yêu hạng người già giặn nên mới bị xúc động trước người góa phụ ba mươi ba. Chàng chọn Lan vì thành kiến thông thường của con người, khó lòng mà bất kể tuổi tác được, khó lòng mà quên rằng Liên đã ba mươi ba.

May mắn thay, thiếu nữ chưa có thể căn cứ này lại biết đời và lòng người nhiều quá, khiến cho sự chọn lựa của chàng được vững hơn.

- Em cho anh mấy chục phút đồng hồ để anh lắng nghe lại lòng anh?

Lan cười ngất rồi nói:

- Nếu nghe tốc hành như vậy thì đâu có cần nghe. Ít lắm cũng phải hai đêm.

- Vậy anh sẽ lánh mặt trong hai đêm.

- Ủ, mà nếu anh nghe khác thì vào đêm thứ ba anh không nên đến, để tránh cho em khỏi phải ngộ nhận. Anh cứ đến chơi, nhưng tình cảm có thay đổi thì năm mươi đêm sau sẽ đến và ta cứ là bạn với nhau như thường.

- Đồng ý, và ta đi dạo thêm vài vòng là trong thành phố chớ. Định đề nghị khi xe qua khỏi cầu quay cũ và chàng quẹo tay mặt.

- Mấy chục vòng cũng được.

Định đã quyết định rồi, mà chỉ chiều ý Lan để coi cho được vậy thôi, chớ chàng sẽ không thèm hỏi đi hỏi lại cái lòng của chàng làm chi cho nó lồi thồi. Chàng là kẻ không có đủ một tấm lòng để hoài thai một mối tình lớn thì chẳng cần cân nhắc, dẫn đo làm gì cho nhọc trí.

Sở dĩ chàng muốn yêu Lan là tại con người như vậy, kẻ khô cần nhứt cũng cần một chút xíu tình cảm cho nó đẹp cuộc đời vậy thôi, chớ Lan nó bị dưng, hoặc tự dưng nó sẽ giống hệt Thu Mai thì không còn gì là thơ mộng cả. Đối với Định, "Tình Yêu" chỉ là một ảo tưởng, nhưng mà là một ảo tưởng rất cần thiết, không có không xong.

Nhưng chính vì nó là ảo tưởng nên không cần phải mê vì nó.

Chàng ngỡ mình đã gặp "Tình Yêu" tức là đã tin tưởng rằng có "Tình Yêu" thật sự trên đời này, nhưng không tin lắm.

Tình yêu cũng như là một tín ngưỡng tôn giáo, con người phải tự nhiên mà có tín ngưỡng, hoặc phải được giáo dục để có tín ngưỡng, hay bị hoàn cảnh điều kiện khách quan cho họ tín ngưỡng một cách đột ngột mà Định thì không ở trong ba trường hợp ấy.

Chàng bỗng đâm sợ Lan. Hình như là nó thoáng thấy được con người thật của chàng là như vậy hay sao không rõ mà nó bắt chàng một thời hạn suy nghĩ có 48 tiếng đồng hồ, tức quá ngắn ngủi không đủ đâu vào đâu cả.

Thật ra thì thời hạn ấy quá đủ, mà năm phút cũng quá đủ bởi nó đã sẵn sàng đền đáp ơn nghĩa và yêu cầu chàng sống phăng thì chàng đâu có phải giả dối với nó, hoặc suy nghĩ lâu cho mất công. Dầu sao, chàng cũng được kia mà. Có lẽ nó để cho chàng có thì giờ để mà dám "Không" giả dối.

"Ừ. Không" giả dối với phụ nữ, coi vậy mà cũng khó lắm chớ không phải chơi đâu. Đó là thói quen thâm căn cố đế của đàn ông, nếu không nói là bản năng của họ. Họ nịnh phụ nữ một cách tự nhiên, như là thờ, mà họ tán tỉnh những cô gái mà họ khinh cũng một cách rất tự nhiên, như là trước khi ăn phải uống "áp-bê-ri-típ" để khai vị vậy.

Bên cạnh chàng, không phải là một cô gái ngây thơ 17 nữa, mà là một thiếu phụ sành đời, và một lần nữa. Định lại khám phá thêm được lòng mình, là chàng thuộc người có khuynh hướng yêu, hay ít ra cũng thích, người sành đời hơn là gái trong trắng thơ ngây.

Và tự nhiên, gương mặt của Liên lại hiện lên, đẹp hơn Lan nhiều quá và hẳn là phải già giặn hơn Lan rất nhiều. Chàng đã từ chối không gọi Liên bằng "chị Liên" lúc trò chuyện với Lan, có phải chẳng là tiềm thức chàng trước đó đã không chịu nhận vai chị của Liên, mà không chịu nhận vai ấy, tức nó đã nghe nàng phải thủ vai khác?

Thấy bạn cứ ngậm câm mãi, Lan hơi ngạc nhiên, nàng đâu có ngờ hẳn bạn nghĩ lung tung. Nàng nói:

- Nếu anh không thích đi nữa thì đưa em về. Anh không có bốn phận làm tài xế, mà em cũng không ưa đi dạo một mình.

- À, anh xin lỗi em, anh bận suy nghĩ về cái điều mà em bắt anh suy nghĩ.

- Anh sẽ nghĩ đến nó lúc anh dỗ giấc ngủ. Đụng xe trong thành phố không chết, nhưng cũng phiền lắm.

Định cười ha hả mà rằng:

- Đi dạo mát với người đẹp không cần nghĩ ngợi, cũng có thể đụng xe như thường. Vậy em cứ xem cái trò đụng xe là chuyện phải xảy ra, không nay thì mai, không mai thì tháng tới, và đừng sợ vô ích. Nhưng anh không muốn về, cũng không muốn thả em xuống.

- Thì cứ chạy nữa, nhưng cấm anh câm cái miệng như vậy.

- Ủ, anh sẽ nói. Cứ sợ rồi em lại cấm nói quá nhiều. Em nhỏ của anh chưa

bao nhiêu tuổi mà đã độc tài rồi.

- Em chỉ độc tài với anh thôi.

- Sao anh lại phải chịu cảnh không may ấy?

- Em cũng không biết tại sao. Tại như vậy, tại tự nhiên, em nghe có quyền độc tài với anh.

- Tàn nhẫn.

Định rửa bạn như vậy, nhưng chàng nghe sung sướng vô cùng. Lan nó nghe như vậy không có gì lạ đâu, đó là hình thức nhõng nhẽo, mà nó nói nó nghe có quyền nhõng nhẽo là không đúng. Thật ra là nó nghe nó thích nhõng nhẽo mà nó thích nhõng nhẽo với ai là nó yêu người đó.

- Ừ, cứ mà độc tài đi, rồi có phải đòn, đừng có khóc đa nghen cô. À, chúa nhật này Lan có rảnh hay không?

- Để xem, hôm nay là thứ hai. Rảnh, em không hề hẹn với bạn hữu trước lâu ngày như vậy. Đi đâu?

- Đi chơi xa.

- Máy ngàn dặm?.

- Chỉ mấy mươi cây số thôi, vừa đi vừa về không tới một trăm cây. Ta đi tắm thác nước trên Trị An.

- Hoan nghinh, nhưng vẫn giấu chị Liên chứ?

- Lẽ cố nhiên là không nên nói đi với anh, chứ em vẫn phải cho Liên biết

rằng em đi vắng từ sáng đến chiều.

- Em thật không thể hiểu cái vụ giấu chị ba ấy.

- Bỏ đi, đã bảo em không sao hiểu được kia mà. Nhớ đem theo may-dô và khăn lông nhé.

- Tuân lệnh. Còn hoang tử thì nên đem cái gì ăn, nếu ở lâu trên ấy. Em không thích ăn ở mấy cái quán gió trong rừng đâu.

- Ô Kê. Anh sẽ đón em tại quán phở Turc đường Hai Bà Trưng hồi 7 giờ sáng, ta ăn điểm tâm rồi lên đường.

- À, té ra phở "Tuyệt" trước kia tên là Turc?

- Ủ, vì nghe đâu hồi tiền chiến, quán ấy phát tích tại đường Turc.

- Nghĩa là không phải của đồng bào di cư ?

- Hình như là ông ấy cũng di cư, nhưng di cư hồi trước chiến tranh chứ không phải mới di cư năm kia đâu.

Lúc Định về tới nhà chàng, hồi mười giờ rưỡi thì chiếc xe nằm vạ ngay.

Mới chơi xe lần đầu, chàng không biết nó mắc bệnh gì, mà cũng chẳng buồn tìm biết, vì chàng mù tịt về động cơ ô tô. Chàng chỉ hú vía rằng nó đã có lòng như đức không trác chàng mà cho người đẹp nằm đường, bao nhiêu đó là đủ cho chàng đội ơn nó lắm rồi, còn bệnh của nó thì để mai hãy hay, mà nhứt định thầy thuốc phải trị lành nó trong hai ngày đêm, vì chiều bữa kia, chàng sẽ rước Lan đi ăn cơm, sau khi đã "không thềm" suy nghĩ hai đêm, theo lời Lan khuyên.

Đêm nay Định vui, nhưng không khỏi nghĩ ngợi về chiếc xe và những cô con gái xinh đẹp. Chiếc Peugeot này, chủ cũ của nó đã cho sơn lại thấy mà mê, nhưng bên trong của nó đã rệu, vì mới đi chơi Nhà Bè về một chuyến là nó đã nằm vạ rồi.

Một cô Lan tuyệt sắc mới 17 tuổi, mà đã là mẹ của một đứa con giấu đầu đó (nếu nàng thọ thai sớm hơn vài tháng và không có phá thai) thì đố ông trời mà biết được sự thật về nàng.

Có thể rồi ngày kia sẽ có một cậu mang sính lễ tới rước nàng về một cách trịnh trọng cũng như chàng đã rước chiếc Peugeot khổ mới sơn lại này.

Đời sống đô thị là như thế, ta có muốn nó khác cũng chẳng được bởi ta không thể ngăn đô thị mọc lên, mà cũng không thể rời đô thị để ẩn dật ở thôn quê, thì người đô thị nên ráng mà chịu vậy, đừng có kêu ca vô ích, đừng hoài cổ tầm ruồng, phong hóa ở thôn quê vào tới đây là tự nhiên không còn hữu hiệu nữa, chẳng ông trời nào mà gìn giữ nó nổi, trừ phi cấm một quốc gia có đô thị.

Ở đây, gia đình rất khó mà giữ con gái, nếu không nói là không thể giữ được. Hơn thế, tiền bạc nhiều quá, họ bận lượm tiền, đâu còn thì giờ giữ con. Những gia đình không bận lượm tiền như gia đình Lan thì bận chạy gạo.

Trong khi đó thì rừng nhà cửa ở đây lại sầm uất hơn chồi bụi ở thôn quê, dễ núp lén hơn.

Con gái ở quê đẻ một lần rồi mét chẳng, mét ưỡn, con gái ở đây chúng nó rất giàu phụ tùng để cứ làm được con gái hoài hoài, chẳng hạn như Thu Mai đã bốn năm con rồi mà vẫn còn hấp dẫn đối với cả một anh con trai hăm bốn là chàng.

Con người chưa có được tín ngưỡng đối với "Tình Yêu" lại càng vô thần... tình hơn trước nữa. Đây là một anh con trai không may mắn, vừa để chơn tới ngưỡng cửa cuộc đời thì gặp toàn những Lucie, những Bích Nguyệt, những Marlène Hoàng những Thu Mai rồi tới cái cô Lan vừa được sơn phết lại này.

Thế nên chàng yên trí rằng tất cả con gái của các thành phố, nhất là thành phố Sài gòn đều như vậy hết.

Định bật cười khi nhớ lại những lời quảng cáo của chủ cũ chiếc xe mới... sơn lại.

- Nè, ông ấy nói, chiếc xe này dễ thương lắm đấy nhé. Tôi dùng nó đã sáu năm nay, nó không hề nhõng nhẽo bao giờ. Có se da ẩm đầu thì nó báo trước, tôi cho vô ga ra kịp lúc, không hề ạch đụi dọc đường dọc sá gì hết ráo. Máy móc và các-dẹt đều còn như mới tinh hảo.

Chắc ngày kia Liên cũng sẽ quảng cáo cho Lan như vậy.

- Nè, chị nói cho cậu biết, con Lan nó nhút nhát lắm, sợ không hợp với tánh con trai đời bây giờ, ưa lấy vợ bật thiệp và biết giao thiệp. Nhưng cậu tập nó những điều ấy có mấy hồi đâu. Nhảy đầm thì năm bữa là nó biết ngay, cái khó là dạy nó nấu cơm, kho cá, mà chị đã dày công rèn luyện nó gần mười năm rồi.

Nó hay mắc cỡ với con trai lắm, nhưng cậu cứ tới chơi, chị sẽ nắm đầu nó ra, bắt nó ngồi tiếp chuyện với cậu.

Nhưng mà thôi, Định tự can mình, ta phải quên sự thật mới được, chỉ nên nhìn nước sơn của những chiếc xe hơi cho mát con mắt, chớ chui đầu vào ca-bô, hôi dầu nhớt lắm, hôi xăng lắm, hôi khói lắm. Nếu con gái mà cô nào như cô này thì nên tạm yêu một cô chỉ mới hồng máy có một lần như

cô Lan là đỡ khổ là vậy. Dầu sao, Lan cũng là người thiếu nữ được mình biết rõ nhất, biết đâu một thiếu nữ khác lại không bần bằng mười Lan.

o o o

-

A lô, thưa có phải là nhà riêng của cô Minh đó không ạ?

Định dùng máy nói ở phòng điện thoại công cộng để gọi người trung gian liên lạc với Lan, hồi 9 giờ thật đúng, giờ mà Lan cho rằng người ấy chưa đi đâu cả.

- A lô, thưa phải. Ở đâu gọi, và gọi ai, thưa ông?

- Tôi xin nói chuyện với cô Minh.

- Minh đây, nhưng ai đó?

- Dạ, tôi là bạn của Lan, tôi tên Định.

- Vậy à, và bạn của Lan thật à?

- Nếu không, tôi làm gì biết tên cô, và biết số điện thoại của cô.

- Cắt nghĩa tạm xuôi. Vậy thì mầy ở cái xó nào mà ra, từ thuở giờ tao không hề nghe nó nói tới tên mầy?

Định bật cười, đoán biết rằng Minh cũng đồng lứa với Lan, chắc là hai đứa thân nhau lắm, và Minh ngỡ chàng cũng là một thằng oắt con 17, 18 như lũ bạn nhảy Tuýt với các nàng, như Dũng, con của lão Mạnh chẳng hạn.

- Thưa chị hai. Định đáp, thằng em của chị hai ở bên Tây mới về.

- Tây Tạng, Tây Trúc hay Tây Bá Lợi Á?
- Dạ Tây Ninh.
- Hèn gì! Mày xin nhập bọn, sao không thấy cúng tổ một con gà ?
- Thưa chị hai, em của chị hai chưa ghi tên, chỉ còn dự bị thôi, và sẽ nhờ Lan tiến dẫn.
- À, ra vậy. Nhưng cần cái gì?
- Chị hai làm ơn nói lại giùm với Lan là em mời Lan đi uống nước hồi năm giờ chiều nay rồi đi xi-nê xuất thường trực chót, kế đó, đi ăn cơm.
- Trời, bộ mày tưởng nó không biết đỏi hả? Sao mời bất nhơn vậy? Xuất thường trực chót ở các rạp lớn, ra khỏi rạp là đã gần chín giờ rồi.
- Còn tùy Lan nữa chứ. Nếu Lan xấu chứng đỏi lắm thì bỏ xi-nê, đâu sao cũng ăn cơm.
- Ô KÊ. Nhưng chắc mày không dám tới nhà nên mới cậy tao. Chắc mày đã nói gì bậy bạ bị chị Liên cho ăn chổi chà ?
- Dạ không bao giờ có chuyện ấy. Điều tra lại thì biết, người đẹp đừng có nghi oan cho em.
- Nhưng hẹn nhau tại đâu?
- Lan biết nhà em.
- Nói láo ông táo bẻ cổ đa nhé, em nhỏ! Đâu có chuyện gái phải tìm trai. Cô

cậu hện nhau ở đâu nà? Tao rất muốn biết mặt mũi mày ra sao.

- Không có vấn đề hành tội Lan phải tìm em. Nhưng đi ăn cơm gia đình ấy mà chị. Ông bố ông có xe mà đâu có chịu đi rước bồ của em. Lan phải đến nhà em là vì vậy.

- Vậy thì té láo cái vụ Tây Ninh của mày rồi.

- À, cái đó thì em xin thú tội.

- Thôi được, để chị hai mày nói lại giùm cho.

- Thanh kêú nhé.

Định hạ máy nói xuống và biết rõ con người của Lan, qua cuộc đàm thoại này, rõ còn hơn gặp mặt Lan một trăm lần.

Cứ bằng vào cách ăn nói của người bạn thân của Lan thì bọn này là bọn tự xưng là "Thế hệ buồn nôn" đây. Giữa chúng nó với nhau, chúng nó cứ mày tao, mi tớ, nhưng với bạn trai của chúng nó, chúng nó cũng thường xưng hô như vậy nữa.

Tuy nhiên điều trên không chứng tỏ rằng Lan hẳn là bọn theo cái triết lý "Cuộc đời là phi lý". Có thể nàng chỉ nhập bọn vì ham vui, ăn nói như họ mà không cảm nghĩ như họ, hay có cũng chỉ phần nào thôi.

Những cô cậu trong bọn ấy mà có bản ngã thật sự không thể nào người được chàng là một thanh niên hơi cổ điển, giống người thường hơn là giống bọn triết lý "buồn nôn", mặc dầu về tuổi tác, về ăn chơi chàng lại gần gũi các cô cậu ấy.

Lan đã không thấy chàng quá cổ lỗ, hơn thế có cảm tình với chàng nhiều

cho đến đôi đêm nay gặp nhau, chỉ gặp nhau thôi, là xong chớ chàng khỏi phải nói gì nữa, nếu nàng không bội ước, sự giao ước tuy không hề được nói ra mà ai cũng phải hiểu là có, vì nó là như vậy đó: chàng phải suy nghĩ hai đêm, nếu đổi ý thì nên để lâu hãy trở lại, điều ấy có nghĩa rõ rệt rằng nếu chàng không đổi ý, và nàng sẽ "Ừ". Nếu không "ừ" thì đâu có cái điều kiện trở lại ngay hay không trở lại ngay.

Chiếc Peugeot, chàng vừa lấy ra mười lăm phút trước đây. Họ đập tới bốn "ghim", vừa đập vừa cắt nghĩa lu bù, nhưng chàng không hiểu gì cả, mà cỡ chàng hiểu, chàng cũng chẳng biết họ nói thật hay nói láo, như là đi khám bệnh nơi bác sĩ vậy mà, nếu có bác sĩ không đủ lương tâm họ dọa rằng cái ruột của mình sắp đứt đến nơi rồi, mình cũng không kiểm soát được.

Lúc rời phòng điện thoại bước lên xe, Định bật cười "Cái người tiêu xài quá khả năng tài chánh của y, cần phải được Lữ đoàn mông đen theo dõi", là chính chàng, chính kẻ có phận sự theo dõi người khác.

Chiếc xe ho lao này cứ khía mỗi tháng hai lần bốn ghim như vậy, rồi lại cứ đổ xăng để chở người đẹp đi chơi, rồi lại trả tiền những bữa ăn coi cho được với người đẹp thì sớm muộn gì chàng cũng phải tái bản cái cú Thu Mai lần thứ nhì, lần thứ ba, lần thứ tư với những Thu Mai khác, cố nhiên và rất cuộc ông tiểu xếp lữ đoàn sẽ đi nghỉ mát chẳng sai.

"Không, thượng cấp của mình đã chọn người sai lầm, người làm công việc này phải là một tay ăn chơi mà đã ngấy sự ăn chơi rồi, không còn sa ngã được nữa, không thôi công việc này sẽ nát bét vì nhiều nguyên nhân: Mấy đêm nay, mình công tác không thường xuyên và còn sẽ lơ công tác hơn nữa, nếu được Lan rồi; mình lại có thể sẽ làm bấy nhiêu việc tai hại hơn là vụ Thu Mai nữa.

"Đó là về phần quyền lợi của nhà nước. Riêng cá nhân mình thì, bị xô vào một thế giới như thế này quá sớm, mình sẽ không còn gì mình nữa cả,

không phải vì ham ăn chơi (thật ra mình có ham đâu) mà vì mình trót biết quá nhiều chuyện bí ối, không còn tin yêu cuộc đời nữa!"

Định bật cười lúc rõ máy, nhưng xe chạy đi chàng lại nghe nao buồn: mất tin yêu cuộc đời cũng bằng như là đã chết rồi.

Bọn ăn chơi, coi vậy mà không sao cả, bởi chúng đâu có biết gì nhiều về những bề trái động trời như chàng. Bất quá, là chúng nó túng tiền, thỉnh thoảng, lâu lắm, mới có một thằng ngốc sạt nghiệp vì các nàng, chỉ có thể thôi.

Chàng có thể vì chiếc xe hơi khổ này, vì ăn xài với Lan mà vào tù, nhưng tâm hồn chàng vẫn không chết như là đã "bị" biết những điều "trông thấy mà đau đớn lòng".

Định "làm" triết lý với những chữ "Nếu". Nếu ông chủ hãng ấy không chinh chàng trước mặt một người đẹp kia, chàng đã không cự lại, không bị đuổi, không thất nghiệp, và không làm nghề này.

Nếu chàng biết nhảy trước khi nhận công tác, chàng đã khỏi phải làm bộ si Liên và khỏi bị nàng lợi dụng, khỏi biết Lan, khỏi yêu Lan, khỏi mệt vì tiền như bây giờ.

Nếu Lan nó không kiêu hãnh, chàng có muốn yêu nó rồi, cũng chẳng thèm yêu vì chàng khinh nó.

Vân vân và vân vân...

"Nhưng không phải người nào cũng có thể chọn đời của họ, ngay cả như ông Diệm, chắc cũng đâu có phải ông đã chuẩn bị để làm tổng thống. Quả có anh hùng tạo thời thế, nhưng mình lại không phải là anh hùng !

"Thôi thì cứ vui với cái viễn ảnh chiều nay gặp Lan rồi hãy hay".

Định tự nhủ mình như vậy rồi chạy tuốt xuống Chợ Cũ để nạp báo cáo.

Tiệm sửa tủ sắt Trần Ôn là một tiệm công nghệ thật sự chớ không phải là cơ sở trá hình.

Chủ tiệm cho thuê phía trước của tầng lầu độc nhất để thượng cấp trực tiếp của chàng dùng làm văn phòng liên lạc, và chàng chỉ được lên đó để gặp ông xưng là Thiếu tá Bân ấy có một lần thôi. Có nạp báo cáo, chàng trao phong bì cho người chủ tiệm hay vợ y, như là tới đó để nhờ sửa cái gì.

Gia đình này là gia đình người Việt gốc Hoa, có lẽ là người tín cẩn vì lý do gì khác chớ xem ra họ sống về nghề của họ rất đầy đủ, không xen vào công việc của người thuê lầu, không bao giờ hỏi gì lôi thôi cả.

Chàng lãnh lương hay tiền phụ cấp ăn chơi bằng ngân phiếu, cũng qua ngõ này, nhưng trong trường hợp ấy thì chính chàng nhận bao thơ. Có chỉ thị mới chàng cũng nhận bao thơ ở đây.

Hôm nay không phải cuối tháng mà chàng lại có bao thơ, nên Định vội về nhà ngay để xem cái gì cho biết.

Chàng xé bì thơ ra. Luôn luôn giấy tờ chàng nhận được là giấy trắng thường, không có in tên sở nào trên đó hết, chữ đánh máy và ở dưới cũng không có ký tên ai hết.

Giấy ấy như vậy:

"Gởi tất cả các khu T.L riêng cho M.A.X. 207

"Một nhơn viên Tổng Ngân Khố tên là Paul Nguyễn Trần vừa bị bắt về tội

hồi mại quyền thế.

"Cuộc điều tra sơ khởi cho biết rằng y ở ngạch trung cấp mà đi xe Huê Kỳ, có ba hay bốn vợ bé, và là một khách gần như là thường trực của các hộp đêm.

"Vậy mà không như viên nào có báo cáo về người công chức này cả.

"Đành rằng y không phải là mới ăn chơi đây, và đành rằng Lữ Đoàn chỉ mới thành lập, nhưng thời gian một tam cá nguyệt nay rất đủ cho các khu gặp y, biên y, báo cáo về y.

"Không thể tin được rằng suốt ba tháng trời y không có đi chơi.

"Đây là cảnh cáo chung, nhưng sẽ có biện pháp riêng cho khu nào mà kẻ nói trên thường lui tới".

Định quẹt diêm một cách máy móc để thủ tiêu ngay bức thơ cảnh cáo này. Nếu là chỉ thị thì chàng còn cất để đọc đi đọc lại vài lần cho nhớ rồi mới đốt chớ thơ này thì không có gì.

Không có gì, nhưng lại đáng lo. Chàng băn khoăn tự hỏi không biết cái ông ký kho bạc mắc dịch Paul Nguyễn Trần có lui tới những khu rừng thuộc vùng kiểm lâm của chàng hay không?

Thật là mắc dịch, những ông ký lương vừa đủ nuôi con, lại ghiền hộp đêm, báo hại chàng, và chắc là các đồng nghiệp khác của chàng ăn ngủ không yên vì các ống.

Cái ông Paul Nguyễn Trần này mà đi chơi khu nào thì chết thẳng trường khu ở đó, chết chắc chắn, vì va đã bị bắt tức đã phạm tội rồi, chớ không phải là chỉ mới bị chánh quyền chú ý đến.

Mỗi khu chỉ gồm có vài hộp đêm (đăng-xin, trà thất, quán ăn có ca nhạc) nhưng mà khó kiểm soát không biết bao nhiêu!

Đã bảo khách chơi người mình có tật võ ngực xưng tên, nhưng cũng có những thằng lưu manh, những con cáo già, chúng nó xưng lão khoét hết, mấy em ca-ve cũng đến điên cái đầu với mấy thằng đó.

Mà nó là những thằng không tên không tuổi như cái ông ký mặc dịch kia, chớ Định đã có một cò-léc-xông ảnh của mấy ông bự xộn của bọn văn nghệ sĩ và ký giả rồi, không phải lo vì những người ấy bao nhiêu, vả lại, phần đông họ cũng đã bị thiên hạ nhận diện được thì ảnh của họ cũng bằng thừa.

"Nếu như hăn giải trí ở khu mình? Định lại tự hỏi thầm, rồi tự trả lời: thì ô-rơ-voa Lan, Lan ơi! Tiền đâu mà anh đổ xăng, tiền đâu mà ta đi ăn, đi tiêu khiến với nhau !"

Rồi chàng cười khà, lấy làm thú vị, nếu cuộc đời mà oái oăm đến thế: tối nay chàng được Lan mai chàng bị đuổi và mất Lan. Không mất ngay. Nhưng sẽ mất. Thật là giấc mộng hoàng lương, tình duyên chưa chín một nôi kê !

Đáng lý gì ngày hôm nay là ngày vui mà nó lại hóa thành ngày lo sợ của Định.

Lần trước bị mất sở, chàng xem như là không có gì, lần này chưa chi chàng đã muốn phát đau ốm vì rầu.

Một lần nữa, Định lại mất lòng tin trước "Tình Yêu". Nếu phải có tiền mới yêu nhau đậm đà được thì tình yêu xấu xí quá, mặc dầu người yêu đẹp vô cùng.

"Nhưng không có tiền ai yêu mình? Cái ông ký mặc dịch Paul Nguyễn Trần ấy ông được tới ba bốn bà yêu vì ông đã cung cấp đầy đủ cho ba, bốn bà đó. Ông vào tù rồi, thử hỏi còn sót

lại mấy bà trung kiên chờ đợi ông?

"Lan nó nhận tình yêu của mình không vì tiền thật đó, nhưng nếu mình cứ nằm nhà uống nước lạnh để đợi nó đến thì còn lâu lắm nghen bà con".

Nó sẽ đến một lần, rồi hai lần rồi hỏi:

- Còn xe anh đâu?

Anh sẽ đáp:

- Anh đã bán rồi. Com-măng xe mới sắp qua.

Thế là nó đến nữa.

Nhưng xe mới đợi mãi, chắc tàu chìm, nên không thấy tăm dạng gì hết, nó tốn tiền tắc-xi, nó sẽ bỏ cuộc, mặc kệ anh nghen anh, em có khối thằng nó đem xe tới rước, tuy chỉ là xe hai bánh thôi, nhưng xì-cút-tơ coi vậy mà bánh hơn chiếc Peugeot ông cụ của anh nữa !

Thế nên "anh" mới ngồi bó gối mà buồn trước chỗ bước xuống có thể xảy ra của "anh".

"Anh" tính số lại thì anh chỉ còn có sáu ngàn, mà hôm nay chỉ mới có 17 thôi, còn tới 13 ngày nữa mới nhận được bao thơ.

"Anh" phải hà tiện mới được, và đêm nay "anh" đãi em cho le chơi, chớ những đêm khác thì chỉ nên ăn cháo cá Chợ Cũ, hoặc bánh cuốn Phan Đình

Phùng thôi em nhé!

Định lại nhớ đến ông ký ngân khố, một ông ký khác chứ không phải ông mắc dịch Paul Nguyễn Trần báo đời ấy đâu. Ông kia là người đứng dẫn và chàng được quen biết năm ngoái. Ông ta làm ngân khố tỉnh và đứng thu tiền phụ tay cho ông trưởng ty bán phát tiền và kiểm soát các việc khác.

Ông ấy đã tâm sự với chàng rằng thấy tiền nhiều như vậy mà ông ấy không hề động lòng tham, không phải vì ông ấy lương thiện hoặc vì thấy là khó ăn nhưng vì lẽ khác.

Tiền kho bạc không gợi ý hưởng thụ nên ta đứng dưng trước tiền ấy, nó nhắc nhở với ta rằng đó là tiền do mồ hôi nước mắt của người dân góp lại để đài thọ các chi tiêu về công ích.

Ở các hộp đêm, không ai thấy tiền đâu cả, nhưng vào đó rồi thì nó bắt nghe mê tiền ghê lắm, bởi ta thèm hưởng thụ và ta biết rằng muốn hưởng thụ phải có tiền.

Ta nghe mê các nàng bao nhiêu, mê nhạc, mê rượu bao nhiêu là mê tiền bấy nhiêu, đừng nói gì mấy thằng không xu như chàng, mà cho đến những ông triệu phú cũng cứ nghe mê tiền như thường khi vào đó. Hưởng thụ ở đó không thăm gì cả đối với sự nghiệp của các ông nhưng nó lại chọc các ông thèm hưởng thụ cách khác, nơi khác, còn tốn tiền nhiều hơn nữa, chẳng hạn như thèm cưới một cô vợ bé Nhật Bản như ông Sokarno thèm đi Las Vegas một chuyến cho biết thú ăn chơi ở đó vân vân...

Lan cũng thèm tiền ghê lắm khi nó đi ngang qua các hiệu may áo đầm, các hiệu bazar lớn bán nước hoa thượng hảo hạng, đó là không kể đến những trò vật vạnh như xi nê, kem, quà bánh vân vân...

Nói tóm lại ở các đô thị, con người bị tiền bao vây quá mức, không coi tiền

là thần tượng cũng không thể thờ ơ được với tiền.

Đừng tưởng mấy người không ăn chơi họ không mê tiền đâu. Họ không ăn chơi thì vợ đua đòi, thấy cô ký bên cạnh mới sắm đôi bông hột xoàn thì vợ ta nó đã bắt đầu tưng kinh mỗi đêm: "Ba nó nè, em xấu hổ với bạn bè quá ! Chị phán bên kia cũng đồng địa vị với ta, mà nay quần này, mai áo nọ, lại hột bạc, hột xoàn lu bù, còn em thì cứ đôi bông cấm thạch cá kèo này hoài!"

Tất cả mọi hạng người đều bị tiền bạc vây, nhưt là hạng người có của "Phong hóa xuống chính vì sự bao vây ấy, mà sự bao vây do đời sống đô thị tạo ra chớ nhưt định không phải tại cái gì cả. Mà không thể không có đô thị được thì rán mà chịu vây". Còn, còn một giải pháp là cấm xa hoa, ở tất cả mọi mặt chớ không cấm riêng một món, chẳng hạn như nhảy đầm mà được đâu, cấm trực tiếp hay gián tiếp, gián tiếp nghĩa là không cho ai làm gì có tiền cả. Nhưng giải pháp ấy lại còn không thể được hơn nữa, vì nó trái với căn bản tổ chức xã hội của ta.

o o o

Định ngồi giữa hiệu, trái với thói quen của chàng là trốn ở góc nào đó. Ngồi như vậy cũng như chàng dán giấy lên ngực, giấy viết chữ thật to "Anh đây em ơi", để khỏi phải chốc chốc dòm chừng ra ngoài, ngóng đợi một người không vì chàng bị một góc tường án đi.

Chàng được thoải mái muốn làm gì thì làm. Nhưng lạ! Khi ta phải ngóng cổ cò để rình ai, ta cứ tưởng khỏi rình, ta sẽ tự do ghê lắm, và dùng sự tự do ấy một cách hay ho lắm. Nhưng giờ được tự do. Định lại không biết làm gì, không lẽ cứ nhìn mặt bàn, không lẽ cứ ngắm món giải khát như sợ ai uống hết, không lẽ vô lễ dòm ngó khách hàng quanh ta.

Thành thử rồi chàng cũng cứ đưa mắt ra ngoài, y như phải chờ đón Lan.

Thình lình, Định thấy một dáng người đứng gần chàng, y kéo ghế để ngồi xuống, chàng day lại thì đó là người có hẹn với chàng:

- Dòm cô nào ngoài ấy?

- Lan cười hỏi như vậy.

Thì ra, chàng đón phía bên Tự Do còn Lan thì vào hiệu do cái cửa bên đường Nguyễn Thiệp.

- À, dòm một người đẹp chưa xuất hiện.

- Xí, có cả khối cô đi ngang qua đây.

- Nhưng cô của anh lại đi trên con đường nhỏ xíu ở bên hông hiệu này, mới họt-rơ cho anh chớ. Em uống gì?

- Để em liệu cho em.

- Thế nào, đi xi-nê chớ?

- Không nên đi xuất thường trực chót. Hay là ta ăn cơm trước rồi coi xuất đêm 9 giờ rưỡi.

- Cũng được. Nhưng nếu như vậy thì ta không được ăn ở ngoại ô xa. Ăn xong, không được nói chuyện với nhau gì hết là phải vội chạy về liền, mà chưa chắc đã kịp.

- Thôi thì bãi cái vụ xi-nê. Vả lại, phim ở các rạp lớn, em đã xem hết.

- Trời, bữa nay mới có thứ tư họ vừa đổi phim hai ngày là em đã xem rồi

hết.

- Ủ. Nhưng cũng chỉ có vài rạp thôi. Rạp lớn có mấy cái đâu, mà hai ba rạp lại chiếu trùng phim với nhau thì một ngày đủ cho ta xem hết các phim mới.

Lan mặc một cái ra-kết, loại áo mà các hiệu may gọi là tay-dơ-dẹt-xây (Tailleur Jersey) khiến trông nàng hơi già.

- Sao Lan lại ăn mặc như vậy?

Lan cười đáp:

- Em hiểu ngay anh muốn nói gì. Đây là lối ăn mặc của người lớn tuổi, phải không?

- Ủ.

- Nhưng em sợ anh bắt hứng gió Nhà Bè như đêm nọ, lạnh quá.

Định cười ngất rồi nói:

- Không, ở ngoài ấy chỉ có vài món ăn chơi, mà ta phải ăn cho no. Nhưng nếu em thay chiếc ra kết bằng một chiếc Săn-đai thì tuyệt. Săn-đai hay ở chỗ trời nực, mặc không nghe nực nhiều bao nhiêu, mà trời lạnh thì mặc được ấm.

- Nhưng em cũng sợ anh đưa vào những chỗ sang trọng, mà vào đó với chiếc săn-đai, không đứng đắn chút nào.

À, thì ra Lan cũng còn cổ điển, biết chịu theo phong tục ước lệ chớ không "buồn nôn" chánh hiệu con nai đâu. Định rất sung sướng mà thấy mình

đoán đúng.

Trong một ngàn thanh niên nam nữ cố lấy tác phong bất chấp ước lệ xã hội, chỉ có vài ba cô cậu là đủ can đảm bất chấp thật sự, không kể bọn du đấng thất học, bất chấp thật sự nghĩa là bất chấp trong bất kỳ trường hợp nào, với bất kỳ ai và sẽ bất chấp trọn đời.

Bao nhiêu cô cậu khác, chỉ theo một một thời gian mà trong thời gian ngắn ngủi một hai năm ấy, họ cũng không theo một cách trọn vẹn, chỉ theo khi nào họ gặp họ với nhau mà thôi.

Rồi thì qua cái thời son trẻ ấy, họ sắp hàng trở lại, để nối đuôi theo những lớp trước mà đi trên đường đời, có mới hơn lớp trước thật, nhưng sự thay đổi không thấy rõ quá.

Định cười nói:

- Cô đoán hai điều, đều sai bét hết. Ta chỉ đi ăn cơm bình dân ở một xóm ngoại ô thôi.

- Nếu vậy lát nữa lên xe em sẽ cởi ra-kết, vì ở trong ra-kết có sẵn-đai.

- Vậy à?

- Anh nhà quê lắm. Chớ không thấy gì trong cổ ra-kết sao?

- Anh cứ ngỡ đó là sơ-mi nhỏ và chẹt.

Định lại nghĩ đến nhu cầu tiền. Cô bé này như bao nhiêu cô bé khác của thời đại, lại bày đặt mặc đầm, mà áo đầm thì vải hay công gì cũng mắc tiền kinh khủng. Chắc chắn là cô bé có đủ kiểu áo, đủ kiểu duýp hết vì không cần kiểu y phục cho người lớn tuổi mà cô ta vẫn sắm thì biết những thứ cần

dùng, cô ta sắm dư bao nhiêu?

Người đẹp mắc tiền ghê hồn! Đứa nào không xu mà trèo đèo thì vào tù cũng đáng kiếp!

May là người đẹp này không thuộc hạng rúc rĩa tiền bạc mà còn "hạm" ngân quỹ gia đình đến thế, còn nói chi những người đẹp chuyên môn tạo nhà lầu, bằng tiền của những yêng hùng, thì còn mắc không biết bao nhiêu "Nhứt tiểu thiên kim" vẫn cứ còn đúng mặc dầu loài người đã trải qua ba trăm đời rồi, từ cái thời mà câu nói trên đây được thốt ra.

Cũng chỉ tại cái trò khi tình cảm mà loài người bày đặt ra, chớ nụ cười của Thu Mai chỉ có năm trăm thôi, mà có kém nụ cười của Lan tí nào đâu. Tình cảm và độc quyền. Ủ, còn tại cái tánh ham độc quyền ấy nữa.

Nụ cười của Lan chỉ để dành riêng cho Định thôi, suốt thời gian nào đó.

Định hỏi bạn:

- Em có dè là hôm nay anh gặp em hay không? Hay tưởng anh đi luôn?

- Nửa tin, nửa không tin là ta gặp nhau hôm nay.

- Giờ thì hẳn đã tin rồi chớ?

- Cố nhiên.

- À, cái cô bé Minh ấy, hách một cây đa nghen !

Lan đang ngậm ống sậy hút nước cam vắt vội nuốt ực một cái, buông ống ra để cười, vì sợ sặc. Nàng cười ngật nghẹo rồi nói:

- Nó cứ tưởng anh là một thằng 17, 18, nên nó kêu anh là thằng Định.
- Ủ, nó mây tao, mi tớ với anh trong điện thoại.
- Nó cứ hỏi nhà anh ở đâu, em không nói, nên nó đoán được rằng ta hẹn nhau ở đâu đó. Nó đòi em phải trình diện anh với lũ nó ngay.
- Vậy bao giờ anh phải đi nạp mình?
- Không có vấn đề đó đâu.
- Sao vậy?
- Anh không chơi được với lũ nó, mà lũ nó cũng chẳng thèm chơi với anh thì trình diện làm gì cho mất công. Đối với lũ nó, hăm bốn như anh là ông già rồi.
- Như vậy ta phải giao thiệp lén lút sao? Đâu có được, cô năm?
- Cũng không có vấn đề lén lút.
- Nghĩa là?
- Rất giản dị. Ta giao thiệp công khai mà không cần sự chấp nhận của bọn nó, chỉ có thể thôi. Em chỉ trình diện anh khi nào...
- Khi nào?
- Khi nào anh cưới em.
- Sao chùng đó lại cần trình diện?

- Thì có đám cưới, phải có sự trình diện ấy chứ.

- Không sợ tụi nó tẩy chay một con bạn lấy ông già?

- Không, anh chỉ già, nếu anh muốn nhập bọn đi chơi. Nhưng nếu anh là chồng thì không già. Tụi nó còn phục anh nữa và sẽ tới đông rần rần cho anh coi, vì tụi nó quan niệm rằng một người chồng phải chững chạc như anh, chớ lóc chóc như mấy thằng kia thì không đủ điều kiện.

- Còn người tình?

- Người tình cũng vậy, cũng phải chững chạc phần nào. Lũ 17,18 chỉ là đi chơi thôi.

Vì cái "phong tục" ấy nên con Minh nó mới suy luận và đề quyết là ta hơn tình với nhau hoặc anh găm ghé cưới em.

- Và ý kiến của nó như thế nào về anh?

- Không có ý kiến gì hết. Về ta thì có.

- Về ta thì sao?

- Thì dĩ nhiên là nó cười chê đưa nào đi lấy chồng. Có hơn tình cũng bị lũ nó chê cười nữa.

- Nhưng rốt cuộc có lẽ nó đi lấy chồng trước nội bọn!

Đôi bạn cười xòa với nhau rồi Lan xác nhận lời bạn một cách gián tiếp bằng lời giải thích sau đây:

- Nó có điện thoại riêng ở tư gia, anh biết là nó giàu lắm! Má nó sẽ mua

chồng cho nó nay mai, chắc chắn là như vậy.

- Và nó sẽ hết "buồn nôn" trước cuộc đời?

Định có một ý nghĩ rất ngộ nghĩnh sau câu ấy, nhưng chàng không dám nói ra. Chàng mà nói ra thì Lan sẽ đứng dậy đi ngay, nếu không tát tai chàng.

Câu ấy là như thế này: "Hay nói cho đúng ra là nó sẽ buồn nôn, khi ốm nghén, sau tám tháng lấy chồng".

Định hỏi:

- Các cô các cậu hình như không tin ở tình yêu?

- Chắc tụi nó làm bộ. Em cũng vậy, trước khi em hỏng, tức còn trong trắng, em cũng làm bộ là không tin ở tình yêu, cho đúng một vậy mà! Nhưng lúc ấy mà như vậy thật là vô lý. Chưa biết tình yêu ra sao cả lại không tin ở nó.

- Minh có đẹp không?

- Anh thấy là mê liền

- Lan hóm hình đáp.

- Nghe giọng nói thì dễ thương lắm.

- Ủ, để em giới thiệu cho.

Lan nói rồi xụ mặt, không thêm ừ hử gì nữa cả, sau mỗi câu nói hay hỏi của Định.

Định cứ nói mãi một mình bỗng thấy mình trơ quá, gọi bồi trả tiền rồi nói:

- Ta đi ăn cơm, em nhé.

Lan vẫn ngồi đó mà làm thinh. Khiến Định phải hạ giọng xuống:

- Đừng có làm xi-căng-đan ở đây, kỳ lắm. Có ông ký giả ổng ngồi trong xó kia, coi chừng ổng đăng nhật trình thì chết.

Định dọa như vậy, chớ không có ông nhật trình nào cả, và quả nhiên Lan sợ, đứng dậy, nhưng đi ra trước chớ không cùng đi với Định. Định buồn cười quá. Đã "buồn nôn" mà còn sợ bị đăng nhật trình. Lan còn cố diễn, còn tưởng giả hơn cả những người đang ở trong hàng ngũ tưởng giả nữa, họ thì họ có làm cái gì họ mới sợ, còn Lan, chỉ mới bị dọa một cách vô cớ đã hoảng lên rồi.

Thật là chiếc áo không làm nên thầy tu chút nào.

Lan còn bé bỏng, không biết gì nhiều mà sợ đại vậy thôi. Nhưng dầu sao nỗi sợ ấy cũng chứng tỏ rằng căn bản thật của nàng không phải là bất chấp ước lệ của xã hội như bọn của nàng thường khoe.

Định càng biết rõ Lan, càng thích, mà đồng thời cũng càng lo. Nếu Lan là người bình thường thì nàng sẽ yêu thật sự, sẽ đau khổ khi dứt tình, rắc rối không biết bao nhiêu.

Người đẹp giận, bỏ đi luôn ra đại lộ Nguyễn Huệ, khiến Định càng buồn cười hơn. Xe chàng đậu ở đằng ấy. Thế nên chàng bình thản nổi bước theo bạn và khi Lan quẹo qua khỏi phòng trưng bày kiểu mẫu của hãng Intemational thì nàng khựng lại vì chợt thấy chiếc Peugeot sơn trắng đục của Định.

Định nói khẽ:

- Lên xe rồi, em chưỡi mắng gì anh thì mặc sức mà chưỡi nhưng đừng để người ta thấy mình giận nhau. Như em không đi ăn cơm, cũng xin cho anh đưa em khỏi khu này vài trăm thước, chớ bạn hữu của anh quanh đây đông lắm, chúng nó mà thấy cảnh này thì chết anh.

Không biết là Lan bị gạt thật sự hay làm bộ bị gạt để ra khỏi giận hờn một cách đẹp mặt, nên khi Định vội vã phóng trước lại mở cửa xe thì nàng bước lên tự nhiên.

Mãi cho tới lúc xe chạy trên đường, Định mới nói:

- Lan ơi, anh đã suy nghĩ kỹ, đúng hai đêm, theo điều kiện của em thì đâu có vì một giọng nói trong điện thoại mà anh đổi ý, em nghĩ lại thử xem có phải là anh biện hộ cho anh thành thật hay không?

- Anh không đổi ý, nhưng có mầm đổi ý trong anh.

- Tầm bậy. Anh nói giọng của Minh "dễ thương" chớ có nói "khả ái" đâu.

- Dễ thương, hừ, dễ thương. May là chỉ mới nghe cái giọng.

- Nếu đã thấy Minh, mà Minh dễ thương, anh cũng sẽ nói là Minh dễ thương. Chừng nào anh nói nó đáng yêu, chừng ấy em hãy hành tội anh, và anh không còn nói ra nói vào gì được nữa hết.

- Nhưng cũng cấm anh thương nữa.

- Vậy à? Thì em có nói anh mới biết mà chừa chớ. Thôi, lạy cô độc tài, tấm lòng thương bậy từ nay xin chừa.

Lan bật cười và Định nói:

- Hễ cười rồi thì huề, hồng giao giận nữa đa nghen.

- Hừ, anh hừ lắm. Em không chắc được anh yêu hơn ba tháng đâu.

Để đánh trống lập, Định hỏi:

- Em nói rằng má của con Minh sẽ mua chồng cho nó, mà mua bao nhiêu và loại gì. Anh làm cuộc-chê, có thể đó là một áp-phe ngon lành lắm.

Lan cười ngất rồi rửa:

- Mặc dịch! Anh coi con người như món đồ sao chứ?

- Là tại anh thành thật, thẳng thắn, trắng trợn như bọn "buồn nôn" của em. Anh hỏi em vậy chứ các cụ mỗi họ không làm nghề cuộc-chê về con người hay sao?

Chỉ có điều là họ tự xưng là mai mối chứ không xưng là cuộc-chê, còn việc của họ nói là "làm phước cho hai gia đình", chứ không nói là làm áp-phe như anh, nhưng chung qui, họ với anh cũng cá mè một lứa với nhau mà thôi chứ nào có khác gì đâu.

- Nhưng anh đã làm áp-phe về con người lần nào chưa?

- Chưa. Tại cái tiếng "mua" của Lan nó giúp anh phát minh được nghề mới ấy.

- Nếu vậy em cũng được hưởng hoa hồng chứ, vì sáng kiến còn quan trọng hơn là hành động nữa.

- Dĩ nhiên là như vậy.

- Đây, hể bác sĩ, kỹ sư, dược sư hoặc luật sư thì một triệu đồng tiền mặt, đưa trước khi cưới.

Định lắc đầu:

- Ít quá.

- Nhưng nó rất đẹp. Cái đó không đáng kể à?

- Bọn đào mỏ chúng nó cóc cần sắc đẹp.

- Theo anh thì bao nhiêu mới vừa?

- Còn tùy.

- Tùy gì? Tùy kẻ nào phải đòi thợ thù lao cho thắng cuộc chê. Nếu đó là chú rể tương lai, anh lấy hết ba mươi phần trăm, chú ấy sẽ còn cái khi khô gì? Nếu má của Minh thuê anh cầu chông cho Minh thì một triệu cũng tạm được.

Xe đã chạy tới mũi tàu Phú Lâm do đường Duy Linh nối dài, Định quẹo cua tay trái, vào đường Hậu Giang² và mấy phút sau, chàng đậu lại trước quán Đồng Quê.

Câu chuyện áp phe cưới gả bị gián đoạn cho đến lúc chàng gọi món ăn xong, mới được tiếp nối trở lại.

- À, cái đó thì hồng được.

- Sao lại không?

- Kẻ lạ mặt như anh, sờn sốt vô đề nghị này kia, ai mà tin. Nếu có em bảo đảm thì trôi. Nhưng bạn của em mà em làm cuộc chề cái kiểu đó, em sẽ xấu hổ đến tự tử mất.

Đôi bạn cười xòa với nhau.

Định cười vui thật sự, nhưng trí chàng lại xem xét nó một cách nghiêm trang.

Chàng thấy rằng nếu tái bản cái cú ông Mân-Thu Mai thì nguy hiểm lắm, vả cũng chẳng có thường để mà tái bản. Vậy thì cứ làm như các công ty nặc danh gặp gì buôn nấy.

Chàng có một thằng bạn khá thân hồi hai cậu còn học đệ nhị, tức năm chàng 18. Sáu năm đã qua rồi, và nghe đâu là nó học kỹ sư Arts et manufactures trong Phú Thọ thì phải. Xứ ta không có kỹ nghệ thì nó dám đang thất nghiệp lắm.

Nhưng Định còn giữ cái áp phe này cho thật chín mùi nên lo ăn uống cái đã và nói chuyện khác.

Trong khi Định ăn bánh hỏi tôm nướng thì Lan ăn cháo là món mà chàng ăn không được. Chàng có tật không bao giờ nuốt trôi những món ăn giòn ngọt.

Cái khẩu khiếu ấy thật là mâu thuẫn với lối thích về phụ nữ của chàng. Chàng ưa bề ngoài lập thể mà bề trong cổ điển, nói một cách khác, chàng thích hạng gái ăn mặc, đi đứng, tác phong đọt sống mới mà cảm nghĩ lại giống gái bình thường. Tức ngọt pha với mặn đấy.

Cũng vì thế là Liên đẹp hơn Lan nhiều lắm, chàng lại từ chối, chỉ vì thế thôi, chứ không phải vì Liên già. Liên cổ điển từ trong tới ngoài, tới cả mái tóc nữa. Chàng đã khen cái búi tóc của Liên, nhưng chỉ khen cái khía cạnh mỹ thuật thôi, chứ không mê nó, Liên toàn vẹn, không pha ngọt. Vậy mà chàng lại chọn Lan vì Lan bên ngoài "buồn nôn cuộc đời" mà ở căn bản thì lại rất sợ bị đấng nhứt trình, vừa mẫn mẫn lại vừa giòn ngọt.

Ăn xong món đầu, họ nghỉ ăng trác.

- À, trở lại cái vụ mua chồng

- Định nói.

- Nữa, bộ anh muốn làm cuộc chê chồng thiệt sao chứ?

- Không anh hỏi về khía cạnh khác. Trong bọn đứa nào ghét lấy chồng thật sự, đứa nào ghét giả dối.

- Con Minh ghét giả dối. Nhưng anh đâu có biết tụi nó mà hỏi chi tiết. Đại khái, đứa nào giàu, ghét giả dối, đứa nào nghèo ghét thật tình. Nói nghèo thì không đúng lắm, phải nói thiếu điều kiện lấy chồng.

- Hai thứ ấy khác nhau thế nào?

- Như con Tuyết, con của một ông Phán, nó cũng nghèo, nhưng nó ghét giả vì nó có điều kiện lấy chồng. Nó còn cha, còn mẹ, còn họ hàng rất đông, con trai dạn cưới những đứa gia đình đông đủ hơn là những đứa trơ trọi chỉ có hai chị em như em. Chính em là đứa thiếu điều kiện. Nhưng em lại ghét giả thôi, ngoại lệ mà !

Mà giả hay thật, thật là khó phân biệt. Thật ra thì em ghét thật, nhưng chỉ

thật ở bề ngoài, ghét vì thấy không thể lấy chồng được nên cố sắp đặt đời mình theo lối lông bông cho tới già, sắp đặt xong thì đâm ra ghét sự lấy chồng. Có lẽ vì ganh tị chăng?

Nói gì thì nói, Định cũng thấy rằng bọn này thành thật về chuyện lòng của họ, như người Tây Phương. Đúng là vì ganh tị mà các cô ghét sự lấy chồng.

Còn mấy lẽ nữa mà chàng đoán rằng Lan không đủ can đảm nói ra. Người ta lấy chồng vì ba lẽ: sinh kế, sinh lý, tình cảm. Sinh kế thì bọn này khó mong được ai dám rước về cho tốn tiền, sinh lý thì bọn nó dư xài mà sự dư xài giết chết tình cảm mất rồi.

Vậy lẽ thứ nhất (nhưng tức thứ nhì, lẽ thứ nhất thật sự là ganh tị) lẽ thứ nhất là vì họ không hy vọng hai lẽ chót là vì họ không cần.

Tóm lại, ghét sự lấy chồng là vì ganh tị, vì không hy vọng, vì không cần.

Họ lại ăn. Từ đây cho đến hết bữa, họ chỉ nói chuyện nắng mưa chớ không đá động tới vấn đề nào, dầu lớn, dầu nhỏ cũng vậy.

Định không muốn cho không khí có thể trở nên nặng nề, hoặc căng thẳng, thì chỉ cười đùa với nhau là thượng sách.

Ăn xong, Định rủ bạn đi rửa tay, nhưng Lan ngăn chàng lại:

- Lúc mới vào quán, anh đã rửa tay, như Tây... Ninh...

Nhớ vụ Tây gì và Tây gì của Minh, Định cũng cười ngất, Lan cũng cười, nhưng tiếp:

- ... như Tây. Nhưng cục xà bông công cộng của các quán ta còn nhiều vi trùng hơn tay của ta nữa. Em đã muốn ngăn anh mà ngăn không kịp.

Không, anh nên đi ra nhà bếp múc nước lu bằng gáo mà rửa tay anh, anh nhún nước khăn mu-xoa của anh đem ra đây cho em lau.

- Ý hay lắm.

Đêm nay, Định lại phải vớt xuống rạch một chiếc khăn mu-xoa nữa như đêm họ đi Nhà Bè, và chàng thấy rằng không nên mang theo mu-xoa luyt nữa. Khi nào cần đi ăn cơm với Lan, chàng sẽ sắm vài chục khăn dệt ở Chợ Lớn và bán trên các vỉa hè.

Lúc xe mới bắt đầu chạy, Định đã hỏi:

- Lan nè, anh xin nhắc lại rằng, anh đã nghĩ kỹ hai đêm rồi.

- Ủ, rồi sao nữa?

- Thì em đã bảo anh nghe lại lòng anh trong hai đêm, và nghe xong, tìm em, tức là không thay đổi ý kiến.

- Ủ, rồi sao chớ?

- Em hỏi lạ! Anh không thay đổi ý kiến chớ sao?

- Nhưng ý kiến về gì, anh chưa hề nói ra cho em nghe.

Định bật cười mà rằng:

- Cô bé rắc rối lắm. Tôi tưởng ta ngầm hiểu với nhau là đủ rồi, và tôi tin chắc rằng cô bé đã hiểu.

- Đúng là em đã hiểu nhờ đoán mà thôi, mà không có gì dễ gây ngộ nhận bằng đoán.

- Khá mồm mép.
- Không, em chỉ thành thật mà nói như vậy.
- Cũng được. Thôi thì anh nói. Nhưng anh nói trắng trợn chớ không cần văn hoa, vì anh nói chỉ để xác nhận những gì em đã đoán, thì không cần phải vòng vo Tam quốc. Anh yêu em, chỉ có thể thôi.
- Em có xứng đáng cho anh yêu hay không?
- Thì anh đã nghĩ trong hai đêm.
- Không, anh chỉ hỏi lòng anh có quả thật yêu em hay không. Giờ thì em hỏi anh đó.
- Anh không cần nhớ chuyện đã qua.
- Anh nên nhớ. Có một yếu tố tối quan trọng mà chính em, em còn nhớ và cứ đau, thì sao anh lại không cần nhớ.
- Yếu tố gì mà quan trọng?
- Anh đã sai lầm. Chắc anh nói thầm trong bụng: "À, nó không có yêu ông Mạnh, thì tâm hồn nó còn trong trắng". Sai! Em mà có yêu ba bốn hơn tình rồi, em cũng còn giá trị. Nhưng em đã xuống thấp vì nhận tiền của ông Mạnh. Em chưa hề yêu, nhưng em đã hoen ố chính vì điều đó. Hiện giờ anh không thấy, nhưng rồi anh sẽ thấy.
- Không, anh đã thấy, nhưng anh đã nghĩ khác em. Nhận tiền không do tâm hồn xúi biếu, thì tâm hồn em vẫn còn trong trắng.

Khi xe từ dưới mé sông đổ lên Trần Nhưng Đạo, Định thấy bạn cứ làm thình mãi, nên chàng nói, mà nói chuyện khác, vì chàng biết rằng Lan không còn lý do gì để từ chối:

- Nhớ sáng chúa nhật đi tắm thác nước em nhé.

- Dạ. Nhưng anh làm như từ đây tới đó, ta không gặp nhau nữa.

- Anh biết đâu là em sẽ cho anh gặp nữa, lại còn sợ cái cô Minh rắc rối, cô ấy đi khỏi, hay phá anh chơi, không chịu trao lời nhắn tin của anh.

- Từ đây, ta không cần tới nó nữa.

- Đồng ý. Nhưng làm sao ta gặp nhau?

- Mỗi lần chia tay nhau ta hẹn kỳ gặp tới.

- Tiện, nhưng cũng rất là không... ơ... không tự do, chẳng hạn ta hẹn nhau một này gặp nhau, nhưng mai anh lại nhớ em, muốn gặp em thì sao?

- Hay là để em tới nhà anh mỗi ngày?

- Rủi không gặp anh thì cũng như không.

- Em để giấy lại.

- Ăn gian nghen cô bé. Như vậy, cô bé có quyền muốn gặp tôi khi nào cô bé có hứng, còn tôi muốn gặp cô bé khi nào tôi nhớ thì tôi đành cô đơn.

- Ai biểu anh muốn giấu chị Liên! Người ta đi cho anh tự do tới nhà kia mà! A, hay là như vậy. Em cũng không hề đi đâu trước chín giờ sáng, mà giờ đó thì chị ba em còn ngủ say. Vậy có muốn nói gì anh tới trước giờ đó

một chút, nhưng cũng đừng tới sớm lắm, vì em dậy cũng hơi trưa, lại còn bận ăn sáng nữa, bạn dặn chị bếp đi mua ăn, lu bù công việc.

- Cũng tạm được.

Lúc xe đậu trước cửa nhà Định, chàng cũng không nói gì cả, cứ tự nhiên vói tay qua mở cửa xe cho bạn, làm như Lan đã ưng thuận ghé lại với chàng, rồi chàng xuống xe và quả nhiên thấy bạn cũng xuống ở bên kia.

1 Xin nhớ rằng đây là giá thời đó.

2 Năm ấy hai con đường còn một chiều.

-

Trời ơi! Cay xé họng. Liên kêu lên rồi hít hà thật to.

Lan cười ngất và nhìn chị chảy nước mắt để được cười thêm. Hôm nay hai chị em ăn cơm với mắm sống, vì Liên thích thỉnh thoảng được cái gì gọi nhớ thời thơ ấu của nàng ở tỉnh. Họ dùng ớt hiểm bởi cái cay yếu ớt của ớt sừng trâu không đủ làm báng vị tanh của mắm sống.

Đây là lần đầu từ ngày ở lại với Định sau bữa ăn trong quán Đồng Quê, lần đầu mà Lan dám nhìn ngay mặt chị. Nàng đã không sợ Liên bắt tội đã yêu Định, nhưng ý muốn giấu giếm của Định cũng khiến nàng mặc cảm phần nào.

Mà hễ khi con người bị mặc cảm thì họ nhột nhạt và cứ lo người khác thấy cái gì khác lạ nơi họ, sợ sệt người khác, người khác đó là kẻ có quyền đối với họ.

Chính vì thế mà rồi những chuyện kín đáo nhưt cũng không ai giấu được ai, trừ phi kẻ muốn giấu là một tay thầy đóng kịch hoặc là một người có một bộ thần kinh bằng thép.

Nếu Định không cản dận đừng cho Liên biết là cô cậu yêu nhau chắc là mười năm nữa, Liên cũng không hề nghi ngờ gì, bởi Lan tự nhiên được trước mặt chị của nàng.

Liên đã thấy được rằng Lan hơi khác trước, ban đầu nàng chưa rõ là cái gì, sau xét kỹ mới hay Lan tránh nhìn nàng, tránh bị nàng nhìn. Tự nhiên nàng nghĩ ngay tới Định.

Nói "tự nhiên" là tự nhiên đối với Liên, chớ thật ra, không tự nhiên chút nào, vì Lan có thể sợ sệt hay xấu hổ vì chuyện khác hay vì chuyện yêu

đương đi nữa, thì sao lại với Định mới được chớ? Nàng đã chẳng đề nghị Lan với Định và Định đã chẳng từ chối à?

Nhưng Liên thì cứ thấy rằng nàng nghĩ tới Định là tự nhiên. Sự tự nhiên này do trực giác của nàng mách cho, mà cũng do ghen tương bóng gió và vô lý chi phối nữa.

Thừa cái dịp độc nhứt mà hơn ba tuần lễ nay mới xảy ra một lần, Liên vội chụp lấy nó ngay. Mắt nàng ướt mem lệ cay ớt vậy mà nàng cũng cố nhìn thẳng vào mắt em và đột ngột hỏi:

- Hôm nay em đi thăm anh Định, anh ấy có nhắc tới chị hay không?

Lan bối rối trông thấy và lâu lắm nàng mới đáp được, cố thẳng thắn:

- Có

- Anh ấy nói gì?

- Chỉ hỏi thăm sức khỏe của chị vậy thôi.

Liên không cần hỏi gì thêm mà cũng biết hết rồi. Nếu Lan xấu hổ với Định, trốn hẳn luôn, thì nàng sẽ nín đi, không nhắc tới hẳn. Hai điều đó phải đi đôi với nhau.

Đằng này, Lan cũng đi thăm Định, mà không hề nói với nàng, nghĩ tới việc mua quà biếu Định hay thêu tặng Định một mớ khăn, đem tặng hẳn một chiếc áo len thì vô lý quá.

Lan qua lại với người ơn của gia đình mà không thêm nói tới người ơn đó trong gia đình thì chắc chắn là giữa cô cậu đã có gì với nhau rồi.

Bỗng đứng nàng nghe lòng quặn thắt đau.

Nàng không yêu Định cho tới cái phút mà hẳn nhận cho Lan vô buồng hẳn với bà mẹ. Kể từ phút ấy, nàng nghe lòng nàng khác đi.

Nếu Định si ràng, vị tình nàng và để bị lợi dụng thì nàng đã xem hẳn là một thằng ngốc, không hơn kém. Nhưng hẳn tỏ ra không thèm vị nể mà hẳn lại nhận cái nợ đời ấy thì quả hẳn không phải là kẻ tầm thường. Kẻ không tầm thường ấy rồi sau lại, lại từ chối cả hai lối đền ơn thì hẳn càng không tầm thường hơn nữa.

Đêm đêm, nàng mong đợi người con trai mà nàng nhớ rõ rằng rất đẹp mã, và ăn nói rất dễ thương, nhưng không hiểu sao hẳn lại không bao giờ trở lại vũ trường Eldorado cả.

Bóng sắc của người con trai ấy, buổi đầu nàng bắt đếm xia tới, bởi nàng đang nát óc vì chuyện gia đạo, và bởi vì nàng đã tới cái tuổi mà lý trí lấn quyền của tình cảm không phải hễ cứ đẹp trai là được nàng yêu đâu.

Nhưng giờ, biết con người ấy thế nào rồi nàng mới cho phép cái mã của hẳn làm nàng băng khuâng.

Mà băng khuâng thật sự ấy chớ! Liên đã kinh ngạc mà nghe mình nhớ nhung như hồi còn con gái và hình ảnh của Định theo đuổi nàng trong giấc ngủ, trong bữa ăn.

- Cay quá, chị không ăn được nữa!

Liên buông đũa vì lệ nàng đã tuôn ra ràn rụa. Cũng đỡ khổ là kẻ bị cay ớt cũng vừa chảy nước mắt, vừa chảy nước mũi y như là khóc vậy, nên Liên khóc mà không sợ ai biết.

Tuy nhiên Lan vẫn biết, vì Liên bỏ món trắng miệng đi năm liền, trái hẳn với thường lệ mà sau bữa cơm tối nào hai chị em cũng trò chuyện một hồi, rồi nàng điễm trang để đi làm.

Cô em rất khó chịu, vì cô ta không chánh đáng hóa mối tình của cô được, bởi nhớ ra thì hình như là có gì giữa cô chị và anh như tình. Cái gì đó, không hẳn là tình yêu, nhưng chắc chắn cũng không phải là một cuộc giao thiệp thường. Hơn thế, Định lại không muốn ra mặt yêu cô, đối với Liên.

Như thế, Liên hơi hơi có quyền, và Lan khó mà nói: "Mặc kệ chị ấy chứ, mình có biết đâu là đâu, mình yêu anh Định thì mình cứ yêu".

Ấy, mặc dầu không ai khiển trách ta được về một hành động nào đó, ta cũng không an tâm, bởi riêng đối với ta, ta thấy nó không ổn lắm.

Lan định sẽ nắm đầu như tình của nàng tới đây, sẽ khai thật hết, cho dứt khoát.

Đây là mối tình đầu của nàng, nàng muốn nó được tròn trịa, ít lắm cũng trong buổi ban đầu, để cho hạnh phúc của nàng được toàn bích, không có đám mây mờ nào che phủ lên đó cả.

Nếu phải bị Định bỏ rơi, sáu tháng nữa đây, cũng chẳng sao, miễn trọn mùa yêu đương của họ, nàng được hoàn toàn sung sướng là đủ rồi. Con gái đời bây giờ họ chưa sống mà cũng đã lắm kinh nghiệm về chuyện tình duyên, đó là kinh nghiệm tiểu ri mà những người bạn đã sống, truyền lại cho họ tinh thần cởi mở với nhau. Lan biết được đại khái rằng trong một ngàn cuộc yêu đương không được hợp thức hóa, chỉ có một đám là thọ tới già mà thôi, còn thì nó rả bèo cả, sớm hay muộn, còn tùy thuộc nhiều yếu tố khác.

Nhưng nàng không cần được Định yêu tới già, hay cũng cần nhưng không sợ hãi bị Định bỏ rơi. Tuy nhiên nàng rất sợ mối tình có thể là ngẩn ngui

của nàng không được trọn vẹn. Và chính vì tánh cách phù du có thể có của mỗi tình của nàng, nên nàng càng muốn cho nó vui vẻ tới mức tối đa ba tháng thật là thần tiên cũng bằng như là mười năm yêu đương in ít, hoặc yêu đương trong xung đột ngấm ngấm với nhau, yêu đương mà bị điều kiện khách quan phá đám.

Lan ngồi bên ghế sa lông một mình mơ hão Định tới chơi. Chị Liên của nàng đang bị chấn động tâm thần thì sự xuất hiện của Định có thể gây nổ bùng. Mà thà là nó nổ bùng rồi nó im lại, còn hơn là cứ phải lo không biết cái gì sẽ xảy ra.

Liên vào buồng với một chiếc khăn ướt. Nàng biết rằng nàng phải khóc lâu lắm, rồi sau đó lại không dám ra ngoài rửa mặt, nên đã nhúng nước một chiếc khăn lông nhỏ, vắt ráo, hầu lau mặt sau một trận khóc mà không ai dè.

Trong lúc trang điểm, nàng cố gắng bình thản, vui tươi để lát nữa nói được với Lan vài tiếng, như không có chuyện gì xảy ra.

Chính nàng cũng muốn tránh mây mờ cho mỗi tình của Lan. Nàng đã yêu nhưng không được, thì nên để cho Lan trọn hạnh phúc vậy.

Bốn mươi phút đồng hồ sau đó, một cô Liên mà cho đến đôi người thiếu nữ 17 là Lan cũng phải trầm trồ, đi ra buồng ngoài tươi trẻ, đẹp như một cô dâu ngày cưới, cười nói với em:

- Em coi nhà nhé!

Đó là lời dặn dò lấy lệ, vì nhà này không có gì để mất trừ quần áo của hai chị em, mà chị bếp thì rất trung thành, lại cũng chẳng hay bỏ nhà đi đâu. Hơn thế, Liên thừa biết là Lan chỉ đợi nàng ra đi, để cũng ăn mặc tốc hành rồi đi chơi với bạn hữu. Ngày trước, trước tai nạn của Lan thì như vậy đó,

giờ Lan đã tổn hay chưa, Liên không rõ.

- Chị đẹp như hoa hậu Saigon! Lan khen.

Liên thèn thẹn sung sướng nhưng, bỗng lại nghe buồn vô hạn vội nói:

- Thôi chị đi đây.

Lúc đợi tắc xi trên vỉa hè, Liên càng buồn hơn. Nàng rất biết rằng nàng đẹp lắm, tuy không thể làm hoa hậu được chỉ vì tuổi tác thôi, nhưng nàng không ngán các hoa hậu chút nào. Nhưng đồng thời nàng cũng biết rằng không còn bao lâu nữa thì sẽ không còn gì thời xuân sắc này cả.

Đây là thời mà nàng dễ làm lại cuộc đời nhứt, nhưng lại vẫn cứ cô đơn, và đáng lý gì phải có sẵn một chiếc xe với một người bạn trai ngồi đợi nàng trên đó, nàng lại chịu rục giò mà đợi tắc xi mỗi đêm.

Chắc gương là món mà người đàn bà vào thời kỳ này, ưa đàm đạo với nó nhứt, mà đồng thời, mâu thuẫn thay, cũng sợ hãi nó nhứt.

Cuộc đối diện đàm tiếu với gương mỗi đầu hôm, mỗi sớm mai, rất lặng lẽ và chỉ gồm có hai câu ngắn này thôi: "Ta đẹp hay không?", và "Ta đẹp trong bao lâu nữa?"

Hai câu trả lời của gương cũng vẫn tắt, xẵng lè: "Cô đẹp ghê hồn!" và "Đừng hỏi rồi phải khóc".

Người đàn bà, tuy vậy vẫn chưa ngất đi trước câu thứ nhứt không an ủi chút nào ấy. Nhưng họ cứ lo ngày kia họ sẽ ngã ra mà chết giắc trước câu sau đây, chừng ấy gương được hỏi hai câu mà chỉ đáp bằng một câu thôi: "Cổ cô đã có ngấn, nơi khoé mắt cô đã xuất hiện cái mà người Âu châu gọi là "chơn vệt" và ngày nào đây, coi chừng những sợi tóc bạc tiên phuông?"

Ngày nào những mỹ nhân sắp về chiều cũng bị một sức mạnh vô hình xô đẩy họ bước tới trước tấm gương rất nhiều bận, và ngày nào họ cũng phải chiến đấu với sức mạnh ma quái ấy vì họ cứ lo câu nói ghê gớm trên đây được thốt ra "Hôm nay".

Liên buồn ghê hồn, vì đêm nay là tối thứ bảy. Ở Saigon, hoàn toàn rảnh rang, không cần phải gìn giữ như hồi còn con gái, mà một người thiếu phụ trẻ đẹp lại không được một người bạn trai mời đi ăn cơm, đi uống nước, đi dạo một vòng, là cả một thảm kịch chớ không phải vừa đâu, đối với nhơn sinh quan thông thường của xã hội ta.

Phương chi sự tủi thân hằng tuần của Liên, đêm nay lại chịu đầy cuộc chấn động tâm tư trước khám phá của nàng thì nàng còn nghe đời vô vị hơn trước không biết bao nhiêu.

Từ sau đêm Lan thoát nạn, Liên cũng vẫn không được gặp Định, trừ cái buổi đi thăm đáp lễ của nàng. Nhưng nàng cứ mong chờ trong một niềm hy vọng thật là mong manh như hơi thở của người hấp hối.

Đêm nay thì không còn gì nữa! Cuộc tán tỉnh giả vờ của người con trai ấy chỉ còn là một kỷ niệm, nhớ nhung, mong đợi của Liên sau đó, chỉ là một giấc mơ con gái và ông hoàng tử đẹp trai không bao giờ xuất hiện ra cả.

Ý ! Cái khoảng thời gian mà các hộp đêm mới khai nhạc nó mới chán phèo làm sao chớ! Cũng may là ở đây có ă. Nếu chỉ là tiệm nhảy, chính những khách đầu tiên họ cũng nghe họ trở quá mà đưa cái bản mặt ra một mình giữa một khoảng không mà chỉ sầm uất dân chơi, trông sao lại hẹp té còn giờ thì nó minh mông như sa mạc.

Liên ngồi chơi với cái chơn đèn và chợt nhớ ra hai tiếng "bị" và "được" mà Định đã dùng trong mấy đêm đầu mà hấn tán nàng để làm gì không rõ (mãi

cho tới ngày nay cuộc tán tỉnh giả đờ của Định cũng cứ còn hoàn toàn bí mật đối với Liên), và thỉnh thoảng thắc mắc lại nổi lên: "hắn tán mình để chi?"

Đêm nay nàng mới thấy là Định rất có lý mà cho rằng "Được" tình phụ, thú vị lắm, và "Được" đau khổ, hay ho lắm.

Đêm nay mặc dầu lòng nàng nặng đau buồn, Liên cũng nghe dễ chịu hơn những đêm trống không trước khi gặp Định. Không có công việc làm mà cứ phải ngồi đó mà nhìn người ta vui chơi, nó chán, nó tui, nó trống rỗng nó lạt phèo.

Liên cố nhớ lại những giây đồng hồ trước khi Định xuất hiện lần đầu xem nàng đang làm gì. Nàng đang không làm gì cả. Đành vậy. Nhưng nàng ngồi thế nào nhìn vào đâu?

"Phải rồi, như thế này", Liên đã nhớ ra. Nàng như ngó mông vào khoảng không, nhưng thật ra thì nàng nhìn một bàn kia mà một cặp đang đối diện, người thiếu nữ thoạt trông cứ ngỡ là Lan. Rồi nàng thấy lại là không phải, nhưng cứ ứa nhìn họ.

Đêm ấy cũng đúng vào giờ này đây, sàn gỗ cũng trống không, khách ăn thừa thớt chỉ có khác là nàng không đang nghĩ gì cả.

Liên cố không nghĩ gì cả, nhìn cái bàn đen ấy với cái bộ như là ngó mông vào khoảng không. Nàng muốn tạo lại không khí y hệt như một không khí đêm đó, không khí riêng của nàng chớ không phải không khí của vũ trường với cái mơ hão là Định cũng sẽ xuất hiện ra.

Những dân tộc lâu đời như Ba Tư, Á Rập, Trung Hoa và ta thường tin tưởng rằng thỉnh thoảng có một sự trùng phùng tất cả mọi điều kiện, ở một nơi nào đó, bất cứ vào thời nào, và hễ sự trùng phùng ấy mà xảy ra, thì cái

xảy ra ở lần trùng phùng trước, lần này nó cũng xảy ra y hệt như vậy.

Đó là giấc mơ nó chỉ tạm ngủ yên nơi ta, ta của thời đại vệ tinh, hỏa tiễn, những khi nào ta không biết làm sao cho chuyện ta ưa thích xảy ra trở lại một lần nữa, thì giấc mơ ấy lại sống dậy.

Liên tâm tâm niệm niệm như học trò tiên thập hương phép để kêu gọi tôn sư đang ẩn dật trên non cao, và lạ lùng thay, Định xuất hiện.

Liên làm bộ cúi xuống để soạn giấy má, sổ sách gì, tim nàng đập thật mau và thật mạnh, khi nàng thấy bóng dáng một người đàn ông tiến đến quây nàng.

Hắn đã tới nơi và nàng ngược lên.

Đây là nụ cười khó khăn nhứt trong đời của Liên. Nàng thất vọng, buồn ghê đi, nhưng vẫn phải mím cười, vì đây là người quen, không thân, nhưng cũng chẳng thờ ơ y được: đó là nhà doanh thương Nguyễn Văn Mạnh.

Ông Mạnh mặc đồ lớn đi như dự tiệc có áo hăn hơi ông rất đẹp ơ hơ... nói đẹp trai thì không đúng, vì ông không còn là con trai nữa, còn nói đẹp... già cũng sai, bởi ông cũng chưa già, vả lại, không có từ ngữ đẹp già. Ở... ờ... ông rất đẹp người và rất chững chạc nhờ bộ đồ lớn, nhờ bộ râu Cờ-lạc-gạp của ông ta.

- Chào người đẹp! Người đẹp mạnh giỏi?

- Ông Mạnh nói thật to và hơi rượu mạnh bay ra nức nồng.

- Chào ông, lâu quá mới gặp lại ông.

- Nhưng tôi thì đêm nào tôi cũng núp sau góc cột để nhìn người đẹp.

Ông Mạnh đã được giới thiệu với Liên cách đây một năm. Lúc ấy ông cũng thấy là Liên đẹp lắm, nhưng ông đang mê cái cô bồ đã cho ông mọc sừng trong chuyến đi Nhật Bản của ông, nên ông đeo đuổi Liên, mặc dầu họ đã chạm mặt nhau sau đó năm bảy lần ở đây hoặc ở nơi khác.

Rồi ông quên mất luôn Liên, bởi ông không hề "cô đơn". Có lẽ tuần này ông vừa bị một người bồ nào cho trượt vỏ chuối hay sao không rõ, và tình cờ vào đây ông muốn ghé lại bến này chẳng? Hay ông chỉ đến nói vài ba câu chuyện với người đẹp cho qua một buổi?

- Góc cột nào? Chỗ này nhỏ quá, đâu có cột, ông.

- À, đó chỉ là lối nói thôi, người đẹp à! Núp góc cột, nghĩa là tôi biết thân, tôi đứng đằng xa để nhìn lén người đẹp vậy mà !

- Nhưng sao đêm nay ông lại ra mặt?

- Là vì... h... ừm... ừm... thật khó nói quá! Con trăng nó đi vắng mười lăm ngày trong một tháng, rồi cũng phải cho nó mọc lại chớ, không lẽ cô bắt trăng trốn hoài hay sao?

- Rất chánh đáng. Nhưng mọc được mười lăm đêm rồi nó lại lặn nữa?

- À không ! Nếu người đẹp ra lệnh cho nó mọc hoài thì nó sẽ mọc hoài.

- Nếu kẻ này mà có được cái hân hạnh khó mong, là làm người đẹp đi nữa, thì cũng không thể thay quyền tạo hóa.

- Thay được như thường. Người ta nói: "Đàn bà muốn là trời muốn" kia mà. Cô Liên nè!

- Chi đó ông?
- Đạo này cô cũng cứ đi và về bằng tắc xi?
- Vâng.
- Bất tiện lắm nhứt là qua mùa mưa.
- Cũng chẳng có gì mà bất tiện.
- Dầu sao đi xe nhà vẫn hơn chứ!
- Nhưng còn lâu lắm tôi mới sắm nổi xe nhà.
- Hừ, sao cô nói vậy. Đã bảo: "Đàn bà muốn là trời muốn" kia mà! Cô không thích làm ông trời hay sao?
- Không dám phạm thượng như vậy.
- Thì đó cũng chỉ là một lối nói thôi. Cô Liên nè?
- Tôi vẫn ngồi đây, cách ông có một thước đây, ông đâu có cần kêu gọi mãi như vậy.
- Ấy đó là kêu gọi sự chú ý của cô ấy mà! Chiều mai mời cô đi ăn cơm nhé?
- Cám ơn mỹ ý của ông, nhưng xin cho khi khác.
- Bao giờ, thưa cô?
- Chừng nào tôi có hứng.

- À, cái đó thì tôi sẽ mồi mòn mà chết mất. Biết bao giờ cho người đẹp có hứng! Nhưng không sao, tôi sẽ bền chí, và nếu phải hóa thành đá vọng... ăn cơm, tôi cũng không ngán. Người đẹp ơi, thôi, xin phép nhé, và đêm sau, tôi sẽ trở lại thăm người đẹp.

- Cám ơn ông.

Ông Mạnh trở về bàn của ông mà hai người bạn đồng niên của ông đang đợi chờ kết quả:

- Thế nào?

- Ông Huân hỏi.

- Nó hứa sẽ đi, nhưng chưa biết ngày nào.

- Ông Mạnh đáp xuôi xị.

- Như vậy cũng bằng như ông De Gaulle hứa cho dân ta độc lập, năm 1945. Vậy toa trả tiền đêm nay không còn chối cãi gì được.

Thì ra, đây là một vụ đánh cá. Họ cá với nhau hể ông Mạnh mời cô thu ngân đi ăn cơm được thì họ trả tiền bữa ăn ấy, bằng ông thất bại ông phải trả bữa rượu này.

Chỉ có thể thôi.

Nhưng ông Mạnh không chịu, chỉ có thể thôi. Ông sẽ được Liên, ông mới nghe cho. Và ông tin rằng ông sẽ được. Từ thuở giờ, ông chưa hề muốn cái

gì mà không được, nên ông rất tin nơi sức mạnh của đồng tiền.

Ông biết rằng Liên đang rảnh rang, nhưng nếu Liên có chồng đi nữa, ông cũng sẽ được Liên, ông cả tin như vậy. Khi này ông thất bại vì ông đánh cá cầu vui, cũng biết rằng mình thua, nhưng cứ đánh, đánh xong, và thua cá, tự ái của ông bị thương. Ông nhìn hai người bạn mà rằng:

- Lẽ cố nhiên là moa trả tiền đêm nay. Nhưng mà cái vụ ăn cơm ấy thì sẽ có. Các toa nên đón mà xem.

- Rất có thể, ông Hạc nói, nhưng mời được ngay mới là tài chớ. Rất có thể, nhưng cũng không chắc được đâu nghen bồ! Ha... ha... ha...

Ông Mạnh căn môi dưới, sờ những đầu râu ở mép trên, tự thề với mình rằng ông phải được Liên, cho dầu tán gia bại sản cũng phải được.

o o o

Định vừa trao bì thư cho thiếm xẩm chủ tiệm sửa tủ sắt thì thiếm ta trao lại ngay cho chàng một mảnh giấy cứng khổ danh thiếp, màu xanh, không có viết chữ hay in chữ gì lên giấy hết.

Đó là giấy gọi chàng lên gặp mặt thượng cấp trực tiếp của chàng.

Chàng hồi hộp ghê lắm, mặc dầu vụ ông ký Paul Nguyễn Trần đã chìm mất từ hơn hai tháng rồi, không biết thăng ở khu nào lãnh đủ, nhưng chắc chắn là nó đã lãnh.

Sự gặp mặt luôn luôn là để nhận chỉ thị tối quan trọng, hoặc nhận cáo trạng nào thuộc loại bức thư cảnh cáo hơn hai tháng trước, nhưng mà với đủ bằng cứ, và liên hệ riêng cho người bị gọi.

Mặc dầu dạo sau này chàng túng tiền ghê lắm. Định vẫn chưa làm bậy, cho

đến cái áp phe làm mỗi chàng cũng bỏ đi luôn vì khi nào chàng thử đá động tới vụ ấy thì Lan nó nạt đùa chàng, cấm chàng "nói chơi" như vậy. Nó cho rằng đùa cợt về chuyện xấu xa mãi rồi ngày kia ta đâm ra quen với những ý nghĩ xấu xa và dám làm chuyện xấu xa lắm. Lan có biết đâu rằng chàng đã dám làm rồi.

Với lại coi bộ Lan nó cũng ghen, không thích chàng nhắc đến tên cô Minh, nói đến cô Minh mà chàng đoán là đẹp lắm.

Định nhảy qua không biết bao nhiêu là đồng sắt cũ, đi qua khỏi một cái buồng kín bằng ván, chỗ này tối om như ở trong hang, mới đến một chơn thang lầu.

Thang lầu bằng gỗ, đã lâu đời lắm rồi nên mới bước lên đó là rung rinh, nghe mà bắt sợ. Lên tới đầu thang, Định dừng bước lại trước một cánh cửa ba nô mới toanh, chắc là mới gắn để ngăn tiếng nói lọt ra ngoài.

Chàng gõ cửa hai tiếng nhạt, rồi hẳng năm giây sau đó, gõ thêm tiếng nữa. Một ngọn đèn gắn tại đầu khung cửa cháy lên rồi tắt liền, cho biết rằng chàng vào được.

Định vặn hột xoài, đẩy cửa bước vô, rồi khép kín cửa lại cẩn thận sau lưng chàng.

Căn lầu này sâu mười hai thước, và Thiếu tá Bân đặt bàn giấy giữa phòng, cách cửa sổ phía trước non sáu thước, cách cửa ba nô cũng non sáu thước.

Phòng trống trơn, chỉ có cái bàn giấy ấy mà thôi, trên bàn cũng chẳng có gì, trừ máy điện thoại và cặp da của người ngồi sau bàn. Cặp da no nóc để bên mép bàn, tay phải của người ngồi bàn, còn điện thoại thì ở bên tay trái.

Cả cái mặt tiền căn lầu là cửa sổ có chấn song sắt, và cửa sổ được che lại

bằng rèm trúc để tự nhiên không sơn màu mè cho bên ngoài, dưới đường, không ai chú ý.

Thiếu tá Bân ngồi đưa lưng ra cửa sổ ấy, đang xem một bức thơ hay một văn kiện gì viết tay trên một tờ giấy nhỏ mà ông cầm, nhưng tay cầm giấy lại nghỉ trên mặt bàn.

Ông ta không ngược lên, ra hiệu cho Định ngồi trên một chiếc ghế Macadi đặt trước bàn viết mà khi này Định không thấy.

Thiếu tá Bân trạc ba mươi, nước da ngăm ngăm đen và khá bánh trai, Định đoán rằng ông ta chỉ là Thiếu tá giả định, và cái tên Bân của ông ta chưa chắc là tên thật bởi ông ta là người miền Nam mà người miền Nam ít khi đặt tên Bân lắm, bởi trong ngôn ngữ miền Nam, Bân không có nghĩa là gì cả.

Ông ta đeo kính trắng và Định lại đoán rằng đó là loại kiếng trung lập, không công phạt, chớ không phải kính cận thị.

Những người quá trẻ tuổi mà giữ chức vị cao rất thích đeo loại kiếng này để lấy một bề ngoài đạo mạo, chững chạc khi nào phải chung đụng với ai. Nhưng về nhà hoặc đi chơi họ vội gỡ kính ra liền vì dầu thủy tinh có trong suốt như mắt mèo, kiếng cũng làm mắt họ mệt phần nào.

Định không biết làm gì, ngồi đó mà quan sát thượng cấp của chàng và nghĩ ngợi bâng quơ.

Tờ giấy chỉ to bằng hai bàn tay thôi, có viết chữ nhỏ bao nhiêu cũng đọc hai phút là xong, thế mà Thiếu tá Bân để cả buổi mà nghiền ngẫm nó, làm như là muốn học cho thuộc lòng.

Định đã bắt đầu bực mình. Rồi chàng nổi dóa lên, định nện cho hấn một

đắm rồi bỏ cả, ra đi. Nhưng tình cảm cuối cùng của chàng là sợ hãi. Chàng băn khoăn tự hỏi cái gì chờ đợi chàng, lát nữa đây, và sự tiếp khách lạnh nhạt như thế này có phải chẳng là dấu hiệu tiên phong của một trừng phạt nào ghê gớm lắm.

Nhưng sau đó, chàng bình tĩnh lại được như thường, vì chàng chợt nhớ ra rằng đây chỉ là một cái mẹo nhỏ, rất thông dụng để làm giao động tinh thần những kẻ yếu bóng vía, họ phải đợi lâu quá, băn khoăn nhiều rồi tự nhiên đâm hoảng.

Thình lình, Thiếu tá Bân vừa nhét tờ giấy vào túi quần, vừa ngược lên nhìn chàng, rồi mỉm cười hiền lành hỏi:

- Thế nào, mối tình giữa anh và cô Lan đã đi đến đâu rồi ?

Định giựt nảy mình như bất ngờ bị ai tạt nước lạnh vào lưng chàng. Chàng chết lặng đi trong mấy mươi giây, mồ hôi toát ra đầm đề.

Thì ra, chàng đã bị theo dõi, và trên chàng, còn một ban nữa, ban này có lẽ chỉ săn sóc đến các nhơn viên mà thôi. Chàng ý thức rằng, yêu Lan không có tội lỗi gì cả, nhưng chàng cũng khủng khiếp vô cùng, không phải vì sự kiện chàng yêu Lan bị người ta khám phá ra, mà chính vì sự kiện chàng đã bị theo dõi. Hẳn người ta còn biết nhiều điều khác nữa.

Cố lấy một giọng bình thản. Định đáp, nhưng tiếng nói của chàng cứ còn run nên:

- Thưa Thiếu tá, vẫn tốt đẹp.

- Hay, vậy chúc cô cậu bách niên giai lão.

Không, thượng cấp của chàng không có mĩa mai chút nào. Và ông ta có vẻ

chơn thật lắm.

Nhưng chúc xong, ông ta lại mỉm cười và hỏi, lần này thì sự ranh mãnh nghe thấy rõ ràng, nơi khóe mắt, nơi nụ cười, nơi giọng nói của ông ta.

- Còn Thu Mai? Đã bỏ rơi nàng rồi chứ?

Định lại toát mồ hôi lạnh đầm đề. Lần này chàng lại mất mặt chứ không phải như khi nãy đâu. Chàng yêu Lan hơn hai tháng nay thì có người biết, không đáng ngạc nhiên chút nào. Nhưng lại đi với Thu Mai có một đêm mà vẫn bị ghi vào sổ thì khả kính cụ không biết bao nhiêu.

Hơn thế, chàng và Thu Mai lại dính líu đến một chuyện phi pháp thì chuyện này rắc rối to chứ không còn ai chúc bách niên giai lão cho nữa đâu.

Chàng rợn người lên mà thấy đôi mắt của Thiếu tá Bân nhìn thẳng vào chàng. Mắt chàng muốn chạy trốn, nhưng không được. Chàng đã bị thôi miên vì kinh sợ.

Lâu lắm, Thiếu tá Bân mới nói, bằng một giọng ôn tồn:

- Anh là tay mơ, nhưng tỏ ra khá bản lĩnh. Chỉ hơi phiền là anh dùng lợi của anh mà làm nhiều điều không tốt.

Anh có biết hay không, là anh có thể vào tù vì tội tòng đảng, tội giúp phương tiện phá thai?

Định đã bớt sợ vì chuyện ấy đã thành chuyện cổ tích rồi, không còn dấu vết nữa mà đương sự lại không tố cáo chàng, nàng lại còn sống nhăn thì cũng không sợ thân nhân nàng đi kiện, vả lại chính thân nhân của nàng là đồng lõa số một, nếu không nói rằng Liên là kẻ xúi dục.

Thế nên chàng đáp:

- Nếu Thiếu tá biết cả chuyện ấy nữa thì chắc Thiếu tá cũng thừa rõ rằng tôi đã bị lừa.

- Ủ, nhưng trước pháp đình anh khó lòng mà chứng tỏ rằng anh bị lừa.

- Nhưng thưa Thiếu tá, đâu có ai đưa tôi ra pháp đình làm gì?

- Có, có người sẽ đưa anh ra pháp đình khi nào thấy cần đưa.

- Chẳng hạn?

- Chẳng hạn khi nào anh cứng cổ.

- Điều ấy không thể xảy ra.

- Ai biết đâu được. Để xem cái đã.

Định nghe nhẹ cả người. Thì ra cái vụ tùng đảng phá thai, người ta chỉ dùng để làm sảng ta chàng mà thôi, nếu cần. Nhưng chắc họ không cần, nên cũng chẳng đáng lo.

Tuy nhiên chàng thấy chàng nên xô ngã con ngáo ộp ấy cho họ mất thế sảng ta của họ.

- Tôi thì tôi tuân kỷ luật. Nhưng giả thử ai muốn làm cho tôi tiêu sự nghiệp, thì cũng khó khăn lắm chứ dễ đâu. Không có bằng chứng nào hết.

- Anh đừng tưởng như vậy mà lăm to. Thiếu tá Bân cười lên khanh khách rồi nói như vậy.

Có nơn chứng rất quan trọng.

- Ai ?

- Cái ông bác sĩ đã săn sóc cho Lan.

- Nhưng thưa Thiếu tá, ông ấy đại gì nhận đã làm một việc mà ông ta cũng chỉ bị lừa mà thôi, và chính tôi đã lừa ông ta.

- Ông ấy phải nhận, nhận rằng chính ông ta đã giúp cho bào thai ra do lời yêu cầu của anh. Ông ta thấy rằng không cứu cái bào thai được nữa, nên chỉ còn cái nước cứu người mẹ mà thôi. Như vậy anh sẽ là chánh phạm.

- Tại sao ông ấy nhận láo và nhận diên như vậy, tuy không phạm pháp, nhưng vẫn mang tiếng?

- Là vì nếu không nhận thì ông sẽ vào tù và không hành nghề được nữa suốt đời.

- Về tội gì?

- Tội đã biết một bí mật lớn, nghĩa là không có tội gì cả, anh chỉ phải chết vì đã biết quá nhiều.

Định lại toát mồ hôi đầm đề vì chàng chợt nhớ ra bức ảnh.

Thiếu tá Bân nhìn chàng mà cười hóm hỉnh:

- Anh đã hiểu rồi chứ? Anh là kẻ độc nhất biết cái vụ chụp ảnh ấy. Thu Mai cũng biết, nhưng không can gì, vì nó là đương sự chánh, nó cố mà giấu nhem.

Tôi xin tóm lại. Anh đáng chết, nhưng vẫn được để sống, anh có thể vào tù, nhưng vẫn cứ còn được tự do. Anh có thưởng thức sự khoan hồng của tôi hay không?

Định không thưởng thức chút nào. Chàng thoáng biết rằng chính chàng bị làm săng ta đây, với mục đích nào chưa rõ, nhưng chắc chắn là khổ lắm.

Chàng ngồi đó mà làm thình, nghĩ lại mà thương cho ông Mân, chắc ông ta đã khổ sở y như chàng bây giờ, lúc ông bị chàng làm săng ta.

Thiếu tá Bân vẫn hiền lành tiếp tục:

- Hình như là anh không tin rằng tội anh có thể bị trừng trị như tôi đã trình bày. Anh cho rằng tôi hù anh. Nhưng tôi nói ra điều này thiết thực hơn, chắc anh phải tin rằng tôi có quyền lực đối với anh.

Từ hơn hai tháng nay anh công tác rất lơ là. Anh dùng khoảng tiền ăn chơi để ăn xài riêng với Lan thì còn tiền đâu để vào các hộp đêm.

Vậy tôi làm cho anh mất việc

- mà cái đó thì rất dễ làm, không lẽ anh nói rằng là khó ăn nữa

- và anh mất việc thì già từ người đẹp vậy.

Định thở dài rồi nói:

- Thiếu tá khỏi phải dài dòng. Thiếu tá muốn gì cứ nói, tôi thi hành ngay. Tôi là kẻ tuân kỷ luật.

- Anh là người khá.

- Thiếu tá Bân khen

- thế nên tôi mới để yên cho anh, cho anh đoái công chuộc tội. Và anh nên biết rằng anh phải đoái công chuộc tội chứ không phải chỉ thi hành mạng lệnh thường đâu nhé.

- Được. Danh từ chẳng ăn thua gì, dầu sao tôi cũng thi hành, vì lẽ này hay vì lẽ khác.

- Anh lại lằm. Làm phận sự khác đoái công chuộc tội, và danh từ rất cần thiết chứ không phải để nói văn hoa mà chơi đâu. Đoái công chuộc tội là thi hành những mạng lệnh rất ngặt, làm những sứ mạng rất khó khăn mà các nhơn viên thường có thể từ chối.

- Còn tôi thì không?

- Chớ sao. Bởi anh phải chọn: làm sứ mạng khó khăn, hay vào tù, hoặc chịu chết. Chắc chắn là anh chọn điều kiện thứ nhất. Chúng tôi chỉ định anh vì, như đã nói, anh tỏ ra có bản lĩnh, anh lại là người không thể từ chối. Cái sứ mạng này kẻ nào trót biết mà không nhận làm, kẻ ấy phải chết vì y là một nhơn chứng nguy hiểm. Như vậy, không thể giao phó cho bất kỳ ai, vì họ mà từ chối thì khó lòng mà để yên họ, mà ta lại không nên giết chóc vô ích, nhất là trong hàng ngũ ta. Phải tiết kiệm nhơn viên cho đến mức tối đa.

Định rợn người lên.

Thiếu tá Bân không dùng đại danh từ "Tôi" nữa, mà nói "Chúng tôi" đã hai

ba lần rồi, khiến Định đâm lo ông ta không dám chịu trách nhiệm một mình thì hẳn cái sứ mạng này phải lồi thối lắm.

- Để thưởng công anh. Thiếu tá Bân vừa nói vừa rút từ túi áo sơ mi ra một tấm ngân phiếu, đây là một chiếc séc bốn trăm ngàn đồng cho anh.

Thật ra thì anh chỉ được hưởng lỗi hai trăm năm mươi ngàn thôi, vì anh sẽ mất căn nhà mà anh đang thuê và sẽ phải sang một căn nhà khác sáu bảy chục ngàn, anh sẽ mất chiếc xe, cũng bảy tám chục ngàn. Sắm lại hai món ấy, anh chỉ còn độ hai trăm rưỡi mà thôi.

- Như vậy cũng quá hậu. Thưa Thiếu tá.

- Định mừng rỡ mà nói như vậy.

- Chớ vội mừng. Khó Khăn lắm đấy nhé. Nhưng tôi chưa nói hết về vụ séc này. Anh không được rút tiền ra ngay, mà phải chuyển mục vào ngân hàng. Tôi cố ý dùng séc của ngân hàng mà anh có chương mục để dễ làm nghiệp vụ.

Séc này đã "bị gạch", nghĩa là anh chỉ có thể chuyển mục chứ không thể lấy tiền mặt. Hơn thế, sau khi chuyển mục, anh cũng không thể lấy tiền ra ngay để tiêu xài.

...Tôi phải nắm đằng cái cán, bởi nếu anh rút tiền ra rồi anh trốn luôn để tiêu xài thì mất công tôi tìm kiếm anh, vài tuần mới lồi đầu anh ra được, lồi thối lắm.

Đây là số tiền ký thác mà chỉ có thể rút ra khi nào có hai chữ ký, chữ ký của anh và của tôi.

Tôi thì không ăn gian anh làm gì, bởi ăn gian anh, tôi cũng chẳng lấy tiền ra được thì chỉ mất tiền tôi thôi, còn bị anh oán nữa. Như vậy bảo đảm chớ?

- Dạ rất là bảo đảm.

- Vậy, ta đã đi gần tới đích rồi, và tôi tha thiết yêu cầu anh nghỉ lại cho kỹ xem anh có cần đoái công chuộc tội hay là không. Tôi yêu cầu anh như vậy là vì cái công tác đặc biệt này, anh nghe xong là phải nhận, không nhận anh phải chết ngay khi ra khỏi nhà này, mà chúng tôi thì không thích giết chóc.

Định lo đến muốn phát ốm. Đây là việc hệ trọng vô cùng, bởi ông này nói toàn chuyện "chết" không mà thôi. Thật là không "dễ ăn" tí nào, như bạn chàng đã xúi dục chàng lúc tiến dẫn cho chàng vào sở.

Nhưng chàng thấy thà là biết ngay cái gì còn đỡ khổ hơn là phải lo sợ, nên yêu cầu:

- Dầu sao, tôi cũng phải liều, vậy xin Thiếu tá nói ngay...

Định chết sững nhìn trừng trừng thượng cấp trực tiếp của chàng mà không thấy gì cả. Đôi mắt chàng hoa lên và hình ảnh mơ hồ của một cái máy chém hiện ra.

Cạnh hình ảnh ấy, thấp thoáng một xe cam nhông bịt bùng đang đậu trước tiệm sửa tú sắt này, bốn nhơn viên đang đợi chàng dưới ấy và chàng mà từ chối thì mật hiệu sẽ hiện ra nơi cửa tiệm và họ đợi chàng để chơn xuống vỉa hè để lượm chàng, chở chàng đi mò tôm, bởi chàng đã trót biết quá nhiều.

Chàng phải chọn, nhưng đi con đường nào rồi cũng... xuống địa phủ cả thì cái vụ séc bốn trăm ngàn của Thiếu tá Bân chỉ là chuyện bịp mà thôi.

Lâu lắm chàng rút khăn ra lau mồ hôi rồi mếu máo nói:

- Thưa Thiếu tá, Thiếu tá có muốn giết em thì làm thỉnh mà giết, cần gì lại phải đi vòng vo Tam Quốc này giờ cho em phải lo sợ, tội nghiệp em quá!

Thiếu tá Bên cười hiền lành mà rằng:

- Không, sao em lại nói như vậy? Lẽ cố nhiên là muốn giết em, anh đã giết từ lâu rồi, nào có khó khăn gì đâu.

Thượng cấp của chàng cũng thay đổi lối xưng hô y như chàng.

Phần nộ đến độ cực cùng, Định cố nói to :

- ... len lén bắn người mà Thiếu tá oán, có phải là trợn trư hơn không. Còn phận em thì Thiếu tá cứ xử, dàn cảnh rắc rối chi cho rùm beng lên, rồi cũng chỉ đi được tới cái mục đích của Thiếu tá mà thôi, không hơn được một dặm đường nào mà khổ thân em không biết bao nhiêu.

- Em đừng có vội hoảng hốt. Em chưa có kinh nghiệm, không biết gì hết nên mới nói như vậy chớ em mà được anh giải thích cho nghe rồi thì vấn đề giản dị hơn nhiều...

- Thưa thưa, hay nói cho đúng ra em chỉ mới hơi hơi yên lòng về điểm thứ nhất mà thôi.

- Nghĩa là em cứ tự hỏi đó, vả lại em cũng biết đã vừa đủ rồi. Thế nào? Em còn thắc mắc ngại ngần gì nữa?

- Khổ quá Thiếu tá.

- Em có hận ông Mạnh từ giây phút mà em nghe em yêu cô Lan ?

Định giựt mình đánh thót một cái. Quả thật thượng cấp của chàng là một tay cừ khôi chớ không phải vừa. Quả đúng là chàng có hận ông Mạnh, có cả muốn giết ông ta nữa.

- Nhưng giờ em đã quên được rồi, Thiếu tá ơi!

- Nên cố mà nhớ lại tình cảm của em lúc đó, hẳn em không phải chỉ thù y mấy phút đồng hồ đâu. Em phải thù nhiều ngày, thì có thể nhớ được. Hơn nữa, có thể một phút đồng hồ trước khi bắn y, em sẽ giận y vì một chuyện kia...

- Chuyện gì?

- Nè đạo này y đang cưa cô Liên, thu ngân viên của vũ trường Eldorado, và đêm nào y cũng la cà trong ấy để chinh phục người đẹp mà đã có lần chính em cũng có tán tỉnh. Có phải không?

- Vâng, quả đúng như vậy.

Mặc dầu đây là một màn của một vở bi kịch. Định cũng nghe buồn cười cho cái ông Mạnh ấy quá. Hẳn ông ta không biết rằng Liên là chị ruột của Lan. Mà Liên cũng không dè ông ta là chính phạm trong tai nạn mà em nàng đã mắc. Nếu ông ta không chầu Diêm chúa kịp lúc, và được Liên thì khi ông ta tới nhà để rước Liên đi đâu đó, không biết ông ta có toát mồ hôi lạnh hay không khi gặp Lan trong nhà của Liên.

Thiếu tá Bên tiếp:

- Dầu sao, em cũng có cảm tình với cô Liên ấy phần nào, và biết đâu, em sẽ không nổi ghen, nổi dóa lên và tự em, em sẽ muốn bắn ông ấy ghê lắm vì hận kia và sự nổi dóa này.

- Không, em không có yêu Liên thì không thể ghen được.

- Ai biết đâu. Nhưng hận kia đủ lắm rồi.

- Thật là gượng gạo.

- Không gượng gạo đâu. Thí dụ em không yêu cô Lan đi nữa, nhưng chắc em cũng phải phẫn nộ khi biết chuyện một ông nhà giàu, vung tiền ra để phá hại đời con gái của một thiếu nữ ngây thơ chớ?

- Vâng.

- Vậy thì em có lý do chánh đáng, đối với lương tâm của em, để ra tay.

Em có thấy hay không là anh cũng rất là "con người" như em, không bắt ép em làm một công việc mà em không biết ăn làm sao, nói làm sao với thiện căn của em.

Anh phải hao hơi với em, cũng vì muốn cho em an tâm trước hành động và sau hành động.

Thiếu tá Bân để cho Định nghĩ ngợi trong im lặng kéo dài của chàng. Độ chừng mười lăm phút, chàng hỏi:

- Thưa Thiếu tá, làm thế nào mà em hưởng được trường hợp giảm khinh? Có chắc được hay không, và nếu được em sẽ ngồi tù mấy năm?

Ba câu hỏi, hay một câu gồm ba điểm, nhưng chỉ có điểm chót là quan trọng, đối với chàng. Hai điểm kia chàng sẽ biết rằng thượng cấp của chàng bịp hay nói thật. Điểm chót, giúp chàng cân nhắc cái may mắn được Lan chờ đợi hay không.

Từ đầu chí cuối, hình ảnh người yêu của chàng luôn luôn có mặt trong trí của chàng. Ngoài lo lắng sợ hãi, chàng đau xót ghê gớm lắm mà phải xa Lan yêu quý của chàng, Lan mà chàng định ra mặt để cưới làm vợ, vì chàng đã tìm thấy được "Tình Yêu" rồi. Chàng đã tin tưởng vào "Tình Yêu" mà trước đây chàng chỉ xem là một trò đùa, vì Lan là hiện thân của "Tình Yêu", tình yêu tinh thần, cao nhã, mà chàng nghe cần cho đời sống của chàng.

Thật là oái oăm cho số phận. Đến đúng cái lúc mà anh con trai chuyên môn đùa giỡn với ái tình, bắt đầu yêu thật tình, thì tai họa lại xảy đến.

Thời gian, không thể có một người vợ mong chồng đến thành đá vọng phu nữa đâu mà mong, nếu chàng có thoát được máy chém.

- Như thế này, thiếu tá Bân nói, thi hành xong sứ mạng, em sẽ tự đến Cảnh sát cuộc gần nhất để nạp mình. Trong cuộc điều tra sơ khởi, hay trong cuộc điều tra của biện lý gì em cũng một mực khai một trong hai lối:

1)

Em trả thù cho Lan. Lan không cậy mượn, nhưng em phải làm phận sự con người.

2)

Em ghen vì em yêu Liên và đang chinh phục Liên, thì ông Mạnh ngăn đường của em. Ông ta nhiều ưu thế hơn, vì ông ta là một tay tỷ phú. Hơn thế, em nên cố gắng mà chọc giận cho ông tát tai em trước mặt công chúng, nhất là trước mặt người đẹp, tòa án rất kể đến chi tiết ấy: một anh con trai đang chinh phục một người đẹp mà bị hạ nhục trước mỹ nhân, hấn hóa điên là chuyện thường xảy ra và rất được thông cảm, thông cảm không phải để mà tha bổng em đâu, mà để cho em hưởng trường lợi giảm khinh nói trên.

Nếu được cái tát tai ấy, em có thể chỉ ngồi tù hai năm thôi,

Cả hai lại làm thình. Lần này, sự im lặng kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ.

- Thế nào? Thiếu tá Bân cố giấu sự sốt ruột của ông ta, nhưng bắt đầu hỏi, em chọn lối khai nào? À, anh cần cho em biết rằng em sẽ được hai nhà luật sư danh tiếng biện hộ, em sẽ được một nhà nhập cảng xe hơi nhà Vinatudo nhập cảng xe hơi hiệu M.T. Benelux nhận em là cuộc chê của hãng, để em tránh khỏi tình trạng vô nghiệp nghệ, không lợi cho em tí nào, trước pháp đình.

- Bây giờ mới thật là chết em, Thiếu tá ơi! Em đã thề non hẹn biển với Lan, thề chơn thật chớ không phải theo lối sở Khanh, và em sắp thành hôn với Lan. Nếu em khai là ghen vì yêu Liên, Lan nó sẽ nghĩ sao? Nó có thèm chờ em đâu!

Bằng như mà khai trả thù cho Lan thì tội nghiệp Lan lắm. Đó là bí mật xấu xa trong đời nó, mà nó muốn chôn luôn.

- Anh thấy em nên chọn lối khai thứ nhì, để tránh bêu rêu Lan là một, hai là trong lối thứ nhì, em có thể nói là bị chạm tự ái trước người đẹp, đó là một chi tiết rất lợi cho em, rất dễ cho luật sư khai thác để biện hộ cho em.

- Nhưng lòng Lan sẽ tan nát, nó sẽ đau không biết bao nhiêu mà tưởng rằng em chỉ hưởng nó qua đường thôi.

- Lòng một cô Lan đã bán mình có đáng kể đối với đại cuộc hay không?

Định đỏ mặt, to giọng nói:

- Thiếu tá không biết gì hết về con người. Không phải hễ nhận tiền là bán mình đâu. Lòng nó đã bị thương, đang trầm trọng, chính em vừa trị lành

tâm bệnh của nó, em không nỡ cho vết thương của nó làm miệng trở lại.

- Anh xin lỗi em mà đã lỡ lời. Nhưng ở đời ta gặp lắm trường hợp phải hy sinh, ai cũng thế chứ không riêng gì em đâu.

- Nhưng Liên sẽ chối rằng không hề có dính líu tình cảm gì với em hết thì sao?

- Lẽ cố nhiên là cô ấy sẽ chối, hay nói cho đúng sẽ khai sự thật. Nhưng không ai tin cô ta bằng lời cả đâu, tòa án và dân chúng đều nghĩ rằng cô ta lẳng lơ, khuyến khích bất kỳ ai, và em đang đeo đuổi, chứ không tin rằng, em đã bỏ trôi cô ta từ lâu rồi đâu.

Vả, cô ta không có tội gì hết, thì cô ta sẽ không buồn chối cãi cho hăng hăng. Có lẽ sau cuộc điều tra, cô ta sẽ trốn luôn không đi hầu tòa nữa.

Chọn cô Liên, em tránh khỏi cái điếm đã nghiền ngẫm cuộc hạ sát. Nếu trả thù cho Lan, thì em phải toan tính trước, ít lắm là một ngày, điều đó nặng tội lắm em thấy chưa?

- Vâng.

- Nhưng chừng nào em mới phải thi hành sứ mạng?

- Đây là cái séc. Em đi ngay đi cho. Xuống tới đường, sẽ có một chiếc cam nhông bịt bùng...

Định tái mặt, và Thiếu tá Bân hiểm nguy cười nói tiếp:

- ...đó là chiếc xe sẽ lượm em, nếu em từ chối. Nhưng em đã nhận thì họ lại đưa em tới một chỗ kia dạy em sử dụng súng lục, một cây súng hết như cây súng của công an viên sẽ uống rượu với em.

Hôm nay là xong, rồi những ngày sau đó, em sẽ được người tới nhà đưa em đi tập.

- Em tưởng đứng sát nhau thì đâu có thể bắn hụt được.

- Đúng như vậy, nhưng em có thể bắn hết cả sáu viên đạn mà hấn không chết, vì em bắn càng bừa, không biết nhắm chỗ nược. Em có thể quá xúc động, bắn trật cả sáu viên thì sẽ làm trò cười thiên hạ, mà anh đây cũng sẽ chết với thượng cấp.

Em nên nhớ rằng khó khăn lắm chớ không phải dễ đâu. Người công an viên áo ba túi, tức loại áo mà bên trong còn một cái túi thứ tư nữa. Súng lục y cất trong túi đó, có khóa an toàn, nếu không lúc em giật súng, em có thể làm chết y.

Như vậy, em phải học mở khóa an toàn ngay từ bây giờ cho tới chiều mới thạo, rồi sau đó vẫn phải dượt lại mỗi ngày..

o o o

Đó là một ngôi biệt thự hoang phế trên đường đi Thủ Đức. Người đưa chàng tới đó là một trong bốn người hôm qua. Y vừa là huấn luyện viên cho chàng, vừa lái chiếc tắc xông đưa chàng.

Tuy biết rằng chàng là người học bắn thật sự để thi hành một sứ mạng và người huấn luyện viên này cũng là một huấn luyện viên thật sự, Định cũng nghe rờn rợn khi xe vào cổng, vẻ hoang vắng hiện ra trước mắt chàng, cứ làm chàng tưởng như người ta đem chàng tới đây để thủ tiêu.

Biệt thự có một sân rất rộng, nứt là phía sau, được rào kín ba bên bốn bề bằng tôn dựng đứng, cổng sắt cũng được bịt lại bằng tôn và đóng cửa lại thì trong này xảy ra chuyện gì, ngoài không thể ai hay biết được.

Quanh đây không có nhà cửa của ai cả, xa lắm mới thấy thấp thoáng một mái lá xám giữa khối lá xanh.

Trong biệt thự có người. Toàn người lạ. Họ có vẻ làm việc. Người huấn luyện viên đậu xe lại bên hông nhà rồi hai người bước xuống đất, một thứ đất bùn lầy nhầy, và cỏ lau mọc rất cao.

Chàng theo ông thầy dạy bắn đi thẳng ra sân sau, rồi tiến sâu vào khối những cây bần, những cây mù u, và cỏ cứ càng xa càng mọc cao hơn cho tới khỏi đầu gối.

- À, giữa cảnh hoang dại ấy, lại có đặt một chiếc bàn con, thứ bàn rẻ tiền, rất nhỏ và rất cũ. Trước bàn, một chiếc ghế đẩu và cạnh đó một hình nộm, một thằng người to bằng hai người thật, bằng tre, độn bẹ chuối.

Người huấn luyện viên ngồi xuống chiếc ghế đẩu, hai tay đặt lên bàn và nói:

- Đây là vũ trường Eldorado và chiếc bàn này là chiếc bàn gần cô thu ngân viên nhất. Sẽ có tổ chức để không ai được ngồi đây cả, đợi tôi với anh đến chiếm mà thôi.

- Té ra anh là...

- Ừ, tôi là người công an viên, bạn của anh. Ngoài đời tôi là công an viên thật. Nhưng tôi cũng giúp việc cho sở ta nữa, một cách không chánh thức...

Chàng thuộc vào loại người thường, tức người sử dụng tay mặt. Mà tay mặt của chàng là phía tay mặt của người bạn công an viên của chàng, khi chàng đứng sau lưng y. Như vậy đứng nơi đó, với tay ra trước ngực y, thò tay vào cổ áo hở của y chỉ có thể lấy được cái gì ở túi trong bên trái của y thôi.

Nhưng y lại không có túi trong bên trái.

Cây súng cất ở trong túi bên phải, chàng ọe bàn tay lại thì khó khăn lâu lắc lắm và y đủ thì giờ để chụp tay chàng. Vâng, phản ứng của y phải là như vậy: ngăn kẻ khác sử dụng vũ khí của y trong khi y chưa biết kẻ ấy dùng súng để làm gì, mà có lẽ y đã biết rồi nữa bởi nghe bạn y gây lộn, hẳn y phải day lại xem. Y không được phép cho một người thứ nhì dùng súng của y, hơn thế, y biết người thứ nhì ấy dùng vào việc bậy thì y phải ngăn.

Không, không trợn trư chút nào hết và cuộc dàn cảnh do thượng cấp của chàng thảo ra có chỗ hở.

Bây giờ, nếu chàng dùng tay trái, ra tòa sẽ khó khăn về điểm ấy. Tại sao một người thuộc hạng người sử dụng tay mặt lại cướp súng bằng tay trái? Tòa sẽ hỏi thế nếu những người điều tra không biết hỏi thì sẽ trả lời ra sao?

Trong trường hợp tòa án lại quên chi tiết đó thì luật sư bên nguyên cáo cũng sẽ nhớ. Nguy lắm. Hơn thế, cướp súng bằng tay trái xong, phải sang súng qua tay mặt, tức cũng lâu lắc và bạn đủ thì giờ can thiệp.

Thế nên chàng trình bày trở ngại cho bạn chàng nghe, người bạn bất đắc dĩ, nhưng chàng đã quen nhiều. Y suy nghĩ rồi nói:

- Hay là đợi hỏi lại thượng cấp?

- Không cần. Tôi không vội thi hành sứ mạng và công việc càng kéo dài càng có lợi riêng cho tôi. Nhưng tôi nghĩ rằng ta có thể sửa đổi chi tiết để làm được cho tròn trịa. Nè, anh nghe tôi cãi lộn, anh vừa đứng lên, và day lại để xem chơi, có vô lý hay không?

- Không.

- Như thế thì tôi từ đằng ấy trở về đây cướp súng của anh một cách chớp nhoáng là ổn lắm, vì tay mặt của tôi thò tay vào cổ hờ áo của anh thì nó thuận với bên trái của anh, ta đã đổi mặt với nhau rồi.

- Ổn lắm.

- Vậy ta làm lại, theo cách sửa đổi ấy.

- Đồng ý.

....

- Cái khí khô. Anh đã quên mở khóa an toàn.

- À! Hèn chi mà tôi phải tập dượt khó khăn. Tiểu ri khác với thực tế xa quá.

Nói rồi Định mở khóa an toàn đoạn toan trả súng vào túi của người công an viên. Nhưng hấn vội ngăn chàng lại mà rằng:

- Lại vô lý nữa! Súng không khóa anh có thể giết chết tôi. Anh nhớ rằng tim tôi ở ngay sau súng đấy, sơ sẩy là tôi chết ngay lập tức.

Định cười xấu hổ khóa chốt an toàn lại rồi trả súng vào túi trong của người công an viên. Y ngồi trở xuống và Định đi lại trước hình nộm...

- Anh cũng chẳng nên bắn hết vào đầu. Anh chỉ bắn trúng đầu có hai phát, không tin anh xem lại hình nộm thì biết. Nhưng hai phát ấy có thể chỉ đi phớt qua cảm. Vài bữa nữa, anh bắn giỏi hơn, nhưng anh sẽ bị xúc động thật, run tay, nên bù qua bỏ lại, anh sẽ không tiến bộ hơn bước nào.

Như vậy phải để dành hai viên, một cho ngực một cho bụng. Anh có thể cũng chẳng giết được hấn bằng hai viên đạn ấy, nhưng bị mổ nhiều nơi quá:

đầu, ngực, bụng, hẳn phải chết vì đuối sức.

- Hay lắm.

- Để tôi lắp thêm sáu viên đạn mới vào rồi làm lại.

Định tập ba lần như vậy và người huấn luyện viên của chàng tuyên bố là đủ rồi cho hôm nay, có lẽ năng đã lên cao và hẳn lười dang năng, chớ chàng chẳng những không tiến bộ, mà còn bắn trật thêm một viên đạn ở hai lần sau.

Trước khi ra về, người huấn luyện viên kéo Định lại xem xét hình nộm. Y nói:

- Anh nên ghi nhớ những vết đạn cũ để mai mốt phân biệt nó với đạn mới hầu biết anh bắn có tiến bộ hay không.

Rồi họ ra về.

Trên xe, Định im lặng. Chàng chỉ ừ hử với người huấn luyện viên lái xe, không nghe, không thấy gì cả hay chỉ thấy một bầu trời âm đạm, mặt đất nắng sớm hôm nay rất tốt.

Chàng đã không may bị dính vạt áo vào sợi dây trần của một bộ máy. Trái khế lăn đi, bộ máy khổng lồ, không ai ngưng máy lại được hết và chàng bị lôi cuốn vào bộ máy cho đến một khi kia, cái khi đó là vài hôm nữa đây, chàng bị một trái khế trong đó nghiền nát, rồi bộ máy cứ thản nhiên quay, như không có chuyện gì xảy ra cả, bởi chàng là một hạt cát thật nhỏ, không làm cho máy trục trặc được.

Chỉ có đời sống riêng của chàng là bị trục trặc mà thôi. Nhưng ba bốn năm lao lý thật không đáng kể. Cả một đời sống tình cảm tan nát, đó mới là

thảm kịch.

Lan sẽ khóc hay chẳng? Chắc chắn Lan sẽ khóc nhiều lắm, nhưng không phải khóc vì người yêu của nàng vào tù mà vì mối tình của nàng ngã lặn ra mà chết, nàng đau khổ vì đã đặt tình yêu làm chỗ, đã làm mà yêu một kẻ khốn nạn, hăn hưởng nàng mà chỉ dành trọn tấm lòng hăn cho người khác. Hăn yêu Liên ghê lắm, chớ không phải chỉ cảm tình mà thôi đâu; gây án mạng vì một người, không là chuyện mà một thanh niên khôn ngoan và trầm tĩnh như hăn làm liều vì một điểm tự ái quàng xiên.

Rồi thất chí, Lan sẽ ra sao? Ngày chàng ra khỏi khám, chàng sẽ đi tìm gặp lại một cô Lan còn rảnh rang hay không để chàng phân trần hầu xóa ngộ nhận?

Dẫu sao, chàng cũng sẽ bị Lan khinh rẻ suốt mấy năm trường mà chàng đền tội trong Chí Hòa.

Định đã không sợ phải ngồi tù lâu năm nữa, mười năm cũng chẳng sao, mà còn mong cho cứ mười năm, hoặc nhiều hơn nữa. Thời gian sẽ xóa phai tất cả, chàng sẽ quên Lan, Lan sẽ quên chàng, vết thương lòng của cả hai lành hẳn rồi, sau đó, Lan đã làm lại cuộc đời và có lẽ làm lại cuộc đời một cách trẻ muện, nhưng an lòng được mà làm, không còn bận bịu vì một cuộc tình nuốt chửng vào mà nhà cũng chẳng ra.

Định cứ bản khoăn tự hỏi xem "Tình Yêu" phải là chuyện đáng kể ở dương thế này chẳng, và có nên coi sự tan nát một mối tình là một tấm thảm kịch hay không.

Lý trí nhủ thầm chàng rằng không. Trải qua bao nhiêu ngàn năm của lịch sử, đã có không biết bao nhiêu cặp trai tài gái sắc ở khắp mọi quốc gia đã đau khổ vì tình, niềm đau khổ mà họ thấy là to lớn lắm, là tất cả vận mạng của loài người đều liên hệ đến niềm đau của họ, mà cho đến người đương

thời của họ cũng tan nát cõi lòng trước niềm đau của họ nữa. Nhưng sau đó vài năm, chính họ cũng quên được bằng như mà họ chết đi, người chung quanh họ cũng chỉ còn giữ được lơ mờ một câu chuyện mà họ thấy là đã xa xôi lắm rồi và như loại cứ tiến tới như thường đạp nát tất cả dưới bước chơn của họ. Số phận của những cô Juliette, công chúa Huyền Trân, nàng Mai Phi, nàng Vương Tường, nàng Hạnh Nguyên, cô Kiều tất cả đều đáng thương thật đó, nhưng tuyệt nhiên không ngăn được những người khác yêu rất đậm đà, không ngăn được họ hạnh phúc, và không ngăn bước tiến của loài người chút nào.

Loài người vừa ngậm ngùi trước sự không may của cô Juliette vừa nhảy đầm để mà quên và năm phút sau là họ quên được với người vũ nữ kiều diễm trong tay.

Chỉ có đương sự là đau thật sự và thấy niềm đau của mình là to tát, muốn kêu lên cho thiên hạ ngưng sống để cùng khóc với mình. Nhưng thiên hạ cứ thờ ơ đi qua. Như thế "Tình Yêu" không là chuyện đáng kể chút nào.

Lý trí của Định cứ suy luận như vậy, nhưng lòng chàng không thể nào công nhận quan điểm ấy. Tự nhiên chàng thấy nó nhỏ, như ngày trước, trước khi chàng yêu, hay to như bây giờ mà chàng đã yêu, đã tin nơi "Tình Yêu", tự nhiên như vậy, không luận điệu vững chắc nào thuyết phục lòng chàng được cả.

Định ăn cơm trưa rồi đi bơ vơ cho đến năm giờ chiều mới về nhà để tắm rửa. Xe, chàng để trước nhà và đã cuốc bộ từ công viên này đến công viên khác, nơi nào chàng cũng ngồi độ nửa tiếng đồng hồ, chỉ trú chơn rất lâu trong vườn Tao Đàn để nhìn bóng ngã của cây to dưới nắng mà nghĩ đến cái đen tối của cuộc đời chàng.

Chàng không có đi công tác nữa từ ngày gặp Thiếu tá Bân lần cuối cùng, mà cũng chẳng có đi tìm Lan.

Chàng đi bậy trên hè phố, hoặc nằm nhà để nhai mỗi sầu của chàng một mình.

Trong thành phố có một người thứ nhì cũng nhai một mình mỗi sầu của nàng. Nhưng nàng được nhớ nhung, được hy vọng mong manh, dễ chịu hơn chàng biết bao. Chàng thì chàng thấy cái gì quanh chàng cũng đã sụp đổ hết cả rồi. Quanh chàng là một khoảng không minh mông và khô cằn.

Chàng đã quan niệm đúng về sự đau buồn. "Được" đau khổ vì tình, thú vị không biết bao nhiêu. Sự trống không này mới đáng ghê rợn.

Khi Định mở cửa ra thì chàng thấy sau cánh cửa một tờ giấy tập học trò xếp làm thơ, có lẽ người viết thơ đã nhét thơ qua lá sách cửa cho nó rơi xuống gạch bên trong.

Chàng đoán biết đó là thơ của ai rồi, uể oải mở giấy ra và thấy mấy dòng chữ viết vội vàng sau đây:

Mấy bữa rày sao anh biệt dạng vậy? Bộ gặp con nào rồi đó hả? Chiều nay em sẽ đến để đi ăn cơm với anh, anh trốn luôn thì biết em.

Lan

Định thở dài nhét thơ vào túi quần chỉ khép cửa lại mà không khóa, rồi vào trong sửa soạn để đi tắm.

Sao mà chàng nghe mệt nhọc trong người ghê đi, như là muốn đau ốm gì ấy. Nghị lực hình như cũng rất cần để nâng đỡ sức lực hay sao, mà kể từ phút mà chàng nghe cuộc đời không còn nghĩa nữa, chàng hết muốn cục cựa, hết muốn... ơ... hết cả muốn tắm nữa.

Tắm là một lạc thú lớn của cả những người có lý tưởng thanh cao nữa chớ không riêng gì của những kẻ chỉ biết hưởng thụ những khoái lạc hạ cấp mà thôi. Nhứt là người dân của một xứ nóng, đang giữa mùa nực, trong một thành phố thiếu không khí lại đã dang nắng đi bơ vơ để hứng bụi đường trong rất nhiều giờ, người ấy hẳn phải là kẻ thèm tắm nhứt thế gian.

Vậy mà Định chỉ đi tắm một cách miễn cưỡng mà thôi. Chàng định tối nay sau khi Liên đi sẽ đón Lan và không muốn Lan khó chịu về sự hôi hám của chàng nên bắt buộc phải tắm vậy thôi.

Lúc đầu cổ chàng còn đầy bọt xà bông thì thành linh, chàng nghe Lan nói ngay tại cửa buồng tắm, khiến chàng hết cả hồn vía:

- Tắm mau lên rồi đi ăn cơm!

Lan đã vào nhà lúc chàng xối nước nên chàng không nghe nàng mở cửa, cũng không nghe tiếng giày của nàng nữa.

Định lại vuốt mặt lia lia để tẩy bọt xà bông ở mũi và miệng rồi mới nói với ra:

- Lan ơi.

- Dạ!

- Em trở về lấy vài bộ y phục mát và một hoặc hai áo tùy thích em, rồi xin phép với chị Liên đi Vũng Tàu vài hôm.

- Sướng a, nhưng mấy hôm?

- Bữa nay là thứ sáu, em nói sáng thứ hai em về. Nhưng không có đi đâu hết ráo. Em chỉ ở đây với anh mà thôi.

- Cũng tốt, vậy em đi đây nhé.

- Ủ, em đi ngay đi.

o o o

Thấy Lan trở về sau nửa tiếng đồng hồ ra đi, nói rằng đi ăn cơm với bạn hữu. Liên ngạc nhiên hỏi:

- Sao em? Tụi nó sai hẹn sao?

- Không, nhưng tụi nó rủ đi Cấp. Chị cho em đi, chị nhé?

Lan chỉ xin phép lấy lệ như mọi khi thôi, rồi đi soạn áo quần. Nhưng không hiểu sao người chị đã buông lỏng em trong bao nhiêu năm nay lại nói:

- Đừng đi Lan à !

- Sao vậy chị?

- Đi xe đò hay xe của ai?

- Xe của con Minh, và chính nó lái. An ninh lắm.

Lan nói láo như vậy cho chị an lòng, không dè đã vô tình giúp cố cho Liên ngăn trở. Liên nói:

- Chính vì vậy mà chị khuyên em đừng đi. Các cô lái xe ẩu lắm. Em không nhớ vụ mấy tháng trước mà mấy cô tiểu thơ đã chạy luôn xuống sông đó hay sao.

- Chị đừng lo. Con Minh nó chỉ mới lấy cái giấy thi đây thôi, nhưng nó đã

lái từ năm nó 15 tuổi. Nó lại không còn khi, không đùa giỡn lúc lái xe bao giờ.

- Nhưng không, em đừng đi.

- Chị này kỳ!

Lan nói vậy, nhưng cứ cho áo quần vào chiếc va ly nhỏ, loại va ly mà các hãng hàng không dân sự biểu hành khách, và các hiệu ta nhại kiểu mẫu, làm bán ra đầy đường.

Liên nhìn em làm công việc ấy bằng đôi mắt thù ghét trông thấy là biết ngay. Từ bao lâu nay, nàng có hơi ghen ghen với em, nhưng rồi tự nhủ mình nên chĩnh đốn tình cảm lại cho nó phải đường, ai may nấy nhờ, ai rủi nấy chịu, nàng chưa được, không hề bị Lan tranh giành với nàng, thì sự ghen tuông của nàng vô lý lắm.

Nhưng khi này, sau khi Lan ra đi, ràng tưởng tượng đến cuộc vui của Định và Lan rồi đâm ra ganh tị. Nàng đang ngồi mà tức mình, thì Lan trở về báo một tin còn vui hơn nữa của nó, nhưng càng làm cho nàng tức thêm.

- Tao biểu đẹp đi có nghe không?

Liên đã đổi lối xưng hô, dùng cách ăn nói của những lúc Lan không ngoan, hồi sáu bảy năm trước đây, khiến Lan ngạc nhiên lắm vì từ lâu rồi, nàng đã không còn quen với những tiếng "Mày", "Tao", của chị nàng nữa.

Liếc nhìn chị, Lan hiểu ngay. Nhưng nàng không còn thương xót, không sợ hãi, cũng chẳng chê cười thăm gì Liên, vì nàng thấy tình cảm của Liên tuy trái, nhưng cũng rất tự nhiên.

Lan đã xong rồi, kéo cái khóa éclair lại, rồi cứ tự nhiên bước đi, Liên nổi

xung thiên nói:

- Mày không nghe lời tao thì đi luôn đi.

Lan dừng bước, day lại nhìn chị rồi hỏi, giọng không khiêu khích, cũng chẳng hàm hơi hướng van lơn nào:

- Chị đuổi em sao?

- Chớ mày cứng đầu như vậy, tao còn làm sao mà nhìn nhận mày được.

Lan lặng lẽ trở vào, vội vàng gom hết áo quần, giày guốc thồn vào ba chiếc va ly cùng loại, nhưng hình thù khác nhau và tên của các hãng hàng không vẽ ở ngoài cũng khác nhau từng chiếc.

Liên thét lên:

- Trời đất quỷ thần ơi, ngó xuống mà coi em tôi! Giờ mày đi luôn thật đó hả?

Lan không dám đáp lại. Nàng chỉ đợi dịp để mà số lông bay cao thôi, đợi từ lâu rồi, vì nàng thấy rằng không giữ chặt Định thì sợ hấn bỏ rơi, mà nói khéo nhắc nhở hấn hôn như, xem ra hấn không được phần khởi bao nhiêu.

Nếu nói qua nói lại với Liên, có thể nàng sẽ đuổi lý rồi không đi được nữa.

Xong cả rồi, nàng xách cả ba va ly lên và nói:

- Chị ở nhà mạnh giỏi, thỉnh thoảng em sẽ về thăm chị.

Nói rồi, nàng bước lẹ ra ngoài, trong khi Liên ôm mặt rồi ngã lăn trên đi vắng mà khóc.

Mười lăm phút sau, tắc xi ngừng lại trước nhà Định, thì chàng ngạc nhiên quá đỗi mà thấy Lan đùm đē như để đi du lịch nơi phương xa.

Chàng chạy ra ngoài để xách va ly cho bạn trong khi Lan trả tiền xe và giây lát sau Lan vào nhà rồi, chàng hỏi:

- Ở có mấy bữa, em mang chi mà nhiều dữ vậy?

- Mấy bữa sao được, em ở luôn tại đây ấy chứ !

Định rụng rời nhìn bạn trân trối, cổ họng nghẹn ngào. Lan cười nói:

- Anh sợ hả? Em vừa lấy thẻ kiểm tra hôm qua tức anh sẽ không mắc tội dụ dỗ gái vị thành niên đâu mà lo. Bằng như mà sợ em kỳ đà, thì đừng sợ mất công. Em quyết đến ở với anh để kỳ đà đó. Anh không làm sao mà đuổi em ra khỏi nhà này được trừ phi giết em.

Định vẫn chưa ra khỏi cơn sáng hoàng của chàng, nhưng Lan mặc kệ, cứ xách va ly vào trong, hốt áo quần ra thả lên giường của Định để soạn lại hầu bỏ vào tủ.

Vừa làm, nàng vừa hỏi lớn:

- Bãi chương trình ăn cơm ngoại ô lại đi, vì em bận soạn quần áo để cất. Lát nữa ta sẽ ăn cơm trong thành phố vậy.

Như một cái xác không hồn, à không, một cái xác mất hết hai phần ba của ba hồn bảy vía, Định thất thểu bước vào trong, đứng lặng nhìn Lan xếp áo.

Lan ngược lên cười hỏi:

- Còn sợ hả? À hình như là anh buồn? Anh có buồn hay không. Nếu anh buồn em đi ngay.

Định bước tới vừa ngồi xuống giường vừa hạ hai tay lên vai bạn lắc đầu nói thật khê:

- Em ở lại.

- Nhưng anh sợ hay buồn.

- Không sợ, cũng không buồn.

- Chớ cái gì? Mặt anh không phải là mặt của người vui.

- Không, em không thể nào hiểu đâu !

- Anh này thật lạ. Không có cái gì mà em không thể hiểu, vậy mà cứ thỉnh thoảng anh lại đưa ra một luận điệu như vậy để che giấu cái gì, chẳng hạn như anh muốn ta chùn lén đối với chị Liên, bị em hạch sách anh cũng nói rằng em không thể hiểu đâu.

Định hôn lên đầu bạn một cái thật nhẹ, Lan buông công việc kêu lên mấy tiếng ư... ử... thật nhõng nhẽo và thật sung sướng rồi ngã vào người của Định. Định đỡ lấy đầu bạn và Lan nằm ngửa trên tay chàng.

- Anh!

- Gì đó cưng?

- Vậy chớ anh bảo em đến đây làm gì?

- Vậy muốn gần gũi em vài ngày thật trọn vẹn. Anh có định đi Dalat hay

Long Hải thật đó, nhưng dạo này bận lắm, anh tính đợi ngày nào đó, nhưng... ơ... không thể đợi được nữa.

- Sao lại không đợi được nữa?

Định cố cười cho thật tươi rồi đáp:

- Vì anh nhớ em lắm!

- Mốc xì, anh nói láo vì anh nói vô lý. Anh muốn gặp em bất kỳ lúc nào trong ngày lại không được mà bảo rằng nhớ ghê lắm.

- Gặp vài tiếng đồng hồ là chuyện khác, còn ở chung là chuyện khác. Gặp nhau xong em đi rồi, anh vẫn nhớ như thường.

- Như vậy sao không cho em ở chung luôn như em đã đòi hỏi.

- Em không nhớ là anh đã đồng ý về hôn nơư à?

- Nhớ! Rồi sao?

- Nếu có hôn nơư thì tốt hơn nên đợi hôn nơư rồi hãy sống chung.

- Nhưng em không thèm đợi, mà cũng chẳng cần hôn nơư. Em nằm vạ luôn đây, kể từ chiều nay, anh sẽ hết cù cửa cú cửa nữa.

Định không cãi, không ngăn. Chàng nghĩ rằng để thùng thảng rồi thuyết phục Lan, tốt hơn là làm cho nàng nghi nan bằng một lời từ chối quyết liệt ngay bây giờ.

Nỗi khổ tâm của chàng càng ngày càng cứ to lên, vì một mặt chàng không thể kéo dài bất tận thời gian học tập của chàng, mặt khác, Lan sẽ đau hơn

biết bao mà bị kẹt tại nhà này!

Ở với chị nàg, nàg có thể khóc thẳm rồi cố mà quên, không ai hay biết gì cả chớ nàg mà năm đây, tức đã ly khai gia đình thì khó còn đường về lẳm. Mới ra đi có ba bốn hôm, đã phải bơ vơ trên đường đời, vào lúc mới lấy thẻ kiểm tra, có tội nghiệp cho phận gái lẳm hay không chớ?

Hơn thế, những người có phận sự điều tra, họ có thể mò tới đây, bắt gặp Lan ở đây, báo chí làm tùm lum lên thì còn tội nghiệp cho nàg hơn nữa.

Bông Định hết cả hồn vía vì một ý nghĩ vừa thoáng qua: Nếu cuộc điều tra làm lan rộng ra vì lẽ gì không rõ và nhà chức trách khám phá ra rằng chàng có một cô nhơn tình 17 tuổi thì cái vụ ghen của chàng, ghen vì một người đàn bà 30 tuổi, không còn đứng vững nữa.

Nếu trường hợp không may ấy mà xảy ra tự nhiên chàng phải quơ lối khai thứ nhất, phủ nhận lời khai trước, pháp luật sẽ tin chàng vì sẽ có đủ bằng cứ, bởi Thiếu tá Bân cũng sẽ biết xoay sở và sẽ yêu cầu vị bác sĩ đêm ấy ra làm sao chứng. Nhưng chàng khó lòng mà mau ra khỏi khám vì điểm có mưu định trước.

Khi này Lan mang va ly đến là một sự bất thường và nếu họ làm việc có khoa học họ đã báo cáo chi tiết ấy lên thượng cấp ngay rồi.

Nếu như vậy, họ có thể ra lệnh cho chàng đuổi Lan đi kịp lúc, không thôi sẽ rắc rối vô cùng, nếu sau đó cuộc điều tra lan rộng tới nhà chàng.

Lan sẽ liều mạng thì càng khổ hơn, họ sẽ khiêng nàg đi, và giấu mất nàg để xóa nhơn chứng. Không, không thể để cho Lan liên lụy vào vụ này.

Lan nhìn bạn không nháy mắt rồi nhận xét:

- Anh này hôm nay lạ thật! Cứ bần hăn bó hớ hoài!

Định cố mím cười và để bạn không thấy được nụ cười héo hon của chàng, chàng nâng Lan lên và hôn Lan liên tiếp nhiều cái.

- Anh!

- Gì đó em?

- Nói yêu em đi?

- Ừ, anh yêu em chớ sao.

- Yêu tới bao lâu?

- Ngàn năm.

- Thôi đi. Mười năm là đủ lắm rồi.

- Sao em đòi hỏi ít như vậy?

- Vì em rất biết lòng người, nhất là lòng người đàn ông. Bấy nhiêu đó là tối đa, đòi như vậy, em đã quá tham lam lắm rồi đó.

- Em lắm.

- Anh Định nè!

- Hử ?

- Chừng em ba mươi chắc em kém hơn chị Liên bây giờ nhiều lắm!

- Làm sao mà biết trước được chuyện mười năm sau?

- Em biết. Ngay bây giờ, em đã kém chị Liên rồi, chị ấy năm ba, em mười bảy em chỉ hơn chị ấy 14 năm sanh sau để muộn, em tươi trẻ hơn chị ấy, nhưng không đẹp bằng chị ấy...

- Em đẹp lắm chứ!

- Có thể, nhưng "đẹp lắm" không có nghĩa là đẹp bằng chị Liên đâu. Có vài người hiếm hoi giữ được sắc đẹp rất lâu, nhưng đa số đều đúng nhịp theo tuổi tác. Chỉ có vài trường hợp đặc biệt bất thường mà chị Liên là một trường hợp như vậy. À, anh mấy mươi?

- Hăm bốn.

- Anh trẻ hơn chị Liên đến chín tuổi. Nhưng nếu hai người đi chung với nhau người ta vẫn thấy là xứng đôi vừa lứa.

- Té ra em đo tuổi thọ của tình yêu anh bằng nhịp già của em?

- Chớ sao! Trên thực tế thì như vậy, mặc dầu ai có nói theo sách vở gì cũng chỉ có thể là như vậy thôi. Tại sao giữa chị Liên và em anh lại chọn em? Không phải là vì chị Liên già hay sao?

Định chỉ mỉm nụ cười hai ba nghĩa mà thôi, vì chàng nghe rằng Lan cũng có lý.

- Thế nào Lan trở về vấn đề khi này mười năm được hay không nè? Chừng đó em hăm bảy, đã bắt đầu già rồi.

- Để rồi em sẽ thấy anh chán em hay em chán anh.

- Ừ, để em rán em chống con mắt coi. Nhìn em đi anh, nhìn thẳng vào mắt em để trao gởi và ghi nhớ lời hẹn ước này, hầu khi có một kẻ phụ một kẻ, thì ta lại nhìn nhau để xem ai trốn cái nhìn của ai cho biết.

Định làm y theo ý muốn của Lan, nhưng không phải vì mục đích của nàng. Chàng muốn hình ảnh của gương mặt của Lan in thật đậm vào tâm trí chàng, hình ảnh này sẽ là chỗ dựa tinh thần của chàng trong những năm tù tội dài đằng đẳng của chàng.

Với lại chàng nhìn để thương xót một đứa em gái đang bị sự không may chờ đón ngoài cửa, mà nó không hay biết gì hết, cứ ngây thơ yêu đương và yêu đời.

Đôi mắt tinh ranh này rồi vài bữa nữa đây sẽ khóc cho đến sưng lên, đôi môi thắm tự nhiên này vài hôm nữa sẽ bị chính hai hàm răng đều như hai hàm răng giả này cắn đến bầm tím vì hận kẻ mà nàng đặt hết tình yêu vào hẳn, thế mà hẳn lại làm xằng vì một người phụ nữ khác hơn là nàng.

Nhưng không can gì, ngồi tù hai mươi năm cũng chẳng sao, chỉ tội cho Lan. Nàng có chữa hoang với chàng, sẽ không xấu hổ cho nàng như đã chữa hoang với ông Mạnh.

Nghĩ tới đây, chàng tức sôi gan cho con người tiền bạc đây ăm ắp các tú trong nhà ấy, và bỗng thấy rằng quả thật hẳn phải đến tội. Thiếu tá Bân là một tay giỏi tâm lý lắm đây. Ông ta không chọn ai khác mà lại chọn chàng vì chỉ có chàng là thấy một "chánh nghĩa" nào trong hành động của mình mà thôi.

Lan nằm ngửa nhìn lên, theo dõi người bạn đang nghĩ ngợi của nàng rồi hỏi:

- Chắc anh có hẹn với ai?

Định giựt mình, cúi xuống cười nói:

- Nếu có hẹn với ai, anh đại gì bảo em mang y phục mát tới đây ở hai ba ngày.

- Chớ sao cứ buồn hoài vậy?

- Không, anh sung sướng lắm, nhưng anh cũng lo lắm.

- Lo gì?

Định nâng bạn lên, hôn vào má bạn một cái và hỏi lại:

- Chắc em đã gây lộn với chị Liên để ra đi?

- Không, em chỉ làm bộ giận thôi.

- Em sẽ về được chớ? Nếu cần về?

- Được, nhưng em không về.

- Hừ, đừng có nói diên.

- Đâu có diên. Em có thái độ đúng theo tình cảm thông thường của con người ấy chớ. Em không về, vì tự ái.

- Liên có thách đố gì em hay không?

- Hơi hơi có. Với lại em phải lập thân chớ? Ăn bám của chị hoài hay sao? Em cũng chẳng đợi chồng để phải dựa vào chị ấy gả chồng cho. Còn lâu lắm. Nhưng sao anh lại hỏi như vậy? "Nếu cần về?" Không bao giờ có việc

"Nếu cần về". Anh phải giết em, anh mới thoát được em, chớ đừng có mong đuổi em đi.

Lan nói rồi nắm mũi của Định mà giựt một cái như trẻ con cờ bạc mà ăn thua bằng sự vuốt mũi nhau.

- Em hiểu tầm ruồng. Đâu có phải đợi anh đuổi, em mới cần về.

- Ngoài việc anh đuổi em, em không thấy có trường hợp nào khác. Em hồng thèm hờn mát anh đâu mà mong. Ai dại gì hờn mát để anh dễ đuổi khéo bằng cách chọc giận em.

- Thôi, em xếp cho xong áo quần đi, rồi đi ăn cơm.

- Hông. Anh phải xếp hè!

- Cũng được.

- Rồi phải cất nữa.

- Ừ.

- Nhưng không được xếp bây giờ.

- Sao vậy?

- Tại em thích nằm trên tay anh vậy, lâu thật lâu.

Trong giây phút, Định có ý nghĩ đi trốn, không phải trốn Lan mà cùng trốn với Lan. Nhưng biết trốn nơi nào bây giờ? Trốn nợ, trốn một kẻ thù mà pháp luật truy nã, tức kẻ ấy ít dám xuất đầu lộ diện, mà còn đã khó lắm thay, huống hồ gì là trốn cả một tổ chức đồ sộ, đầy đủ phương tiện, có tay

và có tai, có mắt cùng khắp mọi nơi. Mà chàng lại là kẻ nguy hiểm số một, bởi chàng đang ôm giữ một bí mật lớn, cần trừ đi ngay, nếu chàng không hợp tác.

Có lẽ hiện giờ, ngoài đường, đang có người bí mật và kín đáo canh chừng nhà chàng cũng nên trong một chiếc xe cam nhông chở thơm chẳng hạn, nhưng chỉ có một bức tường thơm phía sau mà thôi, còn trong mui là đài quan sát của một nhơn viên.

Quanh đó hai ba người hì hục giả đồ thay bánh, sửa máy gì ấy mà hễ chàng ra đi với hành lý thì họ bùm liền, bằng như chàng đi thường, sẽ có xe nhỏ theo dấu.

Định nhìn cái cổ no tròn của Lan và trong giây phút có một ý nghĩ điên cuồng: Chàng sẽ siết cổ Lan kỳ cho đến lúc Lan tắt thở, rồi chàng đi nạp mình.

Chàng sẽ không được hưởng trường hợp giảm khinh nào cả, nhưng chắc chắn là cũng không phải chịu tử hình đâu, vì chàng không có lý do (đối với pháp luật và dân chúng) để giết Lan, thì người ta sẽ giao chàng cho nhà thương điên, mặc dầu chàng không cần giả điên.

Vâng, đúng là chàng không có lý do để giết Lan, nếu chàng không khai tùm lum vụ ông Mạnh (mà chắc chắn là chàng không khai bởi nếu khai, có thể chàng sẽ chết ngay lúc điều tra sơ khởi). Chàng sẽ bị là chàng ghen, nhưng ghen với ai, chàng nói không được. Người ta tìm mãi cũng không ra chuyện gì và người ta sẽ kết luận rằng chàng mất thăng bằng nơi tâm trí nên giao chàng cho nhà chuyên môn khám nghiệm.

Lan chết, nhưng sẽ khỏi chịu đau khổ ngày nào hết. Nàng chỉ phải đau đớn trong già nửa phút đồng hồ rồi thôi, bằng hơn là khóc bảy ngày, đau ba năm, và mất cả tin tưởng nơi cuộc đời, nơi tình yêu đến suốt đời.

Phần chàng, nhà chuyên môn sẽ do dự không biết mấy năm. Họ biết chàng không điên, nhưng vì lương tâm, họ không dám kết luận vội. Họ cũng thấy chàng không có lý do giết người. Trai giết gái, chỉ có thể là vì ghen mà thôi, bởi Lan không có tiền, không có nữ trang để nói là bị cướp. Nhưng nếu ghen, sao không khai là ghen với ai. Kẻ bị khai có xấu hổ thì xấu chứ chàng đâu có xấu mà phải giấu giùm y, để rồi phải chịu tội một mình.

Nhà chuyên môn sẽ hoài nghi cái biết của họ, và sẽ quan sát dây dưa rồi thì sẽ hay. Từ đây đến đó, sẽ không biết bao nhiêu nước chảy qua cầu, thế sự thăng trầm, hưng vong triều đại là chuyện thường xảy ra và chàng sẽ khai sự thật sau đó, để lãnh độ 10 năm tù.

Ừ, chàng giết một người để khỏi giết một người sự thật là như thế, sự kiện giết người vẫn còn, nhưng khi dám khai sự thật, chàng sẽ được thông cảm phần nào: Chàng quá yêu Lan nên muốn tránh cho Lan sự đau khổ.

Định nhìn sừng cổ của Lan. Cổ của Lan rất no, rất tròn rất trắng. Cổ Lan gợi tình và càng nhìn chàng càng muốn hôn vào đó.

Định nghe trong sách họ nói những kẻ mất thăng bằng tâm trí hãy nhìn một cái cổ như vậy rất muốn chặt, rất muốn siết cái cổ ấy.

Thật là kỳ, phản ứng của người điên! Tại sao lại thích phá hoại cái đẹp? Chàng, chàng chỉ muốn thưởng thức nâng niu, tôn thờ cái đẹp mà thôi. Không, chàng không thể giết Lan, mặc dầu hủy diệt sự sống của nàng, có lợi cho nàng hơn.

Định lại nâng bạn lên, hôn nàng một cái và nói:

- Thôi ta đi ăn cơm nhé! Đã bảy giờ rồi.

- Đỡ em dậy!

Lan đưa hai tay lên để bá lấy cổ Định, níu để cất mình ngồi dậy.

Định tắt đèn lần lần theo bước lùi của họ, đèn nhà sau, đèn buồng ngủ, đèn phòng khách. Khi chàng khóa xong cửa lại từ bên ngoài, xây lưng vào trong thì quả thấy một chiếc xe cam nhông loại mui bằng lá đậu trước nhà chàng phía bên kia đường và hai người thợ máy đang gỡ ca bô lên rọi đèn bấm vào để sửa chữa một chỗ hỏng tưởng tượng nào đó.

Chàng buồn cười ghê lắm, mà nghĩ rằng đàn ông xa có hai chiếc xe nhỏ, đậu ở hai đầu đường, chắc là xe trặc xông, loại xe dùng để chạy trốn hoặc đuổi bắt rất hiệu lực, hiệu lực hơn cả xe Hoa Kỳ thứ thật mạnh mẽ. Hai chiếc xe nhỏ ấy liên lạc với quan sát viên trên chiếc cam nhông này bằng V.T.Đ. và một sẽ theo dấu chàng tùy theo hướng đi của chàng.

Cả hai đều trở đầu lại đây, và chàng rờ máy thì họ cũng rờ máy, chàng ra đi về hướng Nam thì chiếc xe bên trái sẽ đuổi theo, về hướng Bắc thì chiếc xe bên mặt làm phận sự.

Khi Lan lên xe rồi, Định bảo thêm:

- Để mình cho tụi nó tốn xăng chơi.

Nói xong, chàng rờ máy sang số rồi đạp ga, quanh chữ U, nhắm hướng Bắc mà trực chỉ.

Tới trước một ngọn đèn đỏ, chàng phóng luôn, cảnh sát công lộ thối tu hít rên trời, chàng cứ bất kể.

Định cười ngất, khiến Lan không hiểu gì cả. Chàng chắc chắn rằng chiếc trặc xông rượt theo chàng sanh nghi lắm, vì nếu không toan trốn, chàng

chẳng vượt đèn đỏ làm gì. Xe ấy cũng sẽ bất kể đèn đỏ, vọt theo chàng, và tu hít sẽ thổi rền trời chập thứ nhì nữa.

Tới đầu đường Phan Thanh Giản, Định phóng xe qua cầu rồi đạp ga.

Chàng chạy bao nhiêu cây số giờ cũng không thoát được chiếc trắc xông, nhưng cứ chạy cho họ rượt theo chơi cho vui. Tới ngã tư Thị Nghè, chàng phải ngừng lại, rồi bớt tốc độ luôn cho tới khỏi cầu Văn Thánh là cầu lưng lừa nguy hiểm rồi mới đạp thêm ga lần lần.

Trời có trăng, hai bên xa lộ, mặc dầu giữa mùa nắng ếch lại bắt cặp rất đông, day bên tay trái hay tay mặt gì, dòm vào trong xa cũng thấy lỗ nhố xe hơi, xe xì cút tơ và các loại xe hai bánh khác với lại vô số kể là bóng người.

Chiếc Peugeot chạy vùn vụt, và đôi bạn say tốc độ nên không nói gì với nhau cả.

Định say lúy túy nên chàng có cái ý muốn hơi ngông này là cứ chạy hoài chạy hủ với tốc độ tối đa, kỳ cho tới khi nào hết xăng thì thôi. Có lẽ chừng đó chàng đã tới Định Quán rồi cũng nên.

Chiếc trắc xông sẽ đậu lại trước mũi xe chàng vì họ định rằng chàng toan lủi vào rừng. Nhưng chàng sẽ cười lên rồi xin quá giang xe họ để trở về Saigon. Chắc họ sẽ rửa chàng ghê lắm.

Hoặc nếu dọc đường, gặp tai nạn, càn hay. Với tốc độ này thì không làm sao mà thoát chết được, nếu xe đụng hay lật.

Nhưng tới ngã ba Tam Hiệp, chàng tỉnh lại nên quay xe để trở về Saigon, và chàng thấy chiếc trắc xông chạy tới từ đằng xa. Họ cố giữ một khoảng cách giữa chàng và họ, thấy bớt tốc độ để quày xe về, họ cũng chạy chậm lại để quay sau chàng.

Trên chuyến về, Định giữ phía bên trong để được chạy chậm thật chậm.

Nhìn trong kiếng chiếu hậu, chàng thấy chiếc trắc xông đèn cốt lẹo đẹo đeo theo chàng như là nghe văng vẳng họ đang rửa chàng trên ấy.

- Em đói lắm không? Định hỏi.

- Cũng vừa đói tới. Đêm nay ăn ngon lắm.

- Ừ, nhưng em nên nhìn cảnh sáng trăng, cũng như ta nhìn nhau khi này, để mà nhớ rằng anh nói với em rằng anh yêu em trọn đời, dầu sao đi nữa.

- Dầu sao là thế nào?

- Nói theo văn sáo đời xưa thì là dầu cho vật đổi sao dời, anh cũng cứ yêu em.

- Yêu thì nên chạy mau một chút để cho em ăn.

Lan chỉ vui và chỉ biết vui, vì nàng đâu có thấy đám mây đen kéo đến chơn trời và sắp kéo lên đây. Trong khi đó thì Định cứ muốn để lại một kỷ niệm nơi tâm trí của bạn chàng, mà không thể nói ra lý do cần thiết của kỷ niệm ấy, nên Lan không hoan nghinh đề nghị của chàng bao nhiêu.

Cảnh sáng trăng chỉ thơ mộng trong thời người ta làm quen nhau, trong thời chinh phục, trong đêm tỏ tình, và trong thời trăng mật mà thôi. Họ đã yêu nhau trên hai tháng rồi, đã ngắm hai con trăng tròn, trăng khuyết rồi thì trăng đã hóa xoàng. Còn cái hận biệt ly, Lan đâu có đoán biết được.

Con trăng vĩnh biệt cũng đáng kể lắm, chỉ phiền là sự vĩnh biệt sắp tới, một

trong hai người không nên biết, nên một trong hai người không chịu chú ý đến nó.

o o o

Lan rất ngạc nhiên mà thấy Định ra đi bằng xe của người khác đang đợi chàng trước cửa.

Định giải thích:

- Hai đứa lo chung một công việc, anh cạp xe nó cho đỡ tốn xăng.

Chàng không nói láo chút nào, chỉ khác là cái "công việc" của chàng, Lan nghĩ là công việc làm ăn, chứ đâu có biết rằng chàng đi tập luyện.

Lan căn dặn:

- Trưa ăn cơm ở nhà nhe. Em lười đi ăn ở ngoài vào giấc trưa lắm. Em không thể nấu nướng gì được, bởi chưa sắm gì hết, nhưng em sẽ mua thịt quay bánh hỏi.

- Ủ. Nếu Liên đến thì sao? Hẳn Liên đoán được rằng em đi theo anh.

- Chỉ khi nào có anh ở nhà mới đáng lo, vì anh sẽ muốn chiều ý "người đẹp" của anh.

- Lan tinh nghịch đáp.

- Chị ấy sẽ không buồn thuyết phục em làm gì, ít lắm cũng trong mấy ngày đầu mà chị ấy tin rằng em đang mê anh.

- À, nếu Liên đoán biết thì chắc Liên đoán rằng ta mới yêu nhau, hay chính em tới đây để bắt xác anh.

- Rất có thể là như vậy.

- Thôi, anh đi ghen cưng!

Chàng ôm đầu bạn hôn lên tóc bạn một cái rồi ra khỏi buồng.

Lan cũng sửa soạn để ra đi ăn sáng, vì Định phải điếm tâm riêng với người bạn có xe, nên họ không có đi ăn lót lòng với nhau.

Hôm nay, Lan bắt đầu mua sắm đây, cho một đời sống vợ chồng vĩnh cửu, và trưa nay Định về, thấy sự thực hiện giai đoạn đầu của chương trình, chàng ghen cứng nơi cổ họng vì cảm động, vì thương xót.

Nhưng nàng cũng chưa mua gì nhiều được, bởi nàng không có tiền, mà không nỡ mở miệng hỏi tiền của bạn. Thế nên nàng chỉ mang về nhà có tấm nấp để trải chiếc bàn ăn nhỏ và một mớ khăn bàn mà thôi.

Vả lại, cũng không vội, vì chuyện trăm năm thì trễ một vài hôm cũng chẳng sao. Thứ bảy, chúa nhật là hai ngày nghỉ ngơi thân thể và trí óc chớ.

Ừ, hôm nay thứ bảy và chiều nay sẽ có một người buồn teo ruột trong đô thành. Chiều thứ bảy đầu tháng mà một thiếu phụ trẻ đẹp rảnh rang, không phải giữ gìn cho ai, lại không được ai mời đi ăn cơm, đi giải khát cả, huống hồ gì người cô đơn ấy lại vừa mất một đứa em, nó cũng an ủi nàng được phần nào, nếu nó có mặt.

Nó đã đi, mà đi với ai? Với kẻ mà nàng thương nhớ, đợi chờ, nhưng không bao giờ đến với nàng cả. Liên sẽ tưởng tượng rằng Lan với Định đang sóng đôi, đi trên bãi cát dưới ánh trăng và nàng nghe nao nao buồn.

Lan cũng nghe nao nao buồn mà tưởng tượng rằng Liên sẽ tưởng tượng như vậy. Nàng định bụng sẽ về thăm chị chiều thứ hai hay chiều thứ ba gì đây, qua với chị ấy mấy tiếng đồng hồ, cho tới lúc Liên đi làm.

Trưa hôm nay, Định về nhà hồi mười một giờ. Chàng nghe vui dạ ghê lắm mà thấy nhà chàng đã có sanh khí, bụi bặm không còn phủ mặt bàn một lớp dày nữa và gạch được lau bằng vải ướt, sạch những vết bẩn lâu năm, trông cứ như là mát hơn. Nhà bếp chưa có gì cả, nhưng Lan đã mua than đống tiếm chạp phôi chứa đầy cái kho than nhỏ, dưới khuôn bếp.

Lan đang sắp lại áo quần trong tủ, chạy ra bá lấy cổ bạn mà đưa đi xem những dọn dẹp thay đổi nho nhỏ mà nàng thực hiện. Nàng thấy Định vui, nhưng không thấy rằng đồng thời Định cũng đau khổ không biết bao nhiêu.

Lan càng tha thiết sống nơi đây, càng muốn biến căn nhà u trệ này ra một cái tổ ấm, chàng càng đau xót trước cho niềm đau sắp tới của bạn chàng.

- Lan!

- Dạ.

- Chắc anh sẽ hạnh phúc lắm mà sống chung với em.

- Em cũng vậy.

- Nhưng anh e rằng chưa phải lúc và ta còn phải qua một thời gian ở riêng.

- Chắc người ấy chưa chịu đi?

- Không có người nào cả.

- Không có thì em ở đây, và em sẽ giành với người ấy nếu người ấy xuất hiện ra. Em giành vì em có quyền. Em có quyền vì anh cứ chối rằng không có ai cả, có quyền vì bị anh gạt gẫm.

Định lại phải bỏ cuộc. Mãi cho đến đêm chúa nhật chàng mới thấy rằng phải làm cái gì. Người huấn luyện viên của chàng cho chàng hay rằng đã báo cáo với thượng cấp rằng chàng đã sẵn sàng rồi và lệnh xuống chàng phải thi hành sứ mạng vào tối thứ hai.

Ông Mạnh đạo này đeo riết cô thu ngân viên nên không đêm nào là ông ta không vào vũ trường, thì thứ hai hay thứ ba gì cũng có mặt ông ta trong đó cả.

Đã bảo rằng đó là "lệnh" thì chàng không thể chần chờ được và đêm nay là đêm cuối cùng của đời bạn đây, thật là cuối cùng trong đời ân ái của họ, vì chàng không tin rằng Lan sẽ chờ đợi chàng suốt mấy năm trường, không phải vì Lan không có nghĩa mà vì ngộ nhận của nàng.

Hai đêm liên tiếp tối thứ bảy và đêm nay họ ăn cơm sang trọng lắm, nhưng ăn rồi về nhà chớ không đi chơi đâu cả.

Định rất ngạc nhiên mà thấy thượng cấp của chàng không bận tâm tới sự có mặt của Lan trong nhà chàng. Đáng lý gì họ phải làm áp lực cho chàng đuổi Lan đi, nhưng chắc họ không nỡ, không nỡ đối với chàng ấy chớ không phải đối với Lan. Chàng chỉ còn có mấy ngày vui trên đời, mà họ cũng là con người. Nhưng họ làm thế là họ sai lầm. Nếu họ làm áp lực, chàng đành phải mạnh miệng với Lan chớ như thế này, thật là khó ăn khó nói.

- Lan nè,

- Định chìa tay cho bạn gối đầu, gọi nàng như là nàng đang ở đằng xa.

Chiều mai Lan nên về thăm Liên.

- Ừ, em cũng định như vậy.

- Nhưng về với tất cả áo quần, để Liên tưởng em đi Cấp về, xí xóa tất cả, rồi tối mới về.

- Tại sao phải xí xóa?

- Cho Liên đừng giận em chớ sao.

- Rồi tối mới em lại ra đi, chị ấy lại ngăn trở.

- Không, anh sẽ rước em, sau khi Liên đi. Em sẽ để lại một bức thư giả từ, cho nó đẹp.

- Thôi đi, đừng có gạt em. Em tin chắc rằng chiều mai sẽ có một cô đến đây. Như vậy em càng quyết ở lại.

- Khổ lòng cho anh quá, em không hiểu gì cả.

- Không có cái gì mà em không hiểu.

Khi một người đàn bà nghi ngờ và ghen thì ông trời cũng không làm sao mà thuyết phục họ được. Định quên mất cái điểm Lan càng sanh nghi, khi chàng càng nài nỉ, thế nên chàng như đụng đầu vào một bức tường kiên cố đêm nay.

Thôi thì chàng chỉ còn biết yêu bạn nhiều cho thật nhiều và ngày sau nhớ lại những lời lẽ tối nghĩa và có vẻ băng quơ đêm nay có thể nàng sẽ hiểu.

Lần đầu tiên trong đời ăn no ngủ yên của một con người chỉ biết hưởng thụ,

Định trần trọc suốt đêm. Chàng nhìn Lan ngủ êm, ngủ say dưới ánh đèn chong lờ mờ, mà tội nghiệp cho nàng không biết bao nhiêu. Và chàng đã khóc.

Người con trai này mãi cho đến bây giờ mới chợt thấy rằng chung qui cũng chỉ tại chàng làm xằng mới ra có sự như vậy. Nếu chàng không ham xe hơi, không ham tiêu xài sung sướng, chàng đâu có phải nhúng tay vào vụ ông Mân và Thu Mai, và ông Bân đâu có làm sao mà làm sáng ta chàng được.

Ông ấy đã thẳng thắn mà nói rõ ra rằng chàng bị kẹt không thể từ chối được.

Chàng cứ tưởng là sắm xe chở Lan đi chơi là tạo hạnh phúc cho nàng, nhưng hậu quả là như thế này đây. Hạnh phúc không hề do xe hơi gây ra được, chàng đã học bài ở nhà trường như vậy, nhưng không tin, bây giờ mới thật là sáng con mắt ra.

Kẻ có lỗi này không hay biết rằng mình là nạn nơnon của đời sống đô thị, chung quanh mình đầy dẫy xa hoa, mình bị quyến rũ nhưng lại thiếu phương tiện. Lan cũng là một nạn nơnon loại ấy năm ngoái, và đang có không biết bao nhiêu ngàn nạn nơnon như vậy, họa hoằn là chỉ những người thật khiêm tốn, thật khôn ngoan, thật mạnh nghị lực mới lánh được những tay vói của con bạch tuộc xa hoa mà thôi.

Chính những công chức mà chàng có phận sự theo dõi cũng là nạn nơnon. Loại nạn nơnon này, không ai làm tội được trước khi họ phạm tội, thế nên nhà nước chỉ biết theo dõi kín đáo họ mà thôi, có lẽ để không giao phó cho họ những công việc mà họ có thể hối mại quyền thế, tham lạm công quỹ hoặc nhận hối lộ.

Nhưng không thể không có đô thị. Ai thiếu nghị lực, thiếu căn bản đạo đức thì rán mà chịu vậy.

Bảy giờ tối thứ hai. Định và Lan sửa soạn vừa xong để đi ăn cơm thì thấy chiếc tắc xông mà Lan đã thấy rồi, với lại người lái xe quen mặt, đậu lại trước cửa nhà chàng.

Định làm bộ nói:

- Nguy mất rồi Lan ơi, chắc dưới bến tàu có hàng hóa gì và cần thương lượng cấp bách nên thằng này nó mới tới gọi anh đây. Thôi thì em chịu phiền đi ăn cơm một mình, anh sẽ tạ lỗi với em về sau, em bắt anh lạy mấy trăm lạy anh cũng sẽ sẵn lòng lạy em hết.

Chàng vốn biết không có cái bữa ăn tối nay, nhưng không biết nói làm sao với Lan nên đi ăn cơm nơi nào, đợi người này đến để có cơ mà rút.

Nói xong, chàng ôm đầu Lan rồi hôn lên tóc nàng rất dài. Lan thất vọng và buồn hiu. Càng hơi ngạc nhiên và nghe hình như có một tiếng nấc nhẹ rớt lại nơi buồng khách, khi Định bước ra khỏi cửa.

Định chạy vòng trước đầu xe để leo lên từ cửa bên kia, và trước khi hụp xuống, chàng vẫy tay như một du khách làm hiệu giã biệt người tiễn đưa.

Cửa xe đóng lại kêu một cái hụp thì chiếc tắc xông vọt liền.

Họ còn ghé một nơi kia để Định bỏ sơ mi trắng đứng đắn mà chàng thường mặc, thay vào đó một chiếc áo sơ mi bông lập thể, đeo vào mũi một cặp kính đen, và gắn lên môi một bộ râu giả.

Chàng phải tới sớm hơn ông Mạnh, nhưng không được để cho Liên nhận ra chàng vì Liên có thể ái ngại rồi đuổi ông Mạnh đi ngay thì hỏng cả.

Quả nhiên mười phút sau đó, người nữ thu ngân viên của vũ trường Eldorado không nhận diện được chàng. Liên vốn không hay quan sát khách, chỉ thấy thoáng qua những người ngồi gần mà thôi, mà Định đã trá hình thì không sao có thể bị lộ chơn tướng đối với nàng.

Người "bạn" của Định cầm chàng uống nước cam. Chàng phải nhờ một thứ rượu vừa đủ sức để lên tinh thần mà không quá sức để làm chàng run tay, và chàng chọn Suze.

Bấy giờ mới có tám giờ hơn mà ông Mạnh, cứ theo người "bạn" này thì đến sớm nào cũng tới 9 giờ rưỡi mới có mặt. Họ phải tới sớm để đề phòng mọi bất trắc chẳng hạn, vì giấc khuya ông ta bận gì, nên đổi chương trình đi chơi sớm hơn chẳng?

Định bực mình. Chàng muốn được ra tay phút đi cho xong cái nợ đời, chớ phải chờ đợi, trong sự hồi hộp như thế này thì giống như bị treo lơ lửng giữa không trung bằng một sợi chỉ mong manh.

Chàng nóng nảy và sốt ruột trông thấy, khiến người "bạn" của chàng phải can:

- Nên bình tĩnh. Anh nhìn tôi, tôi nói chuyện anh nghe, chớ anh hết dòm người này tới người khác, run đui không ngớt, thiên hạ chú ý thì không hay chút nào.

- Ủ, anh kể một câu chuyện gì cho hay nghe chơi. Tôi chỉ muốn quên những giờ phút bất rứt này thôi.

Định rất lo ông Mạnh không đến. Nếu thế, tối mai chàng sẽ ra đi như thế này nữa và chắc Lan nó nghi nó không để yên cho chàng đi như đêm nay đâu mà nó chưa kịp phản ứng.

- Nè anh biết hay không, người bạn nói, các nước họ tuyển mộ điệp viên toàn ở các hộp đêm không mà thôi.

- Vậy à? Sao lạ vậy?

- Có gì đâu mà lạ. Chẳng hạn anh có phận sự tuyển mộ điệp viên cho nước Ba Tư, anh vào các nơi như vậy một thời gian là anh biết thằng nào không xu mà thích ăn chơi. Thế là anh móc nối, và dính chắc chắn.

- Ờ... ờ... tôi hiểu rồi. Thì ra công việc của tôi không phải chỉ nhằm mục đích loại trừ hạm.

- Không, anh có dính với cơ quan phản gián.

- Ạ... à... à... tôi thật là một thằng mù, làm việc mà không biết rằng mình làm gì.

- Điều đó cũng chẳng lạ...

- Không. Chỉ có bọn ít xu mà ăn chơi mới nguy hiểm cho quốc gia thôi. Máy ông triệu phú chỉ nguy hiểm cho vợ các ông.

- Thật ra thì cũng không nguy hiểm được. Các bà vợ của triệu phú, bà nào cũng kiểm soát tiền bạc của chồng thật chặt chẽ, các ông có nhảy dù, cũng không làm cho hụt bao nhiêu.

Tôi biết có một bà vợ ông triệu phú kia thuở hai vợ chồng còn nghèo, bà cho ông có mèo thả cửa. Nhưng chừng ông bà có gió rồi, thì bà phát tiền hớt tóc, tiền cà phê cho ông.

Ông không có quyền xê dịch bằng phương tiện nào khác hơn là xe nhà mà người tài xế là cháu ruột của bà.

- Ủ, cũng có trường hợp ấy.

- "Cũng" sao được! Thường thì như vậy. Nhưng nam phái ta luôn thắng anh à. Ông ấy vẫn có vợ bé được như thường, có con với bà nhỏ ấy, và mãi tới khi đứa con ấy được năm tuổi, bà lớn mới hay. Bọn đàn ông chúng ta tài số dách.

Cả hai cười xòa, và người bạn phụ họa:

- Ủ, đầu sao đàn ông cũng lãnh đạo mọi ngành thì các bà đâu có qua mặt ta được, chỉ trừ...

- ... bà cố của chúng ta.

Đôi bạn lại cười ngả nghiêng ngả ngửa.

Thình lình Định im lặng. Chàng thấy ông Mạnh đằng kia. Ông ta chỉ mới vào thôi và còn bận "rua" các bạn quen.

Người "bạn" của Định rất kinh nghiệm, cứ ngồi tự nhiên không buồn quay lại, mặc dầu hẳn đã biết ông Mạnh vào rồi.

Hắn hạ giọng mà rằng:

- Anh nhìn ông ta làm gì? Cứ nghiên ngẫm công việc của anh đi, kéo lát nữa xúc động, bối rối rồi hỏng bét.

Lần đầu tiên, Định liếc nhìn Liên. Nàng đẹp hơn bao giờ cả và buồn bã vô hạn, nàng chơi với cây bút chì nguyên tử bằng hai tay, đặt trên mặt quỳ.

Tim Định đập thình thình vì giờ nghiêm trọng đã sắp đến.

Chàng chợt thấy rằng kế hoạch của thượng cấp của chàng vẫn còn chỗ hở chớ chưa hết. Đáng lý gì này giờ chàng phải thăm Liên cho người ta thấy. Sau án mạng, khách họ sẽ rút êm đi hết, nhưng nhơn viên có thể bị gọi làm chứng.

Chàng không tỏ ra quen lớn với Liên thì ghen cái nỗi gì? Nếu người điều tra mà tế nhị, lục lạo ở cái điểm đó thì rắc rối lắm. Quả chàng có tán tỉnh Liên mấy tháng trước, nhưng ai mà còn nhớ. Cái điều rõ ràng là đêm nay, chàng không hề chào Liên một tiếng, nghĩa là không quen, nhưng lại ghen đến bản tình địch. Cái mới khó tin.

Trên sàn người ta đang nhảy một điệu TẶNG-GÔ, chỉ leo heo có mấy cặp, vì đêm nay là đêm đầu tuần.

Hồi hộp quá nếu không khí nhộn hơn, chắc chàng lên tinh thần hơn.

Định bước lại đứng sát ông Mạnh rồi lấn ông ta một cái thật mạnh, nhưng vì chàng bé người, nên ông ta không trôi. Chàng nói giọng anh chị đứng bên:

- Xê ra thằng già dê. À, cô Liên xin kính chào.

Cả hai ông, Mạnh và Liên đều ngạc nhiên, trố mắt há miệng mà nhìn người lạ mặt đối với ông Mạnh người khách mong đợi, nhưng lại đến không phải lúc đối với Liên.

Thấy ông Mạnh không phản ứng, chàng sừng sộ hỏi:

- Mày không dang ra hả thằng già địch?

Ông Mạnh bấy giờ mới nói được:

- Anh kia, anh đã biết vào giải trí ở đây mà lại còn tác phong côn đồ. Anh xin lỗi tôi hay không?

- Ai thèm xin lỗi thằng mọc sừng.

Tức thì chàng bị một tát tai như trời giáng. Chàng vừa ôm má, vừa chạy đi, và thấy người "bạn" của chàng đứng dậy rồi, day lại mà nhìn cái xì căn đan mà chàng gây ra.

Chàng hành động đúng y theo chương trình, chỉ có khác là người "bạn" chàng có phản ứng, hấn làm bộ kêu lên, can gián và rượt theo để cướp súng lại. Chắc hẳn đã nghiên cứu chương trình giả tạo này sẵn trước.

Ba kẻ này không nghe gì cả, vì vũ trường có máy lạnh và đóng cửa kiếng lại thì lựu đạn nổ trong ấy, bên ngoài cũng chẳng hay.

Định thọc súng vào túi quần, đi ra tự nhiên như một người khách về sớm.

Chàng đi ban đầu chậm, sau thì nhanh chơn lần lần, rồi quẹo tay trái. Bây giờ mà chàng chạy thì hay lắm. Đẳng kia lại có ngã tư, chàng quẹo lần thứ nhì nữa thì mất dạng. Thiên hạ có tình hồn báo động cho cảnh sát viên rượt theo cũng không tìm chàng được.

Định có ý muốn chạy trốn luôn, nhưng chạy được một đổi, chàng thấy là bậy. Không làm sao mà trốn thoát được cả, nên thượng cấp của chàng mới căn dặn chàng nạp mình.

Với lại sự nạp mình, là sự kiện không phải chịu tội nặng nề, sẽ làm cho phe ông Mạnh sợ hãi vì họ thấy rằng đối phương không ám sát (ám sát họ không sợ vì họ trốn được) mà hạ sát công khai dễ dàng quá, không phải hy sinh gì cho lắm. Thế nên rồi chàng bước chậm rãi trở lại, đi thẳng tới bót

cảnh sát gần đó nhất.

Trong vũ trường có hai phụ nữ ngất đi: cô thu ngân viên và một cô vũ nữ mới ra nghề, chưa hề thấy các tay yêng hùng đánh nhau lần nào mà lại chứng kiến ngay một cuộc đổ máu rùng rợn.

Các vũ nữ khác ôm nhau và kêu rú lên, còn khách đàn ông thì chết sững, không cử động, không nói năng.

Gần năm phút sau, người quản lý mới dám chạy xuống lầu để báo động cho cảnh sát viên gác cửa.

Khách chơi, những người nhát gan, rút êm đi hết, những người muốn quyết tiền nước cũng vậy, vì không ai bận tâm tới việc đòi tiền họ. Chỉ còn lại mấy người can đảm hiêm hoi và bạn hữu của ông Mạnh, họ bu quanh xác chết đang nằm trên nhiều vũng máu.

Khi người "bạn" của Định xuống tới đường để cùng đi đến bót cảnh sát để trình diện thì y nghe tiếng còi của xe cứu thương. Ông cảnh sát viên gác ở đây có lẽ đã gọi xe này bằng điện thoại của vũ trường. Nhưng đó chỉ là một công việc thủ tục lấy lệ, vì ông Mạnh chỉ còn được đưa vào nhà xác Chí Hòa để pháp y khám nghiệm tử thi mà thôi.

Trong khi đó thì người quản lý, một mặt chụp trước kết tiền của Liên và giao lại liền cho một nhơn viên đàn ông thay thế, một mặt lo cứu cấp cho người thu ngân viên bằng cách cạy miệng nàng đổ vào trong đó vài thìa cổ nhác thuần chất.

Ả vũ nữ được chị tài phán chăm lo, xe cứu thương khiêng cái xác đi trong một trận kêu rú lần thứ nhì của các nàng tiên.

Bồi bàn được huy động để rửa máu trên gạch lập tức, và may mắn cho vũ

trường là máu không bắn ra tới sàn gỗ nên dễ dọn dẹp dấu vết lắm.

Không biết ai điều khiển bao nhiêu công việc ấy và kẻ đó hẳn phải rất lạnh nơi cái đầu. Đó là thái độ đúng như phải theo, bởi khách như chúng rút lui vì sợ hãi, vì muốn quyết tiền, thì khách khác, khách giấc khuya, còn đông hơn nữa, cứ vào như thường, và không hay biết gì, họ vui chơi được như thường.

Đó cũng là cái nét đặc điểm của đời sống đô thị, một quả lựu đạn nổ ngoài phố, hai ba mươi người chết, nhưng năm phút sau khi các xác người được chở đi hết rồi thì đám đông cứ đi qua đó làm như trước đó ba trăm giây đồng hồ, không có tấm thảm kịch nào xảy ra hết.

Y như là kiến. Một con kiến bị chà đạp, đàn kiến cứ lướt qua, thờ ơ, như một sự kiện như thế không đáng kể.

Khi Liên tỉnh dậy, nàng ngơ ngác nhìn quanh nàng, rồi chợt tỉnh hẳn, nàng hoảng hốt lên, kêu la bài hãi và bụm mặt lại.

Người quản lý đồ ngọt:

- Không có gì đâu, cô nên bình tĩnh để tôi gọi xe cho người đưa cô về nhà cô, để tránh cuộc điều tra cấp bách, nếu có, trong lúc cô đang khủng hoảng tinh thần. Với lại cô không nên làm gì cho khách mới vô họ mất bình yên.

Liên khủng hoảng tinh thần thật, thương nàng cũng cố tự trấn tĩnh, ngồi trên gạch mà làm thinh, đợi người ta kín đáo giúp nàng xuống lầu, lên xe tắc xi trong lặng lẽ, vì nàng như hóa câm rồi.

Sự sáng hoàng đã lên tới cực độ nơi nàng, sau tiếng súng đầu, nàng ngất đi sau tiếng súng thứ nhì, không thấy kết cuộc, không biết nạn nhân sống hay chết. Nàng không thương yêu gì kẻ bị giết mà cũng chưa kịp lo sợ giùm kẻ

sát nhân mà chỉ sáng hoàng vì chuyện đổ máu mà thôi.

Một tiếng đồng hồ sau, nhóm viên có phận sự điều tra sơ khởi, vào vũ trường Eldorado và chỉ có viên quản lý là phải trả lời.

Mấy cô chiêu đãi viên của bar đã thôi hết từ lâu rồi vì bar không có khách, người quản lý sợ các nhóm viên khai lời thôi, nên y hỏi cho biết mọi việc rồi y căn dặn tất cả mọi người đều chối không nghe thấy gì, một mình y nhận đã chứng kiến mọi việc từ đầu đến cuối, do sự tình cờ y có mặt gần đó, lúc xảy ra án mạng.

Nhân viên điều tra hỏi:

- Còn nhóm chứng chính là cô thu ngân viên ấy ở đâu?

- Dạ, cô ấy ngất đi, và chúng tôi cho xe đưa cô ấy về nhà cô.

- Cho biết địa chỉ.

- 418 Trần Nhật Duật.

- Liệu cô ấy sẽ trốn đi hay không?

- Dạ không, cô ấy có tội lỗi gì mà trốn. Đàn ông họ giành gái lộn xộn với nhau là chuyện thường.

- Nhưng trong trường hợp này, họ không chỉ xách vỏ chai bằm ba đập lên đầu nhau, mà có đổ máu, có giết người.

- Thì đó cũng chỉ là một độ cao hơn của một cuộc giành gái mà thôi.

- Cô ấy có chồng hay không?

- Dạ góa chồng.

- Hừ! Góa chồng. Hạnh kiểm thế nào?

- Dạ, không có chỗ chê.

- Nhưng đàn ông lại bắn nhau vì cô ấy !

- Dạ cô ấy đẹp lắm thì họ tán tỉnh là sự thường. Kẻ giết người vì ghen, không có nghĩa là cô ấy lăng lơ. Vì phép lịch sự, cô ấy phải vui vẻ với mọi người, họ làm xằng là tại họ.

- Chú có vẻ bình vực cô ấy lắm.

- Thôi tôi xin không nói về cô ấy nữa.

- Không có ai can thiệp để bắt kẻ sát nham hay sao? Sao không gọi cảnh sát viên dưới nhà?

- Dạ, hãn chĩa súng ra yêu cầu thiên hạ để yên cho hãn nạp mình. Và lại, ai cũng sảng hoảng hết, chết điếng, không kịp phản ứng.

- Chỗ này mần ăn lồi thối, phải đóng cửa mới được.

Người quản lý không cãi, vì y biết cãi vô ích. Đóng cửa hay không, do tòa Đô Chánh chứ không phải mấy ông này.

Mấy ông điều tra viên vẽ bản đồ nơi xảy ra án mạng, có đo đạc hoảng như cảnh sát công lộ chuẩn bị làm biên bản cho một tai nạn ô tô.

Xong đâu đó, họ gọi tất cả nham viên ở đây để lấy lời khai, và tất cả điều

khai như nhau là họ bận chỉ chú ý đến người khách mà họ đang phục dịch, ngoài ra họ không còn biết trời đất gì nữa cả.

Mà quả đúng như vậy. Chỉ có cô em ca ve mới vào nghề là hay dòm ngó và đã thấy mà thôi, vì cô ta chưa quen với những trò xảy ra trong các hộp đêm, các chốn ăn chơi mới tò mò như vậy. Nhưng cô ta cũng đã được đưa về nhà mất rồi, sau khi cô ta tỉnh lại.

Có lẽ mai, cô ta sẽ được yêu cầu nghỉ việc trong một thời gian ngắn, kéo việc điều tra mà tái diễn, cô ta bị hù, hoảng hốt, khai bậy bạ thì phiền ghê lắm.

Những khách chơi, được lễ phép hỏi sơ, nhưng họ đều ngơ ngác. Có một bàn tuổi trẻ, bàn này ngồi lý từ đầu đến cuối. Họ không thấy gì trước khi súng nổ, nhưng có thấy họ cũng chối. Họ khai rằng họ mới vào, nên cũng ăn trót.

Trước khi ra về, mấy ông lại hỏi người quản lý lần chót:

- Chú liệu cô ấy không trốn thật chứ ?

Chú này là người Trung Hoa liền nói:

- Thưa quý ông, đến đàn ông còn không trốn, huống hồ gì đàn bà. Vả lại, cô ấy có ăn học, biết pháp luật, dại gì mà trốn cho khổ thân. Cô ấy có đóng ký quỹ hằng trăm ngàn mới được làm thu ngân viên, trốn thì mất tiền hết hay sao.

Họ gục gặc đầu rồi ra về.

o o o

Lan qua một đêm không ngủ thứ nhì trong đời nàng.

Đêm thứ nhất xảy ra ngày mà nàng nghe dấu hiệu thọ thai. Con gái nước ta ngày nay, tuy không được chính thức giáo dục sinh lý, nhưng vẫn thạo mọi khía cạnh của vấn đề ấy, nhờ các sách và các bài báo phổ thông y học, và nhờ họ cởi mở với nhau, người có kinh nghiệm truyền cho người hoàn toàn dốt, những gì họ biết.

Thành thử Lan thấy những dấu hiệu tiên phong là không còn ngờ gì nữa cả. Sự hoảng hốt của nàng suýt đưa nàng tới chỗ quỵên sinh.

Nhưng nàng qua được cơn khủng hoảng và tuần lễ sau, Liên mới thấy được dấu hiệu ấy tra gạn nàng, nàng mới thú nhận một phần sự thật là nàng đã có thai có lẽ được ba tháng rồi.

Đêm nay Lan nóng nảy cho đến giờ giới nghiêm, cứ muốn đi tìm Định rồi lại thôi. Nàng suy luận rằng Định hẳn phải có nhơn tình, chớ không phải là đi giải trí ở các hộp đêm mà tìm cho mất công.

Nàng qua đủ các thứ tình, nổi giận, ghen, hờn, đau, tủi. "Thật là không may cho mình, nàng than thầm, nè ngày mình bạo gan thoát ly gia đình thì anh ấy lại đâm ra chán mình. Nếu biết thế, mình đã cam phận, bởi đã có kinh nghiệm bạn bè truyền cho, mình biết nam phái ít có kẻ yêu bền. Mình không trách Định đâu, nhưng anh lại ác vì vô tình giả dối làm chi cho mình phải chịu cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này".

Tuy nhiên, đã trót dẫn thân vào ngõ bí, Lan quyết định bảo vệ hạnh phúc của nàng, bằng đủ mọi thứ chiến thuật, chừng nào đại bại sẽ hay. Nàng sẽ vừa nhỏ nhen với Định, chinh phục chàng bằng săn sóc, bằng âu yếm, vừa hung dữ quyết liệt, hễ chiến thuật nào "ăn tiền" thì nàng đẩy mạnh cuộc chiến đấu cam go bằng chiến thuật ấy.

Giờ giới nghiêm đã qua bốn mươi phút rồi. Bây giờ thì Định có cánh mới bay về nhà được, nên Lan giận đùng đùng, ngồi dậy, đi ra đi vào, quyết ngày mai xé xác Định nàng mới hả cơn tức cho. Cái thuật nhỏ nhoi để phối hợp với các chiến thuật cứng rắn, mới nghĩ khi này đây, giờ nàng quyết không thềm dùn nữa.

Lan đã nghe mình là một người vợ, mặc dầu chỉ mới tới đây ở có ba ngày, mà chỉ có sự ưng thuận miễn cưỡng của chủ nhà. Mà một người vợ thì có quyền, đủ thứ quyền, quyền chính thức ghen, quyền làm tình làm tội anh chồng khi anh ta đào ngũ gia đình ban đêm, quyền cầm tù anh ta từ đây.

Nàng sẽ sử dụng tất cả mọi thứ quyền ấy, cho đến khi nào Định liều mạng, trở ngón du côn sẽ hay. Lan không thuộc loại gái đa cảm, khóc thầm và hờn mát. Nàng thực tế và biết rằng nước mắt của người vợ chỉ có hiệu quả đối với người đàn ông nhỏ mà thôi, còn thì phải có một bàn tay sắt mới trị các ông được.

Tuy nhiên, không vì quyết định trên đây mà nàng an tâm đi ngủ được. Nàng đã yêu. Mà hễ yêu thì đau khổ khi nàng tưởng tượng chồng nàng đang âu yếm "một con đĩ chó" nào đó, giờ phút này đây. Vâng, tất cả những cô gái khác đối với một người vợ ghen, đều là những "con đĩ chó" tuốt hết.

Như thế, người vợ đau khổ này làm sao mà nhắm mắt cho được!

Người đàn bà mau già hơn người đàn ông, vì sinh nở, vì nuôi con, vì cực khổ với công việc nội trợ, mà chắc cũng vì những đêm không ngủ như thế này. Trong đời vợ chồng, một bà vợ của một ông chồng bê bối, trung bình, chớ không thuộc hạng đại lêu lổng ít ra cũng đã phải thức trắng đêm lối sáu bảy chục lần như thế này.

Thật là tổn thọ !

Đã thế mà hồi hừng đông, lúc chuông nhà thờ đang đổ, Lan lại bị một tiếng sét bên tai.

Số là thành linh nàng nghe gõ cửa lia lịa. Nàng định ninh rằng Định về, vừa mừng, vừa giận vội chạy ra mở cửa để màn chàng một trận cho chàng biết tay, nhưng nàng chưng hửng vì thấy cái người quen mặt hôm nay.

Người ấy chào nàng rồi hỏi:

- Xin lỗi, có phải cô là cô Lan hay không?

- Ủ, anh muốn gì? Chồng tôi đâu?

- Khoan. Cô hãy nghe tôi căn dặn những điều cấp bách này. Nếu có nhà nước chức trách đến đây để điều tra chuyện gì...

- Chuyện gì?

- Cô hãy nghe tôi nói cái đã, hễ có thì cô nên khai cô là em họ anh Định, đến thăm anh ấy, thấy cửa không khóa cô vào ngồi đợi. Đó là ban ngày, Còn ban đêm chắc họ không đến đâu. Nhưng tôi cũng dặn phòng hờ vậ thôi, chớ chắc sẽ không ai đến cả.

Lan bắt đầu lo lắng, quên mất giận, hỏi:

- Chuyện gì vậy, anh có biết hay không?

- Cô nên bình tĩnh mà nghe cái này. Đêm rồi trong một cơn giận, anh Định đã bắn chết một người, và anh ấy đã tới bót nộp mạng mình hồi hôm rồi.

- Trời!

Lan kêu lên một tiếng rồi bủn rủn tay chân, nàng té ngồi xuống một cái ghế sa lông mồ hôi nàng nhỏ giọt.

Nàng ôm lấy đầu rên rĩ:

- Trời ơi! Chết tôi rồi! Chết anh Định rồi.

Thương ai không bằng thương mình. Lan nghĩ đến nàng trước rồi mới nghĩ đến Định, qua lời kêu than ấy.

Người khách báo tin dữ lại nói:

- Chiếc xe này để đây sẽ mất, bởi không chắc cô ở đây mãi để giữ nhà giữ cửa cho anh ấy. Tôi là bạn của anh ấy cô đã biết, khỏi phải chứng tỏ gì nữa. Tôi lấy xe hơi tôi cất, ngày sau anh ấy ra, tôi sẽ trả lại.

Lan không ừ hử gì hết, mắt trông vào khoảng không, đi vắng từ lâu rồi. Người ấy cũng chẳng thèm đợi ý kiến của nàng, cứ ra mở cửa xe rồi máy rồi đông đi.

Lúc giao râu giả cho người này cất, Định đã giao luôn chìa khóa xe cho y.

Số xe này lát nữa đây, sẽ được gỡ, được thay vào số ẩn tể, sung vào kho xe của sở. Nhưng Định đã được đền bù rồi thì không có gì không ổn trong vụ cướp xe này, nói là cướp xe thì đúng hơn.

Lan chết lặng như vậy mãi cho tới lúc ngoài kia trời sáng trưng, nàng mới đi vào trong, nằm lăn ra mà khóc.

Trận khóc của nàng chia ra làm hai giai đoạn. Trong tiếng đồng hồ đầu, nàng khóc thương phận mình, thật là phận bạc, gặp ngay trong đầu đường đời với ông Mạnh, giờ làm lại cuộc đời, cũng gặp rủi ngay trên bước thứ

nhứt.

Sau đó, nàng khóc thương bạn khi nhớ lại mấy ngày yêu đương cuối cùng. Nàng hối hận lắm và đã nghi oan cho Định lúc nổi giận. Không, người đã yêu nàng nồng nàn như mấy ngày rày không thể là người đã chán nàng và đang có nơn tình.

Lan hơi hơi nghĩ rằng Định có toan tính việc giết người này, hay ít ra linh tính của chàng đã báo trước cho chàng biết cái gì, bằng những lời nói khó hiểu của chàng mỗi khi chàng khuyên nàng nên về với Liên.

Bây giờ phải làm gì đây? Tính sao đây? Đã hơn tám giờ sáng rồi mà Lan vẫn còn nằm đó, đầu cổ chồm bôm, mặt nàng bơ phờ mệt nhọc vì một đêm không ngủ và nửa giờ đồng hồ xúc động mãnh liệt.

Nàng đã thôi khóc rồi, nhưng vẫn cứ nằm đó cho đến không biết tới chừng nào.

o o o

Đêm rồi cũng là đêm không ngủ của Liên, cũng như đó là đêm không ngủ của không biết bao nhiêu người trong đô thành, của Định, của vợ con ông Mạnh, và của ông chủ vũ trường, ông ta lo bị đóng cửa, một đêm không mở cửa là một đêm mất lời cả vạn bạc chớ ít ỏi gì đâu.

Về tới nhà, nằm cả tiếng đồng hồ rồi mà Liên cứ sáng hoàng như vừa qua một cơn ác mộng.

Nếu đó chỉ là cuộc chém giết nhau giữa hai người đàn ông thường, có lẽ nàng đã tiếp tục làm việc được sau khi tỉnh dậy, nhưng kẻ phạm tội là người nàng nhớ thương, mong từ bao lâu nay.

Hy vọng của nàng tuy rất mong manh, nhưng vẫn hy vọng được hoài, giờ

thì thật là hết rồi.

Người thường, như bạn, như tôi, như Liên, không thể nào biết được những khúc mắc của pháp luật, là cứ đinh ninh rằng hễ giết người là phải chịu tử hình, hoặc chung thân khổ sai. Nên chi, Liên thấy rằng hy vọng của nàng đã tiêu tan không còn gì mà mong mỏi nữa.

Ban đầu, lúc về tới nhà xem lại chi tiết của khúc phim ghệt thờ ấy, nàng nhớ đã bất bình trước tác phong du đãng hạ cấp của Định. Trong giây phút nàng khinh con người ấy mà nàng không dè thô lỗ đến thế.

Nhưng giờ nghĩ lại, nàng đã tha thứ cho Định được rồi. Khi một người con trai ít kinh nghiệm mà ghen thì hẳn điên tiết lên như vậy, không còn biết lễ độ gì nữa cả.

Và chao ôi, nàng sung sướng không biết bao nhiêu mà ngỡ biết được rằng Định đã yêu nàng. Vâng, nếu chàng không yêu nàng, yêu đến điên dại, thì không thể nào mà chàng đi tới cái nước liều lĩnh đến thế kia? Nhưng mĩa mai thay, đã muộn rồi !

Giờ thì hai người chỉ biết ôm mối tình của họ, mỗi người một nơi, để khóc cho tới lúc đầu bạc răng long, nếu may ra Định thoát khỏi đoạn đầu đài.

Liên ngạc nhiên tự hỏi Định bị ngăn trở gì, gió nào bắt mưa nào cầm, mà từ bấy lâu nay chàng bật tin luôn, rồi vừa trở lại là nổi ghen ùng ùng.

"Hay là chàng ở tù mới ra? Vâng, rất có thể lắm, Liên tự bảo như vậy. Đời bây giờ các cậu ngang ngược, dám đánh người ta lỗ đầu, sặc máu mũi và ngồi tù mấy tháng là sự thường. Chàng cũng có thể làm chợ đen, chợ đỏ gì, hoặc chính trị, chính triết gì cũng nên. Vâng, chỉ có vì vậy mà con người yêu mình thật nhiều này mới không trở lại vũ trường Eldorado từ ấy những nay mà thôi".

Liên nghe một mơn trớn dịu nhẹ nơi lòng trước những suy tư trên đây, rồi càng đau không biết bao nhiêu. Cũng như Lan, nàng thấy phận nàng bạc quá, được một người con trai như vậy yêu tới mức cao độ, nhưng rồi chẳng đi tới đâu cả.

Liên cũng khóc suốt mấy tiếng đồng hồ, rồi cũng trấn trọc một đêm. Nàng không còn nghĩ Lan đến ở với Định nữa, bởi Định đã yêu nàng đến thế, thì không thể nhận Lan. Có lẽ đêm nay, chàng tới để nối lại mối dây lòng mấy tháng trước, nhưng gặp bạn, thì chuyện không may xảy ra.

Sáng ra, đầu cổ Liên cũng chom bôm, gương mặt nàng cũng bơ phờ, hốc hác y như Lan và nàng ngủ lại được, mặc dầu cơn khủng hoảng đã dịu rồi. Đói quá bữa như nghe no, mà thức quá canh cũng hết buồn ngủ.

Hồi tám giờ sáng, nàng vừa sai chị bếp đi mua cà phê sữa, vì nàng thấy hể thức luôn thì phải tỉnh táo, thì có ai gọi cửa ở ngoài trước. Chị bếp chạy ra rồi hai phút sau, hốt hơ, hốt hải trở vô với một mảnh giấy nhỏ. Chị ta hồn hên nói:

- Cô ơi lính! Có giấy đòi cô đây nè!

- Không có gì, chị cứ đi mua cà phê cho tôi. Họ đã đi rồi, hay còn muốn hỏi gì thêm.

- Dạ, họ đi rồi.

Liên vội đi rửa mặt, rồi trang điểm sơ sài vừa xong, thì cà phê về. Nàng uống hết ly cà phê sữa, mặc áo vào thì đã nghe hơi tỉnh, rồi bốt uể oải và nghe sự đi đứng không khó nhọc, không ngao ngán như trước nữa.

Giấy gọi nàng phải có mặt tại Tổng Nha Cảnh Sát Công An hồi chín giờ,

mà bây giờ đã tám giờ rưỡi rồi, đi là vừa, nên nàng dặn chị bếp đi chợ nên về cho lẹ, bởi cửa khóa bên ngoài không được bảo đảm lắm, đoạn ra đi trước chị ấy.

Tới nơi, trình giấy để vào cửa. Liên ngồi tại phòng chờ mà đợi cho tới mười giờ mới được gọi.

Điều tra viên là người đàn ông trạc bốn mươi, nước da ngăm ngăm, không râu, nói giọng Nam, nhưng còn pha giọng Bắc, chắc ông ấy gốc người miền Bắc, nhưng đã vào đây ít lắm cũng trên hai mươi năm rồi.

Nàng được mời ngồi trên chiếc ghế để trước bàn giấy của ông ta, rồi phải thêm một hồi lâu nữa, mới được hỏi cung. Sau những câu hỏi cổ điển thường lệ, tên họ, tuổi tác, nhà cửa, cha mẹ, chồng con, ông ấy khởi sự lấy lời khai chính:

- Cô vui lòng cho biết tính cách sự quen biết giữa cô và ông Nguyễn Văn Mạnh.

- Ông Nguyễn Văn Mạnh có phải chẳng là ông Mạnh bị nạn đêm rồi, thưa ông? Tôi chỉ biết tên ông ấy chứ không biết họ.

- Vâng, đúng là ông ấy.

- Ông Mạnh hình như là khách quen của vũ trường từ lâu, còn tôi chỉ vào làm hai năm nay thôi, và chỉ mới quen với ông ấy từ một năm nay thôi.

- Quen nhau trong trường hợp nào và sự thân thiết đến độ nào ?

- Một người quen chung, ông Lê Văn Cầu, nhà xuất bản mẽ cốc, giới thiệu chúng tôi với nhau, năm ngoái, ngày tháng nào không nhớ, trước quây thu tiền của tôi.

Cũng chỉ quen vậy thôi, ông ấy có lẽ vào giải trí thường, nhưng vài ba tháng ông ấy mới tới chào tôi một lần.

- Lần này cũng vậy ?

- Không, suốt nửa tháng nay, đêm nào ông ấy cũng cà rà trước quầy đầu tiên của tôi.

- Để nói gì ?

- Có lẽ ông ấy tán tỉnh tôi.

- Cô đón nhận những lời tán tỉnh của ông ấy bằng cách nào ?

- Vì ông ấy biết lịch sự, nên tôi cũng lịch sự lại, chỉ có thể thôi.

- Không hề có tỏ tình.

- Không.

- Giờ tới ông yên hùng oắt con Trần Văn Định. Ông ấy quen với cô từ bao lâu rồi, trong trường hợp nào và sự thân thiết đến đâu ?

- Ông ấy tự nhiên đến tán tỉnh tôi chớ không được ai giới thiệu hết, chuyện ấy đã xảy ra bốn tháng rồi.

- Và cô đón nhận thế nào ?

- Cũng lịch sự thôi vì ông ấy cũng lịch sự.

- Không hề tỏ tình.

- Không.

- Cô không khuyến khích ông ta ?

- Không.

- Thế thì thật là lạ. Chỉ có một thằng điên mới ghen như vậy. Đâu cô kể đầu đuôi câu chuyện xảy ra đêm rồi thử xem.

Người nhơn chứng quan trọng này còn thấy ít hơn là viên quản lý nữa, vì cô ta ngất đi sau tiếng súng đầu. Nhưng những lời cô ta khai phù hợp với lời khai của Định, của người công an viên uống rượu với Định, và viên quản lý vũ trường.

Thế nên người điều tra viên tạm ngưng lấy lời khai, căn dặn Liên ở lại độ nửa tiếng đồng hồ để ký tên lên bản đánh máy lời khai của nàng, và căn dặn nàng phải luôn luôn sẵn sàng để trở lại nữa, nếu được giấy gọi, sẵn sàng đi hầu biện lý sau này, và sẵn sàng hầu tòa, ngày xử án.

Liên ra về hồi mười một giờ mười lăm.

o o o

Lan chưa biết nàng phải làm gì, nhưng nàng quyết nằm lỳ tại nhà này. Chủ phố chắc không hay biết gì, nhưng nếu họ có biết, đến đây nàng sẽ nói láo là nàng đã có hôn thú với Định, có tên trong tờ khai gia đình, tức nàng có quyền tiếp tục ở đây thì họ phải nhượng bộ vậy.

Nàng nằm đó cho tới mười giờ trưa thì khóa cửa lại đi một vòng, không thăm bạn hữu nữa, cũng chẳng mua sắm gì, đoạn ghé một hiệu thực phẩm tại đường Lê Lợi, mua hai ổ bánh mì và bốn hộp thịt, định nằm nhà luôn hai ba ngày để nghiên ngẫm về tương lai của mình.

Lan về nhà, ăn trưa rồi đánh một giấc để bù đêm trắng vừa qua. Nàng dậy hồi bốn giờ chiều, tắm rửa rồi mặc bộ đồ bi da ma sạch để đi lại đầu phố mua một tờ báo.

Trên đường về nàng không dám đọc, không biết là sợ cái gì, nhưng cứ muốn lùi lại cái phút biết sự thật tình huống, mặc dầu nàng đã trông đợi báo chiều ngay từ lúc mà cái người tự xưng là bạn của Định tới báo tin chẳng lành.

Vũ trường Eldorado náo động và đẫm máu.

5 phát súng lục bắn cách một thước

TỶ PHÚ NGUYỄN VĂN MẠNH

ngã gục trước người đẹp đôi mắt bồ câu

Tên sát nơn Trần Văn Định

tự động nạp mình.

Thoạt tiên Lan chỉ thấy có tên Nguyễn Văn Mạnh mà thôi, trong cái tít chạy dài năm cột vì hàng chữ ấy to nhất, nàng giựt nảy mình, vì cái tên gợi nhớ một dĩ vãng không hay của nàng, chớ không phải biết tin này nói về án mạng của Định gây ra.

Tò mò nàng đọc luôn mấy hàng phó đề dưới rồi run lên.

Lan đặt báo xuống, nhìn vào khoảng không. Nàng nhớ rằng Định có nổi giận một lần, chỉ một lần thôi, khi chàng nhắc đến ông Mạnh, ngày chàng yêu nàng rồi. Nhưng chàng chỉ nổi giận tới mức độ vừa chừng vậy thôi, rồi

không hề nói đến ông ấy nữa.

Như vậy thì tại sao lại còn cái việc trả thù trẽ muộn này. Nàng run lên vì quá xúc động trước hai tên người đàn ông có dính líu đến đời nàng, được phối hợp với nhau trong một cái tát của một bài tường thuật một vụ án mạng, mà nàng là nguyên động lực.

"A, Lan reo thầm lên, nhưng sao lại có "người đẹp mắt bồ câu" nào đây? Hay là..."

Lan không dám nghĩ xa hơn vì khó tin quá. Quả chị Liên của nàng có đôi mắt bồ câu thật đó, nhưng Định đã chọn nàng.

Lan không dám nghĩ xa hơn, chưa dám đọc vội bài báo. Dầu cho người đẹp ấy là Liên hay là ai đi nữa thì Định cũng giết người vì một người đẹp không phải là nàng.

Lần này, nàng cũng run, nhưng vì lý do khác. Nàng run vì tức giận. Thì ra quả thật Định vắng mặt đêm rồi vì phản bội. Mà nàng không được bảo vệ hạnh phúc của nàng bằng chiến thuật cứng rắn như đã định, mới là đau cho chớ, vì chàng sẽ lên đoạn đầu đài !

Lan mệt quá vì trong vòng có mấy phút mà nàng phải trải qua nhiều thứ tình, mà cơn bão táp tình cảm nào cũng dữ dội như cuồng phong Thái Bình Dương. Giờ nàng lại đuối sức vì bao xúc động ấy là vì đau xót phận mình...

Nàng nằm xuống giường để khóc thêm một trận nữa.

Ngoài kia, xe cộ rộn ràng và đô thành bắt đầu vui nhộn với những gia đình đi ăn ở ngoài, đi dạo phố, đi chơi mát, với những bà mẹ dẫn con ra đón chồng đi làm về, chỉ căn nhà này là nặng đau thương mà một cô gái vừa lấy thẻ kiểm tra gánh chịu hết một mình.

Lâu lắm, Lan với tay lên đầu giường rút khăn lông xuống lau lệ, vắn lại cây đèn giường, vì trong buồng hơi tối, để đọc bài báo mà nàng trông đợi, nhưng rồi lại không buồn xem.

"Sai gon (Tin riêng).

- Đêm rồi, hồi 10 giờ 5 phút, một cuộc lưu huyết rùng rợn diễn ra tại vũ trường Eldorado, khiến bao nhiêu khách hào hoa phong nhã giải trí nơi đó đều dao động tinh thần, lẫn lượt ra về sau những giây phút kinh hoàng.

"Mặc dù, nguyên động lực của cuộc đổ máu vẫn cứ là nguyên động lực cổ điển: "gái", án mạng này mang một đặc điểm khác là hai đương sự tranh giành người đẹp không hoàn toàn thuộc lứa tuổi trẻ hung hăng và vô danh, mà là một nhà doanh thương cao niên, tên tuổi lừng lẫy trên thương trường Việt Nam, ông Nguyễn Văn Mạnh, mà ai cũng nghe tiếng.

"Kẻ sát nhor là một anh cuộc chē giúp việc cho hãng MT Benelux chuyên môn nhập cảng xe cam nhong Đức quốc. Người này tuy trẻ tuổi (24 t), nhưng cũng không phải là cao bồi du đăng, mà có công ăn việc làm đứng đăn.

"Nội vụ xảy ra như sau: ông Nguyễn Văn Mạnh vừa vào vũ trường không quá hai mươi phút, qua các bàn nói dăm ba câu với bạn hữu, rồi đi thẳng lại quây thu tiền để thăm cô thu ngân viên là Huỳnh Thị Liên mà ông đeo đuổi vô hiệu quả từ hơn hai tuần nay.

"Ông chưa kịp nói gì với người đẹp, sau câu chào hỏi thường lệ thì người cuộc chē Trần Văn Định, một người khách không lạ, mà cũng không thường trực của vũ trường, đang ngồi gần đó uống rượu với một người bạn đồng lứa, nhảy đến gây sự với ông Mạnh bằng những lời lẽ kém lịch sự.

Ông Mạnh bắt anh cuộc chề xin lỗi, anh ta không phục thiện, lại còn vô lễ hơn. Nên bị ông Mạnh tát cho một tát tay.

"Tự ái bị tổn thương, người cuộc chề Trần Văn Định nổi điên lên, chạy về bàn, cướp cây súng lục của người bạn rượu của hắn, người này vốn là một công an viên, rồi quay lưng lại nổ liên năm phát liên tiếp.

Nhà tử phú Nguyễn Văn Mạnh lãnh bốn viên đạn, viên thứ nhất vào ngực, ngay tim, hai viên kế vào đầu, một viên bay tuốt vào tường và viên thứ năm vào bụng ông.

"Ông Mạnh chỉ ngã sau khi lãnh đủ cả bốn viên đạn, mặc dầu ông đã tử thương ngay ở phát súng đầu.

"Sau đó, cuộc chề Trần Văn Định chĩa súng vào đám đông. Yêu cầu tất cả để yên cho anh ta đi nạp mình.

"Cô Liên, người đã vô tình châm ngòi cho tấm thảm kịch, là một trong mấy người đàn bà đẹp nhất thủ đô. Mặc dù, cô không phải là một góa phụ "Tiết hạnh khả phong", chớ cô ta cũng chưa hề mang tai tiếng gì, từ ngày vào làm vũ trường Eldorado, cách đây hai năm.

"Nhà doanh thương Nguyễn Văn Mạnh thì khét tiếng trong giới làm ăn, mà cũng khét tiếng trong giới ăn chơi. Còn người cuộc chề Trần Văn Định là một thanh niên tằm tối chưa hề được ai biết đến bao giờ...

"Đó là ba nhơn vật chính của tấm thảm kịch đêm rồi. Đợi có tin gì thêm, bốn báo sẽ loan báo".

Thì ra người đẹp "vớ đôi mắt bồ câu" đúng là Liên. Lan buông tờ báo rồi ôm mặt khóc oà.

Ông Hứa Hui Tchai, chủ nhơn vũ trường Eldorado họp bộ tham mưu ngay sáng hôm sau khi xì căng đan xảy ra.

Bộ tham mưu này gồm đa số là người Trung Hoa, người Việt chỉ leo heo ba mạng, nhưng đầu não là một người da trắng, ông Carabelli, người Ý có Pháp tịch.

Người Ý chuyên môn khai thác khách sạn, tửu quán trà đình, hộp đêm vì họ lắm mưu lược vắt máu khách hàng và ép xác các em út.

Bộ tham mưu không phải là nhơn viên ăn lương tháng, mà là một ban cố vấn không công, tuy không công nhưng được hưởng nhiều lợi lộc trong xí nghiệp, trong trường hợp cơ sở làm ăn là một hộp đêm thì họ có quyền ăn chơi thả cửa với bất kỳ bao nhiêu bè bạn của họ mà không phải trả một đồng xu nào cả. Như vậy, mỗi tháng họ có thể tiêu xài bạc muôn ở đây chớ không ít, mà vẫn khỏi phải mở bóp phờ lần nào hết.

Điểm chính trong chương trình nghị sự không phải việc chạy chọt cho vũ trường khỏi bị đóng cửa, mà là vấn đề "cô Liên".

Ông Hứa Hui Tchai đặt câu hỏi rõ rệt là có nên cho cô Liên nghỉ việc hay không? Sở dĩ có câu hỏi này, vào một buổi họp quan trọng là vì ông ngại người đẹp gieo tiếng không hay cho vũ trường, mặt khác người đẹp là một người được ông Sang, trong bộ tham mưu tiến dẫn và bảo vệ.

Cô Liên trước kia là nhơn tình của ông Sang này, ông ta bỏ rơi cô, nhưng thương tình tìm việc cho cô để an ủi cô.

Trừ hai người, tất cả đều đồng thanh đề nghị cho cô Liên nghỉ việc.

Ông Sang không dám có ý kiến, vì ông sợ mang tiếng vị thân.

Nhưng ông Carabelli, nói tiếng Việt rất sành, lại cười ha hả mà rằng:

- Các bồ lầm to. Nếu tôi là chủ nhân, tôi sẽ tăng lương cho cô ấy, kéo thẳng khác nó chuộc mất. Các bồ nên nghĩ rằng không phải ai cũng dè có một người đẹp tên Liên làm ở đây. Khách họ sẽ đổ xô lại đây cho mà xem.

Cho cả đến những người đã biết cô Liên rồi, cũng chột nhớ sức ra rằng cô ta đẹp và họ sẽ trung thành hơn trước với Eldorado.

Chỉ có một lá thăm binh vực thôi, nhưng lá thăm độc nhưt ấy lại biểu quyết cho quyết định cuối cùng là cô Liên sẽ được săn sóc, được đưa rước bằng xe vũ trường, ít lắm cũng trong vài tháng.

Quả nhiên, xế hôm ấy, người quản lý vũ trường và vợ ông Hứa Hui Tchai, một người đàn bà Minh Hương, đến tận nhà Liên để hỏi thăm sức khỏe của nàng và căn dặn nàng từ đây, tối tối đừng gọi tắc xi hãy đợi xe của vũ trường tới rước.

Ông Hứa Hui Tchai kinh ngạc biết bao mà thấy Liên đến xin nghỉ việc, bốn hôm sau đó. Ông nói:

- Hò, cái lầy cú nường nghỉ làm gì, có muốn ăn lương thêm, ngộ trả thêm cho mà!

- Thưa ông chủ, tôi xin nghỉ việc vì lý do khác.

- Đi làm chỗ khác nhiều tiền hơn chớ gì?

- Không phải vậy.

- Cú nường muốn pao nhiêu ngộ cũng trả hết mà! Hay là lấy hai muôn xài

chơi?

- Không tôi chỉ lấy tiền thế chơn lại mà thôi.

- Kỳ cục quá mà !

Ông Hứa Hui Tchai không thuyết phục cô Liên được, đành viết cho nàng cái séc. Ông không cần cô ở lại vài hôm, để ông tìm người thay thế, bởi thiên hạ giới thiệu với ông hằng trăm người đẹp, toàn là của các ông bự gỏi găm không mà thôi, nhưng ông ta chưa thỏa mãn họ được. Giờ ông chỉ nhắc máy điện thoại lên là có người lập tức, có thể còn đẹp hơn Liên nữa, chỉ phiền là họ không nổi danh.

Dân đực rựa lạ lắm. Họ thích yêu người đẹp thì thật là hữu lý, nhưng họ dám hy sinh người đẹp để bám một người kém đẹp hơn, nếu người này nổi danh, bất cứ danh gì.

Có những người mơ yêu ca sĩ hoặc đào hát, có những người làm tất cả để cưới cho một cô vô địch bóng bàn.

Và vô lý nhất là những người chỉ cần ngắm một người đẹp nổi danh mà thôi, cũng đủ lắm rồi, không cần yêu cũng được. Họ làm như đến uống rượu ở một nơi có người đẹp nổi danh. Họ cũng được ké thơm lây của người đẹp vậy.

Trong khi đó thì các công tư sở lại sợ người đẹp nổi danh như sợ cọp, bởi các bà xã mà nghe sở tuyển dụng người đẹp nổi danh là sanh nghi ngay.

Thế nên Liên lấy tiền ký quỹ ra xong, đi tìm việc luôn luôn đụng đầu với sự lạnh lùng của các văn phòng xí nghiệp, không phải vì họ không cần người. Quả ít có nơi cần người thật đó, nhưng nếu cần, họ cũng rất dè dặt bởi nàng đã bị nhứt trình đăng ảnh nhiều quá, ai cũng biết mặt nàng cả.

Tiền ký quỹ, tức là vốn liếng của Liên. Ngay ngày đầu, nàng đã tiêu hết mười ngàn rồi cho vị luật sư mà nàng nhờ biện hộ cho Định.

Đọc báo, Liên thấy nói rằng Định không có họ hàng thân thiết gì cả, nên nàng tội nghiệp cho Định quá, phải hy sinh như vậy. Nàng không dè rằng thiếu tá Bân đã mượn đến hai ông luật sư cho người nhơn viên không may mắn của ông ta.

Ngày mà Liên nhờ luật sư Thịnh theo dõi vụ của Định để biện hộ cho chàng thì cuộc điều tra đã hoàn tất, nên Định được đưa vào khám Chí Hòa.

Ba hôm sau, nàng đến văn phòng luật sư Thịnh để hỏi thăm tin tức, thì ông ấy nói:

- Cô đừng lo gì cả, tôi đã biết hồ sơ ông ấy, đã hỏi tỉ mỉ ông ấy rồi. Chắc chắn là ông không được tha bổng đâu, nhưng cũng chắc chắn là ông sẽ được hưởng trường hợp giảm khinh và tòa sẽ kê án nặng lắm là ba năm thôi, vì tôi sẽ khai thác triệt để một điểm kia lúc biện hộ cho ông ấy.

Tuy nhiên chắc còn lâu mới xử.

- Lâu là bao lâu ông?

- Ít lắm là ba tháng.

- Tại sao không xử liền ông?

- Ta theo truyền thống của pháp đình Âu Châu. Những vụ mà báo chí khai thác rùm beng quá như vụ này, người ta sợ các ông tòa bị ảnh hưởng của dư luận công chúng, nên người ta cứ để vậy cho mọi việc lắng xuống, cho các nhân vật bình tĩnh lại, chừng ấy cuộc xử án mới hoàn toàn công minh, vì

các ông tòa đã lạnh cái đầu rồi.

Cô có theo dõi báo chí hay không?

- Dạ không.

- Họ chia ra làm hai phe, một phe bình vực ông Định, một phe lên án ông Định, bên nào cũng nặng chủ quan và nhờn dục thì làm thế nào mà xử án cho thân nhiên được trong một bầu không khí sôi động và đầy xuyên tạc như vậy.

- Thưa ông, ông có nói là tôi gọi lời thăm anh ấy hay không?

- Sao lại không. Tôi có nói cả cái điều cô không có dặn, là chính cô nhờ tôi biện hộ cho ông ấy. Ông ấy nghe rồi rưng rưng nước mắt. Lúc bắt tay tôi, ông ấy nhắn lời rằng ông ấy ghi nhớ ơn cô ngàn năm.

Liên cũng rưng rưng nước mắt. Nàng hỏi:

- Tôi muốn xin phép thăm và nuôi anh ấy quá, nhưng không biết được hay không?

- Không nên. Đợi xử xong rồi hãy nuôi. Cô không biết rằng báo chí quá quyết cô là tình nhờn của ông ấy mà còn... ơ hơ... ban bố nụ cười với ông Mạnh nên ông ấy mới ghen hay sao?

- Nhưng đó là xuyên tạc.

- Họ không có xuyên tạc gì hết ráo. Họ chỉ viết tiểu thuyết ly kỳ để bán báo cho chạy thôi. Nhưng lại có lợi cho ông ấy lắm. Bị tình phụ, ghen rồi làm

xăng thì có thể được tòa thông cảm cho phần nào.

Nếu bây giờ mà cô đi thăm, tức cô không có phụ bạc ông ấy, ông ấy không có lý do ghen thì chết ông ấy mất. Cô hiểu chưa?

- Dạ hiểu.

- Vậy cô muốn nói gì, cứ nhắm lời, tôi trao lại cho ông ấy.

- Tôi chỉ nói rằng tôi đã yêu anh ấy từ lâu và đợi anh ấy ba mươi năm, tôi vẫn sẵn sàng đợi.

- Tốt, tôi sẽ nói lại như vậy.

Ra khỏi phòng của luật sư Thịnh, Liên giựt mình khi nhớ lại vụ báo chí mà ông luật sư ấy cho nàng biết. Nàng chỉ có đọc một tờ báo mà thôi, mà đó là một tờ báo thông tin thuần túy, chỉ loan tin tức mà thôi chớ không hay có những trận đả kích, những điều tra phóng sự giựt gân về bất cứ chuyện gì.

"Thì ra, mình đã nổi danh và sợ dĩ ông Hứa Hui Tchai mà cố giữ mình lại, chắc cũng để thương mại hóa cái danh (nhờ) của mình mà thôi.

Và mình chết chính vì sự nổi danh bất đắc dĩ của mình, cho đến đôi mấy hăng quen có cần người thật sự, anh Sang lại có gởi gắm nữa, mà chẳng có hăng nào buồn cứu xét lời xin việc của mình cả."

Trong giây phút, Liên có ý muốn đi tìm ông Hứa Hui Tchai, nhưng nàng lại thôi.

Trước khi thôi việc nàng rất khổ sở mỗi đêm mà bị người ta nhìn, người ta chỉ chỏ. Biết rằng ngày kia họ sẽ quên, thế mà nàng còn chịu không được thay, huống hồ gì ngày nay nàng ý thức được rằng có sự thương mại hóa

tên tuổi nhan sắc của nàng một cách gián tiếp.

Trở lại chỗ cũ, tức là chấp nhận sự thương mại hóa ấy. Nó là một hình thức đánh đổi cuộc đời của nàng, tên tuổi, mặt mũi của nàng, càng tủi hổ hơn trước khi nàng ý thức không biết bao nhiêu.

Không, bản tánh của nàng không chịu được tình trạng như thế. Trong đời góa bụa của nàng, nàng chỉ có làm một việc không hay là lợi dụng Định, nhưng vì trường hợp đặc biệt, vì một gia cảnh không ngõ ra, nhưng nàng thật tâm đền bù cho Định, chỉ vì hãn không nhận sự đền ơn mà thôi. Từ đây, nàng sẽ thực hiện sự đền bù ấy, ngoài ý muốn của hãn, mà không ai nói được rằng nàng có hậu ý quyến rũ trai tơ, bởi hãn phải ngồi khám rất lâu. Như thế lương tâm nàng đã để và sẽ để nàng yên thân, chớ như không bán cái tên, bán cái bản mặt của nàng trong một hộp đêm.

Liên lững thững bước rồi bật cười. Nếu giờ nàng trở lại Eldorado chắc nàng sẽ còn nổi danh hơn nhiều vì ông Hứa Hui Tchai sẽ nhờ vài tờ báo làm rùm rờn hơn trước nữa, quanh cuộc đời tình ái tưởng tượng của nàng (cuộc đời tình ái này thật ra chỉ được diễn một lần, rất sạch sẽ với ông Sang, một người đàn ông góa vợ), theo lối Hồ Ly Uất lãng xê các cô đào chiếu bóng.

Vương tôn công tử sẽ qui tụ về Eldorado để nộp tiền cho ông Hứa Hui Tchai cất thêm buyn đin, và riêng phận nàng thì nàng sẽ thấy cảnh "xôn xao ngoài cửa thiếu gì yến anh". Sẽ có những ông tỷ phú, những ông triệu phú, những ông vạn phú, đổ tiền ra giành người đẹp và nàng muốn gây thâm kịch nữa, dễ dàng lắm, cứ cho mấy ông triệu phú châu rìa mà lại gặt đầu với những công chức cấp cao. Họ sẽ thụt két, sẽ tự tử hay vào tù, và nàng còn nổi danh hơn bây giờ nữa.

Đàn ông họ ngọc lăm, giờ họ ao ước được nàng vì chỉ nhan sắc của nàng bị báo chí phóng đại. Nhưng về sau, họ lại ao ước nàng vì lẽ khác nữa.

Họ tự bảo: "Mê, cô ả này gần xế bóng rồi, sao thiên hạ lại mê dữ vậy ? Chắc cô ả có những ngón đòn tình ái mê ly gì ấy. Mà như vậy thì mê cô ả là hữu lý bởi những ngón đòn tình ái, tuy là giả tạo, nhưng là một ngàn lần thần tiên hơn tình yêu chân thật và thật thà là thứ tình yêu của các bà xã ở nhà, tức không có gì hay ho cả".

Thế nên, đáng lý gì một người như thế phải bị họ sợ, họ tránh, nhưng lại quyến rũ hơn, vì họ mong mỏi vào bí quyết gì chưa rõ của nàng, họ biết rằng nguy hiểm, nhưng cứ thích được hưởng tài nghệ tưởng tượng của kẻ nguy hiểm.

Hôm nay Liên về nhà, nghe vui vui trong lòng mặc dầu không tìm được việc làm như bao ngày qua, và mặc dầu nàng đã bắt đầu nhớ Lan ghê lắm.

Cái thời hạn ba năm tù của Định mà ông luật sư Thịnh đã tiên đoán, chưa chắc đúng, nhưng chắc cũng không sai lắm nhiều lắm. Nếu phải năm năm, nàng cũng chưa già bao nhiêu.

Năm nay nàng băm ba là quá già đối với những kẻ háo sắc, nhưng băm chín vẫn là người vợ "coi được" đối với một người cảm nghĩa nàng.

Nàng sẽ nuôi Định, sau ngày xử án, nuôi y như vợ nuôi chồng, cho đến ngày Định ra khỏi khám Chí Hòa, thì chàng sẽ xử trí sao tùy chàng, nhưng không lẽ chàng lại thờ ơ với một người đàn bà yêu chàng đến như thế ấy.

Chỉ phiền là sinh kế bây giờ đây. Nàng chưa túng thiếu nhưng vốn liếng sẽ hao dần hồi, ngồi không mà ăn, núi cũng phải lở chớ đừng nói gì là chín chục ngàn bạc, huống gì nàng lại quen sung sướng, quen làm dáng quá rồi, mức sống của nàng là mức sống của vợ một công chức cao cấp, thì chín chục ngàn bạc vèo một cái, năm sáu tháng là chẳng còn đồng xu nào cả.

Kể từ hôm đó, Liên theo dõi báo chí, những tờ báo chuyên khai thác cái

chuyện giựt gân, không phải vì tò mò đối với những tiểu thuyết ly kỳ mà nàng biết hơn ai hết rằng láo khoét, cũng không phải có bụng tham sau lời gợi ý của luật sư Thịnh, mấy hôm sau ngày nàng biết có trận đả kích nàng trên báo.

Ông Thịnh đã nửa đùa nửa thật:

- Nè cô Liên, họ thương mại hóa đời tư của cô đó. Nếu họ nói ầu, cô có thể thương mại hóa lại trò thương mại của họ, bằng cách kiện họ về tội mạ ly, đòi bồi thường một số tiền lớn.

Nàng cũng cười và đáp:

- Họ nói sai sự thật hết, nhưng một đồng bạc danh dự, chỉ mua đủ một gói xôi, lại chọc cho họ chửi thì mình lỗ.

- Làm gì mà chỉ có một đồng bạc? Cô đã than rằng cô mất chỗ, cô không tìm việc được cũng chỉ vì những tờ báo ấy, thì cô có thể đòi bồi thường một số tiền lớn.

Không, Liên theo dõi báo chí để biết ngày sự rùm beng lắng dịu, để đi tìm chỗ làm mà thôi.

Những tiểu thuyết ly kỳ, gay cấn, được mệnh danh là phóng sự điều tra, về "Người đàn bà gieo họa" về "Người đẹp Eldorado", về "Đời tình ái sô ruồi của cô thu ngân viên", kéo dài trên một tháng mới chấm dứt một cách miễn cưỡng, bởi nhiều chuyện giựt gân khác xảy ra, chuyện cô Liên bị độc giả chán ngấy rồi.

Liên thở ra nhẹ nhõm. Nghệt thở trong trận này, không phải là độc giả mà chính là nhơn vật chính của các pho tiểu thuyết điều tra hóa ấy.

Có một vở tuồng cải lương chấp nối nhiều đoạn của nhiều thiên điều tra năm nhà đó, cấu tạo nên một bức tranh xã hội tả chân, đúng là tả chân, vì trong tuồng có một màn khiêu vũ, nhiều phụ nữ mặc duýp cao hơn gối. Tuồng hát thì sống dai hơn bài đăng báo hàng ngày, nhưng nó không ồn, nên Liên không sợ, miễn báo nín đi cho thì thôi.

Phước sao lại trùng lai, Liên gặp ngày vui lại được vui thêm, vì Lan xuất hiện thành linh quá, khiến chị nàng chết sững cho đến lúc Lan chạy lại ôm nàng mà khóc, nàng mới khỏi sững sờ và cũng ôm em mà khóc như mẹ vừa tắt nghỉ không bằng.

Liên đã nuôi em từ năm Lan lên bảy, đã từng vỗ về, vuốt ve, nựng nịu, đánh đòn Lan như con, nên lắm lúc nàng quên mất rằng Lan là em nàng, cứ tưởng đứa em ấy là đứa con thơ dại.

Chính giữa lúc hai chị em ôm nhau mà khóc là lúc mà ảo tưởng ấy của Liên mạnh hơn hết từ mấy năm nay.

Giây lâu, nàng vừa hôn lên đầu em vừa vỗ vỗ vào lưng nó mà nói:

- Chị nhớ em không biết bao nhiêu! Sao em lại hờn chị vì một lời nói lẫy của chị?

Lan ngộ nhận là Định và Liên yêu nhau, nên thấy rằng lúc ấy Liên có quyền ghen, và Liên chính đáng, nên nàng hối hận lắm. Nàng nói:

- Thôi, chị đừng nhắc chuyện cũ nữa làm gì. Cái gì qua thì cứ để cho nó qua như nước chảy dưới cầu cho rồi.

- Nhưng em hết hờn chị chớ?

- Cố nhiên, nếu còn em đâu có về thăm chị.

- Vậy em nên trở về với chị. Ta chỉ có hai chị em trên đời, sao lại xa nhau như thế này!

Lan đánh trống lảng nói:

- Giờ chị làm gì ở đây?

- Em biết chị thôi việc chỗ cũ?

- Biết !

- Chị chưa tìm được chỗ làm.

- Trời! Hơn một tháng rồi ! Vậy tiền đâu chị tiêu xài?

Lan không biết rằng muốn làm thu ngân viên phải có tiền thế chẵn, và hễ thôi việc thì được chủ nợ hoàn lại số tiền ấy.

Nàng chỉ rõ tình trạng không dư dả của Liên mà thôi lên mới ái ngại như vậy.

- Thì cũng tạm vá víu vậy.

Lan mở xác ra, lấy một ghim giấy một trăm dúm vào tay chị và nói:

- Chị tạm cất đỡ số tiền này, rồi em sẽ có thêm cho chị.

Liên ngạc nhiên hỏi:

- Em làm gì coi bộ thong thả về tiền bạc như thế này?

Lan muốn bịa rằng nàng có chỗ làm, nhưng nàng thấy cần cho Định hay một tin giựt gân nên nàng đã bịa khác.

- Em không nói giấu gì chị, em đã lấy chồng.

Thấy Liên làm thình, nghĩ ngợi và buồn thiu, Lan giải thích:

- Tụi này yêu nhau, định đặt vấn đề với chị thì chị em ta giận hờn nhau, nên em tự do kết hôn.

Liên thở dài rồi nói:

- Đã trót rồi thì biết sao! Nhưng sao hai vợ chồng không đưa nhau về đây cho nó ra mắt chị?

- Em sợ chị chưa nguôi giận và giận thêm về hôn nờn ấy.

- Vậy, để rồi em đưa nó về đây, giờ mà chị em ta hòa thuận lại rồi. Còn số tiền này, xin em lấy lại. Chừng nào chị thật cùng quẫn lắm rồi sẽ hay. Nó làm nghề gì?

- Dạ thông ngôn cho Mỹ.

- Như vậy lương đâu có bao nhiêu.

- Không, anh ấy làm ở hãng thầu RMK

- BRJ, lương cao lắm.

- Dầu sao, em cũng phải lấy tiền lại.

Lan năn nỉ đôi ba phen mà Liên vẫn một mực chối từ. Nàng ở lại với chị hơn một tiếng đồng hồ, cố tránh nói chuyện Định rồi sau đó ràng ra đi.

Trên xe, Lan không biết mình làm đúng hay làm sai khi gián tiếp nhắn cái tin láo khoét ấy cho Định. Vâng, nàng định ninh rằng thế nào Liên cũng có đi nuôi Định trong khám, và sẽ cho chàng biết tin ấy.

Hắn sẽ, hoặc là buồn, nếu hắn có yêu nàng chút nào, hoặc là dừng dừng, nếu hắn chỉ qua đường với nàng.

Giả thuyết thứ nhất, nên loại đi ngay bởi rõ ràng là Định đã giết người vì Liên. Trong giả thuyết thứ nhì tin nàng lấy chồng sẽ giống như tiếng sét bên tai người điếc.

Nàng muốn báo thù, làm cho Định đau khổ bằng cái tin vệt đó nhưng Định không có yêu nàng lần nào hết, trong cả hai trường hợp thì Định chỉ khinh nàng mà thôi chớ không có đau chút nào hết.

Nàng đáng khinh thật. Người yêu

- mà nàng vừa đến sống chung như vợ chồng

- vừa lâm nạn mới có một tháng, mà nàng đã đi lấy chồng rồi. Nhưng anh chồng ấy hẳn phải của nàng trước đó, ít lắm là nửa tháng và nàng đã đón nhận tán tỉnh của hắn nên hắn mới được nàng. Thế nghĩa là nàng đã quên người cũ mười lăm ngày sau khi hắn vào nhà giam.

Lan thấy mình vô lý quá. Nàng đã cố ý khinh ghét Định vì giả dối của hắn, thì còn muốn cho hắn đau khổ làm gì?

Nàng không biết rõ lòng nàng là nàng cứ còn yêu người con trai ấy. Nàng đã làm một sự việc, vì sinh kế, vì chán nản không thấy còn lẽ sống mà cũng là để báo thù, thì tức là giữa hẳn và nàng không thể có sự thờ ơ thật sự.

Lan cứ lười nửa tháng về thăm chị một lần để vấn an sức khỏe của Liên, để xem Liên đã tìm việc được chưa hầu giúp đỡ, nhưng Liên vẫn cứ từ chối sự giúp đỡ của em nàng.

Lần thứ nhì mà Lan về nhà, vào chiều thứ bảy, Liên chưng hửng hỏi:

- Còn chồng mày đâu?

Lần đầu, Lan đã làm thình trước đòi hỏi của chị, và Liên đinh ninh rằng làm thình và ưng thuận vì mong đợi biết mặt mũi đứa em rể nàng.

- Đạo này anh ấy đi làm xa.

- Ở đâu mà xa?

- Trên Pleiku.

- Sao lại đi xa?

- Chị hỏi lạ quá! Hãng thầu RMK

- BRJ có chi nhánh khắp mọi nơi trong nước, thì đi Pleiku hay đi Đà Nẵng, Cam Ranh là chuyện thường.

Liên không thấy em nàng thay đổi. Lan vẫn cứ mặc đầm như thường lệ, vẫn cứ trẻ đẹp ngây thơ như nữ sinh, chỉ có khác một tí là nàng có đánh phấn sương sương, chỉ có thể thôi, mà con gái đã lấy chồng rồi mà trang điểm

như thế là khiêm tốn đến tột độ rồi vậy.

- Nhưng nhà cửa tụi bây ở đâu? Nó có cha mẹ gì hay không? Mầy làm dâu hay tự do?

- Ảnh còn cha, nhưng ông cụ ở Ba Xuyên, chỉ được báo tin bằng thơ mà thôi. Tụi này ra riêng, trong một căn nhà lụp xụp ở một ngõ hẻm khỏi chợ Hòa Hưng, xóm Cống Bà Xếp.

Lan bịa rất ổn và rất dễ tin, nên Liên không hỏi vặn gì thêm.

o o o

Thời gian trôi chậm quá đối với người trong khám và đối với người đợi ngày tòa xử để đi nuôi bạn, tuy nhiên nó chỉ chậm vì ảo tưởng của họ mà thôi, chớ nó vẫn đi thoăn thoắt.

Liên đã qua một trận đau ốm, rồi lại phải mổ ruột dư trong thời gian ấy, nên số tiền chín mươi ngàn, sau ba tháng ở không ăn xài, thuốc men chỉ còn lại ba mươi ngàn thôi mà nàng lại sức nhớ ra rằng phải đóng thêm cho luật sư Thịnh mười ngàn đồng bạc nữa, mười ngàn bạc trước, chỉ là tiền ứng trước mà thôi.

Hôm ấy Lan về, cũng lại nài nỉ giúp chị như trước, Liên nói:

- Hiện chị còn ba chục ngàn. Chị phải gởi kho tiết kiệm mười ngàn, không dám rớ tới, số tiền đó là tiền chị sẽ dùng để mượn luật sư biện hộ cho anh Định vì đầu sao anh ấy cũng là lâm nạn vì chị, mà ảnh không có gia đình, chị không nỡ bỏ.

Như thế, có lẽ rồi chị sẽ phải cần đến sự giúp đỡ của em một ngày gần đây. Nhưng bây giờ thì chưa.

Lan quyết không thềm nói tới cái tên Định như Liên đã nhắc Nhưng nàng cứ tò mò không chịu được nên nói:

- Anh ấy thế nào?
- Chị chưa hề gặp mặt, vì luật sư khuyên chị nên đợi tòa xử rồi hãy đi thăm.
- À, ra vậy. Nhưng sao lâu quá mà không nghe xử.
- Nghe đâu là sẽ xử ngày mai.
- Liệu anh ấy thoát khỏi tử hình hay không?
- Chắc chắn là thoát.

Liên ngạc nhiên mà thấy em nàng không hề đá động đến những điều họ viết trong báo và nhất là thấy Lan buồn vô hạn.

Lẽ dĩ nhiên là nàng không thể cười giỡn sau loại câu chuyện như thế này, nhưng nỗi buồn của nàng thật là không phù hợp với tâm trạng một kẻ không hề dính líu đến câu chuyện.

o o o

Ngày tòa xử, cô Liên nhơn chứng không có mặt, nhưng cô Liên người tình chưa bao giờ được yêu của bị can thì vẫn ngồi trong phòng xử, ở hàng ghế chót trá hình làm một người đàn bà cao niên và hơi bình dân.

Định trắng hơn trước vì ở trong chỗ trập lâu ngày và chàng đã lên cân, vì sức lực không được tiêu xài, cứ ăn no rồi nằm chớ không được ra ngoài chút ít như các phạm nhơn đã lãnh án.

Một tiếng đồng hồ sau khi hỏi lại một cách chánh thức và công khai bị cáo

những điều đã hỏi rồi trong các cuộc điều tra, người ta gọi nhưn chứng thứ nhất, cô Huỳnh Thị Liên.

Trên hàng ghế báo chí và hàng ghế nhưn chứng phía trước hết, không có bóng người phụ nữ nào cả. Mặc dầu vậy, theo thủ tục người ta cũng nhìn qua khắp phòng, làm bộ như tìm người ấy, và gọi to tên người ấy mấy lần.

Nhưng người đi xem xử không biết thủ tục đó, cũng ngỡ cô Liên đang ngồi đâu trong phòng, nên cũng quay ra sau mà tìm kiếm khiến Liên hết cả hồn vía.

Nhưng may quá, sự trá hình của nàng làm theo lối tài tử cũng gạt được tất cả mọi người, không ai nhận ra nàng cả.

Phiên tòa không bị đình lại vì sự thiếu mặt một nhưn chứng quan trọng, bởi nàng đã trả lời trong tất cả các cuộc điều tra, từ cuộc điều tra sơ khởi của cảnh sát tư pháp, đến cuộc điều tra của biện lý, đã tỏ thái độ hợp tác.

Tuy nhiên, không vì thế mà tòa án xử xong trong một buổi đầu. Phiên xử này kéo dài đến hai ngày và kết quả là Định bị kê án ba năm cấm cố, gần đúng như lời tiên liệu của luật sư Thịnh.

Liên nhìn người con trai mà nàng yêu hơn bao giờ cả, lần cuối cùng, trước khi hẳn bị đưa ra xe bịt bùng để trở về khám, rồi thong thả ra về.

Định đã khai:

- "Thưa ông Chánh án, con chinh phục cô Liên ấy hơn ba tháng mà không được, nhưng con vẫn cứ yêu cô ấy, mà có lẽ còn yêu nhiều hơn buổi đầu nữa, chính vì không được.

Con chưa nản chí, chưa bỏ cuộc, thì thấy một ông khách lạ mà sau đó con

mới biết rằng đó là nhà doanh thương Nguyễn Văn Mạnh, thấy ông ấy được cô Liên tiếp đón bằng một cái mỉm cười, có lẽ chỉ là một nụ cười xã giao mà thôi, nhưng con chưa kinh nghiệm, ngỡ cô Liên có cảm tình với ông ấy, hoặc đã yêu ông ấy rồi cũng nên. Vì thế mà con nổi ghen lên, quyết hạ nhục tình địch, nên mới bước lại gây sự với ông ấy, chớ ông ấy tuyệt nhiên không hề biết đến con.

Muốn hạ nhục ông ấy, con lại bị ông ấy hạ nhục bằng cái tát tai, vì vậy mà trong cơn nóng giận không kịp suy nghĩ của tuổi trẻ con đã hành động như một người điên.

Con nhận hết tội lỗi trong vụ này, chỉ có con là có tội, con không hề bị ai khiêu khích, tòa xử sao, con chịu vậy".

Lời khai trong đoạn đầu đối với Liên thật là láo khoét, nhưng rất ôn đối với mọi người khác. Tuy nhiên vì quá si tình và Liên tự gặt gẫm lòng nàng, và cứ nghe rằng Định nói thật và quả chàng đã dày công chinh phục nàng mà chưa được, và nàng xóa mất hẳn đề nghị trả ơn của nàng, nơi trí nàng.

Chiều hôm nay, nàng tới văn phòng luật sư Thịnh ở đường Công Lý để cảm ơn ông ấy, và nhờ ông ấy lần cuối cùng về cái việc vào đơn xin "nuôi" bị can bây giờ đã là phạm nhơn rồi.

Tuần lễ sau, Liên chuẩn bị và có làm, nàng mới hiểu những lời than của bao nhiêu bà vợ của những người ngồi khám.

Các bà ấy nói: "Nó tốn không tưởng tượng được. Nuôi một ông chồng ở ngoài, không có nghề nghiệp, sẽ bằng năm lần nuôi ông chồng trong khám. Cho mấy ông ăn cực mình không nổi, ở nhà vợ chồng mắt muối có nhau, chớ các ông mà vào trong đó thì mình cứ luôn luôn nghĩ đến gà rô ti cho họ, thịt heo quay, sữa, phở mát, bơ, sô cô la, mà có phải nuôi một miệng ăn đâu! Những ngày mình chưa nuôi, chồng mình ăn của người khác, thì giờ

được mình nuôi, chồng mình phải đáp nghĩa, không phải với người khác ấy, vì người ta đã được nuôi rồi, mà đáp nghĩa gián tiếp, để giúp những người trợ trợ không họ hàng hoặc bà con tới trễ.

Trong lần này, Liên đã tốn đến sáu trăm bạc mà mỗi tuần hai lần như vậy một tháng chạy ngót năm ngàn bạc rồi, đủ nuôi sống một gia đình tư chức đông con.

Nhưng Liên không tiếc tiền, lại còn mua sắm một cách sung sướng, những món khô như là sô cô la, phở mát. Những món phải ăn hết ngay như thịt quay, bồ câu rô ti, nàng chọn lựa với tất cả lòng thương của nàng.

Liên có quen với một cô, chồng cô buôn á phiện, cô ấy phải dọn nhà đến trước khám, ở đó và bán quán cà phê để nuôi chồng cho đỡ tốn hao. Cô ấy nuôi gà sau nhà, và cứ cho chồng ăn gà rô ti với bánh mì mãi từ năm này đến năm khác, coi cũng bảnh lắm, nhưng chẳng tốn hao, lại còn khỏi tốn tiền xe đi về mỗi tuần bốn bận, khỏi phải mắc mưa vào mùa mưa, dang nắng vào mùa khô, và khách của quán chính là những bà vợ đi nuôi chồng, họ vào ngồi tạm cho đỡ mỏi, uống nước cho đỡ khát, mua thêm vài ổ bánh mì hoặc một gói bánh ngọt.

Công gì của Liên cũng chẳng tiếc, chỉ lo đụng đầu với một cô gái nào ấy thôi và nàng sẽ chết giấc nếu rủi ro ấy mà xảy ra.

Liên hồi hộp không biết bao nhiêu lúc được chờ ở cuối đường Hòa Hưng, con đường tuyệt đẹp, độc nhất của đô thành Saigon, đi tới đó rồi phải trở ra, hoặc nằm luôn nơi đó, chớ không tiến xa hơn được, hay có kẻ chỉ tiến đến pháp trường mà thôi.

Có một người thứ nhì nữa cũng hồi hộp ghê lắm. Người ấy đã nhờ luật sư Thịnh cho biết có một thiếu phụ lo cho hă, và hôm nay được khám đường báo trước rằng sẽ có người đến thăm "nuôi" hă, hă đã biết người này là

người kia rồi, nhưng hắn vẫn cứ lo lo, không biết lo cái gì. Hắn có tịch, cái tịch yêu em của người ấy mà cứ giấu giếm, hắn lo người ấy đã biết sự thật rồi, vì hắn Lan đã trở về với chị nàng để thú cả mọi lỗi lầm.

Nhưng Liên biết, Liên sẽ làm gì chàng? Không làm gì được cả, vậy mà Định cứ lo sợ. Đó là nỗi sợ của người còn biết phân biệt cái phải, cái trái, sợ bị trách cứ, trách cứ không giết được chàng, vậy mà chàng cứ lo.

Chàng đinh ninh rằng Liên đi thăm với tư cách chị vợ, Lan còn trẻ quá nên không được phép vào thăm chảng?

Mãi cho đến lúc hai đàng giáp mặt nhau, qua cửa chắn song sắt, Định mới biết rằng Liên vào thăm chàng với tư cách cá nhân: nước mắt Liên ràn rụa sau tiếng gọi "anh" nghẹn ngào:

- Em!

Định cũng nghẹn ngào gọi lại Liên như vậy rồi không nói gì nữa cả. Chàng xúc động vô cùng trước tình yêu rõ rệt của Liên, và mặc dầu không yêu Liên, chàng cũng nghe thương mến người góa phụ này vô cùng.

Lạ quá! Sao giờ Liên lại trẻ đẹp hơn trước nhiều quá? Định không thấy rằng nàng cao niên hơn chàng, nên mới gọi nàng như vậy, vì quá cảm động mà vì chàng có ảo tưởng rằng họ đồng lứa với nhau.

Có phải chảng là vì năm khám trên ba tháng, chàng không hề thấy một "bóng hồng" và thiếu thốn đàn bà, chàng giống một kẻ đói được dọn cho ăn một da thịt bầy nhầy, mà cũng cứ nghe thấy đĩa thịt ấy ngon quá sức ngon?

Chắc cũng có như vậy, nhưng cũng vì Liên đã nỗ lực "dọn" cho trẻ ra. Cái ngày mà nàng đến nhà Định để đề nghị dâng trọn thân thể và linh hồn cho chàng, ngày ấy nàng đang bê bối việc gia đạo, nên điểm trang không đúng

mức, ăn mặc không có nghiên cứu.

Giờ thành thơi rồi, nàng chợt nhớ ra khuyết điểm của mình, nên mới vận dụng tất cả hiểu biết về hóa trang của nàng và nàng thành công rực rỡ. Cho đến bộ y phục nàng cũng cân đi nhắc lại bốn năm đêm và rồi cuộc chọn bộ y phục trắng tinh của nữ sinh.

Nàng lại bỏ lối tóc thiếu phụ, hôm qua đi làm tóc lại như con gái mới lớn lên, trông hơi chướng nhưng vẫn có hiệu quả, nếu người ta không biết được tuổi tác của nàng.

Định tự trấn tĩnh trước rồi hỏi:

- Em vẫn mạnh?

- Dạ.

- Em có bị lôi thôi gì về vụ này hay không?

- Dạ không.

Định rất muốn biết tin tức về Lan, nhưng chỉ dám hỏi một câu rồi thôi:

- Còn em Lan, cũng mạnh chứ?

- Dạ, nó cũng như thường.

Liên không biết giữa Định và Lan có gì, không hề có ác ý muốn phân hóa hai người ấy, nhưng sợ Định biết chuyện Lan bỏ nhà đi thì không hay chút nào, nên mới đáp láo như vậy.

Định an lòng, vì Lan cũng không bị rắc rối, vì Lan đã về nhà với chị, yên

nơi yên chỗ rồi. Tuy nhiên, chàng cứ còn chưa được thỏa mãn, vì chàng không biết lòng Lan đối với chàng ra sao, từ ngày Lan ngộ nhận.

- Ngoài ra, không có gì lạ chớ?

Câu hỏi này của Định có vẻ tổng quát để chấm dứt màn thăm, nhưng chàng có ý chọc cho Liên xì ra cái gì về Lan.

- Dạ, em đã thôi việc một tuần lễ sau đó.

- Vậy à? Rồi em đi làm ở đâu?

- Còn rảnh ở nhà. Khó kiếm chỗ làm lắm.

- Trời ơi! Tại anh đã hại nhiều người quá.

Định gần như mếu khi nói ra câu trên đây. Chàng đau xót ghê hồn mà nghĩ đến bao nhiêu cuộc đời tan nát vì chàng: vợ ông Mạnh, con ông có thể sẽ hỏng vì người gia trưởng vắng mặt vĩnh viễn. Lan tan nát cõi lòng vì sự phản bội của chàng mà Lan tưởng tượng ra, còn Liên thì mất sở.

Liên lau lệ rồi hỏi:

- Trông anh khỏe mạnh hơn trước, nhưng về tinh thần, anh có khổ lắm hay không?

Định thở dài:

- Anh còn bị khủng hoảng nặng, không biết mình khổ hay không khổ nữa.

- Như vậy là anh khổ lắm đó. Nếu lời nói của em mà giúp anh lấy can đảm lại được, thì xin anh ghi nhớ cho rằng nếu phải đợi anh năm năm, em cũng

sẵn lòng đợi.

- Anh rất cảm động và đội ơn em không biết tới bao giờ.

- Anh ơi !

- Chi em?

- Sao hồi đó, anh không nói?

Câu hỏi của Liên rất là lờ mờ vậy mà Định vẫn hiểu được rằng: "Anh yêu em đến giết người, sao anh không nói ra, để đi đến sự không may này?" chàng đáp:

- Rất khó mà cắt nghĩa lắm em à! Nhưng ta nên sống với hiện tại thôi, mà đừng hối tiếc gì cả.

- Vâng, ta chỉ sống với hiện tại thôi, và riêng em, em lại sống với tương lai nữa. Em đợi anh.

- Không nên, thiệt hại cho đời em lắm.

- Em mặc kệ.

Định không có can đảm cho Liên biết rằng chàng không yêu Liên, và án mạng chàng gây ra là vì lẽ khác. Điểm thứ nhất chàng thương xót Liên quá, sợ Liên đau lòng khi biết sự thật về lòng chàng, điểm thứ nhì không tiện nói ra vì nhiều lẽ.

Họ phải chia tay nhau, và Liên lại khóc, Định bình tĩnh căn dặn:

- Em cố tìm chỗ làm. Và anh nhắn lời thăm em Lan.

Chàng cố giấu ghen ngào ở lời nhắn nhủ ấy, rồi xoay lưng bước chậm vào trong.

o o o

Không đi làm nữa, Liên dậy rất sớm và giấc ngủ trưa của nàng cũng dĩ nhiên rất ngắn.

Nàng thức dậy hồi hai giờ rưỡi, tắm rửa xong, trang điểm rồi mà chỉ mới ba giờ trưa.

Liên đi ra phòng khách để đọc báo hàng ngày mà hôm nào chị bếp cũng đi mua lúc nàng tắm rửa và để trên bàn sa lông.

Tin tức không có gì lạ, tiểu thuyết, nàng đọc hết mấy cái trong mười mấy phút rồi tìm tòi ở trang tư xem có ai rao cần người làm hay không.

Liên dư biết là không bao giờ có cả, hay có mà họ chỉ cần chuyên viên, chứ cái thứ chỗ đứng bán hàng đánh máy, điện thoại viên thì họ không đủ cho con cháu họ, em vợ họ, như tình họ, không còn đâu cho người ngoài. Mặc dầu vậy ngày nào nàng cũng cứ tìm, tìm để có dịp mà nghĩ ngợi cho đỡ buồn.

Cho đỡ buồn nhất là ngày hôm nay, chiều hôm nay một chiều cuối tuần mà không người đẹp rảnh rang nào lại ngồi nhà bó gối như nàng.

Một tấm thảm kịch! Vâng, dầu muốn dầu không, ta cũng bị Âu hóa ở vài khía cạnh đến cả những người không hề chung đụng với văn hóa Âu châu cũng thế nữa.

Đời sống đô thị khuyến khích sự ham vui, giải phóng con người ra khỏi kèm chế của phong hóa sự giải phóng này bị các nhà đạo đức gọi là sự "xô

vào vực thăm đời sống ấy làm cho tất cả các dân tộc ở đô thị giống nhau ở nếp sống mà Âu Châu có đô thị sớm hơn ta, ta giống họ thì cứ nói là bị Âu hóa vậy thôi, chớ đúng ra phải dùng tiếng đô thị hóa mới đúng."

Một tấn thăm kịch? Một người đàn bà trẻ đẹp, sống tự do, lại không được một người bạn trai mời đi uống nước, đi ăn cơm vào một chiều cuối tuần.

Liên ngồi bó gối buồn hiu rồi thành linh hốt hoảng lên, trước cái ý nghĩ kinh khủng này: nàng đã già rồi !

Vâng, mất sở làm, bị mang tai, mang tiếng, túng thiếu, nhứt định không phải là duyên cớ của tình trạng lạnh lùng này đâu. Nếu nàng còn trẻ đẹp, càng nghèo, càng đông bạn trai, vì ai cũng hy vọng được cả, chớ không cần đến những ông triệu phú, ông tỷ phú nào hết.

Một tư chức bực trung với một chiếc xì cút tơ sẽ dám mời một cô gái khiêm tốn đi ăn cơm mà không mặc cảm trèo đèo. Mà nàng đang khiêm tốn đây, chớ không quá sang như hồi còn làm thu ngân viên hộp đêm là một nghề phải có vốn, ít lắm là một trăm ngàn. Thế mà chẳng có ma nào mời nàng cả, từ lâu rồi.

Liên vẫn thương nhớ Định, không giờ phút nào mà hình ảnh chàng rời xa tâm trí nàng cả. Nàng không mơ yêu ai đâu, nhưng vẫn thích đi ra ngoài, với một người bạn trai trong tình bạn suông vì nàng ghiền không khí ở ngoài về đêm.

Có những cô ca sĩ lấy chồng rồi biệt dạng luôn. Ấy là công chúng họ tưởng thế thôi chớ các cô vẫn có xuất hiện đều đều, với chồng các cô, ở những trà đình, tửu quán ở những hộp đêm, vì các cô nhớ đèn nhớ nhạc, không làm sao mà nằm nhà mãi cho được như các bà nội trợ thường. Công chúng không hề biết rằng có một sự ghiền kỳ lạ như vậy, ghiền thật sự ấy, chớ không phải là quá đâu.

"Nhớ ai như nhớ thuốc lào"

Bọn ghiền thuốc hát như vậy, mà những kẻ ăn chơi, những nhơn viên các chốn ăn chơi cũng hát một câu na ná, nếu có ai đặt giùm họ câu đó.

"Nhớ ai như nhớ đèn màu"

Cả một tấn thảm kịch.

Thình lình có tiếng cửa xe đóng lại ngoài trước. Tiếng cửa đóng êm, chớ không phải chát tai như tiếng cửa tắc xi Rờ Nô 4 đời bà ba Long ở đại lộ Trần Hưng Đạo.

Liên ngồi sau cửa sổ có màn không thấy gì, nhưng cũng giựt mình dáo dác nghe ngóng như hồi hộp lắng đợi những tiếng giày quen thuộc.

Nhưng rồi nàng lại buồn hiu. Cảnh xôn xao ngoài cửa thiếu gì yến anh, đã lụi xa trong dĩ vãng rồi, và từ đây dĩ vãng xa xôi không có dư âm nào vọng lên cả đâu mà vãnh tai.

Cảnh ấy chỉ diễn ra có hai mùa, mùa đầu vào thời con gái của nàng, mùa thứ nhì khi nàng vừa mãn tang chồng. Rồi thôi ! Lâu lắm rồi ! Xa lắm rồi !

Mà kìa, có tiếng giày! Tiếng bước lạ, Liên hồi hộp nhưng không dám tin rằng người ấy sẽ vào nhà nàng, nàng sợ phải thất vọng và phải xấu hổ với mình vì đã mừng hụt.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Nếu Liên có chồng hay có nhơn tình, mà người chồng hay người nhơn tình của nàng mà nhìn thấy vẻ hoảng hốt của nàng trong cử chỉ bỏ chân xuống,

tìm guốc, chạy ra cửa, chắc lòng đã bị một trận đòn ghen bầm mình, mặt dầu trời mà biết cho nàng rằng nàng không mơ một nhân tình nào cả, không đợi ai tới chinh phục nàng cả. Chỉ vì buồn chán quá, nàng mừng rỡ khi thấy mình có khách, chỉ vì thế thôi.

Liên sững sờ và câm lặng đến mấy mươi giây trước người khách đang nhìn nàng mà mỉm cười, sau cái cúi đầu chào rất lễ độ và lịch sự.

- A... ơ ông? À, ông Đáng! Ông tìm tôi hay tìm nhà ai?

- Dạ tôi đến thăm cô đây chớ !

- Mời ông vào.

Liên cuống quít lên như con gái mười bảy đời xưa "bị" người ta đi coi mắt. Nàng toan chạy vô buồng, trong khi chưa mời khách ngồi, nhưng chạy vô buồng để làm gì, thật là vô lý hết sức. Nàng ấp úng nói:

- Thưa mời ông ngồi chơi!

Ông Đáng chậm rãi ngồi xuống và Liên đã bớt bối rồi, ngồi đối diện với ông.

- Dạ này cô mạnh giỏi chớ?

- Thưa, cảm ơn ông, như ông thấy.

- Tôi thấy điều này không phải nói nịnh cô đâu, là cô hồng hào, tươi trẻ hơn trước nhiều lắm.

Quả thật ông Đáng nói đúng sự thật. Khởi thức đêm gần bốn tháng nay, sức khỏe của Liên tăng lên. Nàng lại đang mặc một chiếc sơ mi ngắn tay, màu

đỏ, màu áo ánh lên mặt nàng giúp gương mặt nàng vốn tươi thắm mà nhờ sức khỏe dồi dào ấy càng tươi thắm hơn. Hai cánh tay không đánh phấn của nàng để thấy rõ sự hồng hào của nước da nàng, chớ không phải gương mặt được hóa trang, tuy sơ sài, nhưng phấn vẫn che da mặt.

Liên vừa sung sướng, vừa hồ ngơ, nên mặt nàng càng hồng hơn. Để đánh trống lấp, nàng hỏi:

- Thưa ông uống chi?

- Cô cho gì uống nấy vậy.

- Chị hai ơi !

Liên gọi chị bếp và không đợi trả lời, nàng nói hơi to :

- Cho nước cam chị hai.

Đây là nước cam chai mà chị bếp bưng ra thật lẹ vì khỏi phải làm gì cả. Liên đã bắt đầu túng thiếu, nước cam vắt là món xa xỉ phẩm rồi, nàng chỉ dám mua phòng hờ vài chai nước cam hiệu Con Cọp đăng tiệm چاپ pho để đợi những người khách không bao giờ đến.

- Dạo này cô làm gì? Ông Đáng hỏi.

Hắn ông ta đã biết nàng thôi việc, nhưng không nói ra điều ấy làm chi.

- Mời ông giải khát. Lóng này tôi nằm ở nhà vì khó tìm việc quá. Chắc hăng ông hoạt động mạnh hơn?

- Dạ, cũng khá mạnh, nhờ nhà nước cấm nhập cảng xà bông đánh răng ngoại quốc để giúp kỹ nghệ trong nước.

Ông Đáng là bạn của ông Sang chẳng những là bạn làm ăn, bạn rượu còn là bạn góa vợ nữa. Chính ông này đã khám phá ra Liên trước, nhưng ông đứng đắn và đắn đo, nên ông Sang lẹ bước phồng tay trên.

Khi nàng bị ông Sang bỏ rơi, ông Đáng thương xót nàng lắm, nhưng cứ ngại bạn cà nanh

- vâng có những người cà nanh kỳ lạ lắm, của vớt đi rồi mà người khác lượm, họ không cho

- ngại thế, ông ta bỏ trôi luôn.

Nay có lẽ vì chuyện đã cũ lắm rồi, nên ông ta không còn ngại nữa và muốn gì đây chẳng? Ông ta hỏi:

- Tôi nghe ai đây, quên mất rồi, tình cờ cho tôi biết một việc về cô, tôi xin hỏi không phải vì tò mò chuyện riêng của cô mà vì phép lịch sự, có phải chẳng cô vừa tái giá? Nếu đúng như vậy, xin cô giới thiệu tôi với ông nhà?

- Thưa ông chắc họ nghe lắm.

Liên càng hiểu thêm rằng ông Đáng đi thăm nàng có mục đích gì ấy, vì cái câu hỏi dò khéo léo này. Nếu như nàng không tái giá, mà đang có như tình, nàng vẫn phải nói rằng sắp tái giá, chớ không trả lời như trên đâu, nói láo thế thì nàng phải biết ẩn ý của ông ta và phải chặn ông ta lại, kéo ông ta ngõ nàng rảnh rang rồi làm phiền bực nàng.

Ông Đáng đã biết điều ông muốn biết ông xin phép uống nước rồi nói:

- Thôi lâu quá không gặp cô ở đâu cả, ghé thăm cô vậy thôi chứ cũng chẳng có chuyện gì. Tôi xin phép cô tôi về.

- Sao ông vội như vậy? Ông ở không hơn mười lăm phút.

- Tôi chỉ ngại làm phiền cô thôi.

- Không, tôi thành thật. Nếu tôi bận, tôi đã cho ông biết ngay.

- Nhưng thôi, xin cô cho khi khác. Tôi sẽ đến thăm cô thường.

Liên tiễn khách ra tận vỉa hè.

Rồi nàng lại trở vào nhà để ngồi bó gối trên chiếc đi văng.

Chiều thứ bảy mà phải nằm nhà, buồn ơi là buồn ! Mà nằm nhà như thế này trong hai năm với chín tháng nữa, mới mong có bạn, mà người bạn mong đợi cũng rất là bấp bênh, không biết chàng sẽ đoái hoài đến hay không?

o o o

-

Anh!

- Em!

Trong lần thăm viếng thứ nhì này, họ vui cười với nhau chứ không ghen ngào, không có nước mắt nữa. Định nói:

- Liên nè ! Ta nên thật tình với nhau.

- Vâng, ta nên thật tình với nhau.

- Em mất chỗ làm, tức là túng thiếu, mà em nuôi anh đế vương quá, anh ngại lắm.

- Không hề gì đâu. Anh khổ thì bấy nhiêu đó cũng không đủ an ủi anh, huống hồ gì ít hơn.

- Em an ủi anh bằng những cuộc thăm viếng đã là to tát lắm rồi em à!

- Anh đừng lo gì hết, em còn xoay sở được là còn nuôi anh được.

- Nhưng em lại phải nhịn để nuôi anh.

- Thôi, để rồi hãy tính lại. Anh có đỡ buồn không?

- Cũng đỡ. Trong này có cho phép tổ chức giải trí và anh là cầu tướng của một đội bóng tròn trong hai đội. Thế nào, em Lan có lớn thêm được phân nào hay không?

Định hỏi câu này bằng giọng đùa cợt cho Liên đừng nghi gì cả, Liên cười giòn lên rồi đáp:

- Nó đã 18, tức 19 tuổi ta, chắc không cao nữa đâu.

Liên làm thinh sau câu đó rồi nói sang chuyện khác, khiến Định nghe lòng chàng quặn đau một cái.

Nếu Lan có nhắn lời thăm chàng thì Liên không khỏi kể Lại, sau câu hỏi đùa của chàng. Liên không có nói gì, tức Lan không nhắn lấy một lời hỏi thăm sức khỏe của chàng.

Thật là không thể tưởng tượng được về sự phù du của một mối tình.

- Anh nè, họ cho đọc sách hay không? Em mang tiểu thuyết vô cho anh coi đỡ buồn?

- Ơ... ơ... em nói gì?

- Hình như là anh lo ra.

- Không, anh bận nhìn bà lão đằng kia, trông tội nghiệp quá.

- Trong ấy họ cho phép đọc tiểu thuyết ở ngoài đem vô hay không?

- Không. Nhưng anh vẫn có để đọc, em đừng lo.

Lần này thì Liên ra về, để lại một phạm nơn không còn sống an ổn nữa.

"Mình đã mất cả rồi, trời ơi!" Định kêu than thầm như vậy vì quả mất Lan là chàng mất tất cả. Chàng chỉ còn có một chỗ dựa tinh thần ấy thôi và đặt tất cả tương lai chàng vào gia đình nho nhỏ của chàng. Chàng sẽ sống khiêm tốn, tối tăm với một người vợ mà chàng yêu, rồi can đảm làm việc để xóa một giai đoạn không hay trong đời chàng. Nhưng người vợ tương lai của chàng là thế đó.

Không, Lan không thể tha thứ được. Một lời hỏi thăm sức khỏe không thể làm cho chị nàg nghi cái gì, thì không có lời đó tức là Lan đã bỏ rơi chàng rồi.

Chàng đã đặt lầm tình yêu và tình yêu đặt ở đâu rồi, như một viên đá nhận vào khối xi măng, rất khó mà lấy ra, phải đục đẽo tan nát cả, nhưng lấy được rồi, khối tình cũng sứt mẻ, không còn nguyên vẹn được...

Trong khi đó, thì ở ngoài xảy ra một việc rất bất lợi cho chàng, tuy chưa

biết sẽ có hại gì hay không?

Liên đi nuôi chàng buổi sáng, thì buổi xế, ông Đáng ghé thăm nàng, cũng cứ vào hồi ba giờ rưỡi.

Ông ta đặt một cái bọc bằng giấy ăm-ba-la lên bàn, không ngồi, rồi nói:

Tôi bận lắm, xin tặng cô chút quà mọn và xin đi ngay.

- Sao mà lần nào ông cũng vội vàng và càng ngày, càng vội hơn.

Ông Đáng làm thình như để suy nghĩ, rồi giây lát ông lại đề nghị:

- Hay là như thế này. Thình thoảng tôi mời cô đi ăn cơm, như vậy tôi được thăm cô rất lâu mà khỏi bỏ công việc của tôi, còn cô thì cô khỏi phải tiếp khách, tiện lợi cho cả hai.

Liên cũng làm thình, nhưng nàng suy nghĩ thật sự. Giây lâu, nàng nói:

- Để tôi xét lại vấn đề. Và xin cảm ơn ông món quà này.

- Thôi xin phép cô và hẹn lần sau. A, này cô Liên! Nếu cô vui lòng nhận lời đi ăn cơm với tôi, tôi sẽ mời cô đi ăn cơm một cách bất thần, nó tự nhiên và không khách sáo. Như vậy, cô chỉ được trang điểm có nửa tiếng đồng hồ thôi. Mà cỡ cô không trang điểm gì hết cũng được, và càng hay hơn.

- Nhưng tôi đã xét vấn đề đâu!

- Đành vậy Nhưng nếu cô xét xong, cô nên xét luôn đề nghị thứ nhì. Lần này, thì tôi đi thật sự đấy.

Liên vẫn tiễn khách ra tận vỉa hè như lần trước.

Xe ông Đáng khuất dạng rồi, nàng trở vào nhà, mở gói xem, thì ra đó là sô cô la sữa, hiệu Nestlé, thứ để ăn chơi, giòn, nhưng không cứng như đá, như loại để nấu ra mà uống.

Một chục bánh tất cả, mỗi bánh chia ra làm nhiều ô vuông vức và bọc bằng giấy chì ở trong, giấy láng mang hiệu ở ngoài.

Liên nghĩ ngay đến Định và Lan, Lan mê sô-cô-la từ thuở bé. Định ở trong ấy buồn miệng càng cần quà này hơn. Được, Định sẽ hưởng sáu bánh, Lan bốn.

Và nàng cứ xét hai đề nghị của ông khách đặc biệt về tánh dè dặt khi này.

Phiền lắm! Ông ta có hậu ý, điều ấy chẳng có gì tội lỗi, bậy bạ gì cả, vì ông ta góa vợ, nàng góa chồng. Nhưng trên phương diện tinh thần, nàng lại không còn rảnh rang nữa, vì nàng đã quyết đợi người kia.

Ông ấy sẽ tỏ tình. Nàng sẽ từ chối. Ông ta sẽ đau khổ, hoặc sẽ giận hờn, lời thôi quá.

Đừng nói chi chuyện đi ăn cơm với nhau, nhận những món quà như thế này mãi cũng đã mang nợ rồi mà nợ không bao giờ trả người mắc nợ sẽ ngượng biết bao, nếu chủ nợ chẳng giận hờn gì đi nữa.

Vậy sẽ không đi ăn cơm với ông Đáng. Và lần sau sẽ không nhận quà nữa, cho dầu chỉ là một chục trái xoài.

Lật bật có mấy hôm, lại đến ngày cuối tuần, và Liên lại ngồi bó gối trên đi văng, sau khi đọc hết tờ báo hàng ngày.

Bất kỳ một góa phụ còn trẻ đẹp, hoặc một cô gái luống tuổi nào cũng buồn

vợ vẫn như Liên vào những ngày mà thiên hạ đổ xô nhau đi giải trí có đôi, vào ngày thành phố vui nhộn vì một dịp long trọng nào, chẳng hạn như chợ Tết.

Tuy nhiên, họ chỉ buồn có hạn mà thôi, vì họ không biết đích xác có những thú vui nào, như Liên đã biết.

Chồng Liên ngày trước là một công chức cao cấp, còn thanh niên, con nhà khá giả. Hắn đã sống, đã hưởng những lạc thú của đô thị một mình rồi lập gia đình, hắn cùng hưởng với vợ hắn.

Liên đã ghiền những buổi đi chơi ngoài với chồng chiều thứ bảy. Thật ra, thì cũng chẳng có gì thần tiên cho lắm. Cùng nhau đi một vòng hứng mát ở ngoại ô, vui với nhau mà cũng vui vì quanh mình đông đảo những đôi uyên ương khác.

Rồi trở về thành phố, vào ăn cơm ở một hiệu ăn có ca nhạc. Rồi thì đi xi nê giấc khuya.

Nếu ai hỏi: "Vui ở chỗ nào?" Chắc Liên không nói được nhưng nhứt định là nằm ở nhà, cứ nhớ những thư ấy.

Mãn tang chồng, nàng yêu ông Sang.

Ông Sang hơn chồng nàng một bậc, bởi ông là triệu phú, khả năng tài chánh dồi dào một ngàn lần hơn một công chức cao cấp, hăm lăm tuổi với đồng lương mới vào ngành chẳng có gì đáng kể.

Cuộc đời tửu quán, trà đình, hộp đêm bắt đầu từ đó và bệnh ghiền đèn, ghiền nhạc cũng bắt đầu từ đó.

Ông Sang góa bụa, họ ăn ở với nhau như vợ chồng chánh thức, tuy ai vẫn

giữ nhà nấy chớ họ vẫn công khai cùng đi dự tiệc, cùng giao thiệp.

Đó là thời vàng son của Liên, thời lộng lẫy tương bừng nhứt của đời nàng.

Bị bỏ rơi, xuống chơn Liên không tiếc khả năng ăn tiêu đã mất, nhưng đã trót nghiện ngập nàng không sao nguôi nhớ dư hương, dư vị của hai năm hạnh phúc đó.

Chỗ làm ở Eldorado mà ông Sang biếu nàng để an ủi nàng, tạm giúp nàng qua được những cơn ghiền ray rút như cơn ghiền phù dung.

Nàng không được vui nơi bàn khách với một người bạn nữa, nhưng đầu sao ngồi trong khí hậu hộp đêm cũng là một thời kỳ chuyển tiếp nó tránh cho nàng bị chìm vào một khủng hoảng tinh thần, một chán nản chết đi được khi phải nằm nhà như bây giờ.

Bây giờ nàng chịu đựng được rồi đó, nhưng bệnh ghiền chưa dứt hẳn, vì nàng còn ngáp vặt, còn nhớ nhớ nếp sống qua.

Liên đã thả lỏng Lan từ ngày nàng bị ông Sang bỏ rơi cũng chỉ vì hốt hoảng, trước cảnh cô đơn của một mỹ nhân sắp xế bóng, muốn em mình hưởng cho nhiều thật nhiều, cái tuổi xuân của nó, để bù cho những ngày tàn tạ không mấy năm thì đã đến rồi, cái tuổi xuân bay vèo một cái, nhanh như cắt.

Đi vắng kê sau cửa sổ, và Liên quay lưng vào nhà. Nàng hé màn, rình những cặp vợ chồng, hay những đôi nhơn tình gì đó không biết nữa, son trẻ có, sồn sồn cũng có họ chớ nhau bằng xe gắn máy chạy qua, thềm sung sướng của họ vô cùng.

Nàng không cần xe Hoa Kỳ của ông Sang, xì-cút-tơ của chồng nàng, cứ được chớ sau một chiếc mô-bi-lết ho lao, cũng cứ sung sướng như thường,

miễn thoát ra khỏi cảnh ngồi bó gối của nàng chiều hôm nay là thần tiên lắm rồi.

Liên nhớ đã nghe Định tả nỗi sung sướng của chàng, khi chàng lượm được một mẫu thuốc Méliá trắng, lúc đi quét tước ở ngoài. Chàng, dân hút toàn thuốc thơm ngoại quốc, đã mừng như bắt được vàng khi thấy mẫu thuốc ấy, thật giống hệt nàng chiều nay, nàng đã từng ngồi những chiếc xe lộng lẫy của ông Sang, giờ lại phải thềm mô-bi-lét đây.

Lắm lúc, suốt buổi ngồi bó gối này, Liên không nghĩ gì cả, và đó là những lúc mà sau chợt tỉnh ra, nàng sợ hãi quá sức. Thà là buồn, thà là ngậm ngùi thương tiếc cái gì, thà là thềm muốn ước mơ, vẫn còn dễ chịu hơn là những phút trống không của con người như sắp về với ông bà nay mai, cho đến dĩ vãng mà thứ tuổi già thường nhớ lại, mà con người ấy chẳng buồn nhớ nữa, thì nó chán nản không biết bao nhiêu.

Bấy giờ hình như cũng đã sáu giờ rồi. Chiếc đồng hồ Oméga nạm kim cương của ông Sang tặng nàng năm ấy, Liên đã bán đi rồi và không muốn sắm đồng hồ xấu, nên nàng không thể biết giờ khắc, nếu không chạy vào buồng nhìn cái đồng hồ reo.

Thình lình, Liên đập lại chéo màn mà nàng hé ra để nhìn trộm cuộc sống bên ngoài. Một chiếc xe hơi vừa ngừng lại trước cửa nhà nàng, chiếc xe mà nàng đã thấy hai lần rồi, khi tiễn chủ xe ra tận vỉa hè.

Nàng đã quyết định không nhận quà, không đi ra ngoài với ông ấy, mà ông ấy lại đến đúng lúc nàng cô đơn nhất trong đời nàng từ năm nay thì nguy mất. Phải chạy trốn mới được, và cho chị bếp ra nói láo rằng nàng đã đi với một người bạn trai. Ông ấy sẽ không ngộ nhận và sẽ không bao giờ đến nữa cả.

Nhưng càng luống cuống, càng nỗ lực hành động nhanh chóng, càng vướng

vấp, hóa ra chậm chạp hơn là cứ bình tĩnh mà lách vào trong.

Nhưng biết đâu cảnh vướng vấp ấy lại không do tiềm thức tạo ra, cái tiềm thức quái ác, nham hiểm nó âm thầm hành động trái ngược lại với lý trí của Liên?

Trong con người của chúng ta, chúng ta chứa đến hai ba người khác, tánh tình, mơ ước, chí hướng rất khác xa nhau.

Họ thường xung đột nhau, thường chửi nhau, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, ông nói gà bà nói vịt, người khách nào mạnh mẽ cá tính, đa mưu túc trí là thắng, tất cả những người khác khác, tất thắng cả ta nữa.

Liên đã bị cô Liên thứ nhì vệt sang một bên. Nàng còn bối rối hơn khi ông Đáng tới đây thăm nàng lần đầu, sau mấy năm hai người không gặp mặt.

Thấy Liên đứng sững ở phía trong bộ sa lông, gần cửa buồng mà nàng toan lùi vào, nhưng không kịp, ông Đáng vẫn gõ cửa lấy lệ và hỏi:

- Cô có bận gì không, cô Liên?

- Dạ...ơ...hơ...không. Mời ông vào.

Ông Đáng bước vô nhà, hơi ngạc nhiên trước thái độ lạ lùng của Liên, nàng có vẻ một kẻ đang làm quấy bị bắt quả tang.

- Thưa mời ông ngồi.

Hai người ngồi xuống một lượt với nhau. Khách lại hỏi:

- Cô đã cho tôi biết rằng cô thành thật, hễ bận là cứ nói thẳng ra, vậy tôi xin cô cứ thành thật cho nhé.

- Dạ, tôi không bận. Thưa ông uống chi?

- Cám ơn cô. Tôi sẽ uống sau. Kể ra tôi tới thăm cô vào giờ này thì hơi trễ, bởi có nhiều gia đình sắp sửa ăn cơm, lúc qua sáu giờ chiều. Và quá trễ, nếu tôi mời được cô đi ăn cơm. Quá trễ, vì phụ nữ ai cũng thích trang điểm lâu lắc, tốn hàng giờ mà cũng chưa xong.

Tuy nhiên, tôi không biết cô sẽ ban cái ân huệ ấy cho tôi hay không, thành thử rồi tôi không thắc mắc lắm về chỗ trễ muộn ấy nữa.

Đi ăn cơm một mình, ngồi buồn quá, tôi thì như vậy, còn cô, tôi cũng chắc rằng cô ăn cơm nhà một mình cũng chẳng vui gì. Hơn thế, như tôi đã nói hôm nọ, tôi vừa muốn thăm cô lâu hơn, lại vừa muốn tránh cho cô cái nạn phải tiếp khách.

Nếu cô chưa quên rằng tôi là người đứng đắn, thì tôi tha thiết xin cô cái vinh hạnh được đưa cô ra ngoài chiều nay. Không ăn cơm cũng không sao, đi một vòng cho mát rồi về, về lúc nào, tùy thích cô.

Liên chưa quên ông Đáng là người đứng đắn. Năm nàng mãn tang chồng, vì cô đơn quá, vì nhu cầu cấp bách thúc giục, nàng không kịp lờ lợc nên mới nhận tình của ông Sang. Và lại, ông Đáng chậm bước quá, nàng có biết đâu rằng ông ta cũng găm ghé nàng.

Mãi về sau, khi nàng và ông Sang ra mặt, được chánh thức giới thiệu với ông Đáng, bắt chợt được niềm đau buồn, tuyệt vọng nơi đôi mắt ông ta, nàng mới hay rằng ông đã âm thầm yêu nàng.

Rồi sau đó, quen biết nhiều hơn, nàng mới thấy rõ là ông Đáng khác xa ông Sang, mặc dầu họ đồng lứa bốn ba với nhau, đồng địa vị xã hội nhau và là bạn thân nhau.

Con người của ông Đáng rất khó hiểu lúc ban đầu. Ông ta ít nói, ít cười, có vẻ như hiểm sâu vậy. Nhưng không phải thế. Đó là một kẻ hiền lành như đất, ăn ở rất có hậu với tất cả mọi người.

Chỉ ba tháng yêu đương nhau là Liên biết rõ chơn tướng của ông Sang, ông ta không yêu, chỉ bắt tình với nàng vì cần một người đàn bà đẹp vậy thôi. Nàng đã đâm tiếc ông Đáng... nhưng không hối hận lắm, vì nàng tin rằng ai cũng có số cả.

Liên cứ ngồi đó mà làm thinh. Những người khách ở trọ trong nàng đang cãi vã ầm ĩ lên về cái vụ đi hay không với ăn cơm với ông Đáng.

Nàng là chủ tịch, nhưng chủ tịch bù nhìn, và rốt cuộc một kẻ trong ấy quyết định là phải đi, bởi không đi thì vô lý quá. Mình đang buồn, đi một vòng với người bạn trai đã có gì đâu.

Kẻ vô hình ấy vừa thẳng thẽ thì ông khách nói:

- Tôi biết cô ngại bắt tôi phải đợi lâu, nhưng tôi vui lòng ngồi đợi cô đến tám giờ rưỡi cũng chẳng sao. Nhưng tôi nghĩ cô chẳng cần điếm trang lại, cứ để như vậy, mặc vào bất kỳ chiếc áo xấu nhưt nào của cô, cô vẫn đẹp nhưt Sai gon rồi.

Ông Đáng không nói nịnh đâu. Ông ta thấy như vậy và nói ra đúng ý nghĩ của ông.

Liên nghĩ thầm để khỏi phải trách cứ chính mình về sau: "Ông ta không cần làm đóm, thì hẳn ông ta không có ẩn ý gì hết, như vậy thì nhận lời được".

Nghĩ xong ý nghĩ tự lừa ấy, nàng nói:

- Thôi ông đợi tôi giây lát.

- Vâng, và tôi đợi ơn cô đã nhận lời.

Năm ấy Liên gọi ông Đáng bằng anh, vì ông ta là bạn của nhơn tình công khai của nàng. Giờ nàng đổi lối xưng hô, tuy lạ hơn, nhưng ông Đáng lại thích hơn. Ông không muốn làm quen với cô nhơn tình cũ của bạn ông, mà chỉ thích giao thiệp với một cô Liên mới, một cô Liên đã đánh rơi dĩ vãng mất rồi.

Liên "dọn" có năm phút là xong. Nàng chải sơ lại mái tóc, mặc chiếc áo xấu nhất, không phải để chịu ý ông Đáng mà tại nàng muốn thế, bỏ guốc, xỏ chơn vào đôi giày rồi bước ra ngoài liền.

- Đó thấy không, ông Đáng nhìn nàng rồi nói, tôi bảo có sai đâu! Cô chỉ cần năm phút là đã thành hoa khôi rồi.

Liên mỉm cười hổ thẹn và đánh trống lấp:

- Tôi chỉ sợ xấu mặt ông thôi, chớ tôi thì không muốn làm dáng làm gì nữa.

- Sao lại xấu mặt? Một phong cách là đủ lắm rồi, chiếc áo, phấn son, không cứu vãn được phong cách tốt. Cô mặc áo rách vẫn cứ sang trọng và oai vệ như thường. Thôi, ta đi cô Liên nhé.

- Dạ.

Ông Đáng chạy chớ không đi. Ông không muốn người đẹp của ông phải đợi giây nào cả trước một cửa xe chưa mở. Mấy phút sau, họ đã cách xa nhà mấy trăm thước rồi.

Ông Đáng nói:.

- Tôi nói là trễ, nhưng nhờ cô không trang điểm nên lại còn sớm quá để đi ăn cơm. Vậy chạy một vòng cô nhé.

- Tùy ông.

- Hình như là cô vẫn chưa có chỗ làm?

- Dạ.

- Tôi biết một chỗ, có tới hai chỗ nữa, nhưng không rõ cô nhận hay không.

- Sao tôi lại không nhận? Điều kiện gì thưa ông?

- Không có điều kiện gì cả, nhưng tôi sợ cô không nhận vì hai điểm sau đây: Thứ nhất lương rất thấp, chỉ có hai ngàn mỗi tháng thôi. Thứ nhì, họ chỉ nhận cô để làm cảnh.

Cô nên biết rằng các văn phòng xí nghiệp ta, họ bắt chước cái tục nầy của người Âu Châu là để một người đàn bà đẹp ngồi không ăn lương, hầu tăng phần sang trọng của văn phòng để công chúng có cảm giác rằng công việc làm ăn thịnh vượng lắm.

Ấy, tôi lo cô không nhận vì tánh cách làm cảnh đó. Tôi nói có một chỗ mà hai, là vì chỗ thứ nhất là chính xí nghiệp của tôi. Tôi sẽ không nhận cô vì tôi sợ cô tưởng tôi có hậu ý. Chỗ thứ nhì là văn phòng của một xí nghiệp quen.

- Cám ơn lòng tốt của ông, nhưng tôi không nhận vì lương quá thấp, chớ không phải vì tánh cách làm cảnh. Tôi cũng biết rằng có cái tục ấy và thấy việc đó cũng chẳng hạ thấp hơn phẩm của một nhơn viên.

Bấy giờ Liên mới thấy là xe chạy vào hướng Chợ Lớn vì họ đã qua khỏi khu cư xá Nguyễn Tri Phương rồi.

- Cô có khiếu thương mại hay không cô Liên? Ông Đáng hỏi.

Liên cười và đáp:

- Tôi cũng chẳng biết rõ tôi. Từ thuở giờ tôi chưa hề làm ăn, vì không có vốn.

- Nhưng cô cũng không mơ có công việc làm nữa hay sao?

- Có, nhưng tôi chỉ mới mơ đây thôi, không có mộng lớn, chỉ ước mơ một tiệm may là cùng.

- Thật ra thì nhiều công việc làm ăn không cần khiếu thương mại cho lắm. Chẳng hạn như lập tiệm may chẳng hạn. Nhưng tôi lại có một sáng kiến hay hơn. Tôi định mở một mỹ viện, không sửa sắc đẹp, không uốn tóc, hóa trang cho ai cả, mà chỉ trị chứng phát phì của các bà bằng hơi nóng và tẩm quất. Ăn tiền ghê lắm. Đất Saigon có ít lắm là một trăm ngàn bà nhà giàu mập, mà bà nào cũng khổ sở về thịt và mỡ của các bà hết.

Phương pháp của tôi cũng có hiệu quả chứ không phải bịp, nhưng ví thử bịp cũng cứ thành công như thường vì trong một trăm ngàn bà, sẽ có ít lắm là mười ngàn bà đến trị thử. Nếu tôi không thành công, các nạn nhân của tôi sẽ đồn đãi ra, chín mươi ngàn bà kia tẩy chay tôi, nhưng đập được mười ngàn bà, đã ăn được một số tiền ketch xù rồi.

Liên cười ngoặt ngoẹo rất lâu mới nói được:

- Sáng kiến của ông rất ngộ nghĩnh, mà ông trình bày cũng rất buồn cười lắm.

- Ở chắc cô buồn cười vì tiếng "đập" của tôi. Nhưng thật ra thì không có đập. Tôi chỉ lấy của mỗi bà một ngàn bạc thôi, để trị cho họ suốt 15 hôm. Mười lăm hôm điều trị một chứng bệnh mà các bà rất sợ hãi, thì xia ra một ngàn bạc nào có ăn nhằm gì đối với các bà, phải không cô?

- Vâng.

- Mười ngàn bà, tức là mười triệu bạc. Cô có thấy là to tát hay không?

- Quả thật tôi không ngờ !

- Sở phí chẳng có gì, sang hai căn nhà gạch ở mặt tiền đường độ hai trăm ngàn, trang trí một trăm ngàn nữa là ba. Những cái thùng hơi nóng cá nhưn bằng vải nhựa plastique che vừa trọn thân mình một người, cái đầu thò ra ngoài, độ một trăm đồng một chiếc, sắm lối mười chiếc, cũng chỉ có một ngàn bạc thôi. Thùng nấu rước và ống hơi, vài ngàn nữa, rồi thôi, không còn gì cả.

Nhân viên thì ba cô tẩm quát lương sáu ngàn là hậu lắm, vì họ sẽ được rất nhiều buộc boa của khách hàng sang trọng của tôi.

Cô đã thấy là tôi cần sự hợp tác của cô chưa?

- Dạ chưa.

Xe đã qua khỏi mũi tàu Phú Lâm khá xa. Ông Đáng giải thích :

- Công việc nào cũng cần người điều khiển. Nhưng một bà giám đốc một mỹ viện trị bệnh mậ mà xấu xí và nặng cân thì buồn cười quá đi.

Liên lại cười ngặt nghẹo trước hình ảnh một bà mậ tù lu mà có tham vọng

làm cho thiên hạ gầy.

Qua khỏi An Dưỡng Địa một thôi đường, ông Đáng ngừng xe lại ở một nơi hoang vắng, và cho xe leo lên.

Thật ra thì không hoang vắng vì Liên chợt thấy đây đó, trong vùng này, đậu rải rác độ hai mươi chiếc xe: các gia đình họ đi hóng mát, hoặc những cặp nhơn tình đi tâm sự với nhau.

Chỗ ông Đáng đậu xe có một cái ao cá chép mới đào cách lộ lối hai chục thước. Ông Đáng mở thùng xe phía sau, lấy ra một tấm bố rồi mời Liên xuống xe, cùng đi với ông vào gần bờ ao, rồi ông trải bố ra, hai người cùng ngồi lên đó, quay lưng ra lộ.

- Chỗ vắng có làm cho cô buồn hay không. Ông Đáng hỏi.

- Dạ không.

Liên thành thật khi đáp như vậy, mặc dầu đường phố nhà nàng náo nhiệt hơn nhiều lắm, mà nằm nhà nàng lại buồn.

Trước mặt họ, mặt trời rọi xuống tới đầu rặng cây đằng xa tô màu son Tàu và to lớn vô cùng. Mặt trời nhìn được và thấy như là mặt trời giả ai vẽ lên đó.

- Tại sao lúc hoàng hôn, mặt trời lại lớn hơn khi trưa với lại không chói mắt, ông?

- Tôi rất dốt khoa học cô Liên ơi, nhưng tôi biết thấy cảnh này đẹp.

- Như vậy cũng đủ lắm rồi. Ngồi đây thú quá.

- Tôi cứ lo cô ngồi buồn. À, ta trở lại việc làm ăn. Bà giám đốc một mỹ viện, như vậy, phải đẹp và dong dãi thon người, và cô mà điều khiển cái nhà đó ăn chắc. Cô cứ quảng cáo rằng trước kia cô cân nặng 80 ký, ngày nay được như thế này là nhờ phương pháp hiệu nhà, các bà sẽ tha hồ mà tin và đổ tiền ra.

Liên lại cười ngật nghẹo vì trò móc túi các mệnh phụ phu nhân nặng cân. Nhưng nàng cử tưởng là ông Đáng nói đùa.

- Cô nghĩ sao? Ông Đáng hỏi. Lương của bà giám đốc mười ngàn một tháng, nhưng làm việc phải mười tiếng đồng hồ vì có bà là công chức, chỉ có thể đến được sau giờ tan sở chiều. Tuy nhiên người giám đốc, công việc không có nhọc lắm đâu.

Thì ra ông Đáng nói thật. "Ừ, Liên nghĩ, 10 triệu đồng cũng là một áp phe đáng kể, kể cả với ông triệu phú này nữa chớ không phải chuyện chơi như thoát tiên mình đã nghĩ".

Ông Đáng nói thêm một ý nghĩa:

- Mập là cơn ác mộng của mấy bà nhà giàu của bất kỳ nước nào, tôi tin rằng mỹ viện của ta sẽ thành công rực rỡ.

Liên nghĩ rằng một kỹ nghệ gia mà lại nghĩ ra một cơ sở làm ăn như vậy, không phải vì ý chí khuếch trương kỹ nghệ mà để giúp đỡ ai đó, một người phụ nữ đang túng thiếu, giúp một cách kín đáo, giúp mà như là nhờ cậy một sự hợp tác cần thiết.

Nàng cảm động lắm.

Nhưng nàng thấy là không tiện nhận lời chút nào. Không, lần sau, nàng sẽ trốn ông Đáng.

Ông Đáng không thúc hối mà cũng chẳng buông tha:

- Cô nghĩ lại xem sao. Cô ừ một tiếng là hai tháng sau cơ sở đã có thể bắt đầu hoạt động được rồi, và một tháng sau là cô bắt đầu làm việc. Tuy nhiên, tôi có thể ứng trước lương cho cô ngay từ bây giờ.

Công việc không khó nhọc đâu, tôi bảo đảm với cô. Chính tôi cho người chuyên môn huấn luyện như viên, tất cả đều là phụ nữ và chính tôi chỉ cô cách cô điều khiển họ. Công việc của cô chỉ gồm có hai điểm: tiếp khách để giải thích những gì các bà cần biết, lập thời dụng biểu tùy theo giờ hẹn của các bà, thế nào mà các bà không ai phải chờ đợi lâu, mà như viên của ta cũng không ai phải làm việc bù đầu một lúc, rồi ngồi không mà chơi. Không, công việc không có gì khó khăn đâu.

Không còn mặt trời nữa, nhưng đầu rặng cây xa vẫn còn giữ chút ít màu son Tàu.

Đang kia, đã có vài chiếc xe quay đầu để trở về thành phố, và ông Đáng nói:

- Ta về tới ngoài ấy là vừa đói tới phải không cô Liên?

- Dạ.

Đêm ấy Liên về tới nhà hồi chín giờ rưỡi. Lúc nàng xuống xe, ông Đáng nhắc lại:

- Xin cô nghĩ giùm cho về sự hợp tác mà tôi đề nghị với cô và chúc cô ngon giấc.

- Cám ơn ông, xin chúc lại ông như vậy.

Lúc cho sáu bánh sô cô la vào giỏ trên những gói bánh mì, thịt quay, Liên nghe khó chịu ghê lắm.

Nàng bị mặc cảm tội lỗi đối với người vắng mặt ngoài đời, mặc dầu đêm đi ăn cơm với ông Đáng xảy ra rất đúng đắn, cả ở ý nghĩ thâm kín của nàng nữa.

Một người đàn bà biết tự trọng. Hiểu nghĩa hai tiếng "tiết hạnh" theo lối Á Đông không được phép làm cái gì mà chồng mình không bằng lòng, cả trong khi vắng mặt chồng nữa.

Liên đã quyết xem Định như chồng của nàng, và nếu Định nhận tình của nàng, chắc chắn chàng sẽ không bằng lòng nàng đi ăn cơm với một người đàn ông không phải là bạn của chàng.

Đêm ấy nàng đã phản bội Định rồi vậy, theo quan niệm Á Đông thuần túy. Quan niệm của chính nàng không Á Đông thuần túy, nhưng quan niệm của dân tộc vẫn chảy trong huyết quản của nàng, thấm nhuần các tế bào, các thớ thịt của nàng và nàng vẫn phải theo quan niệm của dân tộc phần nào.

Như thế, Định mà biết rằng những bánh sô cô la này là quà của ông Đáng, chàng sẽ vứt nó xuống đất, chà đạp lên đó và mắng nhiếc nàng chớ chẳng không. Chắc chắn là chàng không làm sao mà biết được, nhưng Liên vẫn cứ nghe khó chịu. Đối với thiện cảm của nàng, tội lỗi có hay là không, không cần gì đợi ai biết hay mong ai không biết.

Còn ông Đáng nữa ! Ông ấy tặng quà để nàng ăn chơi, chớ có phải để nàng tặng lại cho nhen tình của nàng đâu. Ông ấy mà biết, ông ấy cũng sẽ ghê tởm nàng lắm lắm.

Mấy lần, Liên muốn lấy sô cô la ra, nhưng cứ lại thôi: Định rất cần loại quà này, mà nàng đã túng thiếu lắm rồi. Hôm qua, Lan về thăm nhà, nàng đã không trả lại nó mấy ghim bạc mà lần nào về, nó cũng dúm vào tay nàng và nàng đều từ chối. Hôm nay Liên vẫn trẻ trong bộ y phục trắng tinh con gái. Mặc cảm tội lỗi khiến nàng hơi thèn thẹn, nhưng Định không biết gì hết cứ thấy vẻ thẹn thùng ấy rất dễ yêu và nó càng giúp Liên trẻ thêm ra.

- Em đẹp lắm.

Liên nghe sung sướng không biết bao nhiêu. Bây giờ là lời khen chơn thật, khác xa với những lời tán tỉnh của chàng trước đây trong vũ trường Eldorado.

- Anh vẫn mạnh?

- Liên hỏi để đánh trống lảng.

- Cám ơn em. Còn em, cứ chưa có chỗ làm?

- Chưa. Anh đã qua cơn khủng hoảng chưa?

- Gần gần qua. Anh vừa thấy sự phi lý của cuộc đời, và vừa tìm ra ý nghĩa của cuộc đời.

- Trời ! Như vậy là còn khủng hoảng hơn trước nữa đó chứ?

- Không. Trước nó loạn xà ngầu trong đầu anh. Giờ chỉ còn lại hai thứ ấy thôi, và anh sẽ chọn một, thế là yên thân. Nhưng anh sẽ khủng hoảng mãi, nếu em còn mang vô mãi nhiều đồ ăn quá như những lần qua.

- Em sẽ cho giảm đi.

- Liên ơi, em nên có một người đàn ông.
- Tại sao anh lại nói vậy?
- Phận gái, một mình, cuộc vật lộn với đời cam go lắm.
- Quả thật là cam go. Nhưng em sẽ ráng đợi người ấy.
- Không nên. Anh cứ lo em sẽ hối hận.
- Không bao giờ em hối hận, nếu rùi ra người ấy không nghĩ đến em.
- Sao em lại đại quá như vậy?
- Tại lòng em nó như vậy, em biết làm sao bây giờ!
- Liên ơi!
- Dạ.
- Anh thú thật với em rằng anh không phạm tội vì em đâu.
- Em không cần biết. Em yêu anh thì em cứ yêu.
- Anh rất cảm động. Nhưng anh cũng rất ái ngại giùm em.
- Mặc kệ em.
- Anh không thể mặc kệ được.

Liên rưng rưng lệ sung sướng. Chắc chắn là Định sẽ thương xót nàng, bằng

vào câu ấy.

- Liên nè, em chịu cực được không? Anh có một người cô họ rất xa, ở trên xóm Cầu Bông. Em xuống cái thang gạch tại đầu cầu bên kia, bên phía Gia Định, hỏi thăm bà Tám Thiện thì ai cũng biết. Em cứ nói rằng em là vợ của anh, có phận sự nuôi anh trong tù mà túng thiếu lắm, xin học nghề của bà là bà truyền ngay cho.

- Nghề gì đó anh?

- Cô anh làm nem nổi tiếng ở Thủ Đức. Cô già rồi không làm được nữa, mà con cháu không đứa nào thèm học hết nên bà không truyền nghề được, mặc dầu bà rất sẵn lòng truyền.

Em sẽ bỏ mỗi cho các quán nhậu, vốn chỉ độ một ngàn thôi mà có thể kiếm mỗi ngày lời ba trăm đồng. Nếu em không sợ nhọc thân lắm, em nên làm nghề ấy để tạm sống, mỗi tháng kiếm chín ngàn, còn hơn lương em ngày trước.

Có mệt lắm, mượn thêm thợ mà trả lương con sen, nó sẽ lau lá, thái thịt, dẫn thịt cho em.

- Dạ, để em thử xem, cực thì em không sợ cực chỉ lo hàng không chạy mà thôi.

o o o

Liên không có đi tìm bà Tám Thiện ngay, vì những người khách trọ trong lòng nàng họ lại nổi lên phản đối nàng. Giờ thì họ về phe với nhau cả, chớ không xung đột nhau nữa, và tất cả đều đồng thanh xúi giục nàng chọn nghề giám đốc mỹ viện.

Chín ngàn bạc mỗi tháng, cô bán nem chưa chắc sẽ kiếm được, bởi có hàng

trăm người làm nem tranh nhau bỏ mối ở các quán mà khách đời bây giờ khẫu khiếu không được tế nhị lắm.

Trong khi đó thì lương giám đốc mười ngàn kể như nắm chắc trong tay rồi, mà khỏi phải làm gì động tới móng tay. Nghề nem là nghề rất cực nhọc, chớ không phải chuyện chơi làm mỗi ngày ba trăm chiếc nem, hai người ra sức cũng phải làm sáng đêm mới xong mà trưa không nghỉ đa.

"Mà nào chỉ có lương giám đốc mà thôi đâu, cô Liên ạ? Chắc cô cũng dư hiểu ông Đáng muốn gì rồi?"

"Ông ấy mới bốn ba, lớn hơn cô đúng mười tuổi nhưng vẫn xứng đáng đối với cô. Ông ta lại góa bụa, không chơi bời, ăn ở có thủy, có chung. Chắc chắn cô sẽ là bà Đáng rồi, một bà triệu phú, cô nhớ cho điều ấy nhé, một bà triệu phú."

"Cô có điên hay không mà đợi anh con trai ấy? Chừng anh ta ra khỏi khám, anh ta hăm bảy, cô băm sáu, sự chênh lệch tuy vẫn cứ là chín tuổi, y như bây giờ, nhưng lại khác vì cô đã già rồi, khiến hẳn thấy sự chênh lệch rõ quá. Đó là nói thí dụ hẳn thương xót cô. Nhưng điều ấy chỉ là giả thuyết mà thôi".

Một người khách trọ khác lại có một đề nghị ác ôn:

"Cô Liên nè, hay là như thế này: cô cứ nhận lời đi, nhận lời làm giám đốc mỹ viện, mà nhận cả lời tỏ tình của ông ta nữa. Đại gì phí ngày xuân hiếm hoi còn sót lại của mình. Ừ nhận lời, nhưng đừng có ra mặt."

"Như vậy, chừng Định ra khỏi khám ông ấy có bỏ rơi cô, cô đã có Định. Hẳn biết đâu mà lo."

"Bằng như cô yêu hẳn lắm thì chính cô sẽ bỏ rơi ông ấy. Cô nên khôn đi,

đừng có dại mà thiệt thân".

Liên bị khách trọ làm tình làm tội nàng như vậy cho đến trưa thứ bảy, nàng nghỉ trưa thức dậy, tắm rửa rồi điểm trang kỹ lưỡng hơn ngày nàng đi làm ở Eldorado nữa.

Lọ nước hoa cuối cùng, còn vài giọt cuối cùng, nàng cất đó từ bảy tám tháng nay, hôm nay Liên lấy ra để bôi lên tai, lên cổ.

Tuy nhiên, nàng không ra khỏi phòng khách để ngồi đọc báo và bó gối nghĩ vãn vợ, mà chỉ nằm trên giường mà thôi.

Nàng nằm đó để nghe những con người ở trọ họ xui dại, xui khôn nàng. Chị bếp đã bắt đầu có công việc hồi bốn giờ rưỡi, nên cặm cụi ngoài sau.

Bỗng Liên nghe tiếng xe ngừng, nghe tiếng giày, nghe tiếng gõ cửa.

Tim đập thình thình, Liên vội xuống giường, bước lại chỗ trống đứng nhìn ra trước qua bức màn. Nàng thấy bóng ông Đáng, do dự vài giây rồi bước nhẹ ra nhà bếp, nói nhỏ một câu với chị người nhà.

Chị ta vội buông con dao đang dùng xắt cà chua, xông ra đằng trước.

Liên rón rén bước lên buồng trên rồi nằm vật lên giường, buồn vô hạn. Nàng đã dặn chị bếp trả lời với ông Đáng rằng nàng vừa ra đi với một người bạn trai, là ông ta sẽ biết phận vậy.

Không có mối tình nào mà không có bợn cả. Loài người phải biết như vậy và bằng lòng như vậy, chớ đừng mong hơn. Được yêu là quý lắm rồi, đừng đòi hỏi bạn ta trước khi chọn ta, có do dự vì ai khác nữa hay không.

Liên đã quyết liệt chặt đứt cây cầu, thì nên biết giùm cho nàng, mà đừng

trách, rồi sau đó mấy giây nàng đã ngậm ngùi thương nhớ ông Đáng, đã tiếc một tương lai rực rỡ của nàng.

Nàng đã hy sinh, một cuộc hy sinh to lớn quá, vì tình yêu của nàng cũng to lớn quá. Nội bấy nhiêu đó đủ cho Định thấy rằng chàng đã nặng cân hơn ông Đáng trên đòn cân tình cảm của Liên, đừng có đòi hỏi nơi Liên một tấm tình không bợn.

Làm sao có được một tấm tình không bợn, hỡi các ngài, các bạn!

Các bạn cưới được một trinh nữ, lấy được một trinh nam làm chồng đi nữa, các bạn cũng chẳng vì thế mà chiếm được tấm tình không bợn của người hôn phối của các bạn đâu, bởi "Nàng" hoặc "Chàng" nhứt định là đã có những giấc mơ trước khi bạn xuất hiện ra trong đời "Nàng" hay "Chàng".

Liên đã khóc. Và ta chỉ nên thương xót Liên mà thôi.

o o o

Bảy tuần lễ trôi qua mà Liên không đi thăm Định lần nào cả.

Nàng bị khủng hoảng tinh thần hơn một tuần lễ, rồi sau đó, ở đô thành xảy ra một vụ còn rùm beng hơn là vụ của nàng trước đây, cũng trong giới hộp đêm, khiến nàng khó chịu quá, rồi chuyện gia đạo của nàng đánh bồi thêm vố cuối cùng khiến Liên suýt ngất đi.

Số là sáng hôm ấy, sáu tuần lễ sau buổi xế mà nàng đuối khéo nhà triệu phú Đáng, cơn ác mộng do vụ Cẩm Nhung cũng vừa qua, báo chí cho tắt lần lần những thiên điều tra phóng sự nảy lửa về người đẹp ở hãng Labbé thì Liên được tiếp một người khách trẻ tuổi, trong giới nữ lưu, một người khách quen, nhưng đã bật tin từ lâu rồi.

Liên lão đảo như say rượu, sau cái tin sét đánh mà Nguyệt Thu vừa tiết lộ

ra, rồi nàng ôm mặt mà khóc òa.

Nguyệt Thu là một trong những đứa bạn thân của Lan trước đây. Nó đã đi lấy chồng, đã có một con rồi, nên nó ít tới đây lắm, và Lan không còn ở đây nữa, thì bạn hữu Lan cũng đào ngũ nhà này luôn, chỉ còn vài đứa hiếm hoi, thương mến riêng nàng, mới thỉnh thoảng ghé qua đây giây lát để thăm nàng mà thôi.

Nói "sét đánh" là sét đánh riêng đối với Liên chứ Nguyệt Thu rất thông cảm với nỗi khổ của Lan, nên không hề nghĩ sao cả. Sở dĩ hôm nay nàng tới đây, xì chuyện này ra vì...

- Thưa chị ba, Nguyệt Thu nói, xin chị can đảm. Em tới đây, không phải để ngồi lê đôi mách đâu, mà có mục đích rõ rệt.

Từ hơn một năm nay, Lan nó làm vũ nữ chuyên nghiệp, khiến em buồn lắm, nhưng em hiểu cho tình thế khó khăn của nó, nên em mới nghĩ ra, nhờ chị can thiệp.

Chị cũng biết từ ngày bà cố ra lệnh đóng cửa các vũ trường, thì tiệm nhảy mọc ra như nấm.

Ấy, hiện nó đang làm trong một tiệm như vậy. Họ đã có biện pháp hợp pháp trá hình, tuy nhiên cảnh sát công an họ biết sự thật, nên cứ bắt như thường.

Nếu Lan bị bắt, mà chắc chắn là sẽ bị bắt, không làm sao khỏi được thì không tốt chút nào. Có phải không, thưa chị, nó làm vũ nữ chuyên nghiệp, thì vẫn có thể xóa dĩ vãng được, nhưng nếu nó bị bắt, nó sẽ có hồ sơ ở cảnh sát công an hoặc sẽ bị đưa ra tòa, tư pháp lý lịch của nó sẽ có tỳ, có vết, hại lắm.

- Em nói rất hữu lý, Liên lau lẹ và nói như vậy, và chị cảm ơn em không biết bao nhiêu, đã cho chị hay tin này. Nhưng khổ, chị lại không biết nó ở đâu. Nó cứ bảo là nó có chồng, ra riêng với chồng trên xóm Cống Bà Xếp, chị chỉ biết có thể thôi.

- Em cũng không biết nó ở đâu. Chính chồng em đi chơi mới tình cờ gặp nó trong một tiệm nháy lậu.

Anh ấy sợ em rầy, định giấu luôn, nhưng anh ấy vốn biết Lan là đứa tốt và là bạn thân của em ngày trước, đành phải thú tội đi chơi, để tiết lộ cho em nghe tin tức không hay về Lan, khuyên em nên đến thăm chị, để chị liệu định.

- Chị cũng rất cảm động trước hảo ý của chồng em.

- Nè, chị muốn tìm nó thì nên đến...

Nguyệt Thu ra về rồi, Liên nằm lăn xuống giường mà khóc nữa. Nàng dư biết rằng những người vũ nữ chuyên nghiệp, hết chín mươi phần trăm sống về nghề khác nữa, thì hẳn Lan không thoát được lệ thường, bởi nghề vũ nữ thuần túy không giúp Lan kiếm được bao nhiêu tiền, mà Lan lại không có chồng, không được một ông già triệu phú nào bao cho.

Em nàng đã hỏng một lần rồi, nhưng còn cứu vãn được, nhưng giờ nó đã xuống thấp đến thế rồi, thì nàng rất hổ thẹn khi nhớ lại lời căn dặn, gởi gắm của mẹ nàng lúc bà hấp hối.

Đau xót nhứt là từ mấy tháng nay, nàng đã sống bằng tiền giúp đỡ của Lan, tức đã vô tình và gián tiếp nhìn nhận nghề nghiệp của nó, khuyến khích nó vậy.

Nếu nó còn biết xấu hổ với lương tâm của nó, thì nó đã tìm được "chánh

nghĩa" làm bậy rồi: nó sẽ tự nhủ là nó hy sinh để nuôi chị nó hầu đáp nghĩa dưỡng dục.

Định đã đền tội gần xong. Nếu may ra nàng được Định đoái hoài tới, sau khi chàng rời khám Chí Hòa, chàng sẽ nghĩ sao về gia đình nàng mà một đứa em gái làm vũ nữ chuyên nghiệp mà lại lậu nữa chớ?

Hắn chàng sẽ coi rẻ nàng và chỉ xem nàng là một cái bến tạm bợ đậu vài ngày trong giai đoạn bơ vơ của chàng khi vừa ra khỏi khám đường.

Từ đó cho đến tối, Liên cố bươi trí để tìm luận điệu hầu thuyết phục Lan, nhưng nàng chẳng tìm được gì mới lạ cả.

Nàng đến đại lộ Đinh Tiên Hoàng ở Đa Kao, trên góc đường Phan Thanh Giản và nhìn lại thì quả ở đó có một dãy nhà lầu bốn tầng, đúng y như Nguyệt Thu đã tả.

Nguyệt Thu đã nói: "Chị cứ đi chậm chậm ngoài hành lang trông ra đại lộ Đinh Tiên Hoàng. Căn nào cũng sáng đèn cũng đóng cửa kín mít và cũng có thể có nhạc cả. Nhưng chị chỉ dừng lại trước một căn rồi lắng nghe. Nếu đó là nhạc khiêu vũ và chơi lâu thì đúng là căn ấy.

Nhưng Liên khỏi phải đợi. Nhạc đĩa và nhạc ra đô khác nhau rất xa, nghe là biết ngay, mặc dầu từ căn nào cũng vang lên tiếng nhạc, có nhiều căn chơi nhạc khiêu vũ.

Nhưng nàng không gõ cửa, cứ mở rồi tự nhiên bước vào cũng như Nguyệt Thu đã dặn. Nguyệt Thu giải thích:

- Bà cố cho phép mở ban-pha-mi, nếu không đông quá hai mươi người. Như vậy họ chỉ hạn chế số khách cộng với nhơn viên, làm thế nào mà không bao giờ đông hơn hai mươi người cả, có cảnh sát đến, họ nói họ mở

ban-pha-mi.

Vậy chị cứ vô, hễ đã đủ người rồi thì họ mời chị ra hành lang đợi, chị sẽ chống tay lên lan can, nhìn xe cộ dưới phố cho đỡ buồn.

Không ai nói gì tới nàng cả, khi Liên bước vào và khép kín cửa lại, và nàng biết rằng chưa đông quá hai mươi, mặc dầu nàng không thể đếm.

Chỉ có một căn nhà thôi, nhưng cứ trông như là bí khá rộng, vì dãy nhà này bề ngang tới năm thước. Vài chiếc bàn con mặt ba tắc trên bốn tắc kê sát tường để khách giải khát, không làm chật chỗ chút nào. Chỉ có thể thôi với lại ngoài trước hết, một thùng phóng thanh, đặt một bên vách và đối diện với thùng phóng thanh là một chiếc ghế bành thật nhỏ, trên đó ngồi yên một người đàn ông to lớn không thể tưởng tượng được.

Cũng cứ Nguyệt Thu cho biết thì người này chỉ có phận sự mần thịt cậu cao bồi nào lộn xộn. Chiêu đãi viên là một người đàn bà cao niên, vô địch về khoa tích trữ mỡ, chị ta lặng lẽ tới hỏi Liên uống gì, nhưng hơi hơi ngạc nhiên, y như ông Hộ Pháp ngồi ngủ gục trên chiếc ghế bành.

Khách tới đây, chỉ có đàn ông trẻ tuổi và con trai, thỉnh thoảng mới có người đưa bồ tới, nhưng luôn luôn họ đi chung với bồ, phụ nữ không bao giờ tới một mình.

Liên gọi một cái Co ca co la và đoán chừng rằng chị này nếu có cảnh sát đến, sẽ nhận rằng chị ta là chủ nhà mở "ban" cho bạn hữu chị. Người chủ chốt tự nhiên là lánh mặt.

Liên đã quen với không khí vũ trường, nhưng vẫn khó chịu vô cùng. Nàng ngồi đó, rất giống một vũ nữ già, không ai thèm gọi, chớ đâu có phải như đàn ông, họ có lý do ngồi đợi vũ nữ hạn chế ở đây rảnh chân.

Mà quả nàng già thật, sánh với các vũ nữ ở đây, mà nàng quan sát để tìm Lan. ở đây, trừ Lan ra, chắc chưa có nàng nào thành niên cả, không như ở Eldorado mà ba mươi, người ta vẫn còn ăn khách.

Có lẽ khách người lớn ngại bị bắt, tránh các tiệm lậu, mà khách trẻ thì vũ nữ phải thật trẻ.

Chị mập bưng món giải khát lại và Liên nói:

- Tôi muốn nói chuyện với cô em mặc dza dzu kia nhé!

- Dạ.

Giây lát sau, hết bản rồi, chị mập kéo Lan lại nói khẽ cái gì, chùng ấy Lan mới chợt thấy Liên. Nàng sợ hãi quá, nhưng không biết tính sao, đành lại ngồi với chị. Liên ôn tồn nói:

- Chị đã tới đây, chắc khỏi phải nói gì với em nhiều. Em hiểu chớ?

- Em hiểu.

- Vậy chị mong em trở về với chị.

- Mai em sẽ về...nhưng chỉ để thăm chị thôi, và để chị có muốn nói gì thì nói. Chị nên đi ngay cho. Nơi này, không tốt cho một người đàn bà như chị chút nào.

- Chị dư biết, nhưng chị vẫn đến thì em rõ nỗi đau khổ của chị đến đâu.

- Thôi chị khỏi trả tiền nước, em đưa chị ra cửa ngay nhé.

Liên thấy rằng quả ở đây cũng không nói gì được nhiều, nàng đến để cho

Lan biết rằng nàng biết là đủ lắm rồi, nên nàng đứng lên, bước theo em. Lan mở cửa, bước ra, và Liên theo liền.

- Thôi chị về nhé!

Liên đặt nhẹ bàn tay mặt lên đầu em rất lâu, rồi nói:

- Em nên nhớ rằng chị vẫn thương em và rất cần tình thương của em.

- Mai em về thăm chị.

Liên xoay lưng đi, Lan buồn thiu nhìn theo chị, cho đến khi chị nàng khuất dạng nơi khúc quanh của hành lang mới thôi. Nàng nắm hột xoài cửa nghĩ ngợi vài giây rồi thình lình bị chụp lên vai một cái, nàng hoảng hồn, kêu lên một tiếng, quay lại thì...

- Tiền bồ nào rồi buồn xo vậy?

- Anh dịch, làm người ta suýt đứng tim.

- Anh cũng suýt đứng tim vì ghen.

Lan cười dòn lên, mở cửa rồi chàng thanh niên mới tới và nàng đi vào trong.

o o o

Sáng ra, Lan giữ lời hứa và về thăm chị hồi mười giờ rưỡi sáng. Chỉ bây giờ, Liên mới biết tại sao mà Lan không hề đến sớm hơn: Lan phải thức khuya như nàng ngày trước, nên không dậy nổi trước mười giờ rưỡi.

Liên hỏi:

- Thế nào? Em về với chị chứ?

- Xin chị kể như em đã chết rồi.

- Em đừng có nói điên.

- Không, chị không thể hiểu được đâu. Không phải không có lý do mà em tự để cho em tuột dốc, nhưng hiện giờ không tiện nói ra. Ngày kia, chị biết sự thật rồi thì chị thấy rằng em phải đi con đường ấy không thôi em hóa điên mất.

Lan thấy nếu cho Liên biết rằng vì tuyệt vọng trước giả dối của Định, tình cảm của Liên sẽ bờ ngỡ, ngỡ ngàng, chẳng ích lợi gì cả. Chừng Định mãn hạn rồi, họ ăn ở với nhau được một lúc, Liên biết sự thật cũng chẳng sao, nhưng bây giờ thì không nên.

Liên chỉ rưng rưng nước mắt chứ không còn biết nói gì hơn nữa. Lan là một đứa con gái cứng đầu, không làm sao mà thuyết phục nó được, phương chi nàng lại là kẻ ăn bám của nó.

- Chị cần tiền hay không, Lan hỏi.

Liên khóc lớn lên, và lâu lắm mới nói được.

- Chị hối hận lắm, tự hỏi không biết có phải vì chị nhờ vả em, mà em phải...

- Không, em đã đi làm trước đó lâu lắm rồi.

- Chị sẽ có tiền, đủ nuôi em nữa, nếu em về đây với chị. Chị cần em ghé thăm, không phải để giúp tay giúp chân chị, mà vì chị cô đơn lắm!

- Em sẽ về thăm chị thường.

- Không, chị cần em một cách thường trực kìa.

- Em đã trót chọn đường rồi.

Liên nấc lên mà khóc.

o o o

Suốt hai tuần lễ, Liên không đi nuôi Định. Nàng đã bán chiếc máy thu thanh 9 đèn, bán nữ trang, sau khi tìm học nghề với người cô của Định ở Cầu Bông.

Không có người đàn bà Việt Nam nào mà không biết làm nem, Liên chỉ học bí quyết thôi, nên vài hôm là nàng thạo nghề.

Định có nói là không cần nhiều vốn, nhưng Liên đã phải bán rất nhiều thứ, vì nàng cần ăn trong nhiều ngày, những ngày học nghề, những ngày mới ra nghề, hàng chưa biết đắt, ế thế nào.

Đến ngày thứ mười lăm thì nàng đã biết rằng mình tạm sống lây lất được với cái nghề mà bà Tám Thiên đã truyền cho nàng. Chị bếp ở nhà biến thành thợ phụ, và đến ngày thứ mười sáu, nàng để chị ta làm thợ chánh một hôm, hầu đi nuôi Định.

Lần này thì Định được "nuôi" bằng nem với bánh mì, cây nhà lá vườn cho đỡ tốn, Liên có bổ túc thêm cuộc tiếp tế hôm nay bằng mấy phong bánh in bốn lập, chỉ có thể thôi, vì nàng không nỗ lực thêm được nữa.

Từ tháng nay, Định buồn ghê đi. Không người tiếp tế, chàng vẫn có đồ ăn ngon của bạn đồng lao may mắn hơn, san sốt cho. Nhưng chàng cứ nghe thiếu. Chàng không yêu Liên, nhưng hồ nghi rằng Liên không đi "nuôi" là vì hết yêu chàng, chàng buồn lắm.

Lòng ích kỷ của con người thật là kỳ dị. Tình yêu của Liên, Định không nhận nhưng cứ muốn để đó, không cho ai rớt tới cả. Để đó làm gì? Chàng cũng không biết nữa! Hay ý thức của chàng không biết, mà tiềm thức chàng biết? Đó là cái bánh sơ cua, cái bến nhỏ nhỏ mà con thuyền của chàng sẽ tấp vào, nếu rủi ro chàng phải đau vì Lan quên chàng.

Ừ, nếu Lan quên chàng, chàng sẽ không đủ can đảm để đi tìm tình yêu nữa, nhưng chàng rất cần sự an ủi của một bà mẹ, một người chị là Liên.

Định buồn và hơi ghen khi tưởng tượng đến một cuộc yêu đương của Liên ngoài đời. Liên chỉ già đối với thanh niên thôi, chớ nàng vẫn hấp dẫn những người đồng lứa với nàng, nhất là với những ông nhà giàu cao niên.

Chàng nhớ có một lần chàng đứng uống nước trước quầy thu tiền, chàng được nghe Liên, như lúc vui tính, kể câu chuyện sau đây:

- "Có một người khách, chừng là học trò, trông như bấm ra sữa đã đeo đuổi nàng hơn ba tháng trời. Cậu ấy cũng đứng chỗ chàng đứng để uống rượu và tán tỉnh, bị Liên gọi bằng em, cậu ta bất đếm xia; bị Liên cự rồi làm mặt thờ ơ lạnh lùng, cậu ta viết hơn bảy chục lá thơ, nhờ bồi rượu mang đến. Rồi cậu ta đón Liên trên đường về, khóc lóc, van xin..."

Định tin là Liên không có viết tiểu thuyết đâu. Chính chàng, nếu chàng không "sống". Chàng cũng đã si Liên như cậu học trò đó, có lẽ còn si hơn nữa kia.

Lắm đêm nằm thao thức, chàng dấm tay xuống chiếu chười lằm thằm: "Đồ dĩ, cả chị lẫn em đều là đồ dĩ hết thảy".

Căn phòng lạng trang và chàng chỉ chười thằm thằm, vậy mà còn người thức

và nghe câu chửi của chàng.

Hắn bật cười rồi khuyên dứt:

- Thôi, ráng ngủ đi bồ. Nếu như tình của bồ năm khám liệu bồ có "thủ tiết" với nàng hay không?

Đó là người láng giềng nằm sát vách bên trái của chàng. Chàng xấu hổ mà bị người khác bắt chột bí mật của mình, không biết làm sao để gỡ cho ra nên đành ngậm câm.

Nhưng người ấy không định thôi. Y nói:

- Năm kia trước khi bồ vào đây, có một chàng nửa đêm lên cơn điên vì ghen.

- Sao lại nửa đêm?

- Vì anh ta trần trọc suốt bốn năm chục đêm, cho tới giữa khuya và dĩ nhiên cho là đến một khuya nào đó thì cơn điên nó tới chớ sao.

- Bị mọc sừng hả?

- Nếu bị mọc sừng ai nói gì. Y chỉ ghen bậy như bồ, vì vợ y bất tin luôn. Con mẹ bị tang mẹ rồi lại đau liệt giường liệt chiếu, khỏi đau ốm lại không có tiền mua gạo thì làm gì mà nuôi chồng được.

Thế là thằng chả ở trong này có sáng tác tiểu thuyết liền. Y tự bịa thêm một câu chuyện ngoại tình rất có đầu có đuôi mà mãi đến lúc y lên cơn điên, y chửi lên người ta mới nghe được cái tiểu thuyết đó.

- Nhưng sao bà con không thuyết phục y?

- Thì tại y giấu và chười thầm một mình ai biết đâu mà thuyết phục. Vói lại chẳng ai biết sự thật ra sao, lúc ấy. Đến sau, đưa hẳn đi nhà thương Chợ Quán rồi, tụi này nhắn tin ra cho bạn hữu điều tra giùm mới hay rằng con mẹ quả thật là người tốt.

Vậy bồ nên chười lớn lên (lẽ dĩ nhiên là ban ngày, còn bây giờ thì để cho người ta ngủ) cho hả hơi, kẻ bị uất khí thì sẽ hóa điên mất. Mặt khác nên bền chí đợi, cho tới chừng nào hóa đá vọng thê hãy hay. Nhưng sao lại hai chị em? Bộ lấy luôn em vợ hả?

Tới phiên Định bật cười. Chàng "Ừ" với người láng giềng một tiếng rồi cười nữa. Chàng thì chàng lấy chị vợ chứ không lấy em vợ như người khác.

- Đã cười được rồi đó, hoan hô!

- Người láng giềng mừng rỡ như vậy.

- Anh có vẻ can đảm lắm!

- Trật lắc. Bất kỳ ai cũng như anh hết. Nhưng rồi nếu không lên cơn điên thì người ta suy nghĩ nhiều trong một thời gian, rồi người ta xem tất cả những cái ấy với rất nhiều triết lý. Ngày kia thì không còn gì làm cho người ta ngạc nhiên và đau khổ nữa cả.

- Thật à?

- Thật một trăm phần trăm.

- Tôi chỉ muốn được như vậy thôi.

- Tự nhiên rồi nó sẽ được như vậy. Ăn ở với nhau được bao lâu rồi?

- Năm năm.

Định nói láo vì sợ nói thật ra cái thời gian ngắn ngủi của sự sống chung giữa Lan và chàng, người này sẽ hù chàng thì chàng còn buồn hơn. Nhưng năm năm vẫn chưa đủ với y. Y nói, giọng chơn thật, chớ không phải hăm dọa để đùa cợt:

- Chính mắt tôi thấy nhiều cặp ăn ở với nhau mười lăm năm, lúc nàng 18, mà rồi thẳng đực vẫn bị phụ như thường. Tôi hỏi cho biết vậy thôi chớ thời gian không ăn thua gì cả.

Hai người bạn đồng lao này rù rì với nhau độ hơn một tiếng đồng hồ thì ai cũng ngủ quên cả.

o o o

Vừa thấy mặt Liên, Định sừng sộ hỏi như chàng là một người chồng có quyền:

- Sao không đi biệt dạng luôn đi?

Liên sợ hãi, thu mình lại nhỏ nhút, và nhỏ nhoi đáp thật khẽ:

- Em bận học làm nem, rồi bận trong mấy ngày đầu tìm mối.

Định thô lỗ xong thì giựt mình, xấu hổ, và nguôi giận được ngay. Chàng thương xót Liên không biết bao nhiêu khi xem lại thấy nàng mặc áo the và gầy sút đi rất nhiều. Chàng cũng nói thật khẽ:

- Anh xin lỗi Liên, đã xãng giọng với Liên. Anh không có quyền.

- Không, anh làm cho em sung sướng không biết bao nhiêu ! Anh cứ có quyền đi.

- Nhưng có thể sống được nhờ nghề mới hay không?

- Cũng tạm được. May ra có thể khá nếu kiếm mỗi được nhiều.

- Liên đem gì cho anh đó?

Liên cười mà rằng:

- Cây nhà lá vườn: nem chính tay em làm. Nếu anh nhớ mùi vị nem của cô Tám, anh sẽ so sánh được.

- Anh nhớ. Nhưng anh đang chết thèm thì anh không thể đánh giá một cách đúng mức. Tuy nhiên vẫn biết được phần nào. Sao việc nhà có gì lạ?

- Không có gì thay đổi!

- Lan vẫn mạnh chớ?

- Dạ, cũng như thường.

- Em nên ráng dưỡng sức, trông em gầy lắm.

- Anh đừng lo, dạo này khỏi thức đêm, em nghe khỏe trong người hơn trước nhiều. Gầy có lẽ nhờ thể thao. Em đi bỏ mỗi nem ở quán bằng xe đạp.

- Liên ơi, em nên lấy chồng.

- Tại sao anh cứ lái nhái mãi điều ấy?

- Em không thể mong gì ở một kẻ đã hỏng cuộc đời rồi.

- Em mặc kệ.

- Em đâu phải là Lan đâu mà có thái độ thiếu lý trí dữ vậy.

- Không, em đã nghĩ kỹ.

Định rất muốn nói toạc móng heo ra là chàng không yêu Liên đâu, nhưng chàng vẫn cứ không đủ can đảm nói.

Vài phút chia tay, Liên lưu luyến, một bước mà hai dừng và mãi cho đến giây phút phải cách mặt nhau, nàng mới chịu gạt lệ mà trở gót.

o o o

Hôm nay là ngày lễ Chư Thánh. Các phạm nơn được phần ăn đặc biệt hơn ngày thường, nhưng phần đông là người theo đạo thờ cúng ông bà, theo Phật giáo nên không có vẻ gì trịnh trọng giữa họ và ngày này cả.

Mặc dầu nhờ những phạm nơn ra ngoài làm việc nhà bếp, việc văn phòng, họ biết lõm bõm được rằng Phật giáo phát động phong trào tranh đấu từ mấy tháng nay và vừa bị đàn áp quyết liệt, họ cũng chẳng mong mỗi gì nhiều. Họ đã chứng kiến một cuộc đảo chánh, quân đảo chánh toàn thắng, nhưng không hiểu do sắp đặt nào mà rồi họ lại đại bại, thì một cuộc nổi loạn của dân chúng xem ra cũng khó thành công, phương chi chỉ có các sư sãi tranh đấu mà thôi, dân chúng có ủng hộ mà phần lớn ủng hộ tinh thần hơn là làm cái gì cụ thể.

Vả lại, họ là thường phạm chớ không phải chánh trị phạm thì dưới chế độ nào, họ cũng cứ ngồi tù như thường.

Đám này có vài chánh trị phạm "tự" biến tội trạng thành thường phạm và

một chánh trị phạm "bị" biến tội trạng thành thường phạm là Định. Tuy nhiên những người đó cũng chẳng xông xáo bao nhiêu, vì như đã nói, họ thấy chắc cũng không đi tới đâu.

Thình lình hồi đúng ngọ, họ nghe tiếng súng nổ.

- Nín, nghe kìa, bà con ơi!

Mọi người im thin thít.

Đó là tiếng súng liên thanh hạng nặng, nổ xa lắm, ban đầu họ ngỡ họ lầm tiếng nổ của các động cơ nhỏ, nghe cách một trăm thước, cũng mừng tượng như vậy. Nhưng không. Một cựu quân nhân nói:

- Nhứt định đó là tiếng liên thanh hạng nặng.

Súng nổ thành những tràng dài và bấy giờ thì không còn ngờ gì nữa.

- Rồi, đảo chánh!

- Không biết có như kỳ rồi hay chẳng?

- Ăn chắc mà!

- Sao lại ăn chắc.

- Vì người đi sau được hưởng bài học trước, ai mà để cho ông cụ sử dụng đài phát thanh kêu cứu với các tỉnh như kỳ rồi nữa đâu.

- Ta đánh cá chơi nè!

Một anh vốn là tay đổ bác, ghiền bạc bài, tối ngày cứ đánh cá bất kỳ vào

dịp nào, đề nghị như vậy.

- Một ăn một chớ ?

- Không, nếu ai bắt ông cụ thì ăn một, còn ai bắt quân đảo chánh ăn hai. Bởi đảo chánh khó khăn và nguy hiểm hơn là ngồi trong dinh Gia Long mà bắn ra.

Họ cũng hay tin dinh Độc Lập bị ném bom sập rồi, và ông cụ đã dời ra dinh Gia Long.

Lật bật mà đã ba giờ trưa và họ nghe tiếng bom nổ. Những người bị giam ở phòng hướng Đông Nam được thấy phi cơ chúi xuống bắn phá cái gì mà họ đoán là dinh Gia Long.

- Đánh lớn! Lần trước đâu có phi cơ ném bom.

- Ừ, mà đánh giữa ban ngày nữa, còn lần trước thì làm nửa đêm. Lần này chắc cả hai phe đều có chuẩn bị đại qui mô, nên phe đảo chánh mới dám ra quân ban ngày, và phe chánh phủ mới chống trả được mạnh mẽ, bên kia phải sử dụng đến máy bay.

Mãi cho tới tối cũng vẫn cứ còn nổ, mà lại nổ nhiều hơn ban ngày nữa.

Phe bắt quân đảo chánh có phần nao núng vì khi mà một cuộc đảo chánh võ trang kéo dài quá như thế phần thắng ở bên phe đảo chánh rất ít.

Họ đâu có dè rằng khi trưa chỉ đánh thành Cộng Hòa mà thôi. Dinh Gia Long được để yên mãi hầu thương thuyết nên mới tốn thì giờ như vậy chớ không phải chánh phủ có quân số tương đương với đảo chánh.

Súng nổ cứ nổ và cuộc đánh nhau cứ kéo dài khiến Định đâm ra hy vọng.

Lần trước cũng kéo dài ra như vậy và mặc dầu lần đó, dân ta mới thấy lần đầu một cuộc đảo chánh võ trang, lương tri của họ cũng cho họ đoán được rằng đại cuộc của phe đảo chánh đã hỏng vì đảo chánh mà quá mười hai tiếng đồng hồ không xong kể như bất thành.

Chàng đâm hy vọng chớ không phải đâm lo như bao nhiêu người khác thật là kỳ. Ăn lương của chế độ chỉ vì không có nghề khác, Định không thích bao nhiêu chế độ ấy. Vậy mà giờ đây trong thâm tâm chàng lại về phe với chế độ, làm như chàng đã hưởng lộc rất nhiều của họ Ngô.

Nhưng nghĩ cho kỹ ra thì tình cảm của chàng là đúng. Chàng hy sinh đây

- hy sinh miễn cưỡng chớ không phải tự ý, bị bắt buộc làm cảm tử quân chớ không tình nguyện bao giờ

- đây là hy sinh cho chế độ, cho riêng chế độ không phải cho quốc gia, thì chế độ mà sụp đổ, sự hy sinh của chàng sẽ hóa ra vô ích hết sức.

Khi chàng ra khỏi khám, chế độ mà còn tồn tại, chàng chẳng hưởng được cái gì ngoài ba trăm ngàn tiền đền bù thiệt hại mà trái lại còn mất chỗ làm nữa là khác bởi chàng là một "lá bài bị đốt" rồi, nhưng dầu sao cũng còn là cái gì, còn một ông Thiếu tá Bân, mà thỉnh thoảng chàng có thể xin vài trăm xài chơi, còn... à, thật là khó nói... còn cái chế độ ấy để cho chàng cảm nghe rằng sự hy sinh của chàng tuy vô lý, nhưng không hoàn toàn là hy sinh cho cái trống không, cái vô cực.

Có lẽ giờ này Định mong cho cuộc đảo chánh thất bại, ít lắm cũng bằng những kẻ đang ăn trên ngồi trước mong muốn.

Suốt đêm ấy trong khám không ai ngủ được hết. Đó là tình trạng ở phòng

của Định, mà chàng đoán rằng ở các phòng khác cũng thế cả.

Những tội phạm chánh trị của một chế độ độc tài thường thì bị giữ trong các nhà giam bí mật nào không rõ, ở đây thứ ấy rất hiếm. Toàn là thường phạm không mà thôi. Nhưng họ biết rằng một chế độ mới thế nào cũng giảm án tội nơn để lấy lòng dân và sẽ có rất nhiều người được xem như là mãn hạn trở lại với trời cao, đất rộng.

Cho đến khuya thật khuya, họ nghe súng nổ dữ dội một lần nữa rồi thôi, im lặng. Họ biết chắc rằng mọi việc đã xong rồi, nhưng không rõ bên nào thắng.

Đa số đoán là phe cách mạng thắng bởi quân của chánh phủ tập trung tại một vài nơi, mới có sự im lặng hoàn toàn như thế được, chớ nếu quân chánh phủ mà thắng thì hẳn phải có một cuộc phản công rộng lớn ra thành phố, mà sự phản công ấy phải kéo dài, lan rộng họ có thể nghe tiếng súng gần hơn. Mà không bao giờ họ nghe tiếng súng gần hơn cả.

Hơn thế quân của chánh phủ chắc chắn là phải ít hơn quân của cách mạng, không thôi, không thể tổ chức cuộc đảo chánh được. Mà như vậy chánh phủ muốn thắng phải nhờ viện binh của các tỉnh. Nếu viện binh các tỉnh về hẳn phải có đánh nhau ở ngoại ô, như là ở miệt Bình Điền, Phú Lâm. Đánh nhau ở đó, khám Chí Hòa đã nghe rõ như là đánh sát trường thành của khám. Mà họ không nghe gì hết.

Tuy nhiên, người của thế hệ hậu chiến đã nếm qua nhiều ngạc nhiên quá rồi nên họ không còn dám tin chắc nơi dự đoán hữu lý nào nữa cả, thành ra họ hồi hộp mong đợi cho trời mau sáng.

Sáng ra, thì họ biết đại khái mọi việc: quân cách mạng đã thắng nhưng ông Diệm đã trốn ra khỏi dinh Gia Long hồi nào và bằng cách nào không ai biết hết.

Lại hồi hộp nữa.

Ông Diệm có những người trung thành với cá nhân ông, hiện đóng quân ở xa. Người ta đồn đãi trước đây rằng ông có lập chiến khu ở miền Trung, ở Cao Nguyên nữa. Họ đoán sẽ có nhiều pha gây cản chớ chưa hết đâu.

Hôm nay kỷ luật trong khám nghiêm khắc hơn, dĩ nhiên là vậy. Bên ngoài rối rắm thì bên trong có khuynh hướng sinh loạn, mặc dầu dân ta đã qua khỏi thời kỳ ấu trĩ về điểm đó rồi không còn như hồi Phan Xích Long nữa.

Nhưng kỷ luật nghiêm hơn mà người phụ trách kỷ luật, ít ra cũng là những người cấp dưới, lại thông cảm hơn. Họ sợ các sự báo thù vật vạnh vì họ không thể biết người nào trong số phạm nhân sắp phóng thích sẽ làm ông bực gì và có thể hại họ.

Tin tức rịn lần rịn hồi vào khám từng giọt nhỏ và đến ba hôm, họ mới biết sự thật: Ông Diệm và ông Cố trốn ra ngoài là do một kẻ hở, và biết đâu đó là một kẻ hở cố ý.

Hai anh em chỉ chạy vô Chợ Lớn chớ chẳng đi đâu kịp vì không thể đi đâu được. Họ đã chu đáo nhưng không chu đáo tuyệt đối, họ có chuẩn bị rút lui mà không chuẩn bị đường rút lui: mũi tàu Phú Lâm có quân án ngữ, nhưng đồng ruộng quanh đó trống trơn vào một xóm ở ranh giới là có thể ra khỏi thủ đô, nhưng họ không dám vào vì không có đồng lõa trong ấy.

Hơn thế, ra khỏi Sài Gòn bằng ngã đó rất dễ lọt vào tay Việt Cộng thì thà là để bị bắt còn hơn. Hai anh em đã chết vì tai nạn, rủi ro súng đạn sao đó không rõ. Đó là theo thuyết chánh thức. Cách mạng toàn thắng và chủ tịch chánh phủ lâm thời là Phó tổng thống của trào vừa đổ chớ không ai đâu lạ.

Người ta bận tìm kiếm các trại giam bí mật để phóng thích những nhà đối

lập bị giam giữ, còn thường phạm ở đây, chưa ai nói tới cả.

Họ cũng đoán biết như thế. Phải năm ba tuần một chánh phủ mới mới rảnh tay được để nghĩ đến việc ân xá hoặc giảm ân cho các thường phạm.

Nhưng một sự kiện mới lại xảy ra. Khám đường đông thêm dân số: đó là những ông bự của trào vừa sụp, những ông bự không được cách mạng mời hợp tác trong lúc chuẩn bị bí mật, có lẽ vì họ quá trung thành hay vì vài lẽ khác.

Ông bự ở đây không phải chỉ có nghĩa là quan lớn. Những người dân thường, dựa chế độ mà giàu cũng ở trong số ấy.

Và cái ngày mà Định dở cười dở khóc là ngày chàng hay tin thiếu tá Bân không còn ở cõi đời này nữa.

Thì ra ông ta tên Bân thật sự, hoặc tên khác nhưng được thiên hạ biết dưới cái tên Bân đó.

Cứ theo cái tin tức len lỏi vào đây thì thiếu tá Bân trốn tránh ở một ngoại ô kia. Bị dân trong xóm nhận diện được và đi tố cáo, ông ấy bị vây, cố mở vòng vây để tẩu thoát chớ không đầu hàng, nên bị bắn chết ngay tại chỗ.

Định không thương cũng chẳng ghét ông Bân. Nhưng cái số tiền ba trăm ngàn gửi nhà băng phải có hai chữ ký chàng mới lãnh ra được. Thiếu tá Bân chết đi là chàng mất hết, mất cả, không còn gì nữa.

Ngày chàng ra khỏi khám, nhà chàng thuê đã bị người khác chiếm ngụ, chiếc xe chắc chỉ còn xác không, đang nằm ở kho nhà nước nào, túi trống trơn, còn Lan thì đã đi lấy chồng, hoặc sẽ không nhìn nhận chàng là tình nhơn nữa.

- A... ha... ha... !

Định vụt cười khan lên rồi cười dài, cười sặc sụa khiến bạn đồng lao với chàng ngờ hóa điên, vì không có gì vui đáng cười hết.

Mãi cho đến mười hôm sau, Liên mới đi thăm bạn. Nàng nằm nhà suốt mấy ngày binh biến, nên phải làm bù để gỡ gạc những hôm không kiếm được đồng xu nào...

Định tươi như một anh học sinh trung học vừa nghe qua kết quả thi tú tài và anh đậu ưu hạng.

Liên cũng tươi như một cô gái mới được con trai tán tỉnh lần đầu.

Người tội nơn bất đắc dĩ hỏi lảng xảng :

- Sao, thế nào em, ngoài ấy ra sao ?

- Dân chúng họ vui mừng như trẻ con mừng Tết.

- Vui mừng tự nhiên hay bị chánh phủ mới tổ chức.

- Tự nhiên.

- Thật không?

- Thật một trăm phần trăm.

- Họ hoan nghinh chánh phủ mới lắm hả ?

- Không.

- Như vậy anh cũng khó hiểu.

- Không có gì mà khó hiểu. Chế độ cũ cấm nhiều thứ quá, cho đến đá gà cũng cấm thì trong nước không có giới nào mà không bị cấm làm cái gì. Một chế độ ham cấm như vậy, thì ai cũng mong cho nó đổ, kể cả một số người ruột của chế độ.

- À, cái đó thì chưa chắc.

- Chắc một trăm phần trăm. Có một nhà văn ủng hộ chế độ nhiệt thành lắm, nhưng chế độ lại cấm một loại tiểu thuyết mà nhà văn ấy chuyên viết. Không xoay được để làm loại khác, nhà văn đó cứ mong cho chế độ ngã, vì sinh kế ông ta.

- Còn đối với nạn nhờn trực tiếp của chế độ ?

- Tất cả chánh trị phạm ở Côn Đảo đang xuống tàu về Sài Gòn, trừ Cộng sản, nhưng kể cả những người Cộng sản không có bằng cứ là Cộng sản.

- Thí dụ ?

- Thí dụ người ám sát ông Diệm ở Ban Mê Thuột.

- Thật à ?

- Không có gì mà anh ngạc nhiên. Trong thế giới này, hễ không có bằng cứ kể như không có tội.

- Nhưng thường phạm ?

- Thường phạm được hưởng trường hợp giảm khinh như anh, sẽ được cứu xét hồ sơ để giảm án. Có lẽ rồi anh cũng sẽ ra.

- Nếu được như vậy thì hay quá. Liên nè, anh cậy Liên một việc được chăng?

- Có gì mà em lại từ chối không giúp anh chứ.

- Em nên đến nhà anh hỏi xem chủ nhà còn xem anh có quyền được tiếp tục ở đó hay không. Anh không còn ai trên đời này.

- Không hy vọng đâu. Có tốt lắm là họ cất giùm đồ đạc. Nhưng em cũng lo vụ đó. Tuy nhiên anh không bận tâm, nếu may ra anh được giảm án anh cứ tới nhà em. Anh không bị ràng buộc về gì hết đâu mà sợ. Anh cứ ở tới chừng nào tìm được nhà thì lại cứ ra đi.

Rõ ràng qui kế đàn bà. Việc cho ở đùm ở đậu không ràng buộc kẻ ở trọ, nhưng hẳn cứ có thể mắc bẫy như thường.

Làm thế nào mà một kẻ mất tất cả, lại không được một người dì họ để an ủi hẳn, được một thiếu phụ xinh đẹp săn sóc cho, phục vụ như vợ tào khang, làm thế nào mà kẻ ấy không cảm lẫn và không tạ ơn bằng tình yêu của hẳn. Thế là hẳn sẽ định cư trọn kiếp tại căn nhà đã cho hẳn tạm trú ẩn lúc hẳn chưa có lấy một bộ bi-da-ma để mặc ngủ.

Lần "nuôi" này, Liên cho Định ăn cá hộp do kỹ nghệ trong nước mới chế tạo lần đầu. Nàng đã thử ăn, thấy mùi vị của nó kém cá hộp của ngoại quốc nhiều lắm nhưng tin rằng lạ miệng, chắc Định ăn sẽ biết ngon.

Ngoài ra, Định có một ổ bánh tổ thật lớn, món quà rẻ tiền vì ở nhà làm được dễ dàng lại rất tiện cho người được quà vì dễ cất giữ, vậy mà từ thuở giờ, Liên đã quên mất món ấy!

Định hơi tủi thân vì thấy quà ngày càng nghèo nàn về lượng và về phẩm,

nhưng rồi nghĩ lại tình cảm của Liên, chàng hối hận lắm và vui vẻ với Liên hơn bao giờ cả.

Liên rất hy vọng vì ngờ đề nghị của nàng được Định hoan nghênh nên chàng mới vui vẻ được hơn mọi lần trước.

Họ chia tay nhau trong bịn rịn, và đời đối với Liên đã hết u tối rồi.

o o o

Định lang thang nhiều ngày, Liên đã điều tra về căn nhà của chàng và cho chàng biết rằng bà chủ nhà đã hành động đúng pháp luật. Bà ấy có ra tòa và tòa xử đưa giường tủ đồ đạc của Định cho phòng ký thác của nhà nước giữ, còn bà thì lấy lại nhà vĩnh viễn.

Định không buồn tìm cái phòng ký thác ấy để lấy lại đồ đạc, vì giường đã xưa rồi còn áo quần đã vàng khè, khó lòng mà tẩy cho trắng được. Những món đồ may bằng vải đã bị con hai đuôi ăn lũng từng lỗ bằng đầu ngón tay, còn dùng sao được mà xin lại cho mất công.

Chàng có bạn, nhưng đó là những người bạn ăn chơi, chúng đâu có trung thành. Nhưng chàng vẫn tới thăm chúng nó để xin tiền.

Của bố thí mà chàng nhận được lên đến sáu ngàn. Thằng nào cũng tỏ ra tốt bụng cả, thằng hà tiện nhất cũng cho được năm trăm. Chúng nó hành động như vậy để dễ tổng cổ chàng đi mà không sợ chàng oán.

Định thuê phòng ngủ rồi cứ đi cả ngày để tìm sinh kế, nhất là tìm chỗ ở rẻ tiền, chớ phòng ngủ chàng đâu có thể thuê mãi.

Chàng không muốn đến với người thiếu phụ đã tha thiết muốn được săn sóc chàng vì chàng thấy rằng tình cảm của chàng đối với Liên chưa phải là tình

yêu. Chàng muốn sòng phảng với người mà chàng đã thọ ơn, chớ nếu Liên không nuôi chàng trong khám, chàng ngã nhào vô ngay sau khi được ân xá, rồi ra sao thì ra.

Sáu ngàn bạc, thật là mòn trong nháy mắt. Có một đêm, định vào một vũ trường mới hoàn toàn lạ đối với chàng, trả một ly nước đá lạnh một trăm hai chục bạc, nên rồi chàng không hề dám giải trí "lành mạnh" như thế nữa. Đó là nơi an ủi cuối cùng của những kẻ không gia đình, không nhà cửa, mà không lui tới chàng còn biết đi đâu ? Vả, bóp phờ của chàng không cho phép chàng hoang phí!

Thật là ngậm ngùi, cái đêm vào vũ trường mà không lấy tíc-kê ấy. Không khí gợi nhớ cả một dĩ vãng gần rất vui mà đồng thời cũng rất là đau thương.

Định đưa mắt tìm quầy thu tiền và mỉm cười mà thấy một cô thu ngân viên ngồi sau quầy. Cô này trẻ hơn Liên nhiều, có thể nói là đẹp nữa, nhưng không hấp dẫn chút nào.

Rồi những bản sao của Như Mai, Yến Tuyết lướt qua trước mắt chàng. Chàng không thích bọn ấy bao nhiêu, nhưng gần họ, cũng đỡ buồn. Nhưng muốn gần họ chàng phải làm lại cuộc đời rất lâu, chưa chắc ba bốn năm nữa, chàng lấy lại được phong độ cũ.

Định nhắm mắt lại. Nhạc vũ trường như những câu thần chú của pháp sư, làm sống dậy những bóng ma dĩ vãng mà cái bóng ma làm cho chàng sợ nhất là bóng ma ông Mạnh.

Không, chàng không sợ oan hồn của ông ta hiện về nhát chàng hoặc hại cho chàng bệnh hoạn, cho chàng gặp tai nạn nhưng chàng sợ chính lương tâm của chàng. Nó tạm ngủ trong non hai năm lao lý và giờ đây nó thức tỉnh gào lên : "Mầy đã giết kẻ vô tội để làm gì ?"

Đồng tiền mòn mau quá, mà tình thương nhớ Lan lại nở thêm ra cũng mau quá. Ở trong khám thì còn chịu được, chớ ra đây, tự do mà chẳng gặp mặt Lan thì khó chịu như nước sôi đổ vào chân.

Định quên mất số điện thoại của cô bạn của Lan, cô bạn mà nhờ đó, chàng muốn gặp Lan lúc nào tùy thích.

Chỉ còn một cách độc nhất để thăm Lan là đi tìm nàng tại nhà chị nàng. Mà ác là sợ Liên bắt xác chàng.

Hơn thế nếu chàng bị Liên chinh phục, chàng sẽ từ chối thế nào, khi mà chàng không dám thú nhận mối tình giữa chàng và Lan ?

Nếu chàng ở riêng thì không có vấn đề. Nhưng đi tìm Lan, chàng còn một mục đích thứ nhì nữa là tìm nơi nương náu.

Nhưng mặc, tới đâu hay đó. Nhất định phải thấy mặt Lan mới được và nhất định phải có mái nhà đêm nay, vì chàng không còn tiền để tái đăng phòng ngủ.

Định tới nhà Liên hồi bốn giờ chiều. Chàng ra đi từ lúc sáng đến giờ, vì hạn phòng ngủ đã hết vào giờ ấy, nhưng cứ quanh quẩn mãi trong thành phố mới chơn thì vào tiệm nước mà ngồi, ngồi chán lại ra đi.

Tim chàng đập mạnh lắm và mau lắm khi chàng thả bộ gần nhà người yêu.

Lan sẽ nghĩ như thế nào khi thấy chàng già đi, áo quần lôi thôi, lếch thếch và nhất là bàn tay đã đẫm máu ?

Và chàng sẽ phải giải thích thế nào để Lan hết tin rằng chàng giết người vì Liên. Không, không thế nào giải thích được cả, trừ phi nói sự thật, nói sự thật nhưng phải nói láo, tức qui tội gì đó cho ông Mạnh, tội phản quốc

chẳng hạn.

Lan không tin rằng chàng ghen tức mà giết ông Mạnh đâu vì chuyện ấy đã nguội rồi, và chàng không có nổi giận lúc Lan kể về cái đêm lâm nạn của nàng.

Nhưng cũng không ổn. Chắc chắn là Lan có đọc báo, có thấy lời khai của các đương sự: Rõ ràng là chàng ghen vì Liên.

Nhưng dầu sao, chưa chắc Lan đã giữ vẹn tấm lòng của nàng cho chàng. Thời nay, hai năm là cả một thế kỷ. Chàng mà có vào khám vì Lan, cũng khó mong cho Lan kiên tâm chờ đợi, huống hồ gì Lan rất có cơ trong vụ này để mà tự giải phóng khỏi sự ràng buộc tình cảm với chàng.

Nghĩ tới đây, tự nhiên Định chậm bước lại. Lan có phụ chàng hay không thì chuyện đã xảy ra rồi, nhưng chàng cứ muốn thụt lùi lại, càng xa càng hay, cái giây phút mà chàng phải đau, trước vẻ mặt thờ ơ lãnh đạm của người con gái đã để cho chàng ôm ấp trong tay suốt mấy tháng trường.

Chơn bước chậm hơn mà tim lại đập mau hơn, còn ruột thì nghe quặn quặn đau như là Lan đã bội ước nguyện xưa rồi vậy.

Nhưng chàng sợ mau tới mà càng đi chậm sao lại càng mau đến nơi, và khi chàng tới trước căn nhà gần như xa lạ (bởi chàng chỉ đến đây có một lần để đón Lan thôi), căn nhà bỗng dưng như là một chốn cũ đã chứng kiến mỗi tình của chàng.

Chàng nghe nao nao buồn như cảnh cũ còn, cảnh rất là quen thuộc, thân yêu nhưng người xưa đã không trở lại. Chàng do dự một hơi rồi gõ cửa thật nhẹ.

Định không phải đợi lâu và tiếng guốc từ sau tiến ra phía trước làm cho

chàng hồi hộp ghê lắm. Không phải tiếng bước của Lan mà chàng đã thuộc lòng. Mà tiếng bước của Liên không lẽ lại kém khoan thai, kém đẹp tai đến thế.

À, thì ra đó là một chị người nhà. Chị này không phải chị mà Định đã biết, khiến Định đâm lo rằng Liên đã dời đi nơi khác.

Mà không, Liên không dè rằng chàng biết nhà nàng nên có cho chàng địa chỉ, hễ ra khám là đến tìm nàng. Địa chỉ y như xưa.

- Chào thầy. Chị ấy hỏi mà đôi mắt nghi ngờ, vì chàng rất có vẻ một kẻ lưu manh, cướp đường, hay ăn trộm vặt, thầy tìm nhà ai ?

Chị ta không mở cửa sắt, chỉ mở hé cánh cửa gỗ bên trong nhà thôi.

- Tôi tìm thăm cô Liên. Tôi là Định.

- Thầy đợi một chút.

Rồi chị ta vội đi ra sau, bắt chàng đứng đó đợi ngoài thềm.

Chắc chị ta đã kinh ngạc mà thấy sao chủ chị ta lại bỏ ngay công việc, quỳnh quíu khi nghe chị ta thốt ra tên người khách, rồi không kịp rửa tay vội chạy ra trước tức thì.

- A, anh! Trời, hồi nào? Em có hay gì! Chị Tám ơi, mở cửa coi.

Định nhìn lại thì thấy hai bàn tay của Liên đầy mỡ. Chắc là nàng đang trộn nem, vội bỏ cả ra đây, và không dám rờ tới xâu chìa khóa máng trên cây đinh đóng tường gần đó.

Chị người nhà chạy trở lên, mở cửa sắt ra cho Định vào nhà.

- Xin lỗi anh, anh ngồi để em rửa tay cái đã. À, chị Tám nè, chị đi lấy nước đá nhé.

Trong khi chủ nhà đi rửa ray thì chị người nhà thoát ra ngoài có lẽ để mua nước đá cục ở gần đâu đó.

Định ngồi lại trên chiếc ghế sa lông, đưa mắt nhìn qua một lượt, không thấy gì thay đổi cả, mọi vật y hệt như hồi chàng tới đây tìm Lan, chỉ thiếu chiếc đồng hồ Carillon mà hình dáng còn in rõ lên tường vì quanh đó, bụi bặm làm bắn nước vôi chừa một khoảng trống in hình chiếc hộp đồng hồ.

"Có lẽ vì Liên đã bán món ấy, và vài món khác nữa, như là chiếc máy thu thanh, chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Oméga, nhưng lạ, sao không thấy mặt Lan kìa ? Chắc Lan đã đi chơi rồi. Càng hay! Mình sẽ phải đau trẻ hơn dự định. Có lẽ tối nay mình mới chạm trán với Lan".

Chủ nhà rửa tay xong thì chị người nhà cũng xách một cục nước đá thật bự về.

Liên gặp chị ta tại cửa buồng và dặn:

- Chị cho nước uống rồi thay tôi mà trộn, nhớ thỉnh thoảng rắc thính thêm.

Liên không thay y phục, để y chiếc áo lờ ngắn tay và chiếc quần sa-tanh mặc làm việc để tiếp khách. Nàng lặp lại câu hỏi kín đáo khi nãy, hỏi mà chỉ có người đối thoại hiểu ra mà thôi.

- Hồi nào? Sao em không hay?

- Không thể hay được đâu. Cách đây năm hôm.

- Trời, mà anh biệt dạng luôn.

- Anh có mấy công việc rất cấp bách phải thanh toán ngay.

Định hơi khó chịu vì lối nhìn của Liên. Trong khám chàng giống tất cả mọi người, vì ai cũng mặc như nhau, chàng hơn họ ở gương mặt khô ngô. Ngoài đời, chàng có vẻ bệnh hoạn, nghèo khổ, bất lương.

Chàng đoán rằng Liên đã đổi ý phần nào khi nhìn thân sơ thất sở của chàng rồi vừa tức giận vừa tủi thân, chàng muốn đứng lên mà đi ngay. Lòng ích kỷ của người đàn ông không bao giờ được sự biết điều xóa tan cả.

Định đã chẳng muốn dính líu tình cảm với Liên, mà lại phẫn nộ khi đoán rằng nàng đổi ý. Chàng muốn mình cứ là thần tượng của một người đàn bà.

Lâu lắm, chàng mới hỏi, giọng cố bình thản :

- Còn Lan đâu em ?

Liên nhìn Định bằng đôi mắt thăm dò rất lâu, khiến Định sợ hãi vô cùng. Nhưng không, Liên không có nghi ngờ gì hết, ít lắm đó cũng là cảm giác của Định.

- Mời anh uống nước.

Chị người nhà bưng ly Bireley ra từ nãy giờ. Định đang khát, bưng lên nốc một hơi cạn ly rồi xin thêm một ly nước đá lạnh.

- Anh uống nước ngọt nữa chứ. Liên hỏi.

- Không, nước ngọt làm cho khát thêm. Nước trà nóng tốt hơn hết, nhưng nếu không có thì cho nước đá lạnh.

Liên gọi nước đá lạnh rồi do dự giây lâu nàng kể lễ:

- Lan nó đã lấy chồng rồi anh à.

- Trời!

Thốt ra tiếng kêu đau thương ấy, Định lấy làm lạ rằng Liên không có phản ứng. Liên phải đoán hiểu cái gì, vì đó là tiếng kêu than của kẻ tuyệt vọng, rõ ràng như vậy, không còn ngờ gì nữa.

- Sỡ dĩ em không cho anh hay vì nó lấy chồng không rạn vỡ gì đó. Nó theo không người ta anh à.

Định gục xuống ôm mặt rất lâu, đoạn ngược lên, thở dài hỏi:

- Nhưng hiện giờ Lan ở đâu?

- Chồng nó làm thông ngôn cho Hoa Kỳ, nó đi theo chồng nó hiện phục vụ tại một công trường mới mở, công trường Cam Ranh. Hiện nó có thai được bốn tháng.

Cái vụ lấy chồng làm thông ngôn cho Hoa Kỳ là thuyết của Lan mà Liên dùng lại với Định. Đó là một người chồng rất dễ cắt nghĩa sự đi vắng lâu ngày, hoặc dễ cắt nghĩa sự đi mất luôn của cô vợ nữa.

Tiểu thuyết lần này được thêm thắt một chi tiết là Lan có thai bốn tháng. Cái thai tưởng tượng ấy làm cho Định chán nản. Không còn tính chuyện đi tìm Lan nữa. Thế nghĩa là Lan đã biết cái gì rồi.

- Hôm rày anh ở đâu ? Liên hỏi sau một hồi yên lặng của hai người.

- Anh ở phòng ngủ.

- Trời, bộ bạc bẽng sao mà! Anh ở đây nhé cứ ở một thời gian để anh xoay xử cuộc đời lại, rồi anh đi đâu tùy thích anh, không có gì ràng buộc cả đâu mà anh lo.

Định làm thình vì chàng như không còn chất ruột để đứng dậy một cái vó nó chực sụm xuống. Điều mà chàng lo sợ từ bao lâu nay đã xảy ra rồi. Đã chuẩn bị lòng trước rất lâu để đón nhận tin dữ, chàng vẫn nghe bủn rủn tay chơn trước thổ lộ của Liên.

Chàng ngồi đó nhìn trần trối hình bóng của chiếc đồng hồ Carillon đi vắng, một cái hình sạch sẽ trên một tờ giấy vàng khè và tưởng tượng đến người xuất giá.

Chàng không buồn hỏi xem Lan đã lấy chồng được bao lâu rồi, sợ nghe rằng Lan lấy chồng một tháng sau khi chàng vào khám thì chàng sẽ phải đau thêm không biết bao nhiêu.

Lan! Đứa em nhỏ hoen ố một cách vô tội, đứa em nhỏ dễ thương và nhút là đã yêu chàng chơn thành không bọt! Đứa em nhỏ ấy giờ còn đâu!

Chàng nhớ lại một đêm trăng mà chàng chạy xe trên xa lộ hầu cho chiếc trắc xông rượt theo chàng leo cây chơi, đêm đó, chàng đã mời Lan ngắm cảnh trăng để sau này có xa nhau, ngắm lại cảnh trăng hơi giống vậy để mà nhớ nhau.

"Sau này" tức là bây giờ và đêm nay sẽ là đêm trăng. Không biết ở nơi xa xôi là Cam Ranh, Lan có ngắm trăng hay không, và có nhớ lại đêm trăng cuối cùng của hai người mà nàng không dè hay chăng.

Chàng lại nhớ đã mời Lan nhìn chàng và chính chàng cũng nhìn Lan, để

sau này có xa nhau mà nhớ nhau thì tìm lại trong ký ức đôi mắt của người yêu. Nhưng chắc Lan đã tìm lại đôi mắt chàng.

Định ngồi đó, cả tâm hồn lẫn thể xác như rời rạc ra từng mảnh.

Chàng ngồi như vậy trong bao lâu chàng không biết nữa, mà Liên bỏ chàng để đi làm công việc, chàng cũng không hề hay biết.

Một câu nói làm cho chàng giật mình ngẩng lên.

- Dạ thưa thầy, cô mời thầy vào ăn cơm.

- Hử ?

- Đã bảy giờ rồi, cô mời thầy vào ăn cơm.

Bảy giờ Định mới hay là đã đổ đèn. Thì ra chàng ngồi như vậy được ba tiếng đồng hồ vì chàng tới đây hồi chưa đầy bốn giờ chiều.

"Mời ăn cơm" ? Và "cô" mời "thầy". Liên đã quyết bắt xác mình đấy! Nó đổi người giúp việc để có thể cắt nghĩa cho trôi với người này sự kiện một người đàn ông lạ vào ở chung với nó, đi lập nghiệp ở xa trên Kontum chẳng hạn và nay về thăm gia đình.

Thấy chàng cứ làm thinh mà ngồi đó, chị ấy lặng lẽ đi vào trong, có lẽ để lập bo lại với chủ chị ta rằng không thể mời chàng được.

Giây lát sau, quả nhiên Liên ra. Ghế sa lông có tay vịn và Liên ngồi trên một tay vịn, đặt nhẹ một tay lên đầu Định rồi nói thật khẽ :

- Em bận làm món ăn nóng hổi cho anh nên không rời bếp được. Bây giờ đã xong, xin anh vô ăn với em, em đói lắm rồi.

Thình lình, Định nấc lên một tiếng khiến Liên vui mừng không biết bao nhiêu. Nàng ngỡ chàng cảm động quá. Sự thật thì Định khóc cho cái chết của mối tình lớn của chàng, và khóc thương số phận mình, một người con trai mất tất cả mọi thứ ngay trên đầu đường đời của hắn.

Chàng nấc lên một tiếng thứ nhì nữa rồi khóc òa. Liên cứ ngộ nhận, và nàng cũng cảm động lắm. Nàng ôm lấy đầu Định, hôn lên tóc chàng mà rằng :

- Anh có em an ủi anh trong những ngày đen tối của đời anh, xin anh cứ nhận lấy tấm lòng em, rồi thì ngày mai trời lại sáng.

Định đã hoàn toàn không còn nghị lực nữa. Chàng suýt ngã lăn ra nên mới đành níu tấm ván cứu tinh ấy để sống còn, ngoi lên khỏi biển trầm luân.

Chàng choàng tay ôm lấy Liên, thật thấp vì Liên ngồi cao quá, đưa tay ra cày lấy tay nàng rồi siết thật mạnh.

Liên rút khăn mùi xoa ở túi áo lờ ra lau lệ cho bạn rồi giục:

- Đi ăn cơm anh nhé, kéo nguội hết.

Định được cho ăn bánh xèo làm bằng thịt mua bất thần ở chợ chiều. Đó là món nóng hổi mà vì nó, Liên không bỏ bếp được phải sai chị ở lên mời chàng.

Kế món chả giò, Liên đãi chàng món nem chính tay nàng làm, ăn với bánh trắng nhưng nem nhiều mà bánh thật ít.

Suốt bữa ăn, Định chỉ nói có một câu ngắn :

- Em làm nem không thua gì cô anh. Học trò khá giỏi đó.

Định ăn ngon miệng vô cùng. Tuần lễ nay, chàng ăn bù cho non hai năm năm khám, nhưng không làm sao mà những bữa ăn nhà hàng, những bữa ăn tiệm các chú bì kịp với bữa ăn gia đình này.

Bữa ăn ngon đưa chàng trở lại với đời sống thú vị trước kia là không suy tư lồi thối, chỉ tận hưởng những khoái lạc vật chất mà con người hưởng được.

Nhận bữa ăn này là một sự cố lý, và chàng sẽ cố lý luôn mà ở đây, rồi ra sao thì ra, chớ hiện giờ chàng chẳng còn biết làm gì, nghĩ gì nữa.

o o o

Trong cuộc sống chung thân mật, Định thấy rằng Liên có hơn Lan thì có chớ không thua em nàng điểm vào cả. Tuy nhiên không hiểu sao, chàng cứ không nguôi.

Chàng không biết rằng có những mối tình nho nhỏ, có những mối tình lớn, có những mối tình thật to lớn.

Không có nhan sắc hay tâm hồn nào thay được cho những mối tình thật to lớn cả, mà cũng không thể cắt nghĩa tại sao ta lại yêu to lớn một người nào đó, đôi khi người ấy không xứng đáng với mối tình to lớn.

Giờ ván đã đóng thuyền rồi, như một buổi tối vui câu chuyện, Liên thủ thủ nói :

- Em có giả dối với anh một điều.

Định vẫn thản nhiên, không giựt mình nghi kỵ. Chàng không yêu Liên nhiều cho lắm, nàng chỉ là một cái quán bên đường đối với chàng mà thôi, chàng uống một tách cà phê rồi có lẽ không bao giờ trở lại cả.

Nhưng chàng cũng hỏi lấy lệ :

- Chuyện gì ?

- Hôm ấy em tìm tới chủ nhà để hỏi thăm về căn nhà của anh, và em đã biết hết.

Bấy giờ Định mới hết cả hồn vía. Dưới ánh đèn chong, chàng đã tái mặt mà Liên không thấy. Chàng làm thình giây lâu rồi hỏi :

- Em đã biết gì ?

- Anh đã yêu Lan và cô cậu đã sống chung với nhau một thời gian.

Mặc dầu Định đã đoán biết rằng Liên biết sự thật, hỏi để chỉ cho chắc rằng nàng biết, nhưng khi nghe câu trên. Định cũng suýt đứng lên, làm như đó là cái tội lớn lắm.

Rất lâu, chàng hỏi :

- Ủ, rồi sao ?

- Có sao đâu. Nhưng Lan đã không còn nữa nên em mới an ủi anh.

Định sợ hãi, hỏi lia :

- Sao ? Lan sao ? Sao lại không còn nữa ?

- À, em dùng tiếng không đúng, hay em nói văn hoa, khiến anh ngộ nhận. Thì nó đi lấy chồng rồi, kể như không còn nữa chớ sao.

Liên muốn cho Định dứt khoát nên mới xì ra một sự thật mà nàng định để bụng như là không hay biết gì hết, kéo Định ngỡ ngàng tội nghiệp. Nhưng sự thật khác thì nàng giấu đi, sự thật là hiện giờ Lan đã trở lại nghề vũ nữ chuyên nghiệp và công khai từ ngày chế độ trước đổ, chế độ kế tiếp cho phép nhảy thả cửa.

Chính nàng, nàng không nghĩ nghiêm trang rằng đó là một nghề xấu hổ. Có lẽ tại gần khí hậu hộp đêm nhiều năm quá, nên nàng đã trông quen mắt rồi. Cái đêm mà nàng đi thuyết phục Lan trong tiệm nhảy lậu đường Đinh Tiên Hoàng, nàng chỉ hành động vì sợ Lan bị bắt mà thôi.

Định thở dài, nhưng chàng rất dễ chịu vì đã hỏi thăm về Lan được rồi đây :

- Em thấy Lan nó có buồn hay không sau ngày anh bị bắt?
- Mãi đến ngày nay, biết sự thật rồi em mới hiểu. Lúc đó nó như đứa mất hồn và cứ tìm báo mà đọc mãi.
- Nhưng rồi sau đó, nghe báo nói anh giết người vì em, nó thế nào?
- Nó cười dài một chuỗi cười thật là chua cay rồi liên tiếp trong mấy hôm nó nói cười huyên thuyên, khiến em sợ nó nổi cơn điên lắm.

Định hiểu rằng Lan đã về đây, có lẽ để tìm an ủi nơi một người chị mến thương và để tâm sự cho vơi nỗi sầu. Không dè nghe báo nói vậy, Lan làm thinh luôn rồi sau đó thì đi lấy chồng hay theo ngay người ta cũng nên.

Định muốn hỏi về chi tiết ấy lắm, nhưng không dám hỏi sợ Liên xác nhận rằng Lan đi theo người ta ngay, chàng sẽ đau khổ hơn. Có người túc trực sẵn, để cho Lan theo ngay, tức là những ngày ăn ở với chàng Lan đã hai lòng rồi.

Nhưng thực sự không phải thế, Lan đi luôn, Liên không hề biết lý do sự đi mất của nàng, sau Lan về thăm, nàng mới nghe nói là nó đã lấy chồng, Liên chỉ bịa chuyện cho cái vụ lấy chồng của Lan được ổn.

Liên đã đạt được một mục đích vì Định coi mò dút khoát được. Bí mật của chàng đã bị người ta biết rồi, giờ nếu chàng còn tìm Lan, hóa ra chàng giả dối với Liên, lương tình Liên trong lúc này, thật là ngở ngàng với Liên quá.

Chàng nằm nhà được non một tháng, nghĩa có hơi mận tình có hơi nồng rồi, và chàng dám nhận tiền túi mà Liên dúm cho, không xấu hổ như trong những ngày đầu nữa.

Đôi bạn đã cùng đi dạo mát buổi chiều, cũng đi ăn buổi tối nhiều lần rồi. Định biết rằng rồi thế nào chàng cũng quên được Lan, mặc dầu hiện giờ thì chưa.

Thỉnh thoảng, nhứt là về đêm, chàng thở dài, nhớ nhạc nhưng không dám đưa Liên đến các hộp đêm. Thỉnh thoảng chàng lại nhớ nhẹ nhẹ như nhớ không khí cái vũ trường vậy đâu.

Chàng bâng khuâng như con trai mới lớn lên, rồi chàng nghe đau quặn thắt như mới bị tình phụ lần đầu. Không, Liên chưa an ủi chàng hữu hiệu.

Những kẻ ở vào tâm trạng ấy hay có khuynh hướng tìm quên lãng ở các chốn ăn chơi, mong tìm thấy một bóng dáng mừng tượng bóng dáng cố nhân.

Và chàng đã được thấy bóng dáng ấy.

Đó là một đêm mưa dầm. Chàng nói láo với Liên rằng có hẹn với một người cho chàng công việc, rồi chàng gọi tắc xi mà dông ra cái vũ trường kiêm quán ăn ca nhạc ở đầu Đại lộ Lê Lợi, mà trước ngày cách mạng, hồi

chàng còn tự do, chỉ là một nhà hàng thường.

Chàng vừa lao tới nơi lầu nhì, toàn thể trai trẻ tràn ra sân với những nốt đều một điệu kích động nhạc.

Định nghe vui dạ lắm, nhìn vào đám đông ấy rồi sững sờ rất lâu.

Trong ánh sáng mờ chàng nhận diện được người con gái yêu kiều mà chàng đã ôm ấp trong tay và vẫn còn ôm ấp trong lòng.

Thoạt tiên, chàng ngỡ hai vợ chồng Lan về Sài Gòn và Lan chỉ là người ngoài vào chớ không phải ca-ve. Nhưng lúc bản nhạc dứt rồi thì Lan không trở về bàn của kẻ đã nhảy với nàng mà đi bàn khác.

Có vợ con ai là lại chạy bàn khi vào đây với chồng ? Thật là vô lý! Rõ ràng là Lan, mà Lan có về Sài Gòn đi nữa, không lẽ mới đầu hôm sớm mai lại làm vũ nữ.

Định đã có tiền túi, lên lấy tíc kê và dặn bồi gọi "Cái cô mặc săng đai vàng cho tôi".

Chàng phải đợi rất lâu, mặt cúi gầm xuống bàn, nhìn cái ly thủy tinh và dường như thấy bóng hình của Lan ở trong đó.

- Ố... ố...

Chàng giựt nảy mình khi nghe ai kêu lên như vậy, tiếng kêu sợ hãi, cố nén xuống cho nó nhỏ đi, nhưng vẫn còn tách cách tiếng kêu kinh dị.

Chàng ngẩng lên và bốn mắt gặp nhau...

Lan bước lùi lại một bước trong một cử chỉ trốn tránh rồi tự trấn tĩnh, nàng mỉm cười tiến lại bàn, kéo ghế ngồi xuống.

- Anh!

- Anh không dè em làm ở đây.

- Em cũng không dè anh đã mãn hạn.

- Chị Liên nói em đã lấy chồng.

- Tự nhiên là chị ấy phải nói với anh như vậy.

- Anh muốn lấy thêm tíc kê để ta cùng đi, anh cần nói chuyện với em rất nhiều. Em thì bao nhiêu tíc kê ?

Hỏi câu trên bỗng nhớ lại Như Mai và bỗng nghe nhòm nhòm Lan.

- Có ích gì hay không ?

- Rất là có ích. Anh muốn phân trần.

- Vậy à ? Vậy mà em cứ ngỡ anh định phiến trách.

- Không, anh cần giải thích.

- Anh khỏi phải cắt nghĩa gì hết. Em không đòi hỏi gì cả.

- Nhưng anh không muốn mắc nợ tinh thần, đi em nhé ?

- Không.

- Em đoán hiểu rằng anh không giết người vì chị Liên ?
- Ừ, nhưng đầu sao, cũng đã trễ quá rồi.
- Trễ còn hơn không.
- Không, hơn trễ chớ. Em không muốn biết gì cả, như vậy em sẽ an vui được với ngộ nhận của em buổi đầu. Năm ấy, em làm thế nào mà đoán được sự thật, ai cũng thế chớ.
- Ừ, ai cũng thế, nên anh không hề phiền trách em, trái lại anh chỉ muốn tạ tội với em mà thôi.
- Vô ích và có hại. Vô ích vì đã trễ quá rồi. Có hại vì em sẽ ân hận.
- Tội nghiệp anh lắm Lan ơi!
- Chị Liên có thể an ủi anh.
- Liên đã an ủi anh, nhưng không xong.
- Té ra...
- Ừa.
- Như vậy em sẽ được an lòng hơn, và cảm ơn anh đã biết sự thật.
- Anh biết em là đứa cứng đầu, khó lòng mà thuyết phục.
- Vậy em cương quyết không đi chớ ?

- Không.

- Thế thì anh trả tự do cho em đó.

Lan đứng lên đi liền, Định bặt trả tiền rồi bước ra khỏi vũ trường mà không ngoái ngoái lại lần nào hết.

Chàng xuống thang lầu, hai chân như chớ không muốn nổi thân thể chàng.

Trên kia, ai mở cửa kiếng phòng lạnh nhạc vang lên đuổi theo chàng.

Đó là nhạc riêng để cô ca sĩ ca. Nổi bật lên là tiếng kèn, tiếng kèn chơi một điệu nhạc Jazz nhại nhạc của Armstrong, ngậm ngùi buồn một nỗi buồn như giọt mưa thu rơi trên mái tôn.

HẾT

© binhnguyenloc.com

[1]

Đã đăng báo TIN SỚM năm 1996.

[2] Trước đó ở Âu châu có phong trào bài trừ phù thủy, xử rất nặng, thường thì cho họ lên giàn hỏa.

[3] xin nhớ là câu chuyện này xảy ra năm 1960.

[4]

xin nhớ rằng đây là giá thời đó.

[5]

Năm ấy hai con đường còn một chiều.

-Trời ơi! Cay xé họng. Liên kêu lên rồi hít hà thật to.

Lan cười ngất và nhìn chị chảy nước mắt để được cười thêm. Hôm nay hai chị em ăn cơm với mắm sống, vì Liên thích thỉnh thoảng được cái gì gợi nhớ thời thơ ấu của nàng ở tỉnh. Họ dùng ớt hiểm bởi cái cay yếu ớt của ớt sừng trâu không đủ làm báng vị tanh của mắm sống.

Đây là lần đầu từ ngày ở lại với Định sau bữa ăn trong quán Đồng Quê, lần đầu mà Lan dám nhìn ngay mặt chị. Nàng đã không sợ Liên bắt tội đã yêu Định, nhưng ý muốn giấu giếm của Định cũng khiến nàng mặc cảm phần nào.

Mà hễ khi con người bị mặc cảm thì họ nhột nhạt và cứ lo người khác thấy cái gì khác lạ nơi họ, sợ sệt người khác, người khác đó là kẻ có quyền đối với họ.

Chính vì thế mà rồi những chuyện kín đáo nhưt cũng không ai giấu được ai, trừ phi kẻ muốn giấu là một tay thầy đóng kịch hoặc là một người có một bộ thần kinh bằng thép.

Nếu Định không cản dận đừng cho Liên biết là cô cậu yêu nhau chắc là mười năm nữa, Liên cũng không hề nghi ngờ gì, bởi Lan tự nhiên được trước mặt chị của nàng.

Liên đã thấy được rằng Lan hơi khác trước, ban đầu nàng chưa rõ là cái gì, sau xét kỹ mới hay Lan tránh nhìn nàng, tránh bị nàng nhìn. Tự nhiên nàng nghĩ ngay tới Định.

Nói "tự nhiên" là tự nhiên đối với Liên, chớ thật ra, không tự nhiên chút nào, vì Lan có thể sợ sệt hay xấu hổ vì chuyện khác hay vì chuyện yêu đương đi nữa, thì sao lại với Định mới được chớ? Nàng đã chẳng đề nghị Lan với Định và Định đã chẳng từ chối à?

Nhưng Liên thì cứ thấy rằng nàng nghĩ tới Định là tự nhiên. Sự tự nhiên này do trực giác của nàng mách cho, mà cũng do ghen tương bóng gió và vô lý chi phối nữa.

Thừa cái dịp độc nhứt mà hơn ba tuần lễ nay mới xảy ra một lần, Liên vội chụp lấy nó ngay. Mắt nàng ướt mèm lệ cay ớt vậy mà nàng cũng cố nhìn thẳng vào mắt em và đột ngột hỏi:

- Hôm nay em đi thăm anh Định, anh ấy có nhắc tới chị hay không?

Lan bối rối trông thấy và lâu lắm nàng mới đáp được, cố thẳng thắn:

- Có

- Anh ấy nói gì?

- Chỉ hỏi thăm sức khỏe của chị vậy thôi.

Liên không cần hỏi gì thêm mà cũng biết hết rồi. Nếu Lan xấu hổ với Định, trốn hẳn luôn, thì nàng sẽ nín đi, không nhắc tới hẳn. Hai điều đó phải đi đôi với nhau.

Đằng này, Lan cũng đi thăm Định, mà không hề nói với nàng, nghĩ tới việc mua quà biếu Định hay thêu tặng Định một mớ khăn, đem tặng hẳn một chiếc áo len thì vô lý quá.

Lan qua lại với người ơn của gia đình mà không thêm nói tới người ơn đó trong gia đình thì chắc chắn là giữa cô cậu đã có gì với nhau rồi.

Bỗng dưng nàng nghe lòng quặn thắt đau.

Nàng không yêu Định cho tới cái phút mà hắn nhận cho Lan vô buồng hắn với bà mẹ. Kể từ phút ấy, nàng nghe lòng nàng khác đi.

Nếu Định si ràng, vị tình nàng và để bị lợi dụng thì nàng đã xem hắn là một thằng ngốc, không hơn kém. Nhưng hắn tỏ ra không thèm vị nể mà hắn lại nhận cái nợ đời ấy thì quả hắn không phải là kẻ tầm thường. Kẻ không tầm thường ấy rồi sau lại, lại từ chối cả hai lối đền ơn thì hắn càng không tầm thường hơn nữa.

Đêm đêm, nàng mong đợi người con trai mà nàng nhớ rõ rằng rất đẹp mã, và ăn nói rất dễ thương, nhưng không hiểu sao hắn lại không bao giờ trở lại vũ trường Eldorado cả.

Bóng sắc của người con trai ấy, buổi đầu nàng bắt đếm xỉa tới, bởi nàng đang nát óc vì chuyện gia đạo, và bởi vì nàng đã tới cái tuổi mà lý trí lấn quyền của tình cảm không phải hễ cứ đẹp trai là được nàng yêu đâu.

Nhưng giờ, biết con người ấy thế nào rồi nàng mới cho phép cái mã của hắn làm nàng băng khuâng.

Mà băng khuâng thật sự ấy chớ! Liên đã kinh ngạc mà nghe mình nhớ nhung như hồi còn con gái và hình ảnh của Định theo đuổi nàng trong giấc ngủ, trong bữa ăn.

- Cay quá, chị không ăn được nữa!

Liên buông đũa vì lệ nàng đã tuôn ra ràn rụa. Cũng đỡ khổ là kẻ bị cay ớt cũng vừa chảy nước mắt, vừa chảy nước mũi y như là khóc vậy, nên Liên khóc mà không sợ ai biết.

Tuy nhiên Lan vẫn biết, vì Liên bỏ món tráng miệng đi nằm liền, trái hắn với thường lệ mà sau bữa cơm tối nào hai chị em cũng trò chuyện một hồi,

rồi nàng điễm trang để đi làm.

Cô em rất khó chịu, vì cô ta không chánh đáng hóa mối tình của cô được, bởi nhớ ra thì hình như là có gì giữa cô chị và anh hơn tình. Cái gì đó, không hẳn là tình yêu, nhưng chắc chắn cũng không phải là một cuộc giao thiệp thường. Hơn thế, Định lại không muốn ra mặt yêu cô, đối với Liên.

Như thế, Liên hơi hơi có quyền, và Lan khó mà nói: "Mặc kệ chị ấy chớ, mình có biết đâu là đâu, mình yêu anh Định thì mình cứ yêu".

Ấy, mặc dầu không ai khiển trách ta được về một hành động nào đó, ta cũng không an tâm, bởi riêng đối với ta, ta thấy nó không ổn lắm.

Lan định sẽ nắm đầu hơn tình của nàng tới đây, sẽ khai thật hết, cho dứt khoát.

Đây là mối tình đầu của nàng, nàng muốn nó được tròn trịa, ít lắm cũng trong buổi ban đầu, để cho hạnh phúc của nàng được toàn bích, không có đám mây mờ nào che phủ lên đó cả.

Nếu phải bị Định bỏ rơi, sáu tháng nữa đây, cũng chẳng sao, miễn trọn mùa yêu đương của họ, nàng được hoàn toàn sung sướng là đủ rồi. Con gái đời bây giờ họ chưa sống mà cũng đã lắm kinh nghiệm về chuyện tình duyên, đó là kinh nghiệm tiểu ri mà những người bạn đã sống, truyền lại cho họ tinh thần cởi mở với nhau. Lan biết được đại khái rằng trong một ngàn cuộc yêu đương không được hợp thức hóa, chỉ có một đám là thọ tới già mà thôi, còn thì nó rả bèo cả, sớm hay muộn, còn tùy thuộc nhiều yếu tố khác.

Nhưng nàng không cần được Định yêu tới già, hay cũng cần nhưng không sợ hãi bị Định bỏ rơi. Tuy nhiên nàng rất sợ mối tình có thể là ngăn ngại của nàng không được trọn vẹn. Và chính vì tánh cách phù du có thể có của mối tình của nàng, nên nàng càng muốn cho nó vui vẻ tới mức tối đa ba

tháng thật là thần tiên cũng bằng như là mười năm yêu đương in ít, hoặc yêu đương trong xung đột ngấm ngầm với nhau, yêu đương mà bị điều kiện khách quan phá đám.

Lan ngồi bên ghế sa lông một mình mơ hão Định tới chơi. Chị Liên của nàng đang bị chấn động tâm thần thì sự xuất hiện của Định có thể gây nổ bùng. Mà thà là nó nổ bùng rồi nó im lại, còn hơn là cứ phải lo không biết cái gì sẽ xảy ra.

Liên vào buồng với một chiếc khăn ướt. Nàng biết rằng nàng phải khóc lâu lắm, rồi sau đó lại không dám ra ngoài rửa mặt, nên đã nhúng nước một chiếc khăn lông nhỏ, vắt ráo, hầu lau mặt sau một trận khóc mà không ai dè.

Trong lúc trang điểm, nàng cố gắng bình thản, vui tươi để lát nữa nói được với Lan vài tiếng, như không có chuyện gì xảy ra.

Chính nàng cũng muốn tránh mây mờ cho mối tình của Lan. Nàng đã yêu nhưng không được, thì nên để cho Lan trọn hạnh phúc vậy.

Bốn mươi phút đồng hồ sau đó, một cô Liên mà cho đến đôi người thiếu nữ 17 là Lan cũng phải trầm trồ, đi ra buồng ngoài tươi trẻ, đẹp như một cô dâu ngày cưới, cười nói với em:

- Em coi nhà nhé!

Đó là lời dặn dò lấy lệ, vì nhà này không có gì để mất trừ quần áo của hai chị em, mà chị bếp thì rất trung thành, lại cũng chẳng hay bỏ nhà đi đâu. Hơn thế, Liên thừa biết là Lan chỉ đợi nàng ra đi, để cũng ăn mặc tốc hành rồi đi chơi với bạn hữu. Ngày trước, trước tai nạn của Lan thì như vậy đó, giờ Lan đã tổn hay chưa, Liên không rõ.

- Chị đẹp như hoa hậu Saigon! Lan khen.

Liên thẹn thẹn sung sướng nhưng, bỗng lại nghe buồn vô hạn vội nói:

- Thôi chị đi đây.

Lúc đợi tắc xi trên vỉa hè, Liên càng buồn hơn. Nàng rất biết rằng nàng đẹp lắm, tuy không thể làm hoa hậu được chỉ vì tuổi tác thôi, nhưng nàng không ngán các hoa hậu chút nào. Nhưng đồng thời nàng cũng biết rằng không còn bao lâu nữa thì sẽ không còn gì thời xuân sắc này cả.

Đây là thời mà nàng dễ làm lại cuộc đời nhứt, nhưng lại vẫn cứ cô đơn, và đáng lý gì phải có sẵn một chiếc xe với một người bạn trai ngồi đợi nàng trên đó, nàng lại chịu rục giò mà đợi tắc xi mỗi đêm.

Chắc gương là món mà người đàn bà vào thời kỳ này, ưa đàm đạo với nó nhứt, mà đồng thời, mâu thuẫn thay, cũng sợ hãi nó nhứt.

Cuộc đối diện đàm tiếu với gương mỗi đầu hôm, mỗi sớm mai, rất lặng lẽ và chỉ gồm có hai câu ngắn này thôi: "Ta đẹp hay không?", và "Ta đẹp trong bao lâu nữa?"

Hai câu trả lời của gương cũng vẫn tắt, xẵng lè: "Cô đẹp ghê hồn!" và "Đừng hỏi rồi phải khóc".

Người đàn bà, tuy vậy vẫn chưa ngất đi trước câu thứ nhứt không an ủi chút nào ấy. Nhưng họ cứ lo ngày kia họ sẽ ngã ra mà chết giắc trước câu sau đây, chừng ấy gương được hỏi hai câu mà chỉ đáp bằng một câu thôi: "Cổ cô đã có ngấn, nơi khoé mắt cô đã xuất hiện cái mà người Âu châu gọi là "chơn vệt" và ngày nào đây, coi chừng những sợi tóc bạc tiên phuông?"

Ngày nào những mỹ nhơn sắp về chiều cũng bị một sức mạnh vô hình xô

đây họ bước tới trước tấm gương rất nhiều bận, và ngày nào họ cũng phải chiến đấu với sức mạnh ma quái ấy vì họ cứ lo câu nói ghê gớm trên đây được thốt ra "Hôm nay".

Liên buồn ghê hồn, vì đêm nay là tối thứ bảy. Ở Saigon, hoàn toàn rảnh rang, không cần phải gìn giữ như hồi còn con gái, mà một người thiếu phụ trẻ đẹp lại không được một người bạn trai mời đi ăn cơm, đi uống nước, đi dạo một vòng, là cả một thảm kịch chớ không phải vừa đâu, đối với nhơn sinh quan thông thường của xã hội ta.

Phương chi sự tui thân hằng tuần của Liên, đêm nay lại chịu đầy cuộc chấn động tâm tư trước khám phá của nàng thì nàng còn nghe đời vô vị hơn trước không biết bao nhiêu.

Từ sau đêm Lan thoát nạn, Liên cũng vẫn không được gặp Định, trừ cái buổi đi thăm đáp lễ của nàng. Nhưng nàng cứ mong chờ trong một niềm hy vọng thật là mong manh như hơi thở của người hấp hối.

Đêm nay thì không còn gì nữa! Cuộc tán tỉnh giả vờ của người con trai ấy chỉ còn là một kỷ niệm, nhớ nhưng, mong đợi của Liên sau đó, chỉ là một giấc mơ con gái và ông hoàng tử đẹp trai không bao giờ xuất hiện ra cả.

Ý ! Cái khoảng thời gian mà các hộp đêm mới khai nhạc nó mới chán phèo làm sao chớ! Cũng may là ở đây có ăn. Nếu chỉ là tiệm nhảy, chính những khách đầu tiên họ cũng nghe họ trợ quá mà đưa cái bản mặt ra một mình giữa một khoảng không mà chỉ sầm uất dân chơi, trông sao lại hẹp té còn giờ thì nó minh mông như sa mạc.

Liên ngồi chơi với cái chơn đèn và chợt nhớ ra hai tiếng "bị" và "được" mà Định đã dùng trong mấy đêm đầu mà hấn tán nàng để làm gì không rõ (mãi cho tới ngày nay cuộc tán tỉnh giả đồ của Định cũng cứ còn hoàn toàn bí mật đối với Liên), và thỉnh thoảng thắc mắc lại nổi lên: "hấn tán mình để

chi?"

Đêm nay nàng mới thấy là Định rất có lý mà cho rằng "Được" tình phụ, thú vị lắm, và "Được" đau khổ, hay ho lắm.

Đêm nay mặc dầu lòng nàng nặng đau buồn, Liên cũng nghe dễ chịu hơn những đêm trống không trước khi gặp Định. Không có công việc làm mà cứ phải ngồi đó mà nhìn người ta vui chơi, nó chán, nó tui, nó trống rỗng nó lạt phèo.

Liên cố nhớ lại những giây đồng hồ trước khi Định xuất hiện lần đầu xem nàng đang làm gì. Nàng đang không làm gì cả. Đành vậy. Nhưng nàng ngồi thế nào nhìn vào đâu?

"Phải rồi, như thế này", Liên đã nhớ ra. Nàng như ngó mông vào khoảng không, nhưng thật ra thì nàng nhìn một bàn kia mà một cặp đang đối diện, người thiếu nữ thoạt trông cứ ngỡ là Lan. Rồi nàng thấy lại là không phải, nhưng cứ ưa nhìn họ.

Đêm ấy cũng đúng vào giờ này đây, sàn gỗ cũng trống không, khách ăn thừa thớt chỉ có khác là nàng không đang nghĩ gì cả.

Liên cố không nghĩ gì cả, nhìn cái bàn đen ấy với cái bộ như là ngó mông vào khoảng không. Nàng muốn tạo lại không khí y hệt như một không khí đêm đó, không khí riêng của nàng chớ không phải không khí của vũ trường với cái mơ hồ là Định cũng sẽ xuất hiện ra.

Những dân tộc lâu đời như Ba Tư, Á Rập, Trung Hoa và ta thường tin tưởng rằng thỉnh thoảng có một sự trùng phùng tất cả mọi điều kiện, ở một nơi nào đó, bất cứ vào thời nào, và hễ sự trùng phùng ấy mà xảy ra, thì cái xảy ra ở lần trùng phùng trước, lần này nó cũng xảy ra y hệt như vậy.

Đó là giấc mơ nó chỉ tạm ngủ yên nơi ta, ta của thời đại vệ tinh, hỏa tiễn, những khi nào ta không biết làm sao cho chuyện ta ưa thích xảy ra trở lại một lần nữa, thì giấc mơ ấy lại sống dậy.

Liên tâm tâm niệm niệm như học trò tiên thập hương phép để kêu gọi tôn sư đang ẩn dật trên non cao, và lạ lùng thay, Định xuất hiện.

Liên làm bộ cúi xuống để soạn giấy má, sổ sách gì, tim nàng đập thật mau và thật mạnh, khi nàng thấy bóng dáng một người đàn ông tiến đến quây nàng.

Hắn đã tới nơi và nàng ngược lên.

Đây là nụ cười khó khăn nhứt trong đời của Liên. Nàng thất vọng, buồn ghê đi, nhưng vẫn phải mỉm cười, vì đây là người quen, không thân, nhưng cũng chẳng thờ ơ y được: đó là nhà doanh thương Nguyễn Văn Mạnh.

Ông Mạnh mặc đồ lớn đi như dự tiệc có áo hăn hoi ông rất đẹp ơ hơ... nói đẹp trai thì không đúng, vì ông không còn là con trai nữa, còn nói đẹp... già cũng sai, bởi ông cũng chưa già, vả lại, không có từ ngữ đẹp già. Ở... ờ... ông rất đẹp người và rất chững chạc nhờ bộ đồ lớn, nhờ bộ râu Cờ-lạc-gap của ông ta.

- Chào người đẹp! Người đẹp mạnh giỏi?

- Ông Mạnh nói thật to và hơi rượu mạnh bay ra nực nồng.

- Chào ông, lâu quá mới gặp lại ông.

- Nhưng tôi thì đêm nào tôi cũng núp sau góc cột để nhìn người đẹp.

Ông Mạnh đã được giới thiệu với Liên cách đây một năm. Lúc ấy ông cũng thấy là Liên đẹp lắm, nhưng ông đang mê cái cô bồ đã cho ông mọc sừng trong chuyến đi Nhật Bản của ông, nên ông đeo đuổi Liên, mặc dầu họ đã chạm mặt nhau sau đó năm bảy lần ở đây hoặc ở nơi khác.

Rồi ông quên mất luôn Liên, bởi ông không hề "cô đơn". Có lẽ tuần này ông vừa bị một người bồ nào cho trượt vô chuối hay sao không rõ, và tình cờ vào đây ông muốn ghé lại bến này chẳng? Hay ông chỉ đến nói vài ba câu chuyện với người đẹp cho qua một buổi?

- Góc cột nào? Chỗ này nhỏ quá, đâu có cột, ông.

- À, đó chỉ là lối nói thôi, người đẹp à! Núp góc cột, nghĩa là tôi biết thân, tôi đứng đằng xa để nhìn lên người đẹp vậy mà !

- Nhưng sao đêm nay ông lại ra mặt?

- Là vì... h... ừm... ừm... thật khó nói quá! Con trăng nó đi vắng mười lăm ngày trong một tháng, rồi cũng phải cho nó mọc lại chớ, không lẽ cô bắt trăng trốn hoài hay sao?

- Rất chánh đáng. Nhưng mọc được mười lăm đêm rồi nó lại lặn nữa?

- À không ! Nếu người đẹp ra lệnh cho nó mọc hoài thì nó sẽ mọc hoài.

- Nếu kẻ này mà có được cái hân hạnh khó mong, là làm người đẹp đi nữa, thì cũng không thể thay quyền tạo hóa.

- Thay được như thường. Người ta nói: "Đàn bà muốn là trời muốn" kia mà. Cô Liên nè!

- Chi đó ông?

- Dạo này cô cũng cứ đi và về bằng tắc xi?
- Vâng.
- Bất tiện lắm nhứt là qua mùa mưa.
- Cũng chẳng có gì mà bất tiện.
- Dầu sao đi xe nhà vẫn hơn chớ!
- Nhưng còn lâu lắm tôi mới sắm nổi xe nhà.
- Hừ, sao cô nói vậy. Đã bảo: "Đàn bà muốn là trời muốn" kia mà! Cô không thích làm ông trời hay sao?
- Không dám phạm thượng như vậy.
- Thì đó cũng chỉ là một lối nói thôi. Cô Liên nè?
- Tôi vẫn ngồi đây, cách ông có một thước đây, ông đâu có cần kêu gọi mãi như vậy.
- Ấy đó là kêu gọi sự chú ý của cô ấy mà! Chiều mai mời cô đi ăn cơm nhé?
- Cám ơn mỹ ý của ông, nhưng xin cho khi khác.
- Bao giờ, thưa cô?
- Chừng nào tôi có hứng.
- À, cái đó thì tôi sẽ mồi mòn mà chết mất. Biết bao giờ cho người đẹp có

húng! Nhưng không sao, tôi sẽ bền chí, và nếu phải hóa thành đá vọng... ăn cơm, tôi cũng không ngán. Người đẹp ơi, thôi, xin phép nhé, và đêm sau, tôi sẽ trở lại thăm người đẹp.

- Cám ơn ông.

Ông Mạnh trở về bàn của ông mà hai người bạn đồng niên của ông đang đợi chờ kết quả:

- Thế nào?

- Ông Huân hỏi.

- Nó hứa sẽ đi, nhưng chưa biết ngày nào.

- Ông Mạnh đáp xuôi xị.

- Như vậy cũng bằng như ông De Gaulle hứa cho dân ta độc lập, năm 1945. Vậy toa trả tiền đêm nay không còn chối cãi gì được.

Thì ra, đây là một vụ đánh cá. Họ cá với nhau hể ông Mạnh mời cô thu ngân đi ăn cơm được thì họ trả tiền bữa ăn ấy, bằng ông thất bại ông phải trả bữa rượu này.

Chỉ có thể thôi.

Nhưng ông Mạnh không chịu, chỉ có thể thôi. Ông sẽ được Liên, ông mới nghe cho. Và ông tin rằng ông sẽ được. Từ thuở giờ, ông chưa hề muốn cái gì mà không được, nên ông rất tin nơi sức mạnh của đồng tiền.

Ông biết rằng Liên đang rảnh rang, nhưng nếu Liên có chồng đi nữa, ông cũng sẽ được Liên, ông cả tin như vậy. Khi này ông thất bại vì ông đánh cá cầu vui, cũng biết rằng mình thua, nhưng cứ đánh, đánh xong, và thua cá, tự ái của ông bị thương. Ông nhìn hai người bạn mà rằng:

- Lẽ cố nhiên là moa trả tiền đêm nay. Nhưng mà cái vụ ăn cơm ấy thì sẽ có. Các toa nên đón mà xem.

- Rất có thể, ông Hạc nói, nhưng mời được ngay mới là tài chớ. Rất có thể, nhưng cũng không chắc được đâu nghen bồ! Ha... ha... ha...

Ông Mạnh căn môi dưới, sờ những đầu râu ở mép trên, tự thề với mình rằng ông phải được Liên, cho dầu tán gia bại sản cũng phải được.

o o o

Định vừa trao bì thư cho tiệm xấp chủ tiệm sửa tủ sắt thì tiệm ta trao lại ngay cho chàng một mảnh giấy cứng khổ danh thiếp, màu xanh, không có viết chữ hay in chữ gì lên giấy hết.

Đó là giấy gọi chàng lên gặp mặt thượng cấp trực tiếp của chàng.

Chàng hồi hộp ghê lắm, mặc dầu vụ ông ký Paul Nguyễn Trần đã chìm mất từ hơn hai tháng rồi, không biết thẳng ở khu nào lãnh đủ, nhưng chắc chắn là nó đã lãnh.

Sự gặp mặt luôn luôn là để nhận chỉ thị tối quan trọng, hoặc nhận cáo trạng nào thuộc loại bức thư cảnh cáo hơn hai tháng trước, nhưng mà với đủ bằng cứ, và liên hệ riêng cho người bị gọi.

Mặc dầu dạo sau này chàng túng tiền ghê lắm. Định vẫn chưa làm bậy, cho đến cái áp phe làm mối chàng cũng bỏ đi luôn vì khi nào chàng thử đá động tới vụ ấy thì Lan nó nạt đùa chàng, cấm chàng "nói chơi" như vậy. Nó cho

rằng đùa cợt về chuyện xấu xa mãi rồi ngày kia ta đâm ra quen với những ý nghĩ xấu xa và dám làm chuyện xấu xa lắm. Lan có biết đâu rằng chàng đã dám làm rồi.

Với lại coi bộ Lan nó cũng ghen, không thích chàng nhắc đến tên cô Minh, nói đến cô Minh mà chàng đoán là đẹp lắm.

Định nhảy qua không biết bao nhiêu là đồng sắt cũ, đi qua khỏi một cái buồng kín bằng ván, chỗ này tối om như ở trong hang, mới đến một chơn thang lầu.

Thang lầu bằng gỗ, đã lâu đời lắm rồi nên mới bước lên đó là rung rinh, nghe mà bắt sợ. Lên tới đầu thang, Định dừng bước lại trước một cánh cửa ba nô mới toanh, chắc là mới gắn để ngăn tiếng nói lọt ra ngoài.

Chàng gõ cửa hai tiếng nhạt, rồi hắng năm giây sau đó, gõ thêm tiếng nữa. Một ngọn đèn gắn tại đầu khung cửa cháy lên rồi tắt liền, cho biết rằng chàng vào được.

Định vặn hột xoài, đẩy cửa bước vô, rồi khép kín cửa lại cẩn thận sau lưng chàng.

Căn lầu này sâu mười hai thước, và Thiếu tá Bân đặt bàn giấy giữa phòng, cách cửa sổ phía trước non sáu thước, cách cửa ba nô cũng non sáu thước.

Phòng trống trơn, chỉ có cái bàn giấy ấy mà thôi, trên bàn cũng chẳng có gì, trừ máy điện thoại và cặp da của người ngồi sau bàn. Cặp da no nóc để bên mép bàn, tay phải của người ngồi bàn, còn điện thoại thì ở bên tay trái.

Cả cái mặt tiền căn lầu là cửa sổ có chấn song sắt, và cửa sổ được che lại bằng rèm trúc để tự nhiên không sơn màu mè cho bên ngoài, dưới đường, không ai chú ý.

Thiếu tá Bân ngồi đưa lưng ra cửa sổ ấy, đang xem một bức thơ hay một văn kiện gì viết tay trên một tờ giấy nhỏ mà ông cầm, nhưng tay cầm giấy lại nghỉ trên mặt bàn.

Ông ta không ngước lên, ra hiệu cho Định ngồi trên một chiếc ghế Macadi đặt trước bàn viết mà khi này Định không thấy.

Thiếu tá Bân trạc ba mươi, nước da ngăm ngăm đen và khá bảnh trai, Định đoán rằng ông ta chỉ là Thiếu tá giả định, và cái tên Bân của ông ta chưa chắc là tên thật bởi ông ta là người miền Nam mà người miền Nam ít khi đặt tên Bân lắm, bởi trong ngôn ngữ miền Nam, Bân không có nghĩa là gì cả.

Ông ta đeo kính trắng và Định lại đoán rằng đó là loại kiếng trung lập, không công phạt, chớ không phải kính cận thị.

Những người quá trẻ tuổi mà giữ chức vị cao rất thích đeo loại kiếng này để lấy một bề ngoài đạo mạo, chững chạc khi nào phải chung đụng với ai. Nhưng về nhà hoặc đi chơi họ vội gỡ kính ra liền vì dầu thủy tinh có trong suốt như mắt mèo, kiếng cũng làm mắt họ mệt phần nào.

Định không biết làm gì, ngồi đó mà quan sát thượng cấp của chàng và nghĩ ngợi bâng quơ.

Tờ giấy chỉ to bằng hai bàn tay thôi, có viết chữ nhỏ bao nhiêu cũng đọc hai phút là xong, thế mà Thiếu tá Bân để cả buổi mà nghiên ngẫm nó, làm như là muốn học cho thuộc lòng.

Định đã bắt đầu bực mình. Rồi chàng nổi dóa lên, định nện cho hấn một đấm rồi bỏ cả, ra đi. Nhưng tình cảm cuối cùng của chàng là sợ hãi. Chàng bần khoản tự hỏi cái gì chờ đợi chàng, lát nữa đây, và sự tiếp khách lạnh nhạt

như thế này có phải chẳng là dấu hiệu tiên phong của một trường phạt nào ghê gớm lắm.

Nhưng sau đó, chàng bình tĩnh lại được như thường, vì chàng chợt nhớ ra rằng đây chỉ là một cái mẹo nhỏ, rất thông dụng để làm giao động tinh thần những kẻ yếu bóng vía, họ phải đợi lâu quá, bắn khoản nhiều rồi tự nhiên đâm hoảng.

Thình lình, Thiếu tá Bân vừa nhét tờ giấy vào túi quần, vừa ngược lên nhìn chàng, rồi mỉm cười hiền lành hỏi:

- Thế nào, mối tình giữa anh và cô Lan đã đi đến đâu rồi ?

Định giựt nãy mình như bất ngờ bị ai tạt nước lạnh vào lưng chàng. Chàng chết lặng đi trong mấy mươi giây, mồ hôi toát ra đầm đề.

Thì ra, chàng đã bị theo dõi, và trên chàng, còn một ban nữa, ban này có lẽ chỉ săn sóc đến các nhơn viên mà thôi. Chàng ý thức rằng, yêu Lan không có tội lỗi gì cả, nhưng chàng cũng khủng khiếp vô cùng, không phải vì sự kiện chàng yêu Lan bị người ta khám phá ra, mà chính vì sự kiện chàng đã bị theo dõi. Hẳn người ta còn biết nhiều điều khác nữa.

Cố lấy một giọng bình thản. Định đáp, nhưng tiếng nói của chàng cứ còn run nên:

- Thưa Thiếu tá, vẫn tốt đẹp.

- Hay, vậy chúc cô cậu bách niên giai lão.

Không, thượng cấp của chàng không có mĩa mai chút nào. Và ông ta có vẻ chơn thật lắm.

Nhưng chúc xong, ông ta lại mỉm cười và hỏi, lần này thì sự ranh mãnh nghe thấy rõ ràng, nơi khóe mắt, nơi nụ cười, nơi giọng nói của ông ta.

- Còn Thu Mai? Đã bỏ rơi nàng rồi chứ?

Định lại toát mồ hôi lạnh đầm dề. Lần này chàng lại mất mặt chứ không phải như khi nãy đâu. Chàng yêu Lan hơn hai tháng nay thì có người biết, không đáng ngạc nhiên chút nào. Nhưng lại đi với Thu Mai có một đêm mà vẫn bị ghi vào sổ thì khả kinh cụ không biết bao nhiêu.

Hơn thế, chàng và Thu Mai lại dính líu đến một chuyện phi pháp thì chuyện này rắc rối to chứ không còn ai chúc bách niên giai lão cho nữa đâu.

Chàng rợn người lên mà thấy đôi mắt của Thiếu tá Bân nhìn thẳng vào chàng. Mắt chàng muốn chạy trốn, nhưng không được. Chàng đã bị thôi miên vì kinh sợ.

Lâu lắm, Thiếu tá Bân mới nói, bằng một giọng ôn tồn:

- Anh là tay mơ, nhưng tỏ ra khá bản lĩnh. Chỉ hơi phiến là anh dùng lợi của anh mà làm nhiều điều không tốt.

Anh có biết hay không, là anh có thể vào tù vì tội tòng đảng, tội giúp phương tiện phá thai?

Định đã bớt sợ vì chuyện ấy đã thành chuyện cổ tích rồi, không còn dấu vết nữa mà đương sự lại không tố cáo chàng, nàng lại còn sống nhăn thì cũng không sợ thân nhân nàng đi kiện, vả lại chính thân nhân của nàng là đồng lõa số một, nếu không nói rằng Liên là kẻ xúi dục.

Thế nên chàng đáp:

- Nếu Thiếu tá biết cả chuyện ấy nữa thì chắc Thiếu tá cũng thừa rõ rằng tôi đã bị lừa.

- Ủ, nhưng trước pháp đình anh khó lòng mà chứng tỏ rằng anh bị lừa.

- Nhưng thưa Thiếu tá, đâu có ai đưa tôi ra pháp đình làm gì?

- Có, có người sẽ đưa anh ra pháp đình khi nào thấy cần đưa.

- Chẳng hạn?

- Chẳng hạn khi nào anh cứng cổ.

- Điều ấy không thể xảy ra.

- Ai biết đâu được. Để xem cái đã.

Định nghe nhẹ cả người. Thì ra cái vụ tùng đảng phá thai, người ta chỉ dùng để làm sáng ta chàng mà thôi, nếu cần. Nhưng chắc họ không cần, nên cũng chẳng đáng lo.

Tuy nhiên chàng thấy chàng nên xô ngã con ngáo ộp ấy cho họ mất thế sáng ta của họ.

- Tôi thì tôi tuân kỷ luật. Nhưng giả thử ai muốn làm cho tôi tiêu sự nghiệp, thì cũng khó khăn lắm chứ dễ đâu. Không có bằng chứng nào hết.

- Anh đừng tưởng như vậy mà lăm to. Thiếu tá Bân cười lên khanh khách rồi nói như vậy.

Có nơnh chứng rất quan trọng.

- Ai ?

- Cái ông bác sĩ đã săn sóc cho Lan.

- Nhưng thưa Thiếu tá, ông ấy đại gì nhận đã làm một việc mà ông ta cũng chỉ bị lừa mà thôi, và chính tôi đã lừa ông ta.

- Ông ấy phải nhận, nhận rằng chính ông ta đã giúp cho bào thai ra do lời yêu cầu của anh. Ông ta thấy rằng không cứu cái bào thai được nữa, nên chỉ còn cái nước cứu người mẹ mà thôi. Như vậy anh sẽ là chánh phạm.

- Tại sao ông ấy nhận láo và nhận diên như vậy, tuy không phạm pháp, nhưng vẫn mang tiếng?

- Là vì nếu không nhận thì ông sẽ vào tù và không hành nghề được nữa suốt đời.

- Về tội gì?

- Tội đã biết một bí mật lớn, nghĩa là không có tội gì cả, anh chỉ phải chết vì đã biết quá nhiều.

Định lại toát mồ hôi đầm đề vì chàng chợt nhớ ra bức ảnh.

Thiếu tá Bân nhìn chàng mà cười hóm hỉnh:

- Anh đã hiểu rồi chứ? Anh là kẻ độc nhứt biết cái vụ chụp ảnh ấy. Thu Mai cũng biết, nhưng không can gì, vì nó là đương sự chánh, nó cố mà giấu nhem.

Tôi xin tóm lại. Anh đáng chết, nhưng vẫn được để sống, anh có thể vào tù,

nhưng vẫn cứ còn được tự do. Anh có thương thức sự khoan hồng của tôi hay không?

Định không thương thức chút nào. Chàng thoáng biết rằng chính chàng bị làm sãng ta đây, với mục đích nào chưa rõ, nhưng chắc chắn là khổ lắm.

Chàng ngồi đó mà làm thinh, nghĩ lại mà thương cho ông Mân, chắc ông ta đã khổ sở y như chàng bây giờ, lúc ông bị chàng làm sãng ta.

Thiếu tá Bân vẫn hiền lành tiếp tục:

- Hình như là anh không tin rằng tội anh có thể bị trừng trị như tôi đã trình bày. Anh cho rằng tôi hù anh. Nhưng tôi nói ra điều này thiết thực hơn, chắc anh phải tin rằng tôi có quyền lực đối với anh.

Từ hơn hai tháng nay anh công tác rất lơ là. Anh dùng khoảng tiền ăn chơi để ăn xài riêng với Lan thì còn tiền đâu để vào các hộp đêm.

Vậy tôi làm cho anh mất việc

- mà cái đó thì rất dễ làm, không lẽ anh nói rằng là khó ăn nữa

- và anh mất việc thì già từ người đẹp vậy.

Định thở dài rồi nói:

- Thiếu tá khỏi phải dài dòng. Thiếu tá muốn gì cứ nói, tôi thi hành ngay. Tôi là kẻ tuân kỷ luật.

- Anh là người khá.

- Thiếu tá Bân khen

- thế nên tôi mới để yên cho anh, cho anh đỏi công chuộc tội. Và anh nên biết rằng anh phải đỏi công chuộc tội chứ không phải chỉ thi hành mạng lệnh thường đâu nhé.

- Được. Danh từ chẳng ăn thua gì, dầu sao tôi cũng thi hành, vì lẽ này hay vì lẽ khác.

- Anh lại lầm. Làm phận sự khác đỏi công chuộc tội, và danh từ rất cần thiết chứ không phải để nói văn hoa mà chơi đâu. Đỏi công chuộc tội là thi hành những mạng lệnh rất ngặt, làm những sứ mạng rất khó khăn mà các nhơn viên thường có thể từ chối.

- Còn tôi thì không?

- Chớ sao. Bởi anh phải chọn: làm sứ mạng khó khăn, hay vào tù, hoặc chịu chết. Chắc chắn là anh chọn điều kiện thứ nhất. Chúng tôi chỉ định anh vì, như đã nói, anh tỏ ra có bản lĩnh, anh lại là người không thể từ chối. Cái sứ mạng này kẻ nào trót biết mà không nhận làm, kẻ ấy phải chết vì y là một nhơn chứng nguy hiểm. Như vậy, không thể giao phó cho bất kỳ ai, vì họ mà từ chối thì khó lòng mà để yên họ, mà ta lại không nên giết chóc vô ích, nhất là trong hàng ngũ ta. Phải tiết kiệm nhơn viên cho đến mức tối đa.

Định rợn người lên.

Thiếu tá Bân không dùng đại danh từ "Tôi" nữa, mà nói "Chúng tôi" đã hai ba lần rồi, khiến Định đâm lo ông ta không dám chịu trách nhiệm một mình thì hẳn cái sứ mạng này phải lôi thôi lắm.

- Để thưởng công anh. Thiếu tá Bân vừa nói vừa rút từ túi áo sơ mi ra một tấm ngân phiếu, đây là một chiếc séc bốn trăm ngàn đồng cho anh.

Thật ra thì anh chỉ được hưởng lối hai trăm năm mươi ngàn thôi, vì anh sẽ mất căn nhà mà anh đang thuê và sẽ phải sang một căn nhà khác sáu bảy chục ngàn, anh sẽ mất chiếc xe, cũng bảy tám chục ngàn. Săm lại hai món ấy, anh chỉ còn độ hai trăm rưỡi mà thôi.

- Như vậy cũng quá hậu. Thừa Thiếu tá.

- Định mừng rỡ mà nói như vậy.

- Chớ vội mừng. Khó khăn lắm đấy nhé. Nhưng tôi chưa nói hết về vụ séc này. Anh không được rút tiền ra ngay, mà phải chuyển mục vào ngân hàng. Tôi cố ý dùng séc của ngân hàng mà anh có chương mục để dễ làm nghiệp vụ.

Séc này đã "bị gạch", nghĩa là anh chỉ có thể chuyển mục chứ không thể lấy tiền mặt. Hơn thế, sau khi chuyển mục, anh cũng không thể lấy tiền ra ngay để tiêu xài.

...Tôi phải nắm đằng cái cán, bởi nếu anh rút tiền ra rồi anh trốn luôn để tiêu xài thì mất công tôi tìm kiếm anh, vài tuần mới lôi đầu anh ra được, lôi thôi lắm.

Đây là số tiền ký thác mà chỉ có thể rút ra khi nào có hai chữ ký, chữ ký của anh và của tôi.

Tôi thì không ăn gian anh làm gì, bởi ăn gian anh, tôi cũng chẳng lấy tiền ra được thì chỉ mất tiền tôi thôi, còn bị anh oán nữa. Như vậy bảo đảm chớ?

- Dạ rất là bảo đảm.

- Vậy, ta đã đi gần tới đích rồi, và tôi tha thiết yêu cầu anh nghĩ lại cho kỹ xem anh có cần đóa công chuộc tội hay là không. Tôi yêu cầu anh như vậy là vì cái công tác đặc biệt này, anh nghe xong là phải nhận, không nhận anh phải chết ngay khi ra khỏi nhà này, mà chúng tôi thì không thích giết chóc.

Định lo đến muốn phát ốm. Đây là việc hệ trọng vô cùng, bởi ông này nói toàn chuyện "chết" không mà thôi. Thật là không "dễ ăn" tí nào, như bạn chàng đã xúi dục chàng lúc tiến dẫn cho chàng vào sở.

Nhưng chàng thấy thà là biết ngay cái gì còn đỡ khổ hơn là phải lo sợ, nên yêu cầu:

- Dầu sao, tôi cũng phải liều, vậy xin Thiếu tá nói ngay...

Định chết sững nhìn trừng trừng thượng cấp trực tiếp của chàng mà không thấy gì cả. Đôi mắt chàng hoa lên và hình ảnh mơ hồ của một cái máy chém hiện ra.

Cạnh hình ảnh ấy, thấp thoáng một xe cam nhông bịt bùng đang đậu trước tiệm sửa tu sắt này, bốn nhơn viên đang đợi chàng dưới ấy và chàng mà từ chối thì mặt hiệu sẽ hiện ra nơi cửa tiệm và họ đợi chàng để chơn xuống vỉa hè để lượm chàng, chở chàng đi mò tôm, bởi chàng đã trót biết quá nhiều.

Chàng phải chọn, nhưng đi con đường nào rồi cũng... xuống địa phủ cả thì cái vụ séc bốn trăm ngàn của Thiếu tá Bân chỉ là chuyện bịp mà thôi.

Lâu lắm chàng rút khăn ra lau mồ hôi rồi mếu máo nói:

- Thừa Thiếu tá, Thiếu tá có muốn giết em thì làm thỉnh mà giết, cần gì lại

phải đi vòng vo Tam Quốc này giờ cho em phải lo sợ, tội nghiệp em quá!

Thiếu tá Bên cười hiền lành mà rằng:

- Không, sao em lại nói như vậy? Lẽ cố nhiên là muốn giết em, anh đã giết từ lâu rồi, nào có khó khăn gì đâu.

Thượng cấp của chàng cũng thay đổi lối xưng hô y như chàng.

Phần nộ đến độ cực cùng, Định cố nói to :

- ... len lén bắn người mà Thiếu tá oán, có phải là trợn trư hơn không. Còn phận em thì Thiếu tá cứ xử, dàn cảnh rắc rối chi cho rùm beng lên, rồi cũng chỉ đi được tới cái mục đích của Thiếu tá mà thôi, không hơn được một dặm đường nào mà khổ thân em không biết bao nhiêu.

- Em đừng có vội hoảng hốt. Em chưa có kinh nghiệm, không biết gì hết nên mới nói như vậy chớ em mà được anh giải thích cho nghe rồi thì vấn đề giản dị hơn nhiều...

- Thưa thưa, hay nói cho đúng ra em chỉ mới hơi hơi yên lòng về điểm thứ nhất mà thôi.

- Nghĩa là em cứ tự hỏi đó, vả lại em cũng biết đã vừa đủ rồi. Thế nào? Em còn thắc mắc ngại ngần gì nữa?

- Khổ quá Thiếu tá.

- Em có hận ông Mạnh từ giây phút mà em nghe em yêu cô Lan ?

Định giựt mình đánh thót một cái. Quả thật thượng cấp của chàng là một tay cừ khôi chớ không phải vừa. Quả đúng là chàng có hận ông Mạnh, có

cả muốn giết ông ta nữa.

- Nhưng giờ em đã quên được rồi, Thiếu tá ơi!

- Nên cố mà nhớ lại tình cảm của em lúc đó, hẳn em không phải chỉ thù y mấy phút đồng hồ đâu. Em phải thù nhiều ngày, thì có thể nhớ được. Hơn nữa, có thể một phút đồng hồ trước khi bắn y, em sẽ giận y vì một chuyện kia...

- Chuyện gì?

- Nè dạo này y đang cưa cô Liên, thu ngân viên của vũ trường Eldorado, và đêm nào y cũng la cà trong ấy để chinh phục người đẹp mà đã có lần chính em cũng có tán tỉnh. Có phải không?

- Vâng, quả đúng như vậy.

Mặc dầu đây là một màn của một vở bi kịch. Định cũng nghe buồn cười cho cái ông Mạnh ấy quá. Hẳn ông ta không biết rằng Liên là chị ruột của Lan. Mà Liên cũng không dè ông ta là chính phạm trong tai nạn mà em nàng đã mắc. Nếu ông ta không chầu Diêm chúa kịp lúc, và được Liên thì khi ông ta tới nhà để rước Liên đi đâu đó, không biết ông ta có thoát mồ hôi lạnh hay không khi gặp Lan trong nhà của Liên.

Thiếu tá Bên tiếp:

- Dầu sao, em cũng có cảm tình với cô Liên ấy phần nào, và biết đâu, em sẽ không nổi ghen, nổi dóa lên và tự em, em sẽ muốn bắn ông ấy ghê lắm vì hận kia và sự nổi dóa này.

- Không, em không có yêu Liên thì không thể ghen được.

- Ai biết đâu. Nhưng hận kia đủ lắm rồi.

- Thật là gượng gạo.

- Không gượng gạo đâu. Thí dụ em không yêu cô Lan đi nữa, nhưng chắc em cũng phải phẫn nộ khi biết chuyện một ông nhà giàu, vung tiền ra để phá hại đời con gái của một thiếu nữ ngây thơ chớ?

- Vâng.

- Vậy thì em có lý do chánh đáng, đối với lương tâm của em, để ra tay.

Em có thấy hay không là anh cũng rất là "con người" như em, không bắt ép em làm một công việc mà em không biết ăn làm sao, nói làm sao với thiện căn của em.

Anh phải hao hơi với em, cũng vì muốn cho em an tâm trước hành động và sau hành động.

Thiếu tá Bân để cho Định nghĩ ngợi trong im lặng kéo dài của chàng. Độ chừng mười lăm phút, chàng hỏi:

- Thưa Thiếu tá, làm thế nào mà em hưởng được trường hợp giảm khinh? Có chắc được hay không, và nếu được em sẽ ngồi tù mấy năm?

Ba câu hỏi, hay một câu gồm ba điểm, nhưng chỉ có điểm chót là quan trọng, đối với chàng. Hai điểm kia chàng sẽ biết rằng thượng cấp của chàng bịp hay nói thật. Điểm chót, giúp chàng cân nhắc cái may mắn được Lan chờ đợi hay không.

Từ đầu chí cuối, hình ảnh người yêu của chàng luôn luôn có mặt trong trí của chàng. Ngoài lo lắng sợ hãi, chàng đau xót ghê gớm lắm mà phải xa

Lan yêu quý của chàng, Lan mà chàng định ra mặt để cưới làm vợ, vì chàng đã tìm thấy được "Tình Yêu" rồi. Chàng đã tin tưởng vào "Tình Yêu" mà trước đây chàng chỉ xem là một trò đùa, vì Lan là hiện thân của "Tình Yêu", tình yêu tinh thần, cao nhã, mà chàng nghe cần cho đời sống của chàng.

Thật là oái oăm cho số phận. Đến đúng cái lúc mà anh con trai chuyên môn đùa giỡn với ái tình, bắt đầu yêu thật tình, thì tai họa lại xảy đến.

Thời gian, không thể có một người vợ mong chồng đến thành đá vọng phu nữa đâu mà mong, nếu chàng có thoát được máy chém.

- Như thế này, thiếu tá Bân nói, thi hành xong sứ mạng, em sẽ tự đến Cảnh sát cuộc gần nhất để nạp mình. Trong cuộc điều tra sơ khởi, hay trong cuộc điều tra của biện lý gì em cũng một mực khai một trong hai lối:

1)

Em trả thù cho Lan. Lan không cậy mượn, nhưng em phải làm phận sự con người.

2)

Em ghen vì em yêu Liên và đang chinh phục Liên, thì ông Mạnh ngăn đường của em. Ông ta nhiều ưu thế hơn, vì ông ta là một tay tỷ phú. Hơn thế, em nên cố gắng mà chọc giận cho ông tát tai em trước mặt công chúng, nhất là trước mặt người đẹp, tòa án rất kể đến chi tiết ấy: một anh con trai đang chinh phục một người đẹp mà bị hạ nhục trước mỹ nhân, hấn hóa điên là chuyện thường xảy ra và rất được thông cảm, thông cảm không phải để tha bổng em đâu, mà để cho em hưởng trường lợi giảm khinh nói trên. Nếu được cái tát tai ấy, em có thể chỉ ngồi tù hai năm thôi,

Cả hai lại làm thinh. Lần này, sự im lặng kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ.

- Thế nào? Thiếu tá Bân cố giấu sự sốt ruột của ông ta, nhưng bắt đầu hỏi, em chọn lối khai nào? À, anh cần cho em biết rằng em sẽ được hai nhà luật sư danh tiếng biện hộ, em sẽ được một nhà nhập cảng xe hơi nhà Vinatudo nhập cảng xe hơi hiệu M.T. Benelux nhận em là cuộc chê của hãng, để em tránh khỏi tình trạng vô nghiệp nghệ, không lợi cho em tí nào, trước pháp đình.

- Bây giờ mới thật là chết em, Thiếu tá ơi! Em đã thề non hẹn biển với Lan, thề chơn thật chớ không phải theo lối sở Khanh, và em sắp thành hôn với Lan. Nếu em khai là ghen vì yêu Liên, Lan nó sẽ nghĩ sao? Nó có thèm chờ em đâu!

Bằng như mà khai trả thù cho Lan thì tội nghiệp Lan lắm. Đó là bí mật xấu xa trong đời nó, mà nó muốn chôn luôn.

- Anh thấy em nên chọn lối khai thứ nhì, để tránh bêu rêu Lan là một, hai là trong lối thứ nhì, em có thể nói là bị chạm tự ái trước người đẹp, đó là một chi tiết rất lợi cho em, rất dễ cho luật sư khai thác để biện hộ cho em.

- Nhưng lòng Lan sẽ tan nát, nó sẽ đau không biết bao nhiêu mà tưởng rằng em chỉ hưởng nó qua đường thôi.

- Lòng một cô Lan đã bán mình có đáng kể đối với đại cuộc hay không?

Định đỏ mặt, to giọng nói:

- Thiếu tá không biết gì hết về con người. Không phải hễ nhận tiền là bán mình đâu. Lòng nó đã bị thương, đang trầm trọng, chính em vừa trị lành tâm bệnh của nó, em không nỡ cho vết thương của nó làm miệng trở lại.

- Anh xin lỗi em mà đã lỡ lời. Nhưng ở đời ta gặp lắm trường hợp phải hy sinh, ai cũng thế chứ không riêng gì em đâu.

- Nhưng Liên sẽ chối rằng không hề có dính líu tình cảm gì với em hết thì sao?

- Lẽ cố nhiên là cô ấy sẽ chối, hay nói cho đúng sẽ khai sự thật. Nhưng không ai tin cô ta bằng lời cả đâu, tòa án và dân chúng đều nghĩ rằng cô ta lẳng lơ, khuyến khích bất kỳ ai, và em đang đeo đuổi, chứ không tin rằng, em đã bỏ trôi cô ta từ lâu rồi đâu.

Vả, cô ta không có tội gì hết, thì cô ta sẽ không buồn chối cãi cho hăng lắm. Có lẽ sau cuộc điều tra, cô ta sẽ trốn luôn không đi hầu tòa nữa.

Chọn cô Liên, em tránh khỏi cái điếm đã nghiền ngẫm cuộc hạ sát. Nếu trả thù cho Lan, thì em phải toan tính trước, ít lắm là một ngày, điều đó nặng tội lắm em thấy chưa?

- Vâng.

- Nhưng chừng nào em mới phải thi hành sứ mạng?

- Đây là cái séc. Em đi ngay đi cho. Xuống tới đường, sẽ có một chiếc cam nhông bịt bùng...

Định tái mặt, và Thiếu tá Bân hiểm nguy cười nói tiếp:

- ...đó là chiếc xe sẽ lượm em, nếu em từ chối. Nhưng em đã nhận thì họ lại đưa em tới một chỗ kia dạy em sử dụng súng lục, một cây súng hết như cây súng của công an viên sẽ uống rượu với em.

Hôm nay là xong, rồi những ngày sau đó, em sẽ được người tới nhà đưa em

đi tập.

- Em tưởng đứng sát nhau thì đâu có thể bắn hụt được.

- Đúng như vậy, nhưng em có thể bắn hết cả sáu viên đạn mà hẳn không chết, vì em bắn càng bừa, không biết nhắm chỗ nược. Em có thể quá xúc động, bắn trật cả sáu viên thì sẽ làm trò cười thiên hạ, mà anh đây cũng sẽ chết với thươngng cấp.

Em nên nhớ rằng khó khăn lắm chớ không phải dễ đâu. Người công an viên áo ba túi, tức loại áo mà bên trong còn một cái túi thứ tư nữa. Súng lục y cất trong túi đó, có khóa an toàn, nếu không lúc em giựt súng, em có thể làm chết y.

Như vậy, em phải học mở khóa an toàn ngay từ bây giờ cho tới chiều mới thạo, rồi sau đó vẫn phải dượt lại mỗi ngày..

o o o

Đó là một ngôi biệt thự hoang phế trên đường đi Thủ Đức. Người đưa chàng tới đó là một trong bốn người hôm qua. Y vừa là huấn luyện viên cho chàng, vừa lái chiếc trắc xông đưa chàng.

Tuy biết rằng chàng là người học bắn thật sự để thi hành một sứ mạng và người huấn luyện viên này cũng là một huấn luyện viên thật sự, Định cũng nghe rờn rợn khi xe vào cổng, vẻ hoang vắng hiện ra trước mắt chàng, cứ làm chàng tưởng như người ta đem chàng tới đây để thủ tiêu.

Biệt thự có một sân rất rộng, nhứt là phía sau, được rào kín ba bên bốn bề bằng tôn dựng đứng, cổng sắt cũng được bịt lại bằng tôn và đóng cửa lại thì trong này xảy ra chuyện gì, ngoài không thể ai hay biết được.

Quanh đây không có nhà cửa của ai cả, xa lắm mới thấy thấp thoáng một

mái lá xám giữa khối lá xanh.

Trong biệt thự có người. Toàn người lạ. Họ có vẻ làm việc. Người huấn luyện viên đậu xe lại bên hông nhà rồi hai người bước xuống đất, một thứ đất bùn lầy nhầy, và cỏ lau mọc rất cao.

Chàng theo ông thầy dạy bắn đi thẳng ra sân sau, rồi tiến sâu vào khối những cây bần, những cây mù u, và cỏ cứ càng xa càng mọc cao hơn cho tới khỏi đầu gối.

- À, giữa cảnh hoang dại ấy, lại có đặt một chiếc bàn con, thứ bàn rẻ tiền, rất nhỏ và rất cũ. Trước bàn, một chiếc ghế đẩu và cạnh đó một hình nộm, một thằng người to bằng hai người thật, bằng tre, độn bẹ chuối.

Người huấn luyện viên ngồi xuống chiếc ghế đẩu, hai tay đặt lên bàn và nói:

- Đây là vũ trường Eldorado và chiếc bàn này là chiếc bàn gần cô thu ngân viên nhất. Sẽ có tổ chức để không ai được ngồi đây cả, đợi tôi với anh đến chiếm mà thôi.

- Té ra anh là...

- Ừ, tôi là người công an viên, bạn của anh. Ngoài đời tôi là công an viên thật. Nhưng tôi cũng giúp việc cho sở ta nữa, một cách không chánh thức...

Chàng thuộc vào loại người thường, tức người sử dụng tay mặt. Mà tay mặt của chàng là phía tay mặt của người bạn công an viên của chàng, khi chàng đứng sau lưng y. Như vậy đứng nơi đó, với tay ra trước ngực y, thò tay vào cổ áo hở của y chỉ có thể lấy được cái gì ở túi trong bên trái của y thôi. Nhưng y lại lại không có túi trong bên trái.

Cây súng cất ở trong túi bên phải, chàng ẹo bàn tay lại thì khó khăn lâu lắc lắm và y đủ thì giờ để chụp tay chàng. Vâng, phản ứng của y phải là như vậy: ngăn kẻ khác sử dụng vũ khí của y trong khi y chưa biết kẻ ấy dùng súng để làm gì, mà có lẽ y đã biết rồi nữa bởi nghe bạn y gây lộn, hẳn y phải day lại xem. Y không được phép cho một người thứ nhì dùng súng của y, hơn thế, y biết người thứ nhì ấy dùng vào việc bậy thì y phải ngăn.

Không, không trơn tru chút nào hết và cuộc dàn cảnh do thượng cấp của chàng thảo ra có chỗ hở.

Bây giờ, nếu chàng dùng tay trái, ra tòa sẽ khó khăn về điểm ấy. Tại sao một người thuộc hạng người sử dụng tay mặt lại cướp súng bằng tay trái? Tòa sẽ hỏi thế nếu những người điều tra không biết hỏi thì sẽ trả lời ra sao?

Trong trường hợp tòa án lại quên chi tiết đó thì luật sư bên nguyên cáo cũng sẽ nhớ. Nguy lắm. Hơn thế, cướp súng bằng tay trái xong, phải sang súng qua tay mặt, tức cũng lâu lắc và bạn đủ thì giờ can thiệp.

Thế nên chàng trình bày trở ngại cho bạn chàng nghe, người bạn bất đắc dĩ, nhưng chàng đã quen nhiều. Y suy nghĩ rồi nói:

- Hay là đợi hỏi lại thượng cấp?

- Không cần. Tôi không vội thi hành sứ mạng và công việc càng kéo dài càng có lợi riêng cho tôi. Nhưng tôi nghĩ rằng ta có thể sửa đổi chi tiết để làm được cho tròn trịa. Nè, anh nghe tôi cãi lộn, anh vừa đứng lên, và day lại để xem chơi, có vô lý hay không?

- Không.

- Như thế thì tôi từ đảng ấy trở về đây cướp súng của anh một cách chớp nhoáng là ổn lắm, vì tay mặt của tôi thò tay vào cổ hờ áo của anh thì nó

thuận với bên trái của anh, ta đã đối mặt với nhau rồi.

- Ổn lắm.

- Vậy ta làm lại, theo cách sửa đổi ấy.

- Đồng ý.

....

- Cái khí khô. Anh đã quên mở khóa an toàn.

- À! Hèn chi mà tôi phải tập dượt khó khăn. Tiểu ri khác với thực tế xa quá.

Nói rồi Định mở khóa an toàn đoạn toan trả súng vào túi của người công an viên. Nhưng hăn vội ngăn chàng lại mà rằng:

- Lại vô lý nữa! Súng không khóa anh có thể giết chết tôi. Anh nhớ rằng tim tôi ở ngay sau súng đấy, sơ sẩy là tôi chết ngay lập tức.

Định cười xấu hổ khóa chốt an toàn lại rồi trả súng vào túi trong của người công an viên. Y ngồi trở xuống và Định đi lại trước hình nộm...

- Anh cũng chẳng nên bắn hết vào đầu. Anh chỉ bắn trúng đầu có hai phát, không tin anh xem lại hình nộm thì biết. Nhưng hai phát ấy có thể chỉ đi phớt qua cảm. Vài bữa nữa, anh bắn giỏi hơn, nhưng anh sẽ bị xúc động thật, run tay, nên bù qua bỏ lại, anh sẽ không tiến bộ hơn bước nào.

Như vậy phải để dành hai viên, một cho ngực một cho bụng. Anh có thể cũng chẳng giết được hăn bằng hai viên đạn ấy, nhưng bị mổ nhiều nơi quá: đầu, ngực, bụng, hăn phải chết vì đuối sức.

- Hay lắm.

- Để tôi lắp thêm sáu viên đạn mới vào rồi làm lại.

Định tập ba lần như vậy và người huấn luyện viên của chàng tuyên bố là đủ rồi cho hôm nay, có lẽ năng đã lên cao và hăn lười dang năng, chớ chàng chẳng những không tiến bộ, mà còn bắn trật thêm một viên đạn ở hai lần sau.

Trước khi ra về, người huấn luyện viên kéo Định lại xem xét hình nộm. Y nói:

- Anh nên ghi nhớ những vết đạn cũ để mai một phân biệt nó với đạn mới hầu biết anh bắn có tiến bộ hay không.

Rồi họ ra về.

Trên xe, Định im lặng. Chàng chỉ ừ hử với người huấn luyện viên lái xe, không nghe, không thấy gì cả hay chỉ thấy một bầu trời âm đạm, mặc dầu nắng sớm hôm nay rất tốt.

Chàng đã không may bị dính vạt áo vào sợi dây trần của một bộ máy. Trái khế lăn đi, bộ máy khồng lồ, không ai ngưng máy lại được hết và chàng bị lôi cuốn vào bộ máy cho đến một khi kia, cái khi đó là vài hôm nữa đây, chàng bị một trái khế trong đó nghiền nát, rồi bộ máy cứ thản nhiên quay, như không có chuyện gì xảy ra cả, bởi chàng là một hạt cát thật nhỏ, không làm cho máy trục trặc được.

Chỉ có đời sống riêng của chàng là bị trục trặc mà thôi. Nhưng ba bốn năm lao lý thật không đáng kể. Cả một đời sống tình cảm tan nát, đó mới là thảm kịch.

Lan sẽ khóc hay chẳng? Chắc chắn Lan sẽ khóc nhiều lắm, nhưng không phải khóc vì người yêu của nàng vào tù mà vì mối tình của nàng ngã lặn ra mà chết, nàng đau khổ vì đã đặt tình yêu lầm chỗ, đã lầm mà yêu một kẻ khốn nạn, hăn hưởng nàng mà chỉ dành trọn tấm lòng hăn cho người khác. Hăn yêu Liên ghê lắm, chớ không phải chỉ cảm tình mà thôi đâu; gây án mạng vì một người, không là chuyện mà một thanh niên khôn ngoan và trầm tĩnh như hăn làm liều vì một điểm tự ái quàng xiên.

Rồi thất chí, Lan sẽ ra sao? Ngày chàng ra khỏi khám, chàng sẽ đi tìm gặp lại một cô Lan còn rảnh rang hay không để chàng phân trần hầu xóa ngộ nhận?

Dẫu sao, chàng cũng sẽ bị Lan khinh rẻ suốt mấy năm trường mà chàng đền tội trong Chí Hòa.

Định đã không sợ phải ngồi tù lâu năm nữa, mười năm cũng chẳng sao, mà còn mong cho cứ mười năm, hoặc nhiều hơn nữa. Thời gian sẽ xóa phai tất cả, chàng sẽ quên Lan, Lan sẽ quên chàng, vết thương lòng của cả hai lành hẳn rồi, sau đó, Lan đã làm lại cuộc đời và có lẽ làm lại cuộc đời một cách trẻ muện, nhưng an lòng được mà làm, không còn bận bịu vì một cuộc tình nuốt chửng vào mà nhà cũng chẳng ra.

Định cứ bản khoăn tự hỏi xem "Tình Yêu" phải là chuyện đáng kể ở dương thế này chẳng, và có nên coi sự tan nát một mối tình là một tấm thảm kịch hay không.

Lý trí nhủ thầm chàng rằng không. Trải qua bao nhiêu ngàn năm của lịch sử, đã có không biết bao nhiêu cặp trai tài gái sắc ở khắp mọi quốc gia đã đau khổ vì tình, niềm đau khổ mà họ thấy là to lớn lắm, là tất cả vận mạng của loài người đều liên hệ đến niềm đau của họ, mà cho đến người đương thời của họ cũng tan nát cõi lòng trước niềm đau của họ nữa. Nhưng sau đó vài năm, chính họ cũng quên được bằng như mà họ chết đi, người chung

quanh họ cũng chỉ còn giữ được lơ mờ một câu chuyện mà họ thấy là đã xa xôi lắm rồi và nhưn loại cứ tiến tới như thường đạp nát tất cả dưới bước chơn của họ. Số phận của những cô Juliette, công chúa Huyền Trân, nàng Mai Phi, nàng Vương Tường, nàng Hạnh Nguyên, cô Kiều tất cả đều đáng thương thật đó, nhưng tuyệt nhiên không ngăn được những người khác yêu rất đậm đà, không ngăn được họ hạnh phúc, và không ngăn bước tiến của loài người chút nào.

Loài người vừa ngậm ngùi trước sự không may của cô Juliette vừa nhảy đầm để mà quên và năm phút sau là họ quên được với người vũ nữ kiều diễm trong tay.

Chỉ có đương sự là đau thật sự và thấy niềm đau của mình là to tát, muốn kêu lên cho thiên hạ ngưng sống để cùng khóc với mình. Nhưng thiên hạ cứ thờ ơ đi qua. Như thế "Tình Yêu" không là chuyện đáng kể chút nào.

Lý trí của Định cứ suy luận như vậy, nhưng lòng chàng không thể nào công nhận quan điểm ấy. Tự nhiên chàng thấy nó nhỏ, như ngày trước, trước khi chàng yêu, hay to như bây giờ mà chàng đã yêu, đã tin nơi "Tình Yêu", tự nhiên như vậy, không luận điệu vững chắc nào thuyết phục lòng chàng được cả.

Định ăn cơm trưa rồi đi bợ vợ cho đến năm giờ chiều mới về nhà để tắm rửa. Xe, chàng để trước nhà và đã cuốc bộ từ công viên này đến công viên khác, nơi nào chàng cũng ngồi độ nửa tiếng đồng hồ, chỉ trú chơn rất lâu trong vườn Tao Đàn để nhìn bóng ngã của cây to dưới nắng mà nghĩ đến cái đen tối của cuộc đời chàng.

Chàng không có đi công tác nữa từ ngày gặp Thiếu tá Bân lần cuối cùng, mà cũng chẳng có đi tìm Lan.

Chàng đi bậy trên hè phố, hoặc nằm nhà để nhai mối sấu của chàng một

mình.

Trong thành phố có một người thứ nhì cũng nhai một mình mỗi sầu của nàng. Nhưng nàng được nhớ nhung, được hy vọng mong manh, dễ chịu hơn chàng biết bao. Chàng thì chàng thấy cái gì quanh chàng cũng đã sụp đổ hết cả rồi. Quanh chàng là một khoảng không minh mông và khô cằn.

Chàng đã quan niệm đúng về sự đau buồn. "Được" đau khổ vì tình, thú vị không biết bao nhiêu. Sự trống không này mới đáng ghê rợn.

Khi Định mở cửa ra thì chàng thấy sau cánh cửa một tờ giấy tập học trò xếp làm thơ, có lẽ người viết thơ đã nhét thơ qua lá sách cửa cho nó rơi xuống gạch bên trong.

Chàng đoán biết đó là thơ của ai rồi, uể oải mở giấy ra và thấy mấy dòng chữ viết vội vàng sau đây:

Mấy bữa rày sao anh biệt dạng vậy? Bộ gặp con nào rồi đó hả? Chiều nay em sẽ đến để đi ăn cơm với anh, anh trốn luôn thì biết em.

Lan

Định thở dài nhét thơ vào túi quần chỉ khép cửa lại mà không khóa, rồi vào trong sửa soạn để đi tắm.

Sao mà chàng nghe mệt nhọc trong người ghê đi, như là muốn đau ốm gì ấy. Nghị lực hình như cũng rất cần để nâng đỡ sức lực hay sao, mà kể từ phút mà chàng nghe cuộc đời không còn nghĩa nữa, chàng hết muốn cự cựa, hết muốn... ơ... hết cả muốn tắm nữa.

Tắm là một lạc thú lớn của cả những người có lý tưởng thanh cao nữa chứ không riêng gì của những kẻ chỉ biết hưởng thụ những khoái lạc hạ cấp mà

thôi. Nhứt là người dân của một xứ nóng, đang giữa mùa nực, trong một thành phố thiếu không khí lại đã dang nắng đi bơ vơ để hứng bụi đường trong rất nhiều giờ, người ấy hẳn phải là kẻ thèm tắm nhứt thế gian.

Vậy mà Định chỉ đi tắm một cách miễn cưỡng mà thôi. Chàng định tối nay sau khi Liên đi sẽ đón Lan và không muốn Lan khó chịu về sự hôi hám của chàng nên bắt buộc phải tắm vậy thôi.

Lúc đầu cố chàng còn đầy bọt xà bông thì thành linh, chàng nghe Lan nói ngay tại cửa buồng tắm, khiến chàng hết cả hồn vía:

- Tắm mau lên rồi đi ăn cơm!

Lan đã vào nhà lúc chàng xối nước nên chàng không nghe nàng mở cửa, cũng không nghe tiếng giày của nàng nữa.

Định lại vuốt mặt lia lia để tẩy bọt xà bông ở mũi và miệng rồi mới nói với ra:

- Lan ơi.

- Dạ!

- Em trở về lấy vài bộ y phục mát và một hoặc hai áo tùy thích em, rồi xin phép với chị Liên đi Vũng Tàu vài hôm.

- Sướng a, nhưng mấy hôm?

- Bữa nay là thứ sáu, em nói sáng thứ hai em về. Nhưng không có đi đâu hết ráo. Em chỉ ở đây với anh mà thôi.

- Cũng tốt, vậy em đi đây nhé.

- Ủ, em đi ngay đi.

o o o

Thấy Lan trở về sau nửa tiếng đồng hồ ra đi, nói rằng đi ăn cơm với bạn hữu. Liên ngạc nhiên hỏi:

- Sao em? Tụi nó sai hẹn sao?

- Không, nhưng tụi nó rủ đi Cấp. Chị cho em đi, chị nhé?

Lan chỉ xin phép lấy lệ như mọi khi thôi, rồi đi soạn áo quần. Nhưng không hiểu sao người chị đã buông lỏng em trong bao nhiêu năm nay lại nói:

- Đừng đi Lan à !

- Sao vậy chị?

- Đi xe đồ hay xe của ai?

- Xe của con Minh, và chính nó lái. An ninh lắm.

Lan nói láo như vậy cho chị an lòng, không dè đã vô tình giúp cố cho Liên ngăn trở. Liên nói:

- Chính vì vậy mà chị khuyên em đừng đi. Các cô lái xe ẩu lắm. Em không nhớ vụ mấy tháng trước mà mấy cô tiểu thơ đã chạy luôn xuống sông đó hay sao.

- Chị đừng lo. Con Minh nó chỉ mới lấy cái giấy thi đây thôi, nhưng nó đã lái từ năm nó 15 tuổi. Nó lại không còn khi, không đùa giỡn lúc lái xe bao giờ.

- Nhưng không, em đừng đi.

- Chị này kỳ!

Lan nói vậy, nhưng cứ cho áo quần vào chiếc va ly nhỏ, loại va ly mà các hãng hàng không dân sự biểu hành khách, và các hiệu ta nhại kiểu mẫu, làm bán ra đầy đường.

Liên nhìn em làm công việc ấy bằng đôi mắt thù ghét trông thấy là biết ngay. Từ bao lâu nay, nàng có hơi ghen ghen với em, nhưng rồi tự nhủ mình nên chỉnh đốn tình cảm lại cho nó phải đường, ai may nấy nhờ, ai rủi nấy chịu, nàng chưa được, không hề bị Lan tranh giành với nàng, thì sự ghen tuông của nàng vô lý lắm.

Nhưng khi này, sau khi Lan ra đi, ràng tưởng tượng đến cuộc vui của Định và Lan rồi đâm ra ganh tị. Nàng đang ngồi mà tức mình, thì Lan trở về báo một tin còn vui hơn nữa của nó, nhưng càng làm cho nàng tức thêm.

- Tao biểu đẹp đi có nghe không?

Liên đã đổi lối xưng hô, dùng cách ăn nói của những lúc Lan không ngoan, hồi sáu bảy năm trước đây, khiến Lan ngạc nhiên lắm vì từ lâu rồi, nàng đã không còn quen với những tiếng "Mày", "Tao", của chị nàng nữa.

Liếc nhìn chị, Lan hiểu ngay. Nhưng nàng không còn thương xót, không sợ hãi, cũng chẳng chê cười thăm gì Liên, vì nàng thấy tình cảm của Liên tuy trái, nhưng cũng rất tự nhiên.

Lan đã xong rồi, kéo cái khóa éclair lại, rồi cứ tự nhiên bước đi, Liên nổi xung thiên nói:

- Mày không nghe lời tao thì đi luôn đi.

Lan dừng bước, day lại nhìn chị rồi hỏi, giọng không khiêu khích, cũng chẳng hàm hơi hướng van lơn nào:

- Chị đuổi em sao?

- Chớ mày cứng đầu như vậy, tao còn làm sao mà nhìn nhận mày được.

Lan lặng lẽ trở vào, vội vàng gom hết áo quần, giày guốc thồn vào ba chiếc va ly cùng loại, nhưng hình thù khác nhau và tên của các hãng hàng không vẽ ở ngoài cũng khác nhau từng chiếc.

Liên thét lên:

- Trời đất quỷ thần ơi, ngó xuống mà coi em tôi! Giờ mày đi luôn thật đó hả?

Lan không dám đáp lại. Nàng chỉ đợi dịp để mà số lông bay cao thôi, đợi từ lâu rồi, vì nàng thấy rằng không giữ chặt Định thì sợ hấn bỏ rơi, mà nói khéo nhắc nhở hấn hôn nhờn, xem ra hấn không được phần khởi bao nhiêu.

Nếu nói qua nói lại với Liên, có thể nàng sẽ đuổi lý rồi không đi được nữa.

Xong cả rồi, nàng xách cả ba va ly lên và nói:

- Chị ở nhà mạnh giỏi, thỉnh thoảng em sẽ về thăm chị.

Nói rồi, nàng bước lẹ ra ngoài, trong khi Liên ôm mặt rồi ngã lăn trên đi văng mà khóc.

Mười lăm phút sau, tắc xi ngừng lại trước nhà Định, thì chàng ngạc nhiên

quá đổi mà thấy Lan đùm đề như để đi du lịch nơi phương xa.

Chàng chạy ra ngoài để xách va ly cho bạn trong khi Lan trả tiền xe và giây lát sau Lan vào nhà rồi, chàng hỏi:

- Ở có mấy bữa, em mang chi mà nhiều dữ vậy?

- Mấy bữa sao được, em ở luôn tại đây ấy chứ !

Định rụng rời nhìn bạn trôn trối, cổ họng nghẹn ngào. Lan cười nói:

- Anh sợ hả? Em vừa lấy thẻ kiểm tra hôm qua tức anh sẽ không mắc tội dụ dỗ gái vị thành niên đâu mà lo. Bằng như mà sợ em kỳ đà, thì đừng sợ mất công. Em quyết đến ở với anh để kỳ đà đó. Anh không làm sao mà đuổi em ra khỏi nhà này được trừ phi giết em.

Định vẫn chưa ra khỏi cơn sáng hoàng của chàng, nhưng Lan mặc kệ, cứ xách va ly vào trong, lột áo quần ra thả lên giường của Định để soạn lại hầu bỏ vào tủ.

Vừa làm, nàng vừa hỏi lớn:

- Bã chương trình ăn cơm ngoại ô lại đi, vì em bận soạn quần áo để cất. Lát nữa ta sẽ ăn cơm trong thành phố vậy.

Như một cái xác không hồn, à không, một cái xác mất hết hai phần ba của ba hồn bảy vía, Định thất thế bước vào trong, đứng lặng nhìn Lan xếp áo.

Lan ngược lên cười hỏi:

- Còn sợ hả? À hình như là anh buồn? Anh có buồn hay không. Nếu anh buồn em đi ngay.

Định bước tới vừa ngồi xuống giường vừa hạ hai tay lên vai bạn lắc đầu nói thật khẽ:

- Em ở lại.

- Nhưng anh sợ hay buồn.

- Không sợ, cũng không buồn.

- Chớ cái gì? Mặt anh không phải là mặt của người vui.

- Không, em không thể nào hiểu đâu !

- Anh này thật lạ. Không có cái gì mà em không thể hiểu, vậy mà cứ thỉnh thoảng anh lại đưa ra một luận điệu như vậy để che giấu cái gì, chẳng hạn như anh muốn ta chùn lén đối với chị Liên, bị em hạch sách anh cũng nói rằng em không thể hiểu đâu.

Định hôn lên đầu bạn một cái thật nhẹ, Lan buông công việc kêu lên mấy tiếng ư... ử... thật nhõng nhẽo và thật sung sướng rồi ngã vào người của Định. Định đỡ lấy đầu bạn và Lan nằm ngửa trên tay chàng.

- Anh!

- Gì đó cưng?

- Vậy chớ anh bảo em đến đây làm gì?

- Vậy muốn gần gũi em vài ngày thật trọn vẹn. Anh có định đi Dalat hay Long Hải thật đó, nhưng dạo này bận lắm, anh tính đợi ngày nào đó, nhưng... ơ... không thể đợi được nữa.

- Sao lại không đợi được nữa?

Định cố cười cho thật tươi rồi đáp:

- Vì anh nhớ em lắm!

- Mốc xì, anh nói láo vì anh nói vô lý. Anh muốn gặp em bất kỳ lúc nào trong ngày lại không được mà bảo rằng nhớ ghê lắm.

- Gặp vài tiếng đồng hồ là chuyện khác, còn ở chung là chuyện khác. Gặp nhau xong em đi rồi, anh vẫn nhớ như thường.

- Như vậy sao không cho em ở chung luôn như em đã đòi hỏi.

- Em không nhớ là anh đã đồng ý về hôn nhân à?

- Nhớ! Rồi sao?

- Nếu có hôn nhân thì tốt hơn nên đợi hôn nhân rồi hãy sống chung.

- Nhưng em không thèm đợi, mà cũng chẳng cần hôn nhân. Em nằm vạ luôn đây, kể từ chiều nay, anh sẽ hết cù cửa cú cửa nữa.

Định không cãi, không ngăn. Chàng nghĩ rằng để thùng thảng rồi thuyết phục Lan, tốt hơn là làm cho nàng nghi nan bằng một lời từ chối quyết liệt ngay bây giờ.

Nỗi khổ tâm của chàng càng ngày càng cứ to lên, vì một mặt chàng không thể kéo dài bất tận thời gian học tập của chàng, mặt khác, Lan sẽ đau hơn biết bao mà bị kẹt tại nhà này!

Ở với chị nàg, nàg có thể khóc thẳm rồi cố mà quên, không ai hay biết gì cả chớ nàg mà năm đây, tức đã ly khai gia đình thì khó còn đường về lẳm. Mới ra đi có ba bốn hôm, đã phải bơ vơ trên đường đời, vào lúc mới lấy thẻ kiểm tra, có tội nghiệp cho phận gái lẳm hay không chớ?

Hơn thế, những người có phận sự điều tra, họ có thể mò tới đây, bắt gặp Lan ở đây, báo chí làm tùm lum lên thì còn tội nghiệp cho nàg hơn nữa.

Bồng Định hết cả hồn vía vì một ý nghĩ vừa thoáng qua: Nếu cuộc điều tra làm lan rộng ra vì lẽ gì không rõ và nhà chức trách khám phá ra rằng chàng có một cô nưn tình 17 tuổi thì cái vụ ghen của chàng, ghen vì một người đàn bà 30 tuổi, không còn đứng vững nữa.

Nếu trường hợp không may ấy mà xảy ra tự nhiên chàng phải quơ lổi khai thứ nhất, phủ nhận lời khai trước, pháp luật sẽ tin chàng vì sẽ có đủ bằng cứ, bởi Thiếu tá Bân cũng sẽ biết xoay sở và sẽ yêu cầu vị bác sĩ đêm ấy ra làm sao chứng. Nhưng chàng khó lòng mà mau ra khỏi khám vì điểm có mưu định trước.

Khi này Lan mang va ly đến là một sự bất thường và nếu họ làm việc có khoa học họ đã báo cáo chi tiết ấy lên thượng cấp ngay rồi.

Nếu như vậy, họ có thể ra lệnh cho chàng đuổi Lan đi kịp lúc, không thôi sẽ rắc rối vô cùng, nếu sau đó cuộc điều tra lan rộng tới nhà chàng.

Lan sẽ liều mạng thì càng khổ hơn, họ sẽ khiêng nàg đi, và giấu mất nàg để xóa nưn chứng. Không, không thể để cho Lan liên lụy vào vụ này.

Lan nhìn bạn không nháy mắt rồi nhận xét:

- Anh này hôm nay lạ thật! Cứ bần hăn bó hó hoài!

Định cố mím cười và để bạn không thấy được nụ cười héo hon của chàng, chàng nâng Lan lên và hôn Lan liên tiếp nhiều cái.

- Anh!

- Gì đó em?

- Nói yêu em đi?

- Ừ, anh yêu em chớ sao.

- Yêu tới bao lâu?

- Ngàn năm.

- Thôi đi. Mười năm là đủ lắm rồi.

- Sao em đòi hỏi ít như vậy?

- Vì em rất biết lòng người, nhất là lòng người đàn ông. Bấy nhiêu đó là tối đa, đòi như vậy, em đã quá tham lam lắm rồi đó.

- Em lắm.

- Anh Định nè!

- Hử ?

- Chừng em ba mươi chắc em kém hơn chị Liên bây giờ nhiều lắm!

- Làm sao mà biết trước được chuyện mười năm sau?

- Em biết. Ngay bây giờ, em đã kém chị Liên rồi, chị ấy năm ba, em mười bảy em chỉ hơn chị ấy 14 năm sanh sau đẻ muộn, em tươi trẻ hơn chị ấy, nhưng không đẹp bằng chị ấy...

- Em đẹp lắm chứ!

- Có thể, nhưng "đẹp lắm" không có nghĩa là đẹp bằng chị Liên đâu. Có vài người hiếm hoi giữ được sắc đẹp rất lâu, nhưng đa số đều đúng nhịp theo tuổi tác. Chỉ có vài trường hợp đặc biệt bất thường mà chị Liên là một trường hợp như vậy. À, anh mấy mươi?

- Hăm bốn.

- Anh trẻ hơn chị Liên đến chín tuổi. Nhưng nếu hai người đi chung với nhau người ta vẫn thấy là xứng đôi vừa lứa.

- Té ra em đo tuổi thọ của tình yêu anh bằng nhịp già của em?

- Chớ sao! Trên thực tế thì như vậy, mặc dầu ai có nói theo sách vở gì cũng chỉ có thể là như vậy thôi. Tại sao giữa chị Liên và em anh lại chọn em? Không phải là vì chị Liên già hay sao?

Định chỉ mỉm nụ cười hai ba nghĩa mà thôi, vì chàng nghe rằng Lan cũng có lý.

- Thế nào Lan trở về vấn đề khi này mười năm được hay không nè? Chừng đó em hăm bảy, đã bắt đầu già rồi.

- Để rồi em sẽ thấy anh chán em hay em chán anh.

- Ủ, để em rán em chống con mắt coi. Nhìn em đi anh, nhìn thẳng vào mắt em để trao gửi và ghi nhớ lời hẹn ước này, hầu khi có một kẻ phụ một kẻ,

thì ta lại nhìn nhau để xem ai trốn cái nhìn của ai cho biết.

Định làm y theo ý muốn của Lan, nhưng không phải vì mục đích của nàng. Chàng muốn hình ảnh của gương mặt của Lan in thật đậm vào tâm trí chàng, hình ảnh này sẽ là chỗ dựa tinh thần của chàng trong những năm tù tội dài đằng đẳng của chàng.

Với lại chàng nhìn để thương xót một đứa em gái đang bị sự không may chờ đón ngoài cửa, mà nó không hay biết gì hết, cứ ngây thơ yêu đương và yêu đời.

Đôi mắt tinh ranh này rồi vài bữa nữa đây sẽ khóc cho đến sưng lên, đôi môi thắm tự nhiên này vài hôm nữa sẽ bị chính hai hàm răng đều như hai hàm răng giả này cắn đến bầm tím vì hận kẻ mà nàng đặt hết tình yêu vào hẳn, thế mà hẳn lại làm xằng vì một người phụ nữ khác hơn là nàng.

Nhưng không can gì, ngồi tù hai mươi năm cũng chẳng sao, chỉ tội cho Lan. Nàng có chữa hoang với chàng, sẽ không xấu hổ cho nàng như đã chữa hoang với ông Mạnh.

Nghĩ tới đây, chàng tức sôi gan cho con người tiền bạc đầy ăm ắp các tú trong nhà ấy, và bỗng thấy rằng quả thật hẳn phải đến tội. Thiếu tá Bân là một tay giỏi tâm lý lắm đây. Ông ta không chọn ai khác mà lại chọn chàng vì chỉ có chàng là thấy một "chánh nghĩa" nào trong hành động của mình mà thôi.

Lan nằm ngửa nhìn lên, theo dõi người bạn đang nghĩ ngợi của nàng rồi hỏi:

- Chắc anh có hẹn với ai?

Định giựt mình, cúi xuống cười nói:

- Nếu có hẹn với ai, anh đại gì bảo em mang y phục mát tới đây ở hai ba ngày.

- Chớ sao cứ buồn hoài vậy?

- Không, anh sung sướng lắm, nhưng anh cũng lo lắm.

- Lo gì?

Định nâng bạn lên, hôn vào má bạn một cái và hỏi lại:

- Chắc em đã gây lộn với chị Liên để ra đi?

- Không, em chỉ làm bộ giận thôi.

- Em sẽ về được chớ? Nếu cần về?

- Được, nhưng em không về.

- Hừ, đừng có nói diên.

- Đâu có diên. Em có thái độ đúng theo tình cảm thông thường của con người ấy chớ. Em không về, vì tự ái.

- Liên có thách đố gì em hay không?

- Hơi hơi có. Với lại em phải lập thân chớ? Ăn bám của chị hoài hay sao? Em cũng chẳng đợi chồng để phải dựa vào chị ấy gả chồng cho. Còn lâu lắm. Nhưng sao anh lại hỏi như vậy? "Nếu cần về?" Không bao giờ có việc "Nếu cần về". Anh phải giết em, anh mới thoát được em, chớ đừng có mong đuổi em đi.

Lan nói rồi nắm mũi của Định mà giựt một cái như trẻ con cờ bạc mà ăn thua bằng sự vuốt mũi nhau.

- Em hiểu tầm ruồng. Đâu có phải đợi anh đuổi, em mới cần về.

- Ngoài việc anh đuổi em, em không thấy có trường hợp nào khác. Em hồng thèm hờn mát anh đâu mà mong. Ai đại gì hờn mát để anh dễ đuổi khéo bằng cách chọc giận em.

- Thôi, em xếp cho xong áo quần đi, rồi đi ăn cơm.

- Hông. Anh phải xếp hè!

- Cũng được.

- Rồi phải cất nữa.

- Ừ.

- Nhưng không được xếp bây giờ.

- Sao vậy?

- Tại em thích nằm trên tay anh vậy, lâu thật lâu.

Trong giây phút, Định có ý nghĩ đi trốn, không phải trốn Lan mà cùng trốn với Lan. Nhưng biết trốn nơi nào bây giờ? Trốn nợ, trốn một kẻ thù mà pháp luật truy nã, tức kẻ ấy ít dám xuất đầu lộ diện, mà còn đã khó lắm thay, huống hồ gì là trốn cả một tổ chức đồ sộ, đầy đủ phương tiện, có tay và có tai, có mắt cùng khắp mọi nơi. Mà chàng lại là kẻ nguy hiểm số một, bởi chàng đang ôm giữ một bí mật lớn, cần trừ đi ngay, nếu chàng không

hợp tác.

Có lẽ hiện giờ, ngoài đường, đang có người bí mật và kín đáo canh chừng nhà chàng cũng nên trong một chiếc xe cam nhông chở thơm chẳng hạn, nhưng chỉ có một bức tường thơm phía sau mà thôi, còn trong mui là đài quan sát của một nhơn viên.

Quanh đó hai ba người hì hục giả đồ thay bánh, sửa máy gì ấy mà hễ chàng ra đi với hành lý thì họ bùm liền, bằng như chàng đi thường, sẽ có xe nhỏ theo dấu.

Định nhìn cái cổ no tròn của Lan và trong giây phút có một ý nghĩ điên cuồng: Chàng sẽ siết cổ Lan kỳ cho đến lúc Lan tắt thở, rồi chàng đi nạp mình.

Chàng sẽ không được hưởng trường hợp giảm khinh nào cả, nhưng chắc chắn là cũng không phải chịu tử hình đâu, vì chàng không có lý do (đối với pháp luật và dân chúng) để giết Lan, thì người ta sẽ giao chàng cho nhà thương điên, mặc dầu chàng không cần giả điên.

Vâng, đúng là chàng không có lý do để giết Lan, nếu chàng không khai tùm lum vụ ông Mạnh (mà chắc chắn là chàng không khai bởi nếu khai, có thể chàng sẽ chết ngay lúc điều tra sơ khởi). Chàng sẽ bị là chàng ghen, nhưng ghen với ai, chàng nói không được. Người ta tìm mãi cũng không ra chuyện gì và người ta sẽ kết luận rằng chàng mất thăng bằng nơi tâm trí nên giao chàng cho nhà chuyên môn khám nghiệm.

Lan chết, nhưng sẽ khỏi chịu đau khổ ngày nào hết. Nàng chỉ phải đau đớn trong già nửa phút đồng hồ rồi thôi, bằng hơn là khóc bảy ngày, đau ba năm, và mất cả tin tưởng nơi cuộc đời, nơi tình yêu đến suốt đời.

Phần chàng, nhà chuyên môn sẽ do dự không biết mấy năm. Họ biết chàng

không điên, nhưng vì lương tâm, họ không dám kết luận vội. Họ cũng thấy chàng không có lý do giết người. Trai giết gái, chỉ có thể là vì ghen mà thôi, bởi Lan không có tiền, không có nữ trang để nói là bị cướp. Nhưng nếu ghen, sao không khai là ghen với ai. Kẻ bị khai có xấu hổ thì xấu chứ chàng đâu có xấu mà phải giấu giùm y, để rồi phải chịu tội một mình.

Nhà chuyên môn sẽ hoài nghi cái biết của họ, và sẽ quan sát dây dưa rồi thì sẽ hay. Từ đây đến đó, sẽ không biết bao nhiêu nước chảy qua cầu, thế sự thăng trầm, hưng vong triều đại là chuyện thường xảy ra và chàng sẽ khai sự thật sau đó, để lãnh độ 10 năm tù.

Ừ, chàng giết một người để khỏi giết một người sự thật là như thế, sự kiện giết người vẫn còn, nhưng khi dám khai sự thật, chàng sẽ được thông cảm phần nào: Chàng quá yêu Lan nên muốn tránh cho Lan sự đau khổ.

Định nhìn sừng cổ của Lan. Cổ của Lan rất no, rất tròn rất trắng. Cổ Lan gợi tình và càng nhìn chàng càng muốn hôn vào đó.

Định nghe trong sách họ nói những kẻ mất thăng bằng tâm trí hãy nhìn một cái cổ như vậy rất muốn chặt, rất muốn siết cái cổ ấy.

Thật là kỳ, phản ứng của người điên! Tại sao lại thích phá hoại cái đẹp? Chàng, chàng chỉ muốn thưởng thức nâng niu, tôn thờ cái đẹp mà thôi. Không, chàng không thể giết Lan, mặc dầu hủy diệt sự sống của nàng, có lợi cho nàng hơn.

Định lại nâng bạn lên, hôn nàng một cái và nói:

- Thôi ta đi ăn cơm nhé! Đã bảy giờ rồi.

- Đỡ em dậy!

Lan đưa hai tay lên để bá lấy cổ Định, níu để cất mình ngồi dậy.

Định tắt đèn lần lần theo bước lùi của họ, đèn nhà sau, đèn buồng ngủ, đèn phòng khách. Khi chàng khóa xong cửa lại từ bên ngoài, xây lưng vào trong thì quả thấy một chiếc xe cam nhông loại mui bằng lá đậu trước nhà chàng phía bên kia đường và hai người thợ máy đang gỡ ca bô lên rọi đèn bấm vào để sửa chữa một chỗ hỏng tưởng tượng nào đó.

Chàng buồn cười ghê lắm, mà nghĩ rằng đàn ông xa có hai chiếc xe nhỏ, đậu ở hai đầu đường, chắc là xe trặc xông, loại xe dùng để chạy trốn hoặc đuổi bắt rất hiệu lực, hiệu lực hơn cả xe Hoa Kỳ thứ thật mạnh mẽ. Hai chiếc xe nhỏ ấy liên lạc với quan sát viên trên chiếc cam nhông này bằng V.T.Đ. và một sẽ theo dấu chàng tùy theo hướng đi của chàng.

Cả hai đều trở đầu lại đây, và chàng rờ máy thì họ cũng rờ máy, chàng ra đi về hướng Nam thì chiếc xe bên trái sẽ đuổi theo, về hướng Bắc thì chiếc xe bên mặt làm phận sự.

Khi Lan lên xe rồi, Định bảo thầm:

- Để mình cho tụi nó tốn xăng chơi.

Nói xong, chàng rờ máy sang số rồi đạp ga, quanh chữ U, nhắm hướng Bắc mà trực chỉ.

Tới trước một ngọn đèn đỏ, chàng phóng luôn, cảnh sát công lộ thối tu hít rên trời, chàng cứ bất kể.

Định cười ngất, khiến Lan không hiểu gì cả. Chàng chắc chắn rằng chiếc trặc xông rượt theo chàng sanh nghi lắm, vì nếu không toan trốn, chàng chẳng vượt đèn đỏ làm gì. Xe ấy cũng sẽ bất kể đèn đỏ, vọt theo chàng, và tu hít sẽ thối rên trời chập thứ nhì nữa.

Tới đầu đường Phan Thanh Giản, Định phóng xe qua cầu rồi đạp ga.

Chàng chạy bao nhiêu cây số giờ cũng không thoát được chiếc trắc xông, nhưng cứ chạy cho họ rượt theo chơi cho vui. Tới ngã tư Thị Nghè, chàng phải ngừng lại, rồi bớt tốc độ luôn cho tới khỏi cầu Văn Thánh là cầu lưng lừa nguy hiểm rồi mới đạp thêm ga lần lần.

Trời có trăng, hai bên xa lộ, mặt dầu giữa mùa nắng ếch lại bắt cặp rất đông, day bên tay trái hay tay mặt gì, dòm vào trong xa cũng thấy lỗ nhố xe hơi, xe xì cút tở và các loại xe hai bánh khác với lại vô số kể là bóng người.

Chiếc Peugeot chạy vùn vụt, và đôi bạn say tốc độ nên không nói gì với nhau cả.

Định say lúy túy nên chàng có cái ý muốn hơi ngông này là cứ chạy hoài chạy hủ với tốc độ tối đa, kỳ cho tới khi nào hết xăng thì thôi. Có lẽ chừng đó chàng đã tới Định Quán rồi cũng nên.

Chiếc trắc xông sẽ đậu lại trước mũi xe chàng vì họ định rằng chàng toan lui vào rừng. Nhưng chàng sẽ cười lên rồi xin quá giang xe họ để trở về Saigon. Chắc họ sẽ rửa chàng ghê lắm.

Hoặc nếu dọc đường, gặp tai nạn, càng hay. Với tốc độ này thì không làm sao mà thoát chết được, nếu xe đụng hay lật.

Nhưng tới ngã ba Tam Hiệp, chàng tỉnh lại nên quay xe để trở về Saigon, và chàng thấy chiếc trắc xông chạy tới từ đằng xa. Họ cố giữ một khoảng cách giữa chàng và họ, thấy bớt tốc độ để quày xe về, họ cũng chạy chậm lại để quay sau chàng.

Trên chuyến về, Định giữ phía bên trong để được chạy chậm thật chậm.

Nhìn trong kiếng chiếu hậu, chàng thấy chiếc trắc xông đèn cốt lẹo đẹo đeo theo chàng như là nghe văng vẳng họ đang rửa chàng trên ấy.

- Em đói lắm không? Định hỏi.

- Cũng vừa đói tới. Đêm nay ăn ngon lắm.

- Ừ, nhưng em nên nhìn cảnh sáng trăng, cũng như ta nhìn nhau khi này, để mà nhớ rằng anh nói với em rằng anh yêu em trọn đời, dầu sao đi nữa.

- Dầu sao là thế nào?

- Nói theo văn sáo đời xưa thì là dầu cho vật đổi sao dời, anh cũng cứ yêu em.

- Yêu thì nên chạy mau một chút để cho em ăn.

Lan chỉ vui và chỉ biết vui, vì nàng đâu có thấy đám mây đen kéo đến chơn trời và sắp kéo lên đây. Trong khi đó thì Định cứ muốn để lại một kỷ niệm nơi tâm trí của bạn chàng, mà không thể nói ra lý do cần thiết của kỷ niệm ấy, nên Lan không hoan nghinh đề nghị của chàng bao nhiêu.

Cảnh sáng trăng chỉ thơ mộng trong thời người ta làm quen nhau, trong thời chinh phục, trong đêm tỏ tình, và trong thời trăng mật mà thôi. Họ đã yêu nhau trên hai tháng rồi, đã ngắm hai con trăng tròn, trăng khuyết rồi thì trăng đã hóa xoàng. Còn cái hận biệt ly, Lan đâu có đoán biết được.

Con trăng vĩnh biệt cũng đáng kể lắm, chỉ phiền là sự vĩnh biệt sắp tới, một trong hai người không nên biết, nên một trong hai người không chịu chú ý đến nó.

Lan rất ngạc nhiên mà thấy Định ra đi bằng xe của người khác đang đợi chàng trước cửa.

Định giải thích:

- Hai đứa lo chung một công việc, anh cạp xe nó cho đỡ tốn xăng.

Chàng không nói láo chút nào, chỉ khác là cái "công việc" của chàng, Lan nghĩ là công việc làm ăn, chứ đâu có biết rằng chàng đi tập luyện.

Lan căn dặn:

- Trưa ăn cơm ở nhà nhe. Em lười đi ăn ở ngoài vào giấc trưa lắm. Em không thể nấu nướng gì được, bởi chưa sắm gì hết, nhưng em sẽ mua thịt quay bánh hỏi.

- Ừ. Nếu Liên đến thì sao? Hẳn Liên đoán được rằng em đi theo anh.

- Chỉ khi nào có anh ở nhà mới đáng lo, vì anh sẽ muốn chiều ý "người đẹp" của anh.

- Lan tinh nghịch đáp.

- Chị ấy sẽ không buồn thuyết phục em làm gì, ít lắm cũng trong mấy ngày đầu mà chị ấy tin rằng em đang mê anh.

- À, nếu Liên đoán biết thì chắc Liên đoán rằng ta mới yêu nhau, hay chính em tới đây để bắt xác anh.

- Rất có thể là như vậy.

- Thôi, anh đi ghen cưng!

Chàng ôm đầu bạn hôn lên tóc bạn một cái rồi ra khỏi buồng.

Lan cũng sửa soạn để ra đi ăn sáng, vì Định phải điếm tâm riêng với người bạn có xe, nên họ không có đi ăn lót lòng với nhau.

Hôm nay, Lan bắt đầu mua sắm đây, cho một đời sống vợ chồng vĩnh cửu, và trưa nay Định về, thấy sự thực hiện giai đoạn đầu của chương trình, chàng ghen cứng nơi cổ họng vì cảm động, vì thương xót.

Nhưng nàng cũng chưa mua gì nhiều được, bởi nàng không có tiền, mà không nỡ mở miệng hỏi tiền của bạn. Thế nên nàng chỉ mang về nhà có tấm nấp để trải chiếc bàn ăn nhỏ và một mớ khăn bàn mà thôi.

Vả lại, cũng không vội, vì chuyện trăm năm thì trễ một vài hôm cũng chẳng sao. Thứ bảy, chúa nhật là hai ngày nghỉ ngơi thân thể và trí óc chớ.

Ừ, hôm nay thứ bảy và chiều nay sẽ có một người buồn teo ruột trong đô thành. Chiều thứ bảy đầu tháng mà một thiếu phụ trẻ đẹp rảnh rang, không phải giữ gìn cho ai, lại không được ai mời đi ăn cơm, đi giải khát cả, huống hồ gì người cô đơn ấy lại vừa mất một đứa em, nó cũng an ủi nàng được phần nào, nếu nó có mặt.

Nó đã đi, mà đi với ai? Với kẻ mà nàng thương nhớ, đợi chờ, nhưng không bao giờ đến với nàng cả. Liên sẽ tưởng tượng rằng Lan với Định đang sóng đôi, đi trên bãi cát dưới ánh trăng và nàng nghe nao nao buồn.

Lan cũng nghe nao nao buồn mà tưởng tượng rằng Liên sẽ tưởng tượng

như vậy. Nàng định bụng sẽ về thăm chị chiều thứ hai hay chiều thứ ba gì đây, qua với chị ấy mấy tiếng đồng hồ, cho tới lúc Liên đi làm.

Trưa hôm nay, Định về nhà hồi mười một giờ. Chàng nghe vui dạ ghê lắm mà thấy nhà chàng đã có sanh khí, bụi bặm không còn phủ mặt bàn một lớp dày nữa và gạch được lau bằng vải ướt, sạch những vết bẩn lâu năm, trông cứ như là mát hơn. Nhà bếp chưa có gì cả, nhưng Lan đã mua than đặng tiệm chạp phô chứa đầy cái kho than nhỏ, dưới khuôn bếp.

Lan đang sắp lại áo quần trong tủ, chạy ra bá lấy cổ bạn mà đưa đi xem những dọn dẹp thay đổi nho nhỏ mà nàng thực hiện. Nàng thấy Định vui, nhưng không thấy rằng đồng thời Định cũng đau khổ không biết bao nhiêu.

Lan càng tha thiết sống nơi đây, càng muốn biến căn nhà u trệ này ra một cái tổ ấm, chàng càng đau xót trước cho niềm đau sắp tới của bạn chàng.

- Lan!

- Dạ.

- Chắc anh sẽ hạnh phúc lắm mà sống chung với em.

- Em cũng vậy.

- Nhưng anh e rằng chưa phải lúc và ta còn phải qua một thời gian ở riêng.

- Chắc người ấy chưa chịu đi?

- Không có người nào cả.

- Không có thì em ở đây, và em sẽ giành với người ấy nếu người ấy xuất hiện ra. Em giành vì em có quyền. Em có quyền vì anh cứ chối rằng không

có ai cả, có quyền vì bị anh gạt gẫm.

Định lại phải bỏ cuộc. Mãi cho đến đêm chúa nhật chàng mới thấy rằng phải làm cái gì. Người huấn luyện viên của chàng cho chàng hay rằng đã báo cáo với thượng cấp rằng chàng đã sẵn sàng rồi và lệnh xuống chàng phải thi hành sứ mạng vào tối thứ hai.

Ông Mạnh dạo này đeo riết cô thu ngân viên nên không đêm nào là ông ta không vào vũ trường, thì thứ hai hay thứ ba gì cũng có mặt ông ta trong đó cả.

Đã bảo rằng đó là "lệnh" thì chàng không thể chần chờ được và đêm nay là đêm cuối cùng của đời bạn đây, thật là cuối cùng trong đời ân ái của họ, vì chàng không tin rằng Lan sẽ chờ đợi chàng suốt mấy năm trường, không phải vì Lan không có nghĩa mà vì ngộ nhận của nàng.

Hai đêm liên tiếp tối thứ bảy và đêm nay họ ăn cơm sang trọng lắm, nhưng ăn rồi về nhà chớ không đi chơi đâu cả.

Định rất ngạc nhiên mà thấy thượng cấp của chàng không bận tâm tới sự có mặt của Lan trong nhà chàng. Đáng lý gì họ phải làm áp lực cho chàng đuổi Lan đi, nhưng chắc họ không nỡ, không nỡ đối với chàng ấy chớ không phải đối với Lan. Chàng chỉ còn có mấy ngày vui trên đời, mà họ cũng là con người. Nhưng họ làm thế là họ sai lầm. Nếu họ làm áp lực, chàng đành phải mạnh miệng với Lan chớ như thế này, thật là khó ăn khó nói.

- Lan nè,

- Định chìa tay cho bạn gối đầu, gọi nàng như là nàng đang ở đằng xa. Chiều mai Lan nên về thăm Liên.

- Ừ, em cũng định như vậy.

- Nhưng về với tất cả áo quần, để Liên tưởng em đi Cấp về, xí xóa tất cả, rồi tối mới về.

- Tại sao phải xí xóa?

- Cho Liên đừng giận em chớ sao.

- Rồi tối mới em lại ra đi, chị ấy lại ngăn trở.

- Không, anh sẽ rước em, sau khi Liên đi. Em sẽ để lại một bức thư giả từ, cho nó đẹp.

- Thôi đi, đừng có gạt em. Em tin chắc rằng chiều mai sẽ có một cô đến đây. Như vậy em càng quyết ở lại.

- Khổ lòng cho anh quá, em không hiểu gì cả.

- Không có cái gì mà em không hiểu.

Khi một người đàn bà nghi ngờ và ghen thì ông trời cũng không làm sao mà thuyết phục họ được. Định quên mất cái điểm Lan càng sanh nghi, khi chàng càng nài nỉ, thế nên chàng như đụng đầu vào một bức tường kiên cố đêm nay.

Thôi thì chàng chỉ còn biết yêu bạn nhiều cho thật nhiều và ngày sau nhớ lại những lời lẽ tối nghĩa và có vẻ băng quơ đêm nay có thể nàng sẽ hiểu.

Lần đầu tiên trong đời ăn no ngủ yên của một con người chỉ biết hưởng thụ, Định trần trọc suốt đêm. Chàng nhìn Lan ngủ êm, ngủ say dưới ánh đèn chong lờ mờ, mà tội nghiệp cho nàng không biết bao nhiêu. Và chàng đã

khóc.

Người con trai này mãi cho đến bây giờ mới chợt thấy rằng chung qui cũng chỉ tại chàng làm xăng mới ra có sự như vậy. Nếu chàng không ham xe hơi, không ham tiêu xài sung sướng, chàng đâu có phải nhúng tay vào vụ ông Mân và Thu Mai, và ông Bân đâu có làm sao mà làm sảng ta chàng được.

Ông ấy đã thẳng thắn mà nói rõ ra rằng chàng bị kẹt không thể từ chối được.

Chàng cứ tưởng là sắm xe chở Lan đi chơi là tạo hạnh phúc cho nàng, nhưng hậu quả là như thế này đây. Hạnh phúc không hề do xe hơi gây ra được, chàng đã học bài ở nhà trường như vậy, nhưng không tin, bây giờ mới thật là sáng con mắt ra.

Kẻ có lỗi này không hay biết rằng mình là nạn nhân của đời sống đô thị, chung quanh mình đầy dẫy xa hoa, mình bị quyến rũ nhưng lại thiếu phương tiện. Lan cũng là một nạn nhân loại ấy năm ngoái, và đang có không biết bao nhiêu ngàn nạn nhân như vậy, họa hoằn là chỉ những người thật khiêm tốn, thật khôn ngoan, thật mạnh nghị lực mới lánh được những tay vói của con bạch tuộc xa hoa mà thôi.

Chính những công chức mà chàng có phận sự theo dõi cũng là nạn nhân. Loại nạn nhân này, không ai làm tội được trước khi họ phạm tội, thế nên nhà nước chỉ biết theo dõi kín đáo họ mà thôi, có lẽ để không giao phó cho họ những công việc mà họ có thể hối mại quyền thế, tham lạm công quỹ hoặc nhận hối lộ.

Nhưng không thể không có đô thị. Ai thiếu nghị lực, thiếu căn bản đạo đức thì rán mà chịu vậy.

Bảy giờ tối thứ hai. Định và Lan sửa soạn vừa xong để đi ăn cơm thì thấy chiếc tắc xông mà Lan đã thấy rồi, với lại người lái xe quen mặt, đậu lại trước cửa nhà chàng.

Định làm bộ nói:

- Nguy mất rồi Lan ơi, chắc dưới bến tàu có hàng hóa gì và cần thương lượng cấp bách nên thằng này nó mới tới gọi anh đây. Thôi thì em chịu phiền đi ăn cơm một mình, anh sẽ tạ lỗi với em về sau, em bắt anh lạy mấy trăm lạy anh cũng sẽ sẵn lòng lạy em hết.

Chàng vốn biết không có cái bữa ăn tối nay, nhưng không biết nói làm sao với Lan nên đi ăn cơm nơi nào, đợi người này đến để có cơ mà rút.

Nói xong, chàng ôm đầu Lan rồi hôn lên tóc nàng rất dài. Lan thất vọng và buồn hiu. Chàng hơi ngạc nhiên và nghe hình như có một tiếng nấc nhẹ rớt lại nơi buồng khách, khi Định bước ra khỏi cửa.

Định chạy vòng trước đầu xe để leo lên từ cửa bên kia, và trước khi hụp xuống, chàng vẫy tay như một du khách làm hiệu giả biệt người tiễn đưa.

Cửa xe đóng lại kêu một cái hụp thì chiếc tắc xông vọt liền.

Họ còn ghé một nơi kia để Định bỏ sơ mi trắng đứng đắn mà chàng thường mặc, thay vào đó một chiếc áo sơ mi bông lập thể, đeo vào mũi một cặp kính đen, và gắn lên môi một bộ râu giả.

Chàng phải tới sớm hơn ông Mạnh, nhưng không được để cho Liên nhận ra chàng vì Liên có thể ái ngại rồi đuổi ông Mạnh đi ngay thì hỏng cả.

Quả nhiên mười phút sau đó, người nữ thu ngân viên của vũ trường Eldorado không nhận diện được chàng. Liên vốn không hay quan sát

khách, chỉ thấy thoáng qua những người ngồi gần mà thôi, mà Định đã trá hình thì không sao có thể bị lộ chơn tướng đối với nàng.

Người "bạn" của Định cầm chàng uống nước cam. Chàng phải nhờ một thứ rượu vừa đủ sức để lên tinh thần mà không quá sức để làm chàng run tay, và chàng chọn Suze.

Bấy giờ mới có tám giờ hơn mà ông Mạnh, cứ theo người "bạn" này thì đến sớm nào cũng tới 9 giờ rưỡi mới có mặt. Họ phải tới sớm để đề phòng mọi bất trắc chẳng hạn, vì giấc khuya ông ta bận gì, nên đổi chương trình đi chơi sớm hơn chẳng?

Định bực mình. Chàng muốn được ra tay phút đi cho xong cái nợ đời, chớ phải chờ đợi, trong sự hồi hộp như thế này thì giống như bị treo lơ lửng giữa không trung bằng một sợi chỉ mong manh.

Chàng nóng nảy và sốt ruột trông thấy, khiến người "bạn" của chàng phải can:

- Nên bình tĩnh. Anh nhìn tôi, tôi nói chuyện anh nghe, chớ anh hết dòm người này tới người khác, run đùi không ngớt, thiên hạ chú ý thì không hay chút nào.

- Ủ, anh kể một câu chuyện gì cho hay nghe chơi. Tôi chỉ muốn quên những giờ phút bất rứt này thôi.

Định rất lo ông Mạnh không đến. Nếu thế, tối mai chàng sẽ ra đi như thế này nữa và chắc Lan nó nghi nó không để yên cho chàng đi như đêm nay đâu mà nó chưa kịp phản ứng.

- Nè anh biết hay không, người bạn nói, các nước họ tuyên mộ điệp viên toàn ở các hộp đêm không mà thôi.

- Vậy à? Sao lạ vậy?

- Có gì đâu mà lạ. Chẳng hạn anh có phận sự tuyển mộ điệp viên cho nước Ba Tư, anh vào các nơi như vậy một thời gian là anh biết thằng nào không xu mà thích ăn chơi. Thế là anh móc nối, và dính chắc chắn.

- Ờ... ờ... tôi hiểu rồi. Thì ra công việc của tôi không phải chỉ nhằm mục đích loại trừ hạm.

- Không, anh có dính với cơ quan phản gián.

- À... à... à... tôi thật là một thằng mù, làm việc mà không biết rằng mình làm gì.

- Điều đó cũng chẳng lạ...

- Không. Chỉ có bọn ít xu mà ăn chơi mới nguy hiểm cho quốc gia thôi. Máy ông triệu phú chỉ nguy hiểm cho vợ các ông.

- Thật ra thì cũng không nguy hiểm được. Các bà vợ của triệu phú, bà nào cũng kiểm soát tiền bạc của chồng thật chặt chẽ, các ông có nhảy dù, cũng không làm cho hụt bao nhiêu.

Tôi biết có một bà vợ ông triệu phú kia thuở hai vợ chồng còn nghèo, bà cho ông có mèo thả cửa. Nhưng chừng ông bà có gió rồi, thì bà phát tiền hớt tóc, tiền cà phê cho ông.

Ông không có quyền xe dịch bằng phương tiện nào khác hơn là xe nhà mà người tài xế là cháu ruột của bà.

- Ủ, cũng có trường hợp ấy.

- "Cũng" sao được! Thường thì như vậy. Nhưng nam phái ta luôn thắng anh à. Ông ấy vẫn có vợ bé được như thường, có con với bà nhỏ ấy, và mãi tới khi đứa con ấy được năm tuổi, bà lớn mới hay. Bọn đàn ông chúng ta tài số dách.

Cả hai cười xòa, và người bạn phụ họa:

- Ừ, đầu sao đàn ông cũng lãnh đạo mọi ngành thì các bà đâu có qua mặt ta được, chỉ trừ...

- ... bà cố của chúng ta.

Đôi bạn lại cười ngả nghiêng ngả ngửa.

Thình lình Định im lặng. Chàng thấy ông Mạnh đằng kia. Ông ta chỉ mới vào thôi và còn bận "rua" các bạn quen.

Người "bạn" của Định rất kinh nghiệm, cứ ngồi tự nhiên không buồn quay lại, mặc dầu hẳn đã biết ông Mạnh vào rồi.

Hắn hạ giọng mà rằng:

- Anh nhìn ông ta làm gì? Cứ nghiền ngẫm công việc của anh đi, kéo lát nữa xúc động, bối rối rồi hỏng bét.

Lần đầu tiên, Định liếc nhìn Liên. Nàng đẹp hơn bao giờ cả và buồn bã vô hạn, nàng chơi với cây bút chì nguyên tử bằng hai tay, đặt trên mặt quỳ.

Tim Định đập thình thình vì giờ nghiêm trọng đã sắp đến.

Chàng chợt thấy rằng kế hoạch của thượng cấp của chàng vẫn còn chỗ hở

chớ chưa hết. Đáng lý gì này giờ chàng phải thăm Liên cho người ta thấy. Sau án mạng, khách họ sẽ rút êm đi hết, nhưng nhơn viên có thể bị gọi làm chứng.

Chàng không tỏ ra quen lớn với Liên thì ghen cái nỗi gì? Nếu người điều tra mà tế nhị, lục lạo ở cái điểm đó thì rắc rối lắm. Quả chàng có tán tỉnh Liên mấy tháng trước, nhưng ai mà còn nhớ. Cái điều rõ ràng là đêm nay, chàng không hề chào Liên một tiếng, nghĩa là không quen, nhưng lại ghen đến bản tình địch. Cái mới khó tin.

Trên sàn người ta đang nhảy một điệu TĂNG-GÔ, chỉ leo heo có mấy cặp, vì đêm nay là đêm đầu tuần.

Hồi hộp quá nếu không khí nhộn hơn, chắc chàng lên tinh thần hơn.

Định bước lại đứng sát ông Mạnh rồi lấn ông ta một cái thật mạnh, nhưng vì chàng bé người, nên ông ta không trôi. Chàng nói giọng anh chị đứng bên:

- Xê ra thằng già dê. À, cô Liên xin kính chào.

Cả hai ông, Mạnh và Liên đều ngạc nhiên, trố mắt há miệng mà nhìn người lạ mặt đối với ông Mạnh người khách mong đợi, nhưng lại đến không phải lúc đối với Liên.

Thấy ông Mạnh không phản ứng, chàng sừng sộ hỏi:

- Mày không dang ra hả thằng già địch?

Ông Mạnh bấy giờ mới nói được:

- Anh kia, anh đã biết vào giải trí ở đây mà lại còn tác phong côn đồ. Anh

xin lỗi tôi hay không?

- Ai thèm xin lỗi thằng mọc sừng.

Tức thì chàng bị một tát tai như trời giáng. Chàng vừa ôm má, vừa chạy đi, và thấy người "bạn" của chàng đứng dậy rồi, day lại mà nhìn cái xì căn đan mà chàng gây ra.

Chàng hành động đúng y theo chương trình, chỉ có khác là người "bạn" chàng có phản ứng, hấn làm bộ kêu lên, can gián và rượt theo để cướp súng lại. Chắc hẳn đã nghiên cứu chương trình giả tạo này sẵn trước.

Ba kẻ này không nghe gì cả, vì vũ trường có máy lạnh và đóng cửa kiếng lại thì lựu đạn nổ trong ấy, bên ngoài cũng chẳng hay.

Định thọc súng vào túi quần, đi ra tự nhiên như một người khách về sớm.

Chàng đi ban đầu chậm, sau thì nhanh chơn lần lần, rồi quẹo tay trái. Bây giờ mà chàng chạy thì hay lắm. Đẳng kia lại có ngã tư, chàng quẹo lần thứ nhì nữa thì mất dạng. Thiên hạ có tình hồn báo động cho cảnh sát viên rượt theo cũng không tìm chàng được.

Định có ý muốn chạy trốn luôn, nhưng chạy được một đôi, chàng thấy là bậy. Không làm sao mà trốn thoát được cả, nên thượng cấp của chàng mới cản dạn chàng nạp mình.

Với lại sự nạp mình, là sự kiện không phải chịu tội nặng nề, sẽ làm cho phe ông Mạnh sợ hãi vì họ thấy rằng đối phương không ám sát (ám sát họ không sợ vì họ trốn được) mà hạ sát công khai dễ dàng quá, không phải hy sinh gì cho lắm. Thế nên rồi chàng bước chậm rãi trở lại, đi thẳng tới bót cảnh sát gần đó nhất.

Trong vũ trường có hai phụ nữ ngất đi: cô thu ngân viên và một cô vũ nữ mới ra nghề, chưa hề thấy các tay yêng hùng đánh nhau lần nào mà lại chứng kiến ngay một cuộc đổ máu rùng rợn.

Các vũ nữ khác ôm nhau và kêu rú lên, còn khách đàn ông thì chết sững, không cử động, không nói năng.

Gần năm phút sau, người quản lý mới dám chạy xuống lầu để báo động cho cảnh sát viên gác cửa.

Khách chơi, những người nhát gan, rút êm đi hết, những người muốn quyt tiền nước cũng vậy, vì không ai bận tâm tới việc đòi tiền họ. Chỉ còn lại mấy người can đảm hiêm hoi và bạn hữu của ông Mạnh, họ bu quanh xác chết đang nằm trên nhiều vũng máu.

Khi người "bạn" của Định xuống tới đường để cùng đi đến bót cảnh sát để trình diện thì y nghe tiếng còi của xe cứu thương. Ông cảnh sát viên gác ở đây có lẽ đã gọi xe này bằng điện thoại của vũ trường. Nhưng đó chỉ là một công việc thủ tục lấy lệ, vì ông Mạnh chỉ còn được đưa vào nhà xác Chí Hòa để pháp y khám nghiệm tử thi mà thôi.

Trong khi đó thì người quản lý, một mặt chụp trước kết tiền của Liên và giao lại liền cho một nhơn viên đàn ông thay thế, một mặt lo cứu cấp cho người thu ngân viên bằng cách cạy miệng nàng đổ vào trong đó vài thìa cổ nhác thuần chất.

Ả vũ nữ được chị tài phán chăm lo, xe cứu thương khiêng cái xác đi trong một trận kêu rú lần thứ nhì của các nàng tiên.

Bồi bàn được huy động để rửa máu trên gạch lập tức, và may mắn cho vũ trường là máu không bắn ra tới sàn gỗ nên dễ dọn dẹp dấu vết lấm.

Không biết ai điều khiển bao nhiêu công việc ấy và kẻ đó hẳn phải rất lạnh nời cái đầu. Đó là thái độ đúng như phải theo, bởi khách như chúng rút lui vì sợ hãi, vì muốn quyết tiền, thì khách khác, khách giặc khuya, còn đông hơn nữa, cứ vào như thường, và không hay biết gì, họ vui chơi được như thường.

Đó cũng là cái nét đặc điểm của đời sống đô thị, một quả lựu đạn nổ ngoài phố, hai ba mươi người chết, nhưng năm phút sau khi các xác người được chở đi hết rồi thì đám đông cứ đi qua đó làm như trước đó ba trăm giây đồng hồ, không có tấm thảm kịch nào xảy ra hết.

Y như là kiến. Một con kiến bị chà đạp, đàn kiến cứ lướt qua, thờ ơ, như một sự kiện như thế không đáng kể.

Khi Liên tỉnh dậy, nàng ngơ ngác nhìn quanh nàng, rồi chợt tỉnh hẳn, nàng hoảng hốt lên, kêu la bài hãi và bụm mặt lại.

Người quản lý dỗ ngọt:

- Không có gì đâu, cô nên bình tĩnh để tôi gọi xe cho người đưa cô về nhà cô, để tránh cuộc điều tra cấp bách, nếu có, trong lúc cô đang khủng hoảng tinh thần. Với lại cô không nên làm gì cho khách mới vô họ mất bình yên.

Liên khủng hoảng tinh thần thật, thương nàng cũng cố tự trấn tĩnh, ngồi trên gạch mà làm tỉnh, đợi người ta kín đáo giúp nàng xuống lầu, lên xe tắc xi trong lặng lẽ, vì nàng như hóa câm rồi.

Sự sáng hoàng đã lên tới cực độ nơi nàng, sau tiếng súng đầu, nàng ngất đi sau tiếng súng thứ nhì, không thấy kết cuộc, không biết nạn nhân sống hay chết. Nàng không thương yêu gì kẻ bị giết mà cũng chưa kịp lo sợ giùm kẻ sát nhân mà chỉ sáng hoàng vì chuyện đổ máu mà thôi.

Một tiếng đồng hồ sau, nhơn viên có phận sự điều tra sơ khởi, vào vũ trường Eldorado và chỉ có viên quản lý là phải trả lời.

Mấy cô chiêu đãi viên của bar đã thôi hết từ lâu rồi vì bar không có khách, người quản lý sợ các nhơn viên khai lời thôi, nên y hỏi cho biết mọi việc rồi y căn dặn tất cả mọi người đều chối không nghe thấy gì, một mình y nhận đã chứng kiến mọi việc từ đầu đến cuối, do sự tình cờ y có mặt gần đó, lúc xảy ra án mạng.

Nhân viên điều tra hỏi:

- Còn nhơn chứng chính là cô thu ngân viên ấy ở đâu?

- Dạ, cô ấy ngất đi, và chúng tôi cho xe đưa cô ấy về nhà cô.

- Cho biết địa chỉ.

- 418 Trần Nhật Duật.

- Liệu cô ấy sẽ trốn đi hay không?

- Dạ không, cô ấy có tội lỗi gì mà trốn. Đàn ông họ giành gái lộn xộn với nhau là chuyện thường.

- Nhưng trong trường hợp này, họ không chỉ xách vỏ chai bằm ba đập lên đầu nhau, mà có đổ máu, có giết người.

- Thì đó cũng chỉ là một độ cao hơn của một cuộc giành gái mà thôi.

- Cô ấy có chồng hay không?

- Dạ góa chồng.

- Hừ! Góa chồng. Hạnh kiểm thế rào?

- Dạ, không có chỗ chê.

- Nhưng đàn ông lại bắn nhau vì cô ấy !

- Dạ cô ấy đẹp lắm thì họ tán tỉnh là sự thường. Kẻ giết người vì ghen, không có nghĩa là cô ấy lăng lơ. Vì phép lịch sự, cô ấy phải vui vẻ với mọi người, họ làm xằng là tại họ.

- Chú có vẻ bình vực cô ấy lắm.

- Thôi tôi xin không nói về cô ấy nữa.

- Không có ai can thiệp để bắt kẻ sát nhor hay sao? Sao không gọi cảnh sát viên dưới nhà?

- Dạ, hãn chĩa súng ra yêu cầu thiên hạ để yên cho hãn nạp mình. Và lại, ai cũng sảng hoàng hết, chết điếng, không kịp phản ứng.

- Chỗ này mần ăn lôi thôi, phải đóng cửa mới được.

Người quản lý không cãi, vì y biết cãi vô ích. Đóng cửa hay không, do tòa Đô Chánh chớ không phải mấy ông này.

Mấy ông điều tra viên vẽ bản đồ nơi xảy ra án mạng, có đo đạc hoàng như cảnh sát công lộ chuẩn bị làm biên bản cho một tai nạn ô tô.

Xong đầu đó, họ gọi tất cả nhơn viên ở đây để lấy lời khai, và tất cả điều khai như nhau là họ bận chỉ chú ý đến người khách mà họ đang phục dịch, ngoài ra họ không còn biết trời đất gì nữa cả.

Mà quả đúng như vậy. Chỉ có cô em ca ve mới vào nghề là hay dòm ngó và đã thấy mà thôi, vì cô ta chưa quen với những trò xảy ra trong các hộp đêm, các chốn ăn chơi mới tò mò như vậy. Nhưng cô ta cũng đã được đưa về nhà mất rồi, sau khi cô ta tỉnh lại.

Có lẽ mai, cô ta sẽ được yêu cầu nghỉ việc trong một thời gian ngắn, kéo việc điều tra mà tái diễn, cô ta bị hù, hoảng hốt, khai bậy bạ thì phiền ghê lắm.

Những khách chơi, được lễ phép hỏi sơ, nhưng họ đều ngơ ngác. Có một bàn tuổi trẻ, bàn này ngồi lì từ đầu đến cuối. Họ không thấy gì trước khi súng nổ, nhưng có thấy họ cũng chối. Họ khai rằng họ mới vào, nên cũng ăn trót.

Trước khi ra về, mấy ông lại hỏi người quản lý lần chót:

- Chú liệu cô ấy không trốn thật chứ ?

Chú này là người Trung Hoa liền nói:

- Thưa quý ông, đến đàn ông còn không trốn, huống hồ gì đàn bà. Vả lại, cô ấy có ăn học, biết pháp luật, dại gì mà trốn cho khổ thân. Cô ấy có đóng ký quỹ hằng trăm ngàn mới được làm thu ngân viên, trốn thì mất tiền hết hay sao.

Họ gục gặc đầu rồi ra về.

o o o

Lan qua một đêm không ngủ thứ nhì trong đời nàng.

Đêm thứ nhứt xảy ra ngày mà nàng nghe dấu hiệu thọ thai. Con gái nước ta

ngày nay, tuy không được chính thức giáo dục sinh lý, nhưng vẫn thạo mọi khía cạnh của vấn đề ấy, nhờ các sách và các bài báo phổ thông y học, và nhờ họ cởi mở với nhau, người có kinh nghiệm truyền cho người hoàn toàn dốt, những gì họ biết.

Thành thử Lan thấy những dấu hiệu tiên phong là không còn ngờ gì nữa cả. Sự hoảng hốt của nàng suýt đưa nàng tới chỗ quyên sinh.

Nhưng nàng qua được cơn khủng hoảng và tuần lễ sau, Liên mới thấy được dấu hiệu ấy tra gạn nàng, nàng mới thú nhận một phần sự thật là nàng đã có thai có lẽ được ba tháng rồi.

Đêm nay Lan nóng nảy cho đến giờ giới nghiêm, cứ muốn đi tìm Định rồi lại thôi. Nàng suy luận rằng Định hẳn phải có nhơn tình, chớ không phải là đi giải trí ở các hộp đêm mà tìm cho mất công.

Nàng qua đủ các thứ tình, nổi giận, ghen, hờn, đau, tủi. "Thật là không may cho mình, nàng than thầm, nè ngày mình bạo gan thoát ly gia đình thì anh ấy lại đâm ra chán mình. Nếu biết thế, mình đã cam phận, bởi đã có kinh nghiệm bạn bè truyền cho, mình biết nam phái ít có kẻ yêu bền. Mình không trách Định đâu, nhưng anh lại ác vì vô tình giả dối làm chi cho mình phải chịu cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này".

Tuy nhiên, đã trót dẫn thân vào ngõ bí, Lan quyết định bảo vệ hạnh phúc của nàng, bằng đủ mọi thứ chiến thuật, chùng nào đại bại sẽ hay. Nàng sẽ vừa nhỏ nòi với Định, chinh phục chàng bằng săn sóc, bằng âu yếm, vừa hung dữ quyết liệt, hễ chiến thuật nào "ăn tiền" thì nàng đẩy mạnh cuộc chiến đấu cam go bằng chiến thuật ấy.

Giờ giới nghiêm đã qua bốn mươi phút rồi. Bây giờ thì Định có cánh mới bay về nhà được, nên Lan giận đùng đùng, ngồi dậy, đi ra đi vào, quyết ngày mai xé xác Định nàng mới hả cơn tức cho. Cái thuật nhỏ nòi để phối

hợp với các chiến thuật cứng rắn, mới nghĩ khi này đây, giờ nàng quyết không thềm dùn nữa.

Lan đã nghe mình là một người vợ, mặc dầu chỉ mới tới đây ở có ba ngày, mà chỉ có sự ưng thuận miễn cưỡng của chủ nhà. Mà một người vợ thì có quyền, đủ thứ quyền, quyền chính thức ghen, quyền làm tình làm tội anh chồng khi anh ta đào ngũ gia đình ban đêm, quyền cầm tù anh ta từ đây.

Nàng sẽ sử dụng tất cả mọi thứ quyền ấy, cho đến khi nào Định liều mạng, trở ngón du côn sẽ hay. Lan không thuộc loại gái đa cảm, khóc thầ và hờn mát. Nàng thực tế và biết rằng nước mắt của người vợ chỉ có hiệu quả đối với người đàn ông nhỏ mà thôi, còn thì phải có một bàn tay sắt mới trị các ông được.

Tuy nhiên, không vì quyết định trên đây mà nàng an tâm đi ngủ được. Nàng đã yêu. Mà hễ yêu thì đau khổ khi nàng tưởng tượng chồng nàng đang âu yếm "một con đĩ chó" nào đó, giờ phút này đây. Vâng, tất cả những cô gái khác đối với một người vợ ghen, đều là những "con đĩ chó" tốt hết.

Như thế, người vợ đau khổ này làm sao mà nhắm mắt cho được!

Người đàn bà mau già hơn người đàn ông, vì sinh nở, vì nuôi con, vì cực khổ với công việc nội trợ, mà chắc cũng vì những đêm không ngủ như thế này. Trong đời vợ chồng, một bà vợ của một ông chồng bê bối, trung bình, chớ không thuộc hạng đại lêu lỏng ít ra cũng đã phải thức trắng đêm lối sáu bảy chục lần như thế này.

Thật là tổn thọ !

Đã thế mà hồi hừng đông, lúc chuông nhà thờ đang đổ, Lan lại bị một tiếng sét bên tai.

Số là thành linh nàng nghe gõ cửa lia lịa. Nàng định ninh rằng Định về, vừa mừng, vừa giận vội chạy ra mở cửa để màn chàng một trận cho chàng biết tay, nhưng nàng chưng hửng vì thấy cái người quen mặt hôm nay.

Người ấy chào nàng rồi hỏi:

- Xin lỗi, có phải cô là cô Lan hay không?

- Ủ, anh muốn gì? Chồng tôi đâu?

- Khoan. Cô hãy nghe tôi căn dặn những điều cấp bách này. Nếu có nhà nước chức trách đến đây để điều tra chuyện gì...

- Chuyện gì?

- Cô hãy nghe tôi nói cái đã, hễ có thì cô nên khai cô là em họ anh Định, đến thăm anh ấy, thấy cửa không khóa cô vào ngồi đợi. Đó là ban ngày, Còn ban đêm chắc họ không đến đâu. Nhưng tôi cũng dặn phòng hờ vậ thôi, chớ chắc sẽ không ai đến cả.

Lan bắt đầu lo lắng, quên mất giận, hỏi:

- Chuyện gì vậy, anh có biết hay không?

- Cô nên bình tĩnh mà nghe cái này. Đêm rồi trong một cơn giận, anh Định đã bắn chết một người, và anh ấy đã tới bót nộp mạng mình hồi hôm rồi.

- Trời!

Lan kêu lên một tiếng rồi bủn rủn tay chân, nàng té ngồi xuống một cái ghế sa lông mờ hôi nàng nhỏ giọt.

Nàng ôm lấy đầu rên rí:

- Trời ơi! Chết tôi rồi! Chết anh Định rồi.

Thương ai không bằng thương mình. Lan nghĩ đến nàng trước rồi mới nghĩ đến Định, qua lời kêu than ấy.

Người khách báo tin dừ lại nói:

- Chiếc xe này để đây sẽ mất, bởi không chắc cô ở đây mãi để giữ nhà giữ cửa cho anh ấy. Tôi là bạn của anh ấy cô đã biết, khỏi phải chứng tỏ gì nữa. Tôi lấy xe hơi tôi cất, ngày sau anh ấy ra, tôi sẽ trả lại.

Lan không ừ hử gì hết, mắt trông vào khoảng không, đi vắng từ lâu rồi. Người ấy cũng chẳng thèm đợi ý kiến của nàng, cứ ra mở cửa xe rồi máy rồi đông đi.

Lúc giao râu giả cho người này cất, Định đã giao luôn chìa khóa xe cho y.

Số xe này lát nữa đây, sẽ được gỡ, được thay vào số ẩn tể, sung vào kho xe của sở. Nhưng Định đã được đền bù rồi thì không có gì không ổn trong vụ cướp xe này, nói là cướp xe thì đúng hơn.

Lan chết lặng như vậy mãi cho tới lúc ngoài kia trời sáng trưng, nàng mới đi vào trong, nằm lăn ra mà khóc.

Trận khóc của nàng chia ra làm hai giai đoạn. Trong tiếng đồng hồ đầu, nàng khóc thương phận mình, thật là phận bạc, gặp ngay trong đầu đường đời với ông Mạnh, giờ làm lại cuộc đời, cũng gặp rủi ngay trên bước thứ nhất.

Sau đó, nàng khóc thương bạn khi nhớ lại mấy ngày yêu đương cuối cùng.

Nàng hồi hận lắm và đã nghi oan cho Định lúc nổi giận. Không, người đã yêu nàng nồng nàn như mấy ngày rày không thể là người đã chán nàng và đang có nhơn tình.

Lan hơi hơi nghĩ rằng Định có toan tính việc giết người này, hay ít ra linh tính của chàng đã báo trước cho chàng biết cái gì, bằng những lời nói khó hiểu của chàng mỗi khi chàng khuyên nàng nên về với Liên.

Bây giờ phải làm gì đây? Tính sao đây? Đã hơn tám giờ sáng rồi mà Lan vẫn còn nằm đó, đầu cổ chồm bôm, mặt nàng bơ phờ mệt nhọc vì một đêm không ngủ và nửa giờ đồng hồ xúc động mãnh liệt.

Nàng đã thôi khóc rồi, nhưng vẫn cứ nằm đó cho đến không biết tới chừng nào.

o o o

Đêm rồi cũng là đêm không ngủ của Liên, cũng như đó là đêm không ngủ của không biết bao nhiêu người trong đô thành, của Định, của vợ con ông Mạnh, và của ông chủ vũ trường, ông ta lo bị đóng cửa, một đêm không mở cửa là một đêm mất lời cả vạn bạc chớ ít ỏi gì đâu.

Về tới nhà, nằm cả tiếng đồng hồ rồi mà Liên cứ sáng hoàng như vừa qua một cơn ác mộng.

Nếu đó chỉ là cuộc chém giết nhau giữa hai người đàn ông thường, có lẽ nàng đã tiếp tục làm việc được sau khi tỉnh dậy, nhưng kẻ phạm tội là người nàng nhớ thương, mong từ bao lâu nay.

Hy vọng của nàng tuy rất mong manh, nhưng vẫn hy vọng được hoài, giờ thì thật là hết rồi.

Người thường, như bạn, như tôi, như Liên, không thể nào biết được những

khúc mắc của pháp luật, là cứ đinh ninh rằng hễ giết người là phải chịu tử hình, hoặc chung thân khổ sai. Nên chi, Liên thấy rằng hy vọng của nàng đã tiêu tan không còn gì mà mong mỏi nữa.

Ban đầu, lúc về tới nhà xem lại chi tiết của khúc phim ghê tởm ấy, nàng nhớ đã bất bình trước tác phong du đãng hạ cấp của Định. Trong giây phút nàng khinh con người ấy mà nàng không dè thô lỗ đến thế.

Nhưng giờ nghĩ lại, nàng đã tha thứ cho Định được rồi. Khi một người con trai ít kinh nghiệm mà ghen thì hẳn điên tiết lên như vậy, không còn biết lễ độ gì nữa cả.

Và chao ôi, nàng sung sướng không biết bao nhiêu mà ngỡ biết được rằng Định đã yêu nàng. Vâng, nếu chàng không yêu nàng, yêu đến điên dại, thì không thể nào mà chàng đi tới cái nước liêu lĩnh đến thế kia? Nhưng mĩa mai thay, đã muộn rồi !

Giờ thì hai người chỉ biết ôm mối tình của họ, mỗi người một nơi, để khóc cho tới lúc đầu bạc răng long, nếu may ra Định thoát khỏi đoạn đầu đài.

Liên ngạc nhiên tự hỏi Định bị ngăn trở gì, gió nào bắt mưa nào cầm, mà từ bấy lâu nay chàng bất tin luôn, rồi vừa trở lại là nổi ghen đùng đùng.

"Hay là chàng ở tù mới ra? Vâng, rất có thể lắm, Liên tự bảo như vậy. Đời bây giờ các cậu ngang ngược, dám đánh người ta lỗ đầu, sặc máu mũi và ngồi tù mấy tháng là sự thường. Chàng cũng có thể làm chợ đen, chợ đỏ gì, hoặc chính trị, chính triết gì cũng nên. Vâng, chỉ có vì vậy mà con người yêu mình thật nhiều này mới không trở lại vũ trường Eldorado từ ấy những nay mà thôi".

Liên nghe một mơn trớn dịu nhẹ nơi lòng trước những suy tư trên đây, rồi càng đau không biết bao nhiêu. Cũng như Lan, nàng thấy phận nàng bạc

quá, được một người con trai như vậy yêu tới mức cao độ, nhưng rồi chẳng đi tới đâu cả.

Liên cũng khóc suốt mấy tiếng đồng hồ, rồi cũng trấn trọc một đêm. Nàng không còn nghĩ Lan đến ở với Định nữa, bởi Định đã yêu nàng đến thế, thì không thể nhận Lan. Có lẽ đêm nay, chàng tới để nối lại mối dây lòng mấy tháng trước, nhưng gặp bạn, thì chuyện không may xảy ra.

Sáng ra, đầu cổ Liên cũng chôm bôm, gương mặt nàng cũng bơ phờ, hốc hác y như Lan và nàng ngủ lại được, mặc dầu cơn khủng hoảng đã dịu rồi. Đói quá bữa như nghe no, mà thức quá canh cũng hết buồn ngủ.

Hồi tám giờ sáng, nàng vừa sai chị bếp đi mua cà phê sữa, vì nàng thấy hễ thức luôn thì phải tỉnh táo, thì có ai gọi cửa ở ngoài trước. Chị bếp chạy ra rồi hai phút sau, hốt hơ, hốt hải trở vô với một mảnh giấy nhỏ. Chị ta hồn hển nói:

- Cô ơi lính! Có giấy đòi cô đây nè!

- Không có gì, chị cứ đi mua cà phê cho tôi. Họ đã đi rồi, hay còn muốn hỏi gì thêm.

- Dạ, họ đi rồi.

Liên vội đi rửa mặt, rồi trang điểm sơ sài vừa xong, thì cà phê về. Nàng uống hết ly cà phê sữa, mặc áo vào thì đã nghe hơi tỉnh, rồi bốt uể oải và nghe sự đi đứng không khó nhọc, không ngao ngán như trước nữa.

Giấy gọi nàng phải có mặt tại Tổng Nha Cảnh Sát Công An hồi chín giờ, mà bây giờ đã tám giờ rưỡi rồi, đi là vừa, nên nàng dặn chị bếp đi chợ nên về cho lẹ, bởi cửa khóa bên ngoài không được bảo đảm lắm, đoạn ra đi trước chị ấy.

Tới nơi, trình giấy để vào cửa. Liên ngồi tại phòng chờ mà đợi cho tới mười giờ mới được gọi.

Điều tra viên là người đàn ông trạc bốn mươi, nước da ngăm ngăm, không râu, nói giọng Nam, nhưng còn pha giọng Bắc, chắc ông ấy gốc người miền Bắc, nhưng đã vào đây ít lắm cũng trên hai mươi năm rồi.

Nàng được mời ngồi trên chiếc ghế để trước bàn giấy của ông ta, rồi phải thêm một hồi lâu nữa, mới được hỏi cung. Sau những câu hỏi cổ điển thường lệ, tên họ, tuổi tác, nhà cửa, cha mẹ, chồng con, ông ấy khởi sự lấy lời khai chính:

- Cô vui lòng cho biết tính cách sự quen biết giữa cô và ông Nguyễn Văn Mạnh.

- Ông Nguyễn Văn Mạnh có phải chăng là ông Mạnh bị nạn đêm rồi, thưa ông? Tôi chỉ biết tên ông ấy chứ không biết họ.

- Vâng, đúng là ông ấy.

- Ông Mạnh hình như là khách quen của vũ trường từ lâu, còn tôi chỉ vào làm hai năm nay thôi, và chỉ mới quen với ông ấy từ một năm nay thôi.

- Quen nhau trong trường hợp nào và sự thân thiết đến độ nào ?

- Một người quen chung, ông Lê Văn Cầu, nhà xuất bản mẽ cốc, giới thiệu chúng tôi với nhau, năm ngoái, ngày tháng nào không nhớ, trước quầy thu tiền của tôi.

Cũng chỉ quen vậy thôi, ông ấy có lẽ vào giải trí thường, nhưng vài ba tháng ông ấy mới tới chào tôi một lần.

- Lần này cũng vậy ?
- Không, suốt nửa tháng nay, đêm nào ông ấy cũng cà rà trước quầy đầu tiên của tôi.
- Để nói gì ?
- Có lẽ ông ấy tán tỉnh tôi.
- Cô đón nhận những lời tán tỉnh của ông ấy bằng cách nào ?
- Vì ông ấy biết lịch sự, nên tôi cũng lịch sự lại, chỉ có thể thôi.
- Không hề có tỏ tình.
- Không.
- Giờ tới ông yên hùng oắt con Trần Văn Định. Ông ấy quen với cô từ bao lâu rồi, trong trường hợp nào và sự thân thiết đến đâu ?
- Ông ấy tự nhiên đến tán tỉnh tôi chứ không được ai giới thiệu hết, chuyện ấy đã xảy ra bốn tháng rồi.
- Và cô đón nhận thế nào ?
- Cũng lịch sự thôi vì ông ấy cũng lịch sự.
- Không hề tỏ tình.
- Không.

- Cô không khuyến khích ông ta ?

- Không.

- Thế thì thật là lạ. Chỉ có một thằng điên mới ghen như vậy. Đâu cô kể đầu đuôi câu chuyện xảy ra đêm rồi thử xem.

Người nhơn chứng quan trọng này còn thấy ít hơn là viên quản lý nữa, vì cô ta ngất đi sau tiếng súng đầu. Nhưng những lời cô ta khai phù hợp với lời khai của Định, của người công an viên uống rượu với Định, và viên quản lý vũ trường.

Thế nên người điều tra viên tạm ngưng lấy lời khai, căn dặn Liên ở lại độ nửa tiếng đồng hồ để ký tên lên bản đánh máy lời khai của nàng, và căn dặn nàng phải luôn luôn sẵn sàng để trở lại nữa, nếu được giấy gọi, sẵn sàng đi hầu biện lý sau này, và sẵn sàng hầu tòa, ngày xử án.

Liên ra về hồi mười một giờ mười lăm.

o o o

Lan chưa biết nàng phải làm gì, nhưng nàng quyết nằm lỳ tại nhà này. Chủ phố chắc không hay biết gì, nhưng nếu họ có biết, đến đây nàng sẽ nói láo là nàng đã có hôn thú với Định, có tên trong tờ khai gia đình, tức nàng có quyền tiếp tục ở đây thì họ phải nhượng bộ vậy.

Nàng nằm đó cho tới mười giờ trưa thì khóa cửa lại đi một vòng, không thăm bạn hữu nữa, cũng chẳng mua sắm gì, đoạn ghé một hiệu thực phẩm tại đường Lê Lợi, mua hai ổ bánh mì và bốn hộp thịt, định nằm nhà luôn hai ba ngày để nghiên ngẫm về tương lai của mình.

Lan về nhà, ăn trưa rồi đánh một giấc để bù đêm trắng vừa qua. Nàng dậy hồi bốn giờ chiều, tắm rửa rồi mặc bộ đồ bi da ma sạch để đi lại đầu phố

mua một tờ báo.

Trên đường về nàng không dám đọc, không biết là sợ cái gì, nhưng cứ muốn lùi lại cái phút biết sự thật tình huống, mặc dầu nàng đã trông đợi báo chiều ngay từ lúc mà cái người tự xưng là bạn của Định tới báo tin chẳng lành.

Vũ trường Eldorado náo động và đẫm máu.

5 phát súng lục bắn cách một thước

TỶ PHÚ NGUYỄN VĂN MẠNH

ngã gục trước người đẹp đôi mắt bồ câu

Tên sát nơn Trần Văn Định

tự động nạp mình.

Thoạt tiên Lan chỉ thấy có tên Nguyễn Văn Mạnh mà thôi, trong cái tít chạy dài năm cột vì hàng chữ ấy to nhất, nàng giật nảy mình, vì cái tên gợi nhớ một dĩ vãng không hay của nàng, chớ không phải biết tin này nói về án mạng của Định gây ra.

Tò mò nàng đọc luôn mấy hàng phó đề dưới rồi run lên.

Lan đặt báo xuống, nhìn vào khoảng không. Nàng nhớ rằng Định có nổi giận một lần, chỉ một lần thôi, khi chàng nhắc đến ông Mạnh, ngày chàng yêu nàng rồi. Nhưng chàng chỉ nổi giận tới mức độ vừa chừng vậy thôi, rồi không hề nói đến ông ấy nữa.

Như vậy thì tại sao lại còn cái việc trả thù trễ muộn này. Nàng run lên vì

quá xúc động trước hai tên người đàn ông có dính líu đến đời nàng, được phối hợp với nhau trong một cái tát của một bài tường thuật một vụ án mạng, mà nàng là nguyên động lực.

"A, Lan reo thầm lên, nhưng sao lại có "người đẹp mắt bồ câu" nào đây? Hay là..."

Lan không dám nghĩ xa hơn vì khó tin quá. Quả chị Liên của nàng có đôi mắt bồ câu thật đó, nhưng Định đã chọn nàng.

Lan không dám nghĩ xa hơn, chưa dám đọc vội bài báo. Dầu cho người đẹp ấy là Liên hay là ai đi nữa thì Định cũng giết người vì một người đẹp không phải là nàng.

Lần này, nàng cũng run, nhưng vì lý do khác. Nàng run vì tức giận. Thì ra quả thật Định vắng mặt đêm rồi vì phản bội. Mà nàng không được bảo vệ hạnh phúc của nàng bằng chiến thuật cứng rắn như đã định, mới là đau cho chớ, vì chàng sẽ lên đoạn đầu đài !

Lan mệt quá vì trong vòng có mấy phút mà nàng phải trải qua nhiều thứ tình, mà cơn bão táp tình cảm nào cũng dữ dội như cuồng phong Thái Bình Dương. Giờ nàng lại đuối sức vì bao xúc động ấy là vì đau xót phận mình...

Nàng nằm xuống giường để khóc thêm một trận nữa.

Ngoài kia, xe cộ rộn ràng và đô thành bắt đầu vui nhộn với những gia đình đi ăn ở ngoài, đi dạo phố, đi chơi mát, với những bà mẹ dẫn con ra đón chồng đi làm về, chỉ căn nhà này là nặng đau thương mà một cô gái vừa lấy thẻ kiểm tra gánh chịu hết một mình.

Lâu lắm, Lan với tay lên đầu giường rút khăn lông xuống lau lệ, vặn lại cây đèn giường, vì trong buồng hơi tối, để đọc bài báo mà nàng trông đợi,

nhưng rồi lại không buồn xem.

"Sai gon (Tin riêng).

- Đêm rồi, hồi 10 giờ 5 phút, một cuộc lưu huyết rừng rợn diễn ra tại vũ trường Eldorado, khiến bao nhiêu khách hào hoa phong nhã giải trí nơi đó đều dao động tinh thần, lần lượt ra về sau những giây phút kinh hoàng.

"Mặc dù, nguyên động lực của cuộc đổ máu vẫn cứ là nguyên động lực cổ điển: "gái", án mạng này mang một đặc điểm khác là hai đương sự tranh giành người đẹp không hoàn toàn thuộc lứa tuổi trẻ hung hăng và vô danh, mà là một nhà doanh thương cao niên, tên tuổi lừng lẫy trên thương trường Việt Nam, ông Nguyễn Văn Mạnh, mà ai cũng nghe tiếng.

"Kẻ sát nơn là một anh cuộc chề giúp việc cho hãng MT Benelux chuyên môn nhập cảng xe cam nhông Đức quốc. Người này tuy trẻ tuổi (24 t), nhưng cũng không phải là cao bồi du đấng, mà có công ăn việc làm đứng đắn.

"Nội vụ xảy ra như sau: ông Nguyễn Văn Mạnh vừa vào vũ trường không quá hai mươi phút, qua các bàn nói dăm ba câu với bạn hữu, rồi đi thẳng lại quầy thu tiền để thăm cô thu ngân viên là Huỳnh Thị Liên mà ông đeo đuổi vô hiệu quả từ hơn hai tuần nay.

"Ông chưa kịp nói gì với người đẹp, sau câu chào hỏi thường lệ thì người cuộc chề Trần Văn Định, một người khách không lạ, mà cũng không thường trực của vũ trường, đang ngồi gần đó uống rượu với một người bạn đồng lứa, nhảy đến gây sự với ông Mạnh bằng những lời lẽ kém lịch sự.

Ông Mạnh bắt anh cuộc chề xin lỗi, anh ta không phục thiện, lại còn vô lễ hơn. Nên bị ông Mạnh tát cho một tát tay.

"Tự ái bị tổn thương, người cuộc chê Trần Văn Định nổi điên lên, chạy về bàn, cướp cây súng lục của người bạn rượu của hắn, người này vốn là một công an viên, rồi quay lưng lại nổ liên năm phát liên tiếp.

Nhà tỷ phú Nguyễn Văn Mạnh lãnh bốn viên đạn, viên thứ nhất vào ngực, ngay tim, hai viên kế vào đầu, một viên bay tuốt vào tường và viên thứ năm vào bụng ông.

"Ông Mạnh chỉ ngã sau khi lãnh đủ cả bốn viên đạn, mặc dầu ông đã tử thương ngay ở phát súng đầu.

"Sau đó, cuộc chê Trần Văn Định chĩa súng vào đám đông. Yêu cầu tất cả để yên cho anh ta đi nạp mình.

"Cô Liên, người đã vô tình châm ngòi cho tấm thảm kịch, là một trong mấy người đàn bà đẹp nhất thủ đô. Mặc dù, cô không phải là một góa phụ "Tiết hạnh khả phong", chớ cô ta cũng chưa hề mang tai tiếng gì, từ ngày vào làm vũ trường Eldorado, cách đây hai năm.

"Nhà doanh thương Nguyễn Văn Mạnh thì khét tiếng trong giới làm ăn, mà cũng khét tiếng trong giới ăn chơi. Còn người cuộc chê Trần Văn Định là một thanh niên tằm tối chưa hề được ai biết đến bao giờ...

"Đó là ba nhơn vật chính của tấm thảm kịch đêm rồi. Đợi có tin gì thêm, bốn báo sẽ loan báo".

Thì ra người đẹp "vớ đôi mắt bồ câu" đúng là Liên. Lan buông tờ báo rồi ôm mặt khóc oà.

Ông Hứa Hui Tchai, chủ nhơn vũ trường Eldorado họp bộ tham mưu ngay sáng hôm sau khi xì căng đan xảy ra.

Bộ tham mưu này gồm đa số là người Trung Hoa, người Việt chỉ leo heo ba mạng, nhưng đầu não là một người da trắng, ông Carabelli, người Ý có Pháp tịch.

Người Ý chuyên môn khai thác khách sạn, tửu quán trà đình, hộp đêm vì họ lăm mưu lược vắt máu khách hàng và ép xác các em út.

Bộ tham mưu không phải là nhơn viên ăn lương tháng, mà là một ban cố vấn không công, tuy không công nhưng được hưởng nhiều lợi lộc trong xí nghiệp, trong trường hợp cơ sở làm ăn là một hộp đêm thì họ có quyền ăn chơi thả cửa với bất kỳ bao nhiêu bè bạn của họ mà không phải trả một đồng xu nào cả. Như vậy, mỗi tháng họ có thể tiêu xài bạc muôn ở đây chớ không ít, mà vẫn khỏi phải mở bóp phờ lần nào hết.

Điểm chính trong chương trình nghị sự không phải việc chạy chọt cho vũ trường khỏi bị đóng cửa, mà là vấn đề "cô Liên".

Ông Hứa Hui Tchai đặt câu hỏi rõ rệt là có nên cho cô Liên nghỉ việc hay không? Sở dĩ có câu hỏi này, vào một buổi họp quan trọng là vì ông ngại người đẹp gieo tiếng không hay cho vũ trường, mặt khác người đẹp là một người được ông Sang, trong bộ tham mưu tiến dẫn và bảo vệ.

Cô Liên trước kia là nhơn tình của ông Sang này, ông ta bỏ rơi cô, nhưng thương tình tìm việc cho cô để an ủi cô.

Trừ hai người, tất cả đều đồng thanh đề nghị cho cô Liên nghỉ việc.

Ông Sang không dám có ý kiến, vì ông sợ mang tiếng vị thân.

Nhưng ông Carabelli, nói tiếng Việt rất sành, lại cười ha hả mà rằng:

- Các bồ lắm to. Nếu tôi là chủ nhân, tôi sẽ tăng lương cho cô ấy, kéo thẳng khác nó chuộc mất. Các bồ nên nghĩ rằng không phải ai cũng dè có một người đẹp tên Liên làm ở đây. Khách họ sẽ đổ xô lại đây cho mà xem.

Cho cả đến những người đã biết cô Liên rồi, cũng chột nhớ sức ra rằng cô ta đẹp và họ sẽ trung thành hơn trước với Eldorado.

Chỉ có một lá thăm binh vực thôi, nhưng lá thăm độc nhất ấy lại biểu quyết cho quyết định cuối cùng là cô Liên sẽ được săn sóc, được đưa rước bằng xe vũ trường, ít lắm cũng trong vài tháng.

Quả nhiên, xế hôm ấy, người quản lý vũ trường và vợ ông Hứa Hui Tchai, một người đàn bà Minh Hương, đến tận nhà Liên để hỏi thăm sức khỏe của nàng và căn dặn nàng từ đây, tối tối đừng gọi tắc xi hãy đợi xe của vũ trường tới rước.

Ông Hứa Hui Tchai kinh ngạc biết bao mà thấy Liên đến xin nghỉ việc, bốn hôm sau đó. Ông nói:

- Hò, cái lầy cú nường nghỉ làm gì, có muốn ăn lương thêm, ngộ trả thêm cho mà!

- Thưa ông chủ, tôi xin nghỉ việc vì lý do khác.

- Đi làm chỗ khác nhiều tiền hơn chớ gì?

- Không phải vậy.

- Cú nường muốn pao nhiêu ngộ cũng trả hết mà! Hay là lấy hai muôn xài chơi?

- Không tôi chỉ lấy tiền thể chơn lại mà thôi.

- Kỳ cục quá mà !

Ông Hứa Hui Tchai không thuyết phục cô Liên được, đành viết cho nàng cái séc. Ông không cần cô ở lại vài hôm, để ông tìm người thay thế, bởi thiên hạ giới thiệu với ông hằng trăm người đẹp, toàn là của các ông bự gỏi găm không mà thôi, nhưng ông ta chưa thỏa mãn họ được. Giờ ông chỉ nhắc máy điện thoại lên là có người lập tức, có thể còn đẹp hơn Liên nữa, chỉ phiền là họ không nổi danh.

Dân đực rựa lạ lắm. Họ thích yêu người đẹp thì thật là hữu lý, nhưng họ dám hy sinh người đẹp để bám một người kém đẹp hơn, nếu người này nổi danh, bất cứ danh gì.

Có những người mơ yêu ca sĩ hoặc đào hát, có những người làm tất cả để cưới cho một cô vô địch bóng bàn.

Và vô lý nhất là những người chỉ cần ngắm một người đẹp nổi danh mà thôi, cũng đủ lắm rồi, không cần yêu cũng được. Họ làm như đến uống rượu ở một nơi có người đẹp nổi danh. Họ cũng được ké thơm lây của người đẹp vậy.

Trong khi đó thì các công tư sở lại sợ người đẹp nổi danh như sợ cọp, bởi các bà xã mà nghe sở tuyển dụng người đẹp nổi danh là sanh nghi ngay.

Thế nên Liên lấy tiền ký quỹ ra xong, đi tìm việc luôn luôn đụng đầu với sự lạnh lùng của các văn phòng xí nghiệp, không phải vì họ không cần người. Quả ít có nơi cần người thật đó, nhưng nếu cần, họ cũng rất dè dặt bởi nàng đã bị nhứt trình đăng ảnh nhiều quá, ai cũng biết mặt nàng cả.

Tiền ký quỹ, tức là vốn liếng của Liên. Ngay ngày đầu, nàng đã tiêu hết mười ngàn rồi cho vị luật sư mà nàng nhờ biện hộ cho Định.

Đọc báo, Liên thấy nói rằng Định không có họ hàng thân thiết gì cả, nên nàng tội nghiệp cho Định quá, phải hy sinh như vậy. Nàng không dè rằng thiếu tá Bân đã mượn đến hai ông luật sư cho người nhơn viên không may mắn của ông ta.

Ngày mà Liên nhờ luật sư Thịnh theo dõi vụ của Định để biện hộ cho chàng thì cuộc điều tra đã hoàn tất, nên Định được đưa vào khám Chí Hòa.

Ba hôm sau, nàng đến văn phòng luật sư Thịnh để hỏi thăm tin tức, thì ông ấy nói:

- Cô đừng lo gì cả, tôi đã biết hồ sơ ông ấy, đã hỏi tỉ mỉ ông ấy rồi. Chắc chắn là ông không được tha bổng đâu, nhưng cũng chắc chắn là ông sẽ được hưởng trường hợp giảm khinh và tòa sẽ kê án nặng lắm là ba năm thôi, vì tôi sẽ khai thác triệt để một điểm kia lúc biện hộ cho ông ấy.

Tuy nhiên chắc còn lâu mới xử.

- Lâu là bao lâu ông?

- Ít lắm là ba tháng.

- Tại sao không xử liền ông?

- Ta theo truyền thống của pháp đình Âu Châu. Những vụ mà báo chí khai thác rùm beng quá như vụ này, người ta sợ các ông tòa bị ảnh hưởng của dư luận công chúng, nên người ta cứ để vậy cho mọi việc lắng xuống, cho các nhân vật bình tĩnh lại, chừng ấy cuộc xử án mới hoàn toàn công minh, vì các ông tòa đã lạnh cái đầu rồi.

Cô có theo dõi báo chí hay không?

- Dạ không.

- Họ chia ra làm hai phe, một phe bình vực ông Định, một phe lên án ông Định, bên nào cũng nặng chủ quan và nhờn dục thì làm thế nào mà xử án cho thân nhiên được trong một bầu không khí sôi động và đầy xuyên tạc như vậy.

- Thưa ông, ông có nói là tôi gọi lời thăm anh ấy hay không?

- Sao lại không. Tôi có nói cả cái điều cô không có dặn, là chính cô nhờ tôi biện hộ cho ông ấy. Ông ấy nghe rồi rưng rưng nước mắt. Lúc bắt tay tôi, ông ấy nhắn lời rằng ông ấy ghi nhớ ơn cô ngàn năm.

Liên cũng rưng rưng nước mắt. Nàng hỏi:

- Tôi muốn xin phép thăm và nuôi anh ấy quá, nhưng không biết được hay không?

- Không nên. Đợi xử xong rồi hãy nuôi. Cô không biết rằng báo chí quá quyết cô là tình nhờn của ông ấy mà còn... ơ hơ... ban bố nụ cười với ông Mạnh nên ông ấy mới ghen hay sao?

- Nhưng đó là xuyên tạc.

- Họ không có xuyên tạc gì hết ráo. Họ chỉ viết tiểu thuyết ly kỳ để bán báo cho chạy thôi. Nhưng lại có lợi cho ông ấy lắm. Bị tình phụ, ghen rồi làm xằng thì có thể được tòa thông cảm cho phần nào.

Nếu bây giờ mà cô đi thăm, tức cô không có phụ bạc ông ấy, ông ấy không

có lý do ghen thì chết ông ấy mất. Cô hiểu chưa?

- Dạ hiểu.

- Vậy cô muốn nói gì, cứ nhắn lời, tôi trao lại cho ông ấy.

- Tôi chỉ nói rằng tôi đã yêu anh ấy từ lâu và đợi anh ấy ba mươi năm, tôi vẫn sẵn sàng đợi.

- Tốt, tôi sẽ nói lại như vậy.

Ra khỏi phòng của luật sư Thịnh, Liên giật mình khi nhớ lại vụ báo chí mà ông luật sư ấy cho nàng biết. Nàng chỉ có đọc một tờ báo mà thôi, mà đó là một tờ báo thông tin thuần túy, chỉ loan tin tức mà thôi chứ không hay có những trận đả kích, những điều tra phóng sự giật gân về bất cứ chuyện gì.

"Thì ra, mình đã nổi danh và sở dĩ ông Hứa Hui Tchai mà cố giữ mình lại, chắc cũng để thương mại hóa cái danh (nhờ) của mình mà thôi.

Và mình chết chính vì sự nổi danh bất đắc dĩ của mình, cho đến đổi mấy hãng quen có cần người thật sự, anh Sang lại có gọi găm nữa, mà chẳng có hãng nào buồn cứu xét lời xin việc của mình cả."

Trong giây phút, Liên có ý muốn đi tìm ông Hứa Hui Tchai, nhưng nàng lại thôi.

Trước khi thôi việc nàng rất khổ sở mỗi đêm mà bị người ta nhìn, người ta chỉ chỏ. Biết rằng ngày kia họ sẽ quên, thế mà nàng còn chịu không được thay, huống hồ gì ngày nay nàng ý thức được rằng có sự thương mại hóa tên tuổi nhan sắc của nàng một cách gián tiếp.

Trở lại chỗ cũ, tức là chấp nhận sự thương mại hóa ấy. Nó là một hình thức

đánh đổi cuộc đời của nàng, tên tuổi, mặt mũi của nàng, càng tủi hổ hơn trước khi nàng ý thức không biết bao nhiêu.

Không, bản tánh của nàng không chịu được tình trạng như thế. Trong đời góa bụa của nàng, nàng chỉ có làm một việc không hay là lợi dụng Định, nhưng vì trường hợp đặc biệt, vì một gia cảnh không ngõ ra, nhưng nàng thật tâm đền bù cho Định, chỉ vì hãn không nhận sự đền ơn mà thôi. Từ đây, nàng sẽ thực hiện sự đền bù ấy, ngoài ý muốn của hãn, mà không ai nói được rằng nàng có hậu ý quyến rũ trai tơ, bởi hãn phải ngồi khám rất lâu. Như thế lương tâm nàng đã để và sẽ để nàng yên thân, chớ như không bán cái tên, bán cái bản mặt của nàng trong một hộp đêm.

Liên lững thững bước rời bật cười. Nếu giờ nàng trở lại Eldorado chắc nàng sẽ còn nổi danh hơn nhiều vì ông Hứa Hui Tchai sẽ nhờ vài tờ báo làm rùm rờn hơn trước nữa, quanh cuộc đời tình ái tưởng tượng của nàng (cuộc đời tình ái này thật ra chỉ được diễn một lần, rất sạch sẽ với ông Sang, một người đàn ông góa vợ), theo lối Hồ Ly Uốt lảng xê các cô đào chiếu bóng.

Vương tôn công tử sẽ qui tụ về Eldorado để nộp tiền cho ông Hứa Hui Tchai cất thêm buyn đin, và riêng phận nàng thì nàng sẽ thấy cảnh "xôn xao ngoài cửa thiếu gì yến anh". Sẽ có những ông tỷ phú, những ông triệu phú, những ông vạn phú, đổ tiền ra giành người đẹp và nàng muốn gây thảm kịch nữa, dễ dàng lắm, cứ cho mấy ông triệu phú châu rìa mà lại gặt đầu với những công chức cấp cao. Họ sẽ thụt két, sẽ tự tử hay vào tù, và nàng còn nổi danh hơn bây giờ nữa.

Đàn ông họ ngốc lắm, giờ họ ao ước được nàng vì chỉ nhan sắc của nàng bị báo chí phóng đại. Nhưng về sau, họ lại ao ước nàng vì lẽ khác nữa.

Họ tự bảo: "Mê, cô ả này gần xế bóng rồi, sao thiên hạ lại mê dữ vậy ? Chắc cô ả có những ngón đòn tình ái mê ly gì ấy. Mà như vậy thì mê cô ả là hữu lý bởi những ngón đòn tình ái, tuy là giả tạo, nhưng là một ngàn lần

thần tiên hơn tình yêu chân thật và thật thà là thứ tình yêu của các bà xã ở nhà, tức không có gì hay ho cả".

Thế nên, đáng lý gì một người như thế phải bị họ sợ, họ tránh, nhưng lại quyến rũ hơn, vì họ mong mỏi vào bí quyết gì chưa rõ của nàng, họ biết rằng nguy hiểm, nhưng cứ thích được hưởng tài nghệ tưởng tượng của kẻ nguy hiểm.

Hôm nay Liên về nhà, nghe vui vui trong lòng mặc dầu không tìm được việc làm như bao ngày qua, và mặc dầu nàng đã bắt đầu nhớ Lan ghê lắm.

Cái thời hạn ba năm tù của Định mà ông luật sư Thịnh đã tiên đoán, chưa chắc đúng, nhưng chắc cũng không sai lắm nhiều lắm. Nếu phải năm năm, nàng cũng chưa già bao nhiêu.

Năm nay nàng băm ba là quá già đối với những kẻ háo sắc, nhưng băm chín vẫn là người vợ "coi được" đối với một người cảm nghĩa nàng.

Nàng sẽ nuôi Định, sau ngày xử án, nuôi y như vợ nuôi chồng, cho đến ngày Định ra khỏi khám Chí Hòa, thì chàng sẽ xử trí sao tùy chàng, nhưng không lẽ chàng lại thờ ơ với một người đàn bà yêu chàng đến như thế ấy.

Chỉ phiền là sinh kế bây giờ đây. Nàng chưa túng thiếu nhưng vốn liếng sẽ hao lần hồi, ngồi không mà ăn, núi cũng phải lở chớ đừng nói gì là chín chục ngàn bạc, huống gì nàng lại quen sung sướng, quen làm dáng quá rồi, mức sống của nàng là mức sống của vợ một công chức cao cấp, thì chín chục ngàn bạc vèo một cái, năm sáu tháng là chẳng còn đồng xu nào cả.

Kể từ hôm đó, Liên theo dõi báo chí, những tờ báo chuyên khai thác cái chuyện giựt gân, không phải vì tò mò đối với những tiểu thuyết ly kỳ mà nàng biết hơn ai hết rằng láo khoét, cũng không phải có bụng tham sau lời gợi ý của luật sư Thịnh, mấy hôm sau ngày nàng biết có trận đả kích nàng

trên báo.

Ông Thịnh đã nửa đùa nửa thật:

- Nè cô Liên, họ thương mại hóa đời tư của cô đó. Nếu họ nói ầu, cô có thể thương mại hóa lại trò thương mại của họ, bằng cách kiện họ về tội mạ lỵ, đòi bồi thường một số tiền lớn.

Nàng cũng cười và đáp:

- Họ nói sai sự thật hết, nhưng một đồng bạc danh dự, chỉ mua đủ một gói xôi, lại chọc cho họ chửi thì mình lỗ.

- Làm gì mà chỉ có một đồng bạc? Cô đã than rằng cô mất chỗ, cô không tìm việc được cũng chỉ vì những tờ báo ấy, thì cô có thể đòi bồi thường một số tiền lớn.

Không, Liên theo dõi báo chí để biết ngày sự rùm beng lắng dịu, để đi tìm chỗ làm mà thôi.

Những tiểu thuyết ly kỳ, gay cấn, được mệnh danh là phóng sự điều tra, về "Người đàn bà gieo họa" về "Người đẹp Eldorado", về "Đời tình ái sô ruối của cô thu ngân viên", kéo dài trên một tháng mới chấm dứt một cách miễn cưỡng, bởi nhiều chuyện giựt gân khác xảy ra, chuyện cô Liên bị độc giả chán ngấy rồi.

Liên thở ra nhẹ nhõm. Nghẹt thở trong trận này, không phải là độc giả mà chính là nhơn vật chính của các pho tiểu thuyết điều tra hóa ấy.

Có một vở tuồng cải lương chấp nối nhiều đoạn của nhiều thiên điều tra nằm nhà đó, cấu tạo nên một bức tranh xã hội tả chân, đúng là tả chân, vì trong tuồng có một màn khiêu vũ, nhiều phụ nữ mặc dupp cao hơn gối.

Tuồng hát thì sống dai hơn bài đăng báo hàng ngày, nhưng nó không ồn, nên Liên không sợ, miễn báo nín đi cho thì thôi.

Phước sao lại trùng lai, Liên gặp ngày vui lại được vui thêm, vì Lan xuất hiện thành linh quá, khiến chị nàng chết sững cho đến lúc Lan chạy lại ôm nàng mà khóc, nàng mới khỏi sững sờ và cũng ôm em mà khóc như mẹ vừa tắt nghỉ không bằng.

Liên đã nuôi em từ năm Lan lên bảy, đã từng vỗ về, vuốt ve, nựng nịu, đánh đòn Lan như con, nên lắm lúc nàng quên mất rằng Lan là em nàng, cứ tưởng đứa em ấy là đứa con thơ dại.

Chính giữa lúc hai chị em ôm nhau mà khóc là lúc mà ảo tưởng ấy của Liên mạnh hơn hết từ mấy năm nay.

Giây lâu, nàng vừa hôn lên đầu em vừa vỗ vỗ vào lưng nó mà nói:

- Chị nhớ em không biết bao nhiêu! Sao em lại hờn chị vì một lời nói lẫy của chị?

Lan ngộ nhận là Định và Liên yêu nhau, nên thấy rằng lúc ấy Liên có quyền ghen, và Liên chính đáng, nên nàng hối hận lắm. Nàng nói:

- Thôi, chị đừng nhắc chuyện cũ nữa làm gì. Cái gì qua thì cứ để cho nó qua như nước chảy dưới cầu cho rồi.

- Nhưng em hết hờn chị chớ?

- Cố nhiên, nếu còn em đâu có về thăm chị.

- Vậy em nên trở về với chị. Ta chỉ có hai chị em trên đời, sao lại xa nhau như thế này!

Lan đánh trống lất nói:

- Giờ chị làm gì ở đâu?

- Em biết chị thôi việc chỗ cũ?

- Biết !

- Chị chưa tìm được chỗ làm.

- Trời! Hơn một tháng rồi ! Vậy tiền đâu chị tiêu xài?

Lan không biết rằng muốn làm thu ngân viên phải có tiền thế churen, và hễ thôi việc thì được chủ nhen hoàn lại số tiền ấy.

Nàng chỉ rõ tình trạng không dư dả của Liên mà thôi lên mới ái ngại như vậy.

- Thì cũng tạm vá vú vậy.

Lan mở xắc ra, lấy một ghim giấy một trăm dúì vào tay chị và nói:

- Chị tạm cất đỡ số tiền này, rồi em sẽ có thêm cho chị.

Liên ngạc nhiên hỏi:

- Em làm gì coi bộ thong thả về tiền bạc như thế này?

Lan muốn bịa rằng nàng có chỗ làm, nhưng nàng thấy cần cho Định hay một tin gìừt gân nên nàng đã bịa khác.

- Em không nói giấu gì chị, em đã lấy chồng.

Thấy Liên làm thinh, nghĩ ngợi và buồn thiu, Lan giải thích:

- Tụi này yêu nhau, định đặt vấn đề với chị thì chị em ta giận hờn nhau, nên em tự do kết hôn.

Liên thở dài rồi nói:

- Đã trót rồi thì biết sao! Nhưng sao hai vợ chồng không đưa nhau về đây cho nó ra mắt chị?

- Em sợ chị chưa nguôi giận và giận thêm về hôn nhưn ấy.

- Vậy, để rồi em đưa nó về đây, giờ mà chị em ta hòa thuận lại rồi. Còn số tiền này, xin em lấy lại. Chừng nào chị thật cùng quẫn lắm rồi sẽ hay. Nó làm nghề gì?

- Dạ thông ngôn cho Mỹ.

- Như vậy lương đâu có bao nhiêu.

- Không, anh ấy làm ở hãng thầu RMK

- BRJ, lương cao lắm.

- Dầu sao, em cũng phải lấy tiền lại.

Lan năn nỉ đôi ba phen mà Liên vẫn một mực chối từ. Nàng ở lại với chị hơn một tiếng đồng hồ, cố tránh nói chuyện Định rồi sau đó ràng ra đi.

Trên xe, Lan không biết mình làm đúng hay làm sai khi gián tiếp nhắn cái tin láo khoét ấy cho Định. Vâng, nàng định ninh rằng thế nào Liên cũng có đi nuôi Định trong khám, và sẽ cho chàng biết tin ấy.

Hắn sẽ, hoặc là buồn, nếu hắn có yêu nàng chút nào, hoặc là dừng đứng, nếu hắn chỉ qua đường với nàng.

Giả thuyết thứ nhất, nên loại đi ngay bởi rõ ràng là Định đã giết người vì Liên. Trong giả thuyết thứ nhì tin nàng lấy chồng sẽ giống như tiếng sét bên tai người điếc.

Nàng muốn báo thù, làm cho Định đau khổ bằng cái tin vệt đó nhưng Định không có yêu nàng lần nào hết, trong cả hai trường hợp thì Định chỉ khinh nàng mà thôi chớ không có đau chút nào hết.

Nàng đáng khinh thật. Người yêu

- mà nàng vừa đến sống chung như vợ chồng

- vừa lâm nạn mới có một tháng, mà nàng đã đi lấy chồng rồi. Nhưng anh chồng ấy hẳn phải của nàng trước đó, ít lắm là nửa tháng và nàng đã đón nhận tán tỉnh của hắn nên hắn mới được nàng. Thế nghĩa là nàng đã quên người cũ mười lăm ngày sau khi hắn vào nhà giam.

Lan thấy mình vô lý quá. Nàng đã cố ý khinh ghét Định vì giả dối của hắn, thì còn muốn cho hắn đau khổ làm gì?

Nàng không biết rõ lòng nàng là nàng cứ còn yêu người con trai ấy. Nàng đã làm một sự việc, vì sinh kế, vì chán nản không thấy còn lẽ sống mà cũng là để báo thù, thì tức là giữa hắn và nàng không thể có sự thờ ơ thật sự.

Lan cứ lối nửa tháng về thăm chị một lần để vấn an sức khỏe của Liên, để xem Liên đã tìm việc được chưa hầu giúp đỡ, nhưng Liên vẫn cứ từ chối sự giúp đỡ của em nàng.

Lần thứ nhì mà Lan về nhà, vào chiều thứ bảy, Liên chưng hửng hỏi:

- Còn chồng mầy đâu?

Lần đầu, Lan đã làm thình trước đòi hỏi của chị, và Liên đành nín rằng làm thình và ưng thuận vì mong đợi biết mặt mũi đứa em rể nàng.

- Đạo này anh ấy đi làm xa.

- Ở đâu mà xa?

- Trên Pleiku.

- Sao lại đi xa?

- Chị hỏi lạ quá! Hãng thầu RMK

- BRJ có chi nhánh khắp mọi nơi trong nước, thì đi Pleiku hay đi Đà Nẵng, Cam Ranh là chuyện thường.

Liên không thấy em nàng thay đổi. Lan vẫn cứ mặc đầm như thường lệ, vẫn cứ trẻ đẹp ngây thơ như nữ sinh, chỉ có khác một tí là nàng có đánh phấn sương sương, chỉ có thể thôi, mà con gái đã lấy chồng rồi mà trang điểm như thế là khiêm tốn đến tột độ rồi vậy.

- Nhưng nhà cửa tụi bây ở đâu? Nó có cha mẹ gì hay không? Mầy làm dâu

hay tự do?

- Ảnh còn cha, nhưng ông cụ ở Ba Xuyên, chỉ được báo tin bằng thơ mà thôi. Tụi này ra riêng, trong một căn nhà lụp xụp ở một ngõ hẻm khỏi chợ Hòa Hưng, xóm Cống Bà Xếp.

Lan bịa rất ổn và rất dễ tin, nên Liên không hỏi vặn gì thêm.

o o o

Thời gian trôi chậm quá đối với người trong khám và đối với người đợi ngày tòa xử để đi nuôi bạn, tuy nhiên nó chỉ chậm vì ảo tưởng của họ mà thôi, chớ nó vẫn đi thoăn thoắt.

Liên đã qua một trận đau ốm, rồi lại phải mổ ruột dư trong thời gian ấy, nên số tiền chín mươi ngàn, sau ba tháng ở không ăn xài, thuốc men chỉ còn lại ba mươi ngàn thôi mà nàng lại sực nhớ ra rằng phải đóng thêm cho luật sư Thịnh mười ngàn đồng bạc nữa, mười ngàn bạc trước, chỉ là tiền ứng trước mà thôi.

Hôm ấy Lan về, cũng lại nài nỉ giúp chị như trước, Liên nói:

- Hiện chị còn ba chục ngàn. Chị phải gởi kho tiết kiệm mười ngàn, không dám rớ tới, số tiền đó là tiền chị sẽ dùng để mượn luật sư biện hộ cho anh Định vì dầu sao anh ấy cũng là lâm nạn vì chị, mà ảnh không có gia đình, chị không nỡ bỏ.

Như thế, có lẽ rồi chị sẽ phải cần đến sự giúp đỡ của em một ngày gần đây. Nhưng bây giờ thì chưa.

Lan quyết không thềm nói tới cái tên Định như Liên đã nhắc Nhưng nàng cứ tò mò không chịu được nên nói:

- Anh ấy thế nào?

- Chị chưa hề gặp mặt, vì luật sư khuyên chị nên đợi tòa xử rồi hãy đi thăm.

- À, ra vậy. Nhưng sao lâu quá mà không nghe xử.

- Nghe đâu là sẽ xử ngày mai.

- Liệu anh ấy thoát khỏi tử hình hay không?

- Chắc chắn là thoát.

Liên ngạc nhiên mà thấy em nàng không hề đá động đến những điều họ viết trong báo và nhất là thấy Lan buồn vô hạn.

Lẽ dĩ nhiên là nàng không thể cười giỡn sau loại câu chuyện như thế này, nhưng nỗi buồn của nàng thật là không phù hợp với tâm trạng một kẻ không hề dính líu đến câu chuyện.

Ngày tòa xử, cô Liên nhơn chứng không có mặt, nhưng cô Liên người tình chưa bao giờ được yêu của bị can thì vẫn ngồi trong phòng xử, ở hàng ghế chót trá hình làm một người đàn bà cao niên và hơi bình dân.

Định trắng hơn trước vì ở trong chỗ trập lâu ngày và chàng đã lên cân, vì sức lực không được tiêu xài, cứ ăn no rồi nằm chớ không được ra ngoài chút ít như các phạm nhơn đã lãnh án.

Một tiếng đồng hồ sau khi hỏi lại một cách chánh thức và công khai bị cáo những điều đã hỏi rồi trong các cuộc điều tra, người ta gọi nhơn chứng thứ nhất, cô Huỳnh Thị Liên.

Trên hàng ghế báo chí và hàng ghế nhơn chứng phía trước hết, không có bóng người phụ nữ nào cả. Mặc dầu vậy, theo thủ tục người ta cũng nhìn qua khắp phòng, làm bộ như tìm người ấy, và gọi to tên người ấy mấy lần.

Nhưng người đi xem xử không biết thủ tục đó, cũng ngỡ cô Liên đang ngồi đâu trong phòng, nên cũng quay ra sau mà tìm kiếm khiến Liên hết cả hồn vía.

Nhưng may quá, sự trá hình của nàng làm theo lối tài tử cũng gạt được tất cả mọi người, không ai nhận ra nàng cả.

Phiên tòa không bị đình lại vì sự thiếu mặt một nhơn chứng quan trọng, bởi nàng đã trả lời trong tất cả các cuộc điều tra, từ cuộc điều tra sơ khởi của cảnh sát tư pháp, đến cuộc điều tra của biện lý, đã tỏ thái độ hợp tác.

Tuy nhiên, không vì thế mà tòa án xử xong trong một buổi đâu. Phiên xử này kéo dài đến hai ngày và kết quả là Định bị kê án ba năm cấm cố, gần đúng như lời tiên liệu của luật sư Thịnh.

Liên nhìn người con trai mà nàng yêu hơn bao giờ cả, lần cuối cùng, trước

khi hẳn bị đưa ra xe bị bùng để trở về khám, rồi thông thả ra về.

Định đã khai:

- "Thưa ông Chánh án, con chinh phục cô Liên ấy hơn ba tháng mà không được, nhưng con vẫn cứ yêu cô ấy, mà có lẽ còn yêu nhiều hơn buổi đầu nữa, chính vì không được.

Con chưa nản chí, chưa bỏ cuộc, thì thấy một ông khách lạ mà sau đó con mới biết rằng đó là nhà doanh thương Nguyễn Văn Mạnh, thấy ông ấy được cô Liên tiếp đón bằng một cái mỉm cười, có lẽ chỉ là một nụ cười xã giao mà thôi, nhưng con chưa kinh nghiệm, ngỡ cô Liên có cảm tình với ông ấy, hoặc đã yêu ông ấy rồi cũng nên. Vì thế mà con nổi ghen lên, quyết hạ nhục tình địch, nên mới bước lại gây sự với ông ấy, chớ ông ấy tuyệt nhiên không hề biết đến con.

Muốn hạ nhục ông ấy, con lại bị ông ấy hạ nhục bằng cái tát tai, vì vậy mà trong cơn nóng giận không kịp suy nghĩ của tuổi trẻ con đã hành động như một người điên.

Con nhận hết tội lỗi trong vụ này, chỉ có con là có tội, con không hề bị ai khiêu khích, tòa xử sao, con chịu vậy".

Lời khai trong đoạn đầu đối với Liên thật là láo khoét, nhưng rất ổn đối với mọi người khác. Tuy nhiên vì quá si tình và Liên tự gạt gẫm lòng nàng, và cứ nghe rằng Định nói thật và quả chàng đã dày công chinh phục nàng mà chưa được, và nàng xóa mất hẳn đề nghị trả ơn của nàng, nơi trí nàng.

Chiều hôm nay, nàng tới văn phòng luật sư Thịnh ở đường Công Lý để cảm ơn ông ấy, và nhờ ông ấy lần cuối cùng về cái việc vào đơn xin "nuôi" bị can bây giờ đã là phạm nhờn rồi.

Tuần lễ sau, Liên chuẩn bị và có làm, nàng mới hiểu những lời than của bao nhiêu bà vợ của những người ngồi khám.

Các bà ấy nói: "Nó tốn không tưởng tượng được. Nuôi một ông chồng ở ngoài, không có nghề nghiệp, sẽ bằng năm lần nuôi ông chồng trong khám. Cho mấy ống ăn cực mình không nở, ở nhà vợ chồng mắm muối có nhau, chớ các ống mà vào trong đó thì mình cứ luôn luôn nghĩ đến gà rô ti cho họ, thịt heo quay, sữa, phó mát, bơ, sô cô la, mà có phải nuôi một miệng ăn đâu! Những ngày mình chưa nuôi, chồng mình ăn của người khác, thì giờ được mình nuôi, chồng mình phải đáp nghĩa, không phải với người khác ấy, vì người ta đã được nuôi rồi, mà đáp nghĩa gián tiếp, để giúp những người trợ trợ không họ hàng hoặc bà con tới trễ.

Trong lần này, Liên đã tốn đến sáu trăm bạc mà mỗi tuần hai lần như vậy một tháng chạy ngót năm ngàn bạc rồi, đủ nuôi sống một gia đình tư chức đông con.

Nhưng Liên không tiếc tiền, lại còn mua sắm một cách sung sướng, những món khô như là sô cô la, phó mát. Những món phải ăn hết ngay như thịt quay, bồ câu rô ti, nàng chọn lựa với tất cả lòng thương của nàng.

Liên có quen với một cô, chồng cô buôn á phiện, cô ấy phải dọn nhà đến trước khám, ở đó và bán quán cà phê để nuôi chồng cho đỡ tốn hao. Cô ấy nuôi gà sau nhà, và cứ cho chồng ăn gà rô ti với bánh mì mãi từ năm này đến năm khác, coi cũng bảnh lắm, nhưng chẳng tốn hao, lại còn khỏi tốn tiền xe đi về mỗi tuần bốn bận, khỏi phải mặc mưa vào mùa mưa, dang nắng vào mùa khô, và khách của quán chính là những bà vợ đi nuôi chồng, họ vào ngồi tạm cho đỡ mỏi, uống nước cho đỡ khát, mua thêm vài ổ bánh mì hoặc một gói bánh ngọt.

Công gì của Liên cũng chẳng tiếc, chỉ lo đụng đầu với một cô gái nào ấy thôi và nàng sẽ chết giấc nếu rủi ro ấy mà xảy ra.

Liên hồi hộp không biết bao nhiêu lúc được chờ ở cuối đường Hòa Hưng, con đường tuyệt đẹp, độc nhất của đô thành Saigon, đi tới đó rồi phải trở ra, hoặc nằm luôn nơi đó, chớ không tiến xa hơn được, hay có kẻ chỉ tiến đến pháp trường mà thôi.

Có một người thứ nhì nữa cũng hồi hộp ghê lắm. Người ấy đã nhờ luật sư Thịnh cho biết có một thiếu phụ lo cho hần, và hôm nay được khám đường báo trước rằng sẽ có người đến thăm "nuôi" hần, hần đã biết người này là người kia rồi, nhưng hần vẫn cứ lo lo, không biết lo cái gì. Hần có tịch, cái tịch yêu em của người ấy mà cứ giấu giếm, hần lo người ấy đã biết sự thật rồi, vì hần Lan đã trở về với chị nàng để thú cả mọi lỗi lầm.

Nhưng Liên biết, Liên sẽ làm gì chàng? Không làm gì được cả, vậy mà Định cứ lo sợ. Đó là nỗi sợ của người còn biết phân biệt cái phải, cái trái, sợ bị trách cứ, trách cứ không giết được chàng, vậy mà chàng cứ lo.

Chàng đành ninh rằng Liên đi thăm với tư cách chị vợ, Lan còn trẻ quá nên không được phép vào thăm chảng?

Mãi cho đến lúc hai đàng giáp mặt nhau, qua cửa chắn song sắt, Định mới biết rằng Liên vào thăm chàng với tư cách cá nhân: nước mắt Liên ràn rụa sau tiếng gọi "anh" nghẹn ngào:

- Em!

Định cũng nghẹn ngào gọi lại Liên như vậy rồi không nói gì nữa cả. Chàng xúc động vô cùng trước tình yêu rõ rệt của Liên, và mặc dầu không yêu Liên, chàng cũng nghe thương mến người góa phụ này vô cùng.

Lạ quá! Sao giờ Liên lại trẻ đẹp hơn trước nhiều quá? Định không thấy rằng nàng cao niên hơn chàng, nên mới gọi nàng như vậy, vì quá cảm động

mà vì chàng có ảo tưởng rằng họ đồng lứa với nhau.

Có phải chăng là vì năm khám trên ba tháng, chàng không hề thấy một "bóng hồng" và thiếu thốn đàn bà, chàng giống một kẻ đói được dọn cho ăn một da thịt bầy nhầy, mà cũng cứ nghe thấy đĩa thịt ấy ngon quá sức ngon?

Chắc cũng có như vậy, nhưng cũng vì Liên đã nỗ lực "dọn" cho trẻ ra. Cái ngày mà nàng đến nhà Định để đề nghị dâng trọn thân thể và linh hồn cho chàng, ngày ấy nàng đang bê bối việc gia đạo, nên điểm trang không đúng mức, ăn mặc không có nghiên cứu.

Giờ thành thời rồi, nàng chợt nhớ ra khuyết điểm của mình, nên mới vận dụng tất cả hiểu biết về hóa trang của nàng và nàng thành công rực rỡ. Cho đến bộ y phục nàng cũng cần đi nhắc lại bốn năm đêm và rốt cuộc chọn bộ y phục trắng tinh của nữ sinh.

Nàng lại bỏ lối tóc thiếu phụ, hôm qua đi làm tóc lại như con gái mới lớn lên, trông hơi chướng nhưng vẫn có hiệu quả, nếu người ta không biết được tuổi tác của nàng.

Định tự trấn tĩnh trước rồi hỏi:

- Em vẫn mạnh?

- Dạ.

- Em có bị lôi thôi gì về vụ này hay không?

- Dạ không.

Định rất muốn biết tin tức về Lan, nhưng chỉ dám hỏi một câu rồi thôi:

- Còn em Lan, cũng mạnh chớ?

- Dạ, nó cũng như thường.

Liên không biết giữa Định và Lan có gì, không hề có ác ý muốn phân hóa hai người ấy, nhưng sợ Định biết chuyện Lan bỏ nhà đi thì không hay chút nào, nên mới đáp láo như vậy.

Định an lòng, vì Lan cũng không bị rắc rối, vì Lan đã về nhà với chị, yên nơi yên chỗ rồi. Tuy nhiên, chàng cứ còn chưa được thỏa mãn, vì chàng không biết lòng Lan đối với chàng ra sao, từ ngày Lan ngộ nhận.

- Ngoài ra, không có gì lạ chớ?

Câu hỏi này của Định có vẻ tổng quát để chấm dứt màn thăm, nhưng chàng có ý chọc cho Liên xì ra cái gì về Lan.

- Dạ, em đã thôi việc một tuần lễ sau đó.

- Vậy à? Rồi em đi làm ở đâu?

- Còn rằm ở nhà. Khó kiếm chỗ làm lắm.

- Trời ơi! Tại anh đã hại nhiều người quá.

Định gần như mếu khi nói ra câu trên đây. Chàng đau xót ghê hồn mà nghĩ đến bao nhiêu cuộc đời tan nát vì chàng: vợ ông Mạnh, con ông có thể sẽ hỏng vì người gia trưởng vắng mặt vĩnh viễn. Lan tan nát cõi lòng vì sự phản bội của chàng mà Lan tưởng tượng ra, còn Liên thì mất sở.

Liên lau lệ rồi hỏi:

- Trông anh khỏe mạnh hơn trước, nhưng về tinh thần, anh có khổ lắm hay không?

Định thờ dài:

- Anh còn bị khủng hoảng nặng, không biết mình khổ hay không khổ nữa.

- Như vậy là anh khổ lắm đó. Nếu lời nói của em mà giúp anh lấy can đảm lại được, thì xin anh ghi nhớ cho rằng nếu phải đợi anh năm năm, em cũng sẵn lòng đợi.

- Anh rất cảm động và đợi ơn em không biết tới bao giờ.

- Anh ơi !

- Chi em?

- Sao hỏi đó, anh không nói?

Câu hỏi của Liên rất là lờ mờ vậy mà Định vẫn hiểu được rằng: "Anh yêu em đến giết người, sao anh không nói ra, để đi đến sự không may này?"
chàng đáp:

- Rất khó mà cắt nghĩa lắm em à! Nhưng ta nên sống với hiện tại thôi, mà đừng hối tiếc gì cả.

- Vâng, ta chỉ sống với hiện tại thôi, và riêng em, em lại sống với tương lai nữa. Em đợi anh.

- Không nên, thiệt hại cho đời em lắm.

- Em mặc kệ.

Định không có can đảm cho Liên biết rằng chàng không yêu Liên, và án mạng chàng gây ra là vì lẽ khác. Điểm thứ nhất chàng thương xót Liên quá, sợ Liên đau lòng khi biết sự thật về lòng chàng, điểm thứ nhì không tiện nói ra vì nhiều lẽ.

Họ phải chia tay nhau, và Liên lại khóc, Định bình tĩnh căn dặn:

- Em cố tìm chỗ làm. Và anh nhắn lời thăm em Lan.

Chàng cố giấu ghen ngào ở lời nhắn nhủ ấy, rồi xoay lưng bước chậm vào trong.

o o o

Không đi làm nữa, Liên dậy rất sớm và giấc ngủ trưa của nàng cũng dĩ nhiên rất ngắn.

Nàng thức dậy hồi hai giờ rưỡi, tắm rửa xong, trang điểm rồi mà chỉ mới ba giờ trưa.

Liên đi ra phòng khách để đọc báo hàng ngày mà hôm nào chị bếp cũng đi mua lúc nàng tắm rửa và để trên bàn sa lông.

Tin tức không có gì lạ, tiểu thuyết, nàng đọc hết mấy cái trong mười mấy phút rồi tìm tòi ở trang tư xem có ai rao cần người làm hay không.

Liên dư biết là không bao giờ có cả, hay có mà họ chỉ cần chuyên viên, chớ cái thứ chỗ đứng bán hàng đánh máy, điện thoại viên thì họ không đủ cho con cháu họ, em vợ họ, như tình họ, không còn đâu cho người ngoài. Mặc dầu vậy ngày nào nàng cũng cứ tìm, tìm để có dịp mà nghĩ ngợi cho đỡ buồn.

Cho đỡ buồn nhứt là ngày hôm nay, chiều hôm nay một chiều cuối tuần mà không người đẹp rảnh rang nào lại ngồi nhà bó gối như nàng.

Một tấm thảm kịch! Vâng, dầu muốn dầu không, ta cũng bị Âu hóa ở vài khía cạnh đến cả những người không hề chung đụng với văn hóa Âu châu cũng thế nữa.

Đời sống đô thị khuyến khích sự ham vui, giải phóng con người ra khỏi kềm chế của phong hóa sự giải phóng này bị các nhà đạo đức gọi là sự "xô vào vực thẳm đời sống ấy làm cho tất cả các dân tộc ở đô thị giống nhau ở nếp sống mà Âu Châu có đô thị sớm hơn ta, ta giống họ thì cứ nói là bị Âu hóa vậy thôi, chớ đúng ra phải dùng tiếng đô thị hóa mới đúng."

Một tấn thảm kịch? Một người đàn bà trẻ đẹp, sống tự do, lại không được một người bạn trai mời đi uống nước, đi ăn cơm vào một chiều cuối tuần.

Liên ngồi bó gối buồn hiu rồi thỉnh thoảng hoảng lên, trước cái ý nghĩ kinh khủng này: nàng đã già rồi !

Vâng, mất sở làm, bị mang tai, mang tiếng, túng thiếu, nhứt định không phải là duyên cớ của tình trạng lạnh lùng này đâu. Nếu nàng còn trẻ đẹp, càng nghèo, càng đông bạn trai, vì ai cũng hy vọng được cả, chớ không cần đến những ông triệu phú, ông tỷ phú nào hết.

Một tư chức bực trung với một chiếc xì cút tơ sẽ dám mời một cô gái khiêm tốn đi ăn cơm mà không mặc cảm trèo đèo. Mà nàng đang khiêm tốn đây, chớ không quá sang như hồi còn làm thu ngân viên hộp đêm là một nghề phải có vốn, ít lắm là một trăm ngàn. Thế mà chẳng có ma nào mời nàng cả, từ lâu rồi.

Liên vẫn thương nhớ Định, không giờ phút nào mà hình ảnh chàng rời xa tâm trí nàng cả. Nàng không mơ yêu ai đâu, nhưng vẫn thích đi ra ngoài,

với một người bạn trai trong tình bạn suông vì nàng ghiền không khí ở ngoài về đêm.

Có những cô ca sĩ lấy chồng rồi biệt dạng luôn. Ấy là công chúng họ tưởng thế thôi chớ các cô vẫn có xuất hiện đều đều, với chồng các cô, ở những trà đình, tửu quán ở những hộp đêm, vì các cô nhớ đèn nhớ nhạc, không làm sao mà nằm nhà mãi cho được như các bà nội trợ thường. Công chúng không hề biết rằng có một sự ghiền kỳ lạ như vậy, ghiền thật sự ấy, chớ không phải là quá đâu.

"Nhớ ai như nhớ thuốc Lào"

Bọn ghiền thuốc hát như vậy, mà những kẻ ăn chơi, những nhơn viên các chốn ăn chơi cũng hát một câu na ná, nếu có ai đặt giùm họ câu đó.

"Nhớ ai như nhớ đèn màu"

Cả một tấn thảm kịch.

Thình lình có tiếng cửa xe đóng lại ngoài trước. Tiếng cửa đóng êm, chớ không phải chát tai như tiếng cửa tắc xi Rờ Nô 4 đời bà ba Long ở đại lộ Trần Hưng Đạo.

Liên ngồi sau cửa sổ có màn không thấy gì, nhưng cũng giật mình dáo dác nghe ngóng như hồi hộp lắng đợi những tiếng giày quen thuộc.

Nhưng rồi nàng lại buồn hiu. Cảnh xôn xao ngoài cửa thiếu gì yến anh, đã lụi xa trong dĩ vãng rồi, và từ đây dĩ vãng xa xôi không có dư âm nào vọng lên cả đâu mà vãnh tai.

Cảnh ấy chỉ diễn ra có hai mùa, mùa đầu vào thời con gái của nàng, mùa thứ nhì khi nàng vừa mãn tang chồng. Rồi thôi ! Lâu lắm rồi ! Xa lắm rồi !

Mà kìa, có tiếng giày! Tiếng bước lạ, Liên hồi hộp nhưng không dám tin rằng người ấy sẽ vào nhà nàng, nàng sợ phải thất vọng và phải xấu hổ với mình vì đã mừng hụt.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Nếu Liên có chồng hay có nhơn tình, mà người chồng hay người nhơn tình của nàng mà nhìn thấy vẻ hoảng hốt của nàng trong cử chỉ bỏ chân xuống, tìm guốc, chạy ra cửa, chắc lòng đã bị một trận đòn ghen bầm mình, mặc dầu trời mà biết cho nàng rằng nàng không mơ một nhơn tình nào cả, không đợi ai tới chinh phục nàng cả. Chỉ vì buồn chán quá, nàng mừng rỡ khi thấy mình có khách, chỉ vì thế thôi.

Liên sững sờ và câm lặng đến mấy mươi giây trước người khách đang nhìn nàng mà mỉm cười, sau cái cúi đầu chào rất lễ độ và lịch sự.

- A... ơ ông? À, ông Đáng! Ông tìm tôi hay tìm nhà ai?

- Dạ tôi đến thăm cô đây chứ !

- Mời ông vào.

Liên cuống quít lên như con gái mười bảy đời xưa "bị" người ta đi coi mắt. Nàng toan chạy vô buồng, trong khi chưa mời khách ngồi, nhưng chạy vô buồng để làm gì, thật là vô lý hết sức. Nàng ấp úng nói:

- Thưa mời ông ngồi chơi!

Ông Đáng chậm rãi ngồi xuống và Liên đã bớt bối rối, ngồi đối diện với ông.

- Đạo này cô mạnh giỏi chớ?

- Thưa, cảm ơn ông, như ông thấy.

- Tôi thấy điều này không phải nói nịnh cô đâu, là cô hồng hào, tươi trẻ hơn trước nhiều lắm.

Quả thật ông Đáng nói đúng sự thật. Khởi thức đêm gần bốn tháng nay, sức khỏe của Liên tăng lên. Nàng lại đang mặc một chiếc sơ mi ngắn tay, màu đỏ, màu áo ánh lên mặt nàng giúp gương mặt nàng vốn tươi thắm mà nhờ sức khỏe dồi dào ấy càng tươi thắm hơn. Hai cánh tay không đánh phấn của nàng để thấy rõ sự hồng hào của nước da nàng, chớ không phải gương mặt được hóa trang, tuy sơ sài, nhưng phấn vẫn che da mặt.

Liên vừa sung sướng, vừa hồ ngơ, nên mặt nàng càng hồng hơn. Để đánh trống lấp, nàng hỏi:

- Thưa ông uống chi?

- Cô cho gì uống nấy vậy.

- Chị hai ơi !

Liên gọi chị bếp và không đợi trả lời, nàng nói hơi to :

- Cho nước cam chị hai.

Đây là nước cam chai mà chị bếp bưng ra thật lẹ vì khỏi phải làm gì cả. Liên đã bắt đầu túng thiếu, nước cam vắt là món xa xỉ phẩm rồi, nàng chỉ dám mua phòng hờ vài chai nước cam hiệu Con Cọp đăng tiệm چاپ pho để đợi những người khách không bao giờ đến.

- Dạo này cô làm gì? Ông Đáng hỏi.

Hắn ông ta đã biết nàng thôi việc, nhưng không nói ra điều ấy làm chi.

- Mời ông giải khát. Lóng này tôi nằm ở nhà vì khó tìm việc quá. Chắc hẳn ông hoạt động mạnh hơn?

- Dạ, cũng khá mạnh, nhờ nhà nước cấm nhập cảng xà bông đánh răng ngoại quốc để giúp kỹ nghệ trong nước.

Ông Đáng là bạn của ông Sang chẳng những là bạn làm ăn, bạn rượu còn là bạn góa vợ nữa. Chính ông này đã khám phá ra Liên trước, nhưng ông đứng đắn và dẫn đo, nên ông Sang lẹ bước phồng tay trên.

Khi nàng bị ông Sang bỏ rơi, ông Đáng thương xót nàng lắm, nhưng cứ ngại bạn cà nanh

- vâng có những người cà nanh kỳ lạ lắm, của vứt đi rồi mà người khác lượm, họ không cho

- ngại thế, ông ta bỏ trôi luôn.

Nay có lẽ vì chuyện đã cũ lắm rồi, nên ông ta không còn ngại nữa và muốn gì đây chẳng? Ông ta hỏi:

- Tôi nghe ai đây, quên mất rồi, tình cờ cho tôi biết một việc về cô, tôi xin hỏi không phải vì tò mò chuyện riêng của cô mà vì phép lịch sự, có phải chẳng cô vừa tái giá? Nếu đúng như vậy, xin cô giới thiệu tôi với ông nhà?

- Thưa ông chắc họ nghe lầm.

Liên càng hiểu thêm rằng ông Đáng đi thăm nàng có mục đích gì ấy, vì cái câu hỏi dò khéo léo này. Nếu như nàng không tái giá, mà đang có nhen tình, nàng vẫn phải nói rằng sắp tái giá, chớ không trả lời như trên đâu, nói láo thế thì nàng phải biết ẩn ý của ông ta và phải chặn ông ta lại, kẻo ông ta ngỡ nàng rảnh rang rồi làm phiền bực nàng.

Ông Đáng đã biết điều ông muốn biết ông xin phép uống nước rồi nói:

- Thôi lâu quá không gặp cô ở đâu cả, ghé thăm cô vậy thôi chớ cũng chẳng có chuyện gì. Tôi xin phép cô tôi về.

- Sao ông vội như vậy? Ông ở không hơn mười lăm phút.

- Tôi chỉ ngại làm phiền cô thôi.

- Không, tôi thành thật. Nếu tôi bận, tôi đã cho ông biết ngay.

- Nhưng thôi, xin cô cho khi khác. Tôi sẽ đến thăm cô thường.

Liên tiễn khách ra tận vỉa hè.

Rồi nàng lại trở vào nhà để ngồi bó gối trên chiếc đi văng.

Chiều thứ bảy mà phải nằm nhà, buồn ơi là buồn ! Mà nằm nhà như thế này trong hai năm với chín tháng nữa, mới mong có bạn, mà người bạn mong đợi cũng rất là bấp bênh, không biết chàng sẽ đoái hoài đến hay không?

o o o

-

Anh!

- Em!

Trong lần thăm viếng thứ nhì này, họ vui cười với nhau chớ không ghen ngào, không có nước mắt nữa. Định nói:

- Liên nè ! Ta nên thật tình với nhau.

- Vâng, ta nên thật tình với nhau.

- Em mất chỗ làm, tức là túng thiếu, mà em nuôi anh đế vương quá, anh ngại lắm.

- Không hề gì đâu. Anh khổ thì bấy nhiêu đó cũng không đủ an ủi anh, hưởng hồ gì ít hơn.

- Em an ủi anh bằng những cuộc thăm viếng đã là to tát lắm rồi em à!

- Anh đừng lo gì hết, em còn xoay xở được là còn nuôi anh được.

- Nhưng em lại phải nhịn để nuôi anh.

- Thôi, để rồi hãy tính lại. Anh có đỡ buồn không?

- Cũng đỡ. Trong này có cho phép tổ chức giải trí và anh là cầu tướng của một đội bóng tròn trong hai đội. Thế nào, em Lan có lớn thêm được phân nào hay không?

Định hỏi câu này bằng giọng đùa cợt cho Liên đừng nghi gì cả, Liên cười giòn lên rồi đáp:

- Nó đã 18, tức 19 tuổi ta, chắc không cao nữa đâu.

Liên làm thinh sau câu đó rồi nói sang chuyện khác, khiến Định nghe lòng chàng quặn đau một cái.

Nếu Lan có nhắn lời thăm chàng thì Liên không khỏi kể Lại, sau câu hỏi đùa của chàng. Liên không có nói gì, tức Lan không nhắn lấy một lời hỏi thăm sức khỏe của chàng.

Thật là không thể tưởng tượng được về sự phù du của một mối tình.

- Anh nè, họ cho đọc sách hay không? Em mang tiểu thuyết vô cho anh coi đỡ buồn?

- Ơ... ơ... em nói gì?

- Hình như là anh lo ra.

- Không, anh bận nhìn bà lão đằng kia, trông tội nghiệp quá.

- Trong ấy họ cho phép đọc tiểu thuyết ở ngoài đem vô hay không?

- Không. Nhưng anh vẫn có để đọc, em đừng lo.

Lần này thì Liên ra về, để lại một phạm nơn không còn sống an ổn nữa.

"Mình đã mất cả rồi, trời ơi!" Định kêu than thầm như vậy vì quả mất Lan là chàng mất tất cả. Chàng chỉ còn có một chỗ dựa tinh thần ấy thôi và đặt tất cả tương lai chàng vào gia đình nho nhỏ của chàng. Chàng sẽ sống khiêm tốn, tối tăm với một người vợ mà chàng yêu, rồi can đảm làm việc để xóa một giai đoạn không hay trong đời chàng. Nhưng người vợ tương lai của chàng là thế đó.

Không, Lan không thể tha thứ được. Một lời hỏi thăm sức khỏe không thể làm cho chị nàg nghi cái gì, thì không có lời đó tức là Lan đã bỏ rơi chàng rồi.

Chàng đã đặt lầm tình yêu và tình yêu đặt ở đầu rồi, như một viên đá nhậ vào khối xi măng, rất khó mà lấy ra, phải đục đẽo tan nát cả, nhưng lấy được rồi, khối tình cũng sứt mẻ, không còn nguyên vẹn được...

Trong khi đó, thì ở ngoài xảy ra một việc rất bất lợi cho chàng, tuy chưa biết sẽ có hại gì hay không?

Liên đi nuôi chàng buổi sáng, thì buổi xế, ông Đáng ghé thăm nàg, cũng cứ vào hồi ba giờ rưỡi.

Ông ta đặt một cái bọc bằng giấy ăm-ba-la lên bàn, không ngồi, rồi nói:

Tôi bận lắm, xin tặng cô chút quà mọn và xin đi ngay.

- Sao mà lần nào ông cũng vội vàng và càng ngày, càng vội hơn.

Ông Đáng làm thình như để suy nghĩ, rồi giây lát ông lại đề nghị:

- Hay là như thế này. Thình thoảng tôi mời cô đi ăn cơm, như vậy tôi được thăm cô rất lâu mà khỏi bỏ công việc của tôi, còn cô thì cô khỏi phải tiếp khách, tiện lợi cho cả hai.

Liên cũng làm thình, nhưng nàg suy nghĩ thật sự. Giây lâu, nàg nói:

- Để tôi xét lại vấn đề. Và xin cảm ơn ông món quà này.

- Thôi xin phép cô và hẹn lần sau. A, này cô Liên! Nếu cô vui lòng nhận lời đi ăn cơm với tôi, tôi sẽ mời cô đi ăn cơm một cách bất thần, nó tự nhiên và

không khách sáo. Như vậy, cô chỉ được trang điểm có nửa tiếng đồng hồ thôi. Mà cỡ cô không trang điểm gì hết cũng được, và càng hay hơn.

- Nhưng tôi đã xét vấn đề đâu!

- Đành vậy Nhưng nếu cô xét xong, cô nên xét luôn đề nghị thứ nhì. Lần này, thì tôi đi thật sự đấy.

Liên vẫn tiễn khách ra tận vỉa hè như lần trước.

Xe ông Đáng khuất dạng rồi, nàng trở vào nhà, mở gói xem, thì ra đó là sô cô la sữa, hiệu Nestlé, thứ để ăn chơi, giòn, nhưng không cứng như đá, như loại để nấu ra mà uống.

Một chục bánh tất cả, mỗi bánh chia ra làm nhiều ô vuông vức và bọc bằng giấy chì ở trong, giấy láng mang hiệu ở ngoài.

Liên nghĩ ngay đến Định và Lan, Lan mê sô-cô-la từ thuở bé. Định ở trong ấy buồn miệng càng cần quà này hơn. Được, Định sẽ hưởng sáu bánh, Lan bốn.

Và nàng cứ xét hai đề nghị của ông khách đặc biệt về tánh dè dặt khi này.

Phiền lắm! Ông ta có hậu ý, điều ấy chẳng có gì tội lỗi, bậy bạ gì cả, vì ông ta góa vợ, nàng góa chồng. Nhưng trên phương diện tinh thần, nàng lại không còn rảnh rang nữa, vì nàng đã quyết đợi người kia.

Ông ấy sẽ tỏ tình. Nàng sẽ từ chối. Ông ta sẽ đau khổ, hoặc sẽ giận hờn, lôi thôi quá.

Đừng nói chi chuyện đi ăn cơm với nhau, nhận những món quà như thế này mãi cũng đã mang nợ rồi mà nợ không bao giờ trả người mắc nợ sẽ ngượng

biết bao, nếu chủ nợ chẳng giận hờn gì đi nữa.

Vậy sẽ không đi ăn cơm với ông Đáng. Và lần sau sẽ không nhận quà nữa, cho dầu chỉ là một chục trái xoài.

Lật bật có mấy hôm, lại đến ngày cuối tuần, và Liên lại ngồi bó gối trên đi văng, sau khi đọc hết tờ báo hàng ngày.

Bất kỳ một góa phụ còn trẻ đẹp, hoặc một cô gái luống tuổi nào cũng buồn vợ vẫn như Liên vào những ngày mà thiên hạ đổ xô nhau đi giải trí có đôi, vào ngày thành phố vui nhộn vì một dịp long trọng nào, chẳng hạn như chợ Tết.

Tuy nhiên, họ chỉ buồn có hạn mà thôi, vì họ không biết đích xác có những thú vui nào, như Liên đã biết.

Chồng Liên ngày trước là một công chức cao cấp, còn thanh niên, con nhà khá giả. Hắn đã sống, đã hưởng những lạc thú của đô thị một mình rồi lập gia đình, hắn cùng hưởng với vợ hắn.

Liên đã ghiền những buổi đi chơi ngoài với chồng chiều thứ bảy. Thật ra, thì cũng chẳng có gì thần tiên cho lắm. Cùng nhau đi một vòng hứng mát ở ngoại ô, vui với nhau mà cũng vui vì quanh mình đông đảo những đôi uyên ương khác.

Rồi trở về thành phố, vào ăn cơm ở một hiệu ăn có ca nhạc. Rồi thì đi xi nê giấc khuya.

Nếu ai hỏi: "Vui ở chỗ nào?" Chắc Liên không nói được nhưng nhứt định là nằm ở nhà, cứ nhớ những thư ấy.

Mãn tang chồng, nàng yêu ông Sang.

Ông Sang hơn chồng nàng một bậc, bởi ông là triệu phú, khả năng tài chánh dồi dào một ngàn lần hơn một công chức cao cấp, hăm lăm tuổi với đồng lương mới vào ngành chẳng có gì đáng kể.

Cuộc đời tửu quán, trà đình, hộp đêm bắt đầu từ đó và bệnh ghiền đèn, ghiền nhạc cũng bắt đầu từ đó.

Ông Sang góa bụa, họ ăn ở với nhau như vợ chồng chánh thức, tuy ai vẫn giữ nhà nấy chớ họ vẫn công khai cùng đi dự tiệc, cùng giao thiệp.

Đó là thời vàng son của Liên, thời lộng lẫy tương bừng nhứt của đời nàng.

Bị bỏ rơi, xuống chơn Liên không tiếc khả năng ăn tiêu đã mất, nhưng đã trót nghiện ngập nàng không sao nguôi nhớ dư hương, dư vị của hai năm hạnh phúc đó.

Chỗ làm ở Eldorado mà ông Sang biểu nàng để an ủi nàng, tạm giúp nàng qua được những cơn ghiền ray rút như cơn ghiền phù dung.

Nàng không được vui nơi bàn khách với một người bạn nữa, nhưng đầu sao ngồi trong khí hậu hộp đêm cũng là một thời kỳ chuyển tiếp nó tránh cho nàng bị chìm vào một khủng hoảng tinh thần, một chán nản chết đi được khi phải nằm nhà như bây giờ.

Bây giờ nàng chịu đựng được rồi đó, nhưng bệnh ghiền chưa dứt hẳn, vì nàng còn ngáp vặt, còn nhớ nhớ nếp sống qua.

Liên đã thả lỏng Lan từ ngày nàng bị ông Sang bỏ rơi cũng chỉ vì hốt hoảng, trước cảnh cô đơn của một mỹ nhân sắp xế bóng, muốn em mình hưởng cho nhiều thật nhiều, cái tuổi xuân của nó, để bù cho những ngày tàn tạ không mấy năm thì đã đến rồi, cái tuổi xuân bay vèo một cái, nhanh như

cắt.

Đi vắng kê sau cửa sổ, và Liên quay lưng vào nhà. Nàng hé màn, rình những cặp vợ chồng, hay những đôi nhơn tình gì đó không biết nữa, son trẻ có, sồn sồn cũng có họ chở nhau bằng xe gắn máy chạy qua, thềm sung sướng của họ vô cùng.

Nàng không cần xe Hoa Kỳ của ông Sang, xì-cút-tơ của chồng nàng, cứ được chở sau một chiếc mô-bi-lét ho lao, cũng cứ sung sướng như thường, miễn thoát ra khỏi cảnh ngồi bó gối của nàng chiều hôm nay là thần tiên lắm rồi.

Liên nhớ đã nghe Định tả nỗi sung sướng của chàng, khi chàng lượm được một mẫu thuốc Mélia trắng, lúc đi quét tước ở ngoài. Chàng, dân hút toàn thuốc thơm ngoại quốc, đã mừng như bắt được vàng khi thấy mẫu thuốc ấy, thật giống hệt nàng chiều nay, nàng đã từng ngồi những chiếc xe lộng lẫy của ông Sang, giờ lại phải thềm mô-bi-lét đây.

Lắm lúc, suốt buổi ngồi bó gối này, Liên không nghĩ gì cả, và đó là những lúc mà sau chột tỉnh ra, nàng sợ hãi quá sức. Thà là buồn, thà là ngậm ngùi thương tiếc cái gì, thà là thềm muốn ước mơ, vẫn còn dễ chịu hơn là những phút trống không của con người như sắp về với ông bà nay mai, cho đến dĩ vãng mà thứ tuổi già thường nhớ lại, mà con người ấy chẳng buồn nhớ nữa, thì nó chán nản không biết bao nhiêu.

Bấy giờ hình như cũng đã sáu giờ rồi. Chiếc đồng hồ Omega nạm kim cương của ông Sang tặng nàng năm ấy, Liên đã bán đi rồi và không muốn sắm đồng hồ xấu, nên nàng không thể biết giờ khắc, nếu không chạy vào buồng nhìn cái đồng hồ reo.

Thình lình, Liên dậy lại chéo màn mà nàng hé ra để nhìn trộm cuộc sống bên ngoài. Một chiếc xe hơi vừa ngừng lại trước cửa nhà nàng, chiếc xe mà

nàng đã thấy hai lần rồi, khi tiễn chủ xe ra tận vỉa hè.

Nàng đã quyết định không nhận quà, không đi ra ngoài với ông ấy, mà ông ấy lại đến đúng lúc nàng cô đơn nhất trong đời nàng từ năm nay thì nguy mất. Phải chạy trốn mới được, và cho chị bếp ra nói láo rằng nàng đã đi với một người bạn trai. Ông ấy sẽ không ngộ nhận và sẽ không bao giờ đến nữa cả.

Nhưng càng luống cuống, càng nỗ lực hành động nhanh chóng, càng vướng vấp, hóa ra chậm chạp hơn là cứ bình tĩnh mà lách vào trong.

Nhưng biết đâu cảnh vướng vấp ấy lại không do tiềm thức tạo ra, cái tiềm thức quái ác, nham hiểm nó âm thầm hành động trái ngược lại với lý trí của Liên?

Trong con người của chúng ta, chúng ta chứa đến hai ba người khác, tánh tình, mơ ước, chí hướng rất khác xa nhau.

Họ thường xung đột nhau, thường chửi nhau, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, ông nói gà bà nói vịt, người khách nào mạnh mẽ cá tính, đa mưu túc trí là thắng, tất cả những người khác khác, tất thắng cả ta nữa.

Liên đã bị cô Liên thứ nhì vệt sang một bên. Nàng còn bối rối hơn khi ông Đáng tới đây thăm nàng lần đầu, sau mấy năm hai người không gặp mặt.

Thấy Liên đứng sững ở phía trong bộ sa lông, gần cửa buồng mà nàng toan lùi vào, nhưng không kịp, ông Đáng vẫn gõ cửa lấy lệ và hỏi:

- Cô có bận gì không, cô Liên?

- Dạ...ơ...hơ...không. Mời ông vào.

Ông Đáng bước vô nhà, hơi ngạc nhiên trước thái độ lạ lùng của Liên, nàng có vẻ một kẻ đang làm quấy bị bắt quả tang.

- Thưa mời ông ngồi.

Hai người ngồi xuống một lượt với nhau. Khách lại hỏi:

- Cô đã cho tôi biết rằng cô thành thật, hể bậ là cứ nói thẳng ra, vậy tôi xin cô cứ thành thật cho nhé.

- Dạ, tôi không bậ. Thưa ông uống chi?

- Cám ơn cô. Tôi sẽ uống sau. Kể ra tôi tới thăm cô vào giờ này thì hơi trễ, bởi có nhiều gia đình sắp sửa ăn cơm, lúc qua sáu giờ chiều. Và quá trễ, nếu tôi mời được cô đi ăn cơm. Quá trễ, vì phụ nữ ai cũng thích trang điểm lâu lắc, tốn hàng giờ mà cũng chưa xong.

Tuy nhiên, tôi không biết cô sẽ ban cái ân huệ ấy cho tôi hay không, thành thử rồi tôi không thắc mắc lắm về chỗ trễ muộn ấy nữa.

Đi ăn cơm một mình, ngồi buồn quá, tôi thì như vậy, còn cô, tôi cũng chắc rằng cô ăn cơm nhà một mình cũng chẳng vui gì. Hơn thế, như tôi đã nói hôm nọ, tôi vừa muốn thăm cô lâu hơn, lại vừa muốn tránh cho cô cái nạn phải tiếp khách.

Nếu cô chưa quên rằng tôi là người đứng đắ, thì tôi tha thiết xin cô cái vinh hạnh được đưa cô ra ngoài chiều nay. Không ăn cơm cũng không sao, đi một vòng cho mát rồi về, về lúc nào, tùy thích cô.

Liên chưa quên ông Đáng là người đứng đắ. Năm nàng mắ tang chồng, vì cô đơn quá, vì nhu cầu cấp bách thúc giục, nàng không kịp lờa lọc nên mới nhận tình của ông Sang. Và lại, ông Đáng chậm bước quá, nàng có biết

đâu rằng ông ta cũng găm ghé nàng.

Mãi về sau, khi nàng và ông Sang ra mặt, được chánh thức giới thiệu với ông Đáng, bắt chợt được niềm đau buồn, tuyệt vọng nơi đôi mắt ông ta, nàng mới hay rằng ông đã âm thầm yêu nàng.

Rồi sau đó, quen biết nhiều hơn, nàng mới thấy rõ là ông Đáng khác xa ông Sang, mặc dầu họ đồng lứa bốn ba với nhau, đồng địa vị xã hội nhau và là bạn thân nhau.

Con người của ông Đáng rất khó hiểu lúc ban đầu. Ông ta ít nói, ít cười, có vẻ như hiểm sâu vậy. Nhưng không phải thế. Đó là một kẻ hiền lành nhút nhát, ăn ở rất có hậu với tất cả mọi người.

Chỉ ba tháng yêu đương nhau là Liên biết rõ chơn tướng của ông Sang, ông ta không yêu, chỉ bắt tình với nàng vì cần một người đàn bà đẹp vậy thôi. Nàng đã đâm tiếc ông Đáng... nhưng không hối hận lắm, vì nàng tin rằng ai cũng có số cả.

Liên cứ ngồi đó mà làm thinh. Những người khách ở trọ trong nàng đang cãi vã âm ỉ lên về cái vụ đi hay không với ăn cơm với ông Đáng.

Nàng là chủ tịch, nhưng chủ tịch bù nhìn, và rốt cuộc một kẻ trong ấy quyết định là phải đi, bởi không đi thì vô lý quá. Mình đang buồn, đi một vòng với người bạn trai đã có gì đâu.

Kẻ vô hình ấy vừa thẳng thừng thì ông khách nói:

- Tôi biết cô ngại bắt tôi phải đợi lâu, nhưng tôi vui lòng ngồi đợi cô đến tám giờ rưỡi cũng chẳng sao. Nhưng tôi nghĩ cô chẳng cần điễm trang lại, cứ để như vậy, mặc vào bất kỳ chiếc áo xấu nhứt nào của cô, cô vẫn đẹp nhứt Sai gon rồi.

Ông Đáng không nói nịnh đâu. Ông ta thấy như vậy và nói ra đúng ý nghĩ của ông.

Liên nghĩ thầm để khỏi phải trách cứ chính mình về sau: "Ông ta không cần làm đóm, thì hẳn ông ta không có ẩn ý gì hết, như vậy thì nhận lời được".

Nghĩ xong ý nghĩ tự lừa ấy, nàng nói:

- Thôi ông đợi tôi giây lát.

- Vâng, và tôi đợi ơn cô đã nhận lời.

Năm ấy Liên gọi ông Đáng bằng anh, vì ông ta là bạn của nhơn tình công khai của nàng. Giờ nàng đổi lối xưng hô, tuy lạ hơn, nhưng ông Đáng lại thích hơn. Ông không muốn làm quen với cô nhơn tình cũ của bạn ông, mà chỉ thích giao thiệp với một cô Liên mới, một cô Liên đã đánh rơi dĩ vãng mất rồi.

Liên "dọn" có năm phút là xong. Nàng chải sơ lại mái tóc, mặc chiếc áo xấu nhất, không phải để chịu ý ông Đáng mà tại nàng muốn thế, bỏ guốc, xỏ chơn vào đôi giày rồi bước ra ngoài liền.

- Đó thấy không, ông Đáng nhìn nàng rồi nói, tôi bảo có sai đâu! Cô chỉ cần năm phút là đã thành hoa khôi rồi.

Liên mỉm cười hồ thẹn và đánh trống lấp:

- Tôi chỉ sợ xấu mặt ông thôi, chớ tôi thì không muốn làm dáng làm gì nữa.

- Sao lại xấu mặt? Một phong cách là đủ lắm rồi, chiếc áo, phấn son, không cứu vãn được phong cách tốt. Cô mặc áo rách vẫn cứ sang trọng và oai vệ

như thường. Thôi, ta đi cô Liên nhé.

- Dạ.

Ông Đáng chạy chớ không đi. Ông không muốn người đẹp của ông phải đợi giây nào cả trước một cửa xe chưa mở. Một phút sau, họ đã cách xa nhà mấy trăm thước rồi.

Ông Đáng nói:.

- Tôi nói là trễ, nhưng nhờ cô không trang điểm nên lại còn sớm quá để đi ăn cơm. Vậy chạy một vòng cô nhé.

- Tùy ông.

- Hình như là cô vẫn chưa có chỗ làm?

- Dạ.

- Tôi biết một chỗ, có tới hai chỗ nữa, nhưng không rõ cô nhận hay không.

- Sao tôi lại không nhận? Điều kiện gì thưa ông?

- Không có điều kiện gì cả, nhưng tôi sợ cô không nhận vì hai điểm sau đây: Thứ nhất lương rất thấp, chỉ có hai ngàn mỗi tháng thôi. Thứ nhì, họ chỉ nhận cô để làm cảnh.

Cô nên biết rằng các văn phòng xí nghiệp ta, họ bắt chước cái tục này của người Âu Châu là để một người đàn bà đẹp ngồi không ăn lương, hầu tăng phần sang trọng của văn phòng để công chúng có cảm giác rằng công việc làm ăn thịnh vượng lắm.

Ấy, tôi lo cô không nhận vì tánh cách làm cảnh đó. Tôi nói có một chỗ mà hai, là vì chỗ thứ nhất là chính xí nghiệp của tôi. Tôi sẽ không nhận cô vì tôi sợ cô tưởng tôi có hậu ý. Chỗ thứ nhì là văn phòng của một xí nghiệp quen.

- Cám ơn lòng tốt của ông, nhưng tôi không nhận vì lương quá thấp, chứ không phải vì tánh cách làm cảnh. Tôi cũng biết rằng có cái tục ấy và thấy việc đó cũng chẳng hạ thấp hơn phẩm của một nhơn viên.

Bấy giờ Liên mới thấy là xe chạy vào hướng Chợ Lớn vì họ đã qua khỏi khu cư xá Nguyễn Tri Phương rồi.

- Cô có khiếu thương mại hay không cô Liên? Ông Đáng hỏi.

Liên cười và đáp:

- Tôi cũng chẳng biết rõ tôi. Từ thuở giờ tôi chưa hề làm ăn, vì không có vốn.

- Nhưng cô cũng không mơ có công việc làm nữa hay sao?

- Có, nhưng tôi chỉ mới mơ đây thôi, không có mộng lớn, chỉ ước mơ một tiệm may là cùng.

- Thật ra thì nhiều công việc làm ăn không cần khiếu thương mại cho lắm. Chẳng hạn như lập tiệm may chẳng hạn. Nhưng tôi lại có một sáng kiến hay hơn. Tôi định mở một mỹ viện, không sửa sắc đẹp, không uốn tóc, hóa trang cho ai cả, mà chỉ trị chứng phát phì của các bà bằng hơi nóng và tấm quất. Ăn tiền ghê lắm. Đất Saigon có ít lắm là một trăm ngàn bà nhà giàu mập, mà bà nào cũng khổ sở về thịt và mỡ của các bà hết.

Phương pháp của tôi cũng có hiệu quả chứ không phải bịp, nhưng ví thử

bị cũng cứ thành công như thường vì trong một trăm ngàn bà, sẽ có ít lắm là mười ngàn bà đến trị thử. Nếu tôi không thành công, các nạn nhân của tôi sẽ đồn đãi ra, chín mươi ngàn bà kia tấy chay tôi, nhưng đập được mười ngàn bà, đã ấm được một số tiền kếch xù rồi.

Liên cười ngoặt ngoẹo rất lâu mới nói được:

- Sáng kiến của ông rất ngộ nghĩnh, mà ông trình bày cũng rất buồn cười lắm.

- Ở chắc cô buồn cười vì tiếng "đập" của tôi. Nhưng thật ra thì không có đập. Tôi chỉ lấy của mỗi bà một ngàn bạc thôi, để trị cho họ suốt 15 hôm. Mười lăm hôm điều trị một chứng bệnh mà các bà rất sợ hãi, thì xia ra một ngàn bạc nào có ăn nhằm gì đối với các bà, phải không cô?

- Vâng.

- Mười ngàn bà, tức là mười triệu bạc. Cô có thấy là to tát hay không?

- Quả thật tôi không ngờ !

- Sở phí chẳng có gì, sang hai căn nhà gạch ở mặt tiền đường độ hai trăm ngàn, trang trí một trăm ngàn nữa là ba. Những cái thùng hơi nóng cá nhưn bằng vải nhựa plastique che vừa trọn thân mình một người, cái đầu thò ra ngoài, độ một trăm đồng một chiếc, sắm lỏi mười chiếc, cũng chỉ có một ngàn bạc thôi. Thùng nấu rước và ống hơi, vài ngàn nữa, rồi thôi, không còn gì cả.

Nhân viên thì ba cô tẩm quát lương sáu ngàn là hậu lắm, vì họ sẽ được rất nhiều buộc boa của khách hàng sang trọng của tôi.

Cô đã thấy là tôi cần sự hợp tác của cô chưa?

- Dạ thưa.

Xe đã qua khỏi mũi tàu Phú Lâm khá xa. Ông Đáng giải thích :

- Công việc nào cũng cần người điều khiển. Nhưng một bà giám đốc một mỹ viện trị bệnh mụn mà xấu xí và nặng cân thì buồn cười quá đi.

Liên lại cười ngặt nghẹo trước hình ảnh một bà mập tù lu mà có tham vọng làm cho thiên hạ gầy.

Qua khỏi An Dương Địa một thôi đường, ông Đáng ngừng xe lại ở một nơi hoang vắng, và cho xe leo lên.

Thật ra thì không hoang vắng vì Liên chợt thấy đây đó, trong vùng này, đậu rải rác độ hai mươi chiếc xe: các gia đình họ đi hóng mát, hoặc những cặp nhơn tình đi tâm sự với nhau.

Chỗ ông Đáng đậu xe có một cái ao cá chép mới đào cách lộ lối hai chục thước. Ông Đáng mở thùng xe phía sau, lấy ra một tấm bố rồi mời Liên xuống xe, cùng đi với ông vào gần bờ ao, rồi ông trải bố ra, hai người cùng ngồi lên đó, quay lưng ra lộ.

- Chỗ vắng có làm cho cô buồn hay không. Ông Đáng hỏi.

- Dạ không.

Liên thành thật khi đáp như vậy, mặc dầu đường phố nhà nàng náo nhiệt hơn nhiều lắm, mà năm nhà nàng lại buồn.

Trước mặt họ, mặt trời rọi xuống tới đầu rặng cây đằng xa tô màu son Tàu và to lớn vô cùng. Mặt trời nhìn được và thấy như là mặt trời giả ai vẽ lên

đó.

- Tại sao lúc hoàng hôn, mặt trời lại lớn hơn khi trưa với lại không chói mắt, ông?

- Tôi rất dốt khoa học cô Liên ơi, nhưng tôi biết thấy cảnh này đẹp.

- Như vậy cũng đủ lắm rồi. Ngồi đây thú quá.

- Tôi cứ lo cô ngồi buồn. À, ta trở lại việc làm ăn. Bà giám đốc một mỹ viện, như vậy, phải đẹp và dong dãi thon người, và cô mà điều khiển cái nhà đó ăn chắc. Cô cứ quảng cáo rằng trước kia cô cân nặng 80 ký, ngày nay được như thế này là nhờ phương pháp hiệu nhà, các bà sẽ tha hồ mà tin và đổ tiền ra.

Liên lại cười ngặt nghẹo vì trò móc túi các mệnh phụ phu nhân nặng cân. Nhưng nàng cử tưởng là ông Đáng nói đùa.

- Cô nghĩ sao? Ông Đáng hỏi. Lương của bà giám đốc mười ngàn một tháng, nhưng làm việc phải mười tiếng đồng hồ vì có bà là công chức, chỉ có thể đến được sau giờ tan sở chiều. Tuy nhiên người giám đốc, công việc không có nhọc lắm đâu.

Thì ra ông Đáng nói thật. "Ừ, Liên nghĩ, 10 triệu đồng cũng là một áp phe đáng kể, kể cả với ông triệu phú này nữa chớ không phải chuyện chơi như thoát tiên mình đã nghĩ".

Ông Đáng nói thêm một ý nghĩa:

- Mập là cơn ác mộng của mấy bà nhà giàu của bất kỳ nước nào, tôi tin rằng mỹ viện của ta sẽ thành công rực rỡ.

Liên nghĩ rằng một kỹ nghệ gia mà lại nghĩ ra một cơ sở làm ăn như vậy, không phải vì ý chí khuếch trương kỹ nghệ mà để giúp đỡ ai đó, một người phụ nữ đang túng thiếu, giúp một cách kín đáo, giúp mà như là nhờ cậy một sự hợp tác cần thiết.

Nàng cảm động lắm.

Nhưng nàng thấy là không tiện nhận lời chút nào. Không, lần sau, nàng sẽ trốn ông Đáng.

Ông Đáng không thúc hỏi mà cũng chẳng buông tha:

- Cô nghĩ lại xem sao. Cô ừ một tiếng là hai tháng sau cơ sở đã có thể bắt đầu hoạt động được rồi, và một tháng sau là cô bắt đầu làm việc. Tuy nhiên, tôi có thể ứng trước lương cho cô ngay từ bây giờ.

Công việc không khó nhọc đâu, tôi bảo đảm với cô. Chính tôi cho người chuyên môn huấn luyện như viên, tất cả đều là phụ nữ và chính tôi chỉ cô cách cô điều khiển họ. Công việc của cô chỉ gồm có hai điểm: tiếp khách để giải thích những gì các bà cần biết, lập thời dụng biểu tùy theo giờ hẹn của các bà, thế nào mà các bà không ai phải chờ đợi lâu, mà như viên của ta cũng không ai phải làm việc bù đầu một lúc, rồi ngồi không mà chơi. Không, công việc không có gì khó khăn đâu.

Không còn mặt trời nữa, nhưng đầu rặng cây xa vẫn còn giữ chút ít màu son Tàu.

Đằng kia, đã có vài chiếc xe quay đầu để trở về thành phố, và ông Đáng nói:

- Ta về tới ngoài ấy là vừa đói tới phải không cô Liên?

- Dạ.

Đêm ấy Liên về tới nhà hồi chín giờ rưỡi. Lúc nàng xuống xe, ông Đáng nhắc lại:

- Xin cô nghĩ giùm cho về sự hợp tác mà tôi đề nghị với cô và chúc cô ngon giấc.

- Cám ơn ông, xin chúc lại ông như vậy.

o o o

Lúc cho sáu bánh sô cô la vào giỏ trên những gói bánh mì, thịt quay, Liên nghe khó chịu ghê lắm.

Nàng bị mặc cảm tội lỗi đối với người vắng mặt ngoài đời, mặc dầu đêm đi ăn cơm với ông Đáng xảy ra rất đúng đắn, cả ở ý nghĩ thầm kín của nàng nữa.

Một người đàn bà biết tự trọng. Hiểu nghĩa hai tiếng "tiết hạnh" theo lối Á Đông không được phép làm cái gì mà chồng mình không bằng lòng, cả trong khi vắng mặt chồng nữa.

Liên đã quyết xem Định như chồng của nàng, và nếu Định nhận tình của nàng, chắc chắn chàng sẽ không bằng lòng nàng đi ăn cơm với một người đàn ông không phải là bạn của chàng.

Đêm ấy nàng đã phản bội Định rồi vậy, theo quan niệm Á Đông thuần túy. Quan niệm của chính nàng không Á Đông thuần túy, nhưng quan niệm của dân tộc vẫn chảy trong huyết quản của nàng, thấm nhuần các tế bào, các thớ thịt của nàng và nàng vẫn phải theo quan niệm của dân tộc phần nào.

Như thế, Định mà biết rằng những bánh sô cô la này là quà của ông Đáng,

chàng sẽ vứt nó xuống đất, chà đạp lên đó và mắng nhiếc nàng chớ chẳng không. Chắc hẳn là chàng không làm sao mà biết được, nhưng Liên vẫn cứ nghe khó chịu. Đối với thiện cảm của nàng, tội lỗi có hay là không, không cần gì đợi ai biết hay mong ai không biết.

Còn ông Đáng nữa ! Ông ấy tặng quà để nàng ăn chơi, chớ có phải để nàng tặng lại cho nơn tình của nàng đâu. Ông ấy mà biết, ông ấy cũng sẽ ghé thăm nàng lắm lắm.

Mấy lần, Liên muốn lấy xô cô la ra, nhưng cứ lại thôi: Định rất cần loại quà này, mà nàng đã túng thiếu lắm rồi. Hôm qua, Lan về thăm nhà, nàng đã không trả lại nó mấy ghim bạc mà lần nào về, nó cũng dúi vào tay nàng và nàng đều từ chối. Hôm nay Liên vẫn trẻ trong bộ y phục trắng tinh con gái. Mặc cảm tội lỗi khiến nàng hơi thèn thẹn, nhưng Định không biết gì hết cứ thấy vẻ thẹn thùng ấy rất dễ yêu và nó càng giúp Liên trẻ thêm ra.

- Em đẹp lắm.

Liên nghe sung sướng không biết bao nhiêu. Bây giờ là lời khen chơn thật, khác xa với những lời tán tỉnh của chàng trước đây trong vũ trường Eldorado.

- Anh vẫn mạnh?

- Liên hỏi để đánh trống lấp.

- Cám ơn em. Còn em, cứ chưa có chỗ làm?

- Chưa. Anh đã qua cơn khủng hoảng chưa?

- Gần gần qua. Anh vừa thấy sự phi lý của cuộc đời, và vừa tìm ra ý nghĩa

của cuộc đời.

- Trời ! Như vậy là còn khủng hoảng hơn trước nữa đó chứ?

- Không. Trước nó loạn xà ngầu trong đầu anh. Giờ chỉ còn lại hai thứ ấy thôi, và anh sẽ chọn một, thế là yên thân. Nhưng anh sẽ khủng hoảng mãi, nếu em còn mang vô mãi nhiều đồ ăn quá như những lần qua.

- Em sẽ cho giảm đi.

- Liên ơi, em nên có một người đàn ông.

- Tại sao anh lại nói vậy?

- Phận gái, một mình, cuộc vật lộn với đời cam go lắm.

- Quả thật là cam go. Nhưng em sẽ ráng đợi người ấy.

- Không nên. Anh cứ lo em sẽ hối hận.

- Không bao giờ em hối hận, nếu rùi ra người ấy không nghĩ đến em.

- Sao em lại đại quá như vậy?

- Tại lòng em nó như vậy, em biết làm sao bây giờ!

- Liên ơi!

- Dạ.

- Anh thú thật với em rằng anh không phạm tội vì em đâu.

- Em không cần biết. Em yêu anh thì em cứ yêu.
- Anh rất cảm động. Nhưng anh cũng rất ái ngại giúp em.
- Mặc kệ em.
- Anh không thể mặc kệ được.

Liên rưng rưng lệ sung sướng. Chắc chắn là Định sẽ thương xót nàng, bằng vào câu ấy.

- Liên nè, em chịu cực được không? Anh có một người cô họ rất xa, ở trên xóm Cầu Bông. Em xuống cái thang gạch tại đầu cầu bên kia, bên phía Gia đình, hỏi thăm bà Tám Thiện thì ai cũng biết. Em cứ nói rằng em là vợ của anh, có phận sự nuôi anh trong tù mà túng thiếu lắm, xin học nghề của bà là bà truyền ngay cho.

- Nghề gì đó anh?

- Cô anh làm nem nổi tiếng ở Thủ Đức. Cô già rồi không làm được nữa, mà con cháu không đứa nào thèm học hết nên bà không truyền nghề được, mặc dầu bà rất sẵn lòng truyền.

Em sẽ bỏ mỗi cho các quán nhậu, vốn chỉ độ một ngàn thôi mà có thể kiếm mỗi ngày lời ba trăm đồng. Nếu em không sợ nhọc thân lắm, em nên làm nghề ấy để tạm sống, mỗi tháng kiếm chín ngàn, còn hơn lương em ngày trước.

Có mệt lắm, mượn thêm thợ mà trả lương con sen, nó sẽ lau lá, thái thịt, dẫn thịt cho em.

- Dạ, để em thử xem, cực thì em không sợ cực chỉ lo hàng không chạy mà thôi.

o o o

Liên không có đi tìm bà Tám Thiện ngay, vì những người khách trọ trong lòng nàng họ lại nổi lên phản đối nàng. Giờ thì họ về phe với nhau cả, chớ không xung đột nhau nữa, và tất cả đều đồng thanh xúi giục nàng chọn nghề giám đốc mỹ viện.

Chín ngàn bạc mỗi tháng, cô bán nem chưa chắc sẽ kiếm được, bởi có hàng trăm người làm nem tranh nhau bỏ mối ở các quán mà khách đời bây giờ khẩu khiêu không được tế nhị lắm.

Trong khi đó thì lương giám đốc mười ngàn kể như nắm chắc trong tay rồi, mà khỏi phải làm gì động tới móng tay. Nghề nem là nghề rất cực nhọc, chớ không phải chuyện chơi làm mỗi ngày ba trăm chiếc nem, hai người ra sức cũng phải làm sáng đêm mới xong mà trưa không nghỉ đa.

"Mà nào chỉ có lương giám đốc mà thôi đâu, cô Liên ạ? Chắc cô cũng dư hiểu ông Đáng muốn gì rồi?"

"Ông ấy mới bốn ba, lớn hơn cô đúng mười tuổi nhưng vẫn xứng đáng đối với cô. Ông ta lại góa bụa, không chơi bởi, ăn ở có thủy, có chung. Chắc chắn cô sẽ là bà Đáng rồi, một bà triệu phú, cô nhớ cho điều ấy nhé, một bà triệu phú."

"Cô có điên hay không mà đờn anh con trai ấy? Chừng anh ta ra khỏi khám, anh ta hăm bảy, cô băm sáu, sự chênh lệch tuy vẫn cứ là chín tuổi, y như bây giờ, nhưng lại khác vì cô đã già rồi, khiến hẳn thấy sự chênh lệch rõ quá. Đó là nói thí dụ hẳn thương xót cô. Nhưng điều ấy chỉ là giả thuyết mà thôi".

Một người khách trọ khác lại có một đề nghị ác ôn:

"Cô Liên nè, hay là như thế này: cô cứ nhận lời đi, nhận lời làm giám đốc mỹ viện, mà nhận cả lời tỏ tình của ông ta nữa. Đại gì phí ngày xuân hiếm hoi còn sót lại của mình. Ừ nhận lời, nhưng đừng có ra mặt.

"Như vậy, chừng Định ra khỏi khám ông ấy có bỏ rơi cô, cô đã có Định. Hẳn biết đâu mà lo.

"Bằng như cô yêu hẳn lắm thì chính cô sẽ bỏ rơi ông ấy. Cô nên khôn đi, đừng có dại mà thiệt thân".

Liên bị khách trọ làm tình làm tội nàng như vậy cho đến trưa thứ bảy, nàng nghỉ trưa thức dậy, tắm rửa rồi điểm trang kỹ lưỡng hơn ngày nàng đi làm ở Eldorado nữa.

Lọ nước hoa cuối cùng, còn vài giọt cuối cùng, nàng cất đó từ bảy tám tháng nay, hôm nay Liên lấy ra để bôi lên tai, lên cổ.

Tuy nhiên, nàng không ra khỏi phòng khách để ngồi đọc báo và bó gối nghĩ vãn vợ, mà chỉ nằm trên giường mà thôi.

Nàng nằm đó để nghe những con người ở trọ họ xui dại, xui khôn nàng. Chị bếp đã bắt đầu có công việc hồi bốn giờ rưỡi, nên cặm cụi ngoài sau.

Bỗng Liên nghe tiếng xe ngừng, nghe tiếng giày, nghe tiếng gõ cửa.

Tim đập thình thình, Liên vội xuống giường, bước lại chỗ trống đứng nhìn ra trước qua bức màn. Nàng thấy bóng ông Đáng, do dự vài giây rồi bước nhẹ ra nhà bếp, nói nhỏ một câu với chị người nhà.

Chị ta vội buông con dao đang dùng cắt cà chua, xông ra đằng trước.

Liên rón rén bước lên buồng trên rồi nằm vật lên giường, buồn vô hạn. Nàng đã dặn chị bếp trả lời với ông Đáng rằng nàng vừa ra đi với một người bạn trai, là ông ta sẽ biết phận vậy.

Không có mối tình nào mà không có bợn cả. Loài người phải biết như vậy và bằng lòng như vậy, chớ đừng mong hơn. Được yêu là quý lắm rồi, đừng đòi hỏi bạn ta trước khi chọn ta, có do dự vì ai khác nữa hay không.

Liên đã quyết liệt chặt đứt cây cầu, thì nên biết giùm cho nàng, mà đừng trách, rồi sau đó mấy giây nàng đã ngậm ngùi thương nhớ ông Đáng, đã tiếc một tương lai rực rỡ của nàng.

Nàng đã hy sinh, một cuộc hy sinh to lớn quá, vì tình yêu của nàng cũng to lớn quá. Nội bấy nhiêu đó đủ cho Định thấy rằng chàng đã nặng cân hơn ông Đáng trên đòn cân tình cảm của Liên, đừng có đòi hỏi nơi Liên một tấm tình không bợn.

Làm sao có được một tấm tình không bợn, hỡi các ngài, các bạn!

Các bạn cưới được một trinh nữ, lấy được một trinh nam làm chồng đi nữa, các bạn cũng chẳng vì thế mà chiếm được tấm tình không bợn của người hôn phối của các bạn đâu, bởi "Nàng" hoặc "Chàng" nhứt định là đã có những giấc mơ trước khi bạn xuất hiện ra trong đời "Nàng" hay "Chàng".

Liên đã khóc. Và ta chỉ nên thương xót Liên mà thôi.

o o o

Bảy tuần lễ trôi qua mà Liên không đi thăm Định lần nào cả.

Nàng bị khủng hoảng tinh thần hơn một tuần lễ, rồi sau đó, ở đô thành xảy ra một vụ còn rùm beng hơn là vụ của nàng trước đây, cũng trong giới hộp

đêm, khiến nàng khó chịu quá, rồi chuyện gia đạo của nàng đánh bồi thêm vỡ cuối cùng khiến Liên suýt ngất đi.

Số là sáng hôm ấy, sáu tuần lễ sau buổi xế mà nàng đuổi khéo nhà triệu phú Đáng, cơn ác mộng do vụ Cẩm Nhung cũng vừa qua, báo chí cho tắt lần lần những thiên điều tra phóng sự nẩy lửa về người đẹp ở hãng Labbé thì Liên được tiếp một người khách trẻ tuổi, trong giới nữ lưu, một người khách quen, nhưng đã bật tin từ lâu rồi.

Liên lão đảo như say rượu, sau cái tin sét đánh mà Nguyệt Thu vừa tiết lộ ra, rồi nàng ôm mặt mà khóc òa.

Nguyệt Thu là một trong những đứa bạn thân của Lan trước đây. Nó đã đi lấy chồng, đã có một con rồi, nên nó ít tới đây lắm, vả Lan không còn ở đây nữa, thì bạn hữu Lan cũng đảo ngũ nhà này luôn, chỉ còn vài đứa hiếm hoi, thương mến riêng nàng, mới thỉnh thoảng ghé qua đây giây lát để thăm nàng mà thôi.

Nói "sét đánh" là sét đánh riêng đối với Liên chớ Nguyệt Thu rất thông cảm với nỗi khổ của Lan, nên không hề nghĩ sao cả. Sở dĩ hôm nay nàng tới đây, xì chuyện này ra vì...

- Thưa chị ba, Nguyệt Thu nói, xin chị can đảm. Em tới đây, không phải để ngồi lê đôi mách đâu, mà có mục đích rõ rệt.

Từ hơn một năm nay, Lan nó làm vũ nữ chuyên nghiệp, khiến em buồn lắm, nhưng em hiểu cho tình thế khó khăn của nó, nên em mới nghĩ ra, nhờ chị can thiệp.

Chị cũng biết từ ngày bà cố ra lệnh đóng cửa các vũ trường, thì tiệm nhảy mọc ra như nấm.

Ấy, hiện nó đang làm trong một tiệm như vậy. Họ đã có biện pháp hợp pháp trá hình, tuy nhiên cảnh sát công an họ biết sự thật, nên cứ bắt như thường.

Nếu Lan bị bắt, mà chắc chắn là sẽ bị bắt, không làm sao khỏi được thì không tốt chút nào. Có phải không, thưa chị, nó làm vũ nữ chuyên nghiệp, thì vẫn có thể xóa dĩ vãng được, nhưng nếu nó bị bắt, nó sẽ có hồ sơ ở cảnh sát công an hoặc sẽ bị đưa ra tòa, tư pháp lý lịch của nó sẽ có tỳ, có vết, hại lắm.

- Em nói rất hữu lý, Liên lau lệ và nói như vậy, và chị cảm ơn em không biết bao nhiêu, đã cho chị hay tin này. Nhưng khổ, chị lại không biết nó ở đâu. Nó cứ bảo là nó có chồng, ra riêng với chồng trên xóm Cống Bà Xếp, chị chỉ biết có thể thôi.

- Em cũng không biết nó ở đâu. Chính chồng em đi chơi mới tình cờ gặp nó trong một tiệm nhảy lậu.

Anh ấy sợ em rầy, định giấu luôn, nhưng anh ấy vốn biết Lan là đứa tốt và là bạn thân của em ngày trước, đành phải thú tội đi chơi, để tiết lộ cho em nghe tin tức không hay về Lan, khuyên em nên đến thăm chị, để chị liệu định.

- Chị cũng rất cảm động trước hảo ý của chồng em.

- Nè, chị muốn tìm nó thì nên đến...

Nguyệt Thu ra về rồi, Liên nằm lăn xuống giường mà khóc nữa. Nàng dư biết rằng những người vũ nữ chuyên nghiệp, hết chín mươi phần trăm sống về nghề khác nữa, thì hẳn Lan không thoát được lệ thường, bởi nghề vũ nữ thuần túy không giúp Lan kiếm được bao nhiêu tiền, mà Lan lại không có chồng, không được một ông già triệu phú nào bao cho.

Em nàng đã hỏng một lần rồi, nhưng còn cứu vãn được, nhưng giờ nó đã xuống thấp đến thế rồi, thì nàng rất hổ thẹn khi nhớ lại lời căn dặn, gởi gắm của mẹ nàng lúc bà hấp hối.

Đau xót nhứt là từ mấy tháng nay, nàng đã sống bằng tiền giúp đỡ của Lan, tức đã vô tình và gián tiếp nhìn nhận nghề nghiệp của nó, khuyến khích nó vậy.

Nếu nó còn biết xấu hổ với lương tâm của nó, thì nó đã tìm được "chánh nghĩa" làm bậy rồi: nó sẽ tự nhủ là nó hy sinh để nuôi chị nó hầu đáp nghĩa dưỡng dục.

Định đã đền tội gần xong. Nếu may ra nàng được Định đoái hoài tới, sau khi chàng rời khám Chí Hòa, chàng sẽ nghĩ sao về gia đình nàng mà một đứa em gái làm vũ nữ chuyên nghiệp mà lại lậu nữa chớ?

Hắn chàng sẽ coi rẻ nàng và chỉ xem nàng là một cái bến tạm bợ đậu vài ngày trong giai đoạn bơ vơ của chàng khi vừa ra khỏi khám đường.

Từ đó cho đến tối, Liên cố bươi trí để tìm luận điệu hầu thuyết phục Lan, nhưng nàng chẳng tìm được gì mới lạ cả.

Nàng đến đại lộ Đinh Tiên Hoàng ở Đa Kao, trên góc đường Phan Thanh Giản và nhìn lại thì quả ở đó có một dãy nhà lầu bốn tầng, đúng y như Nguyệt Thu đã tả.

Nguyệt Thu đã nói: "Chị cứ đi chậm chậm ngoài hành lang trông ra đại lộ Đinh Tiên Hoàng. Căn nào cũng sáng đèn cũng đóng cửa kín mít và cũng có thể có nhạc cả. Nhưng chị chỉ dừng lại trước một căn rồi lắng nghe. Nếu đó là nhạc khiêu vũ và chơi lâu thì đúng là căn ấy.

Nhưng Liên khỏi phải đợi. Nhạc đĩa và nhạc ra đô khác nhau rất xa, nghe là biết ngay, mặc dầu từ căn nào cũng vang lên tiếng nhạc, có nhiều căn chơi nhạc khiêu vũ.

Nhưng nàng không gõ cửa, cứ mở rồi tự nhiên bước vào cũng như Nguyệt Thu đã dặn. Nguyệt Thu giải thích:

- Bà cố cho phép mở ban-pha-mi, nếu không đông quá hai mươi người. Như vậy họ chỉ hạn chế số khách cộng với nhơn viên, làm thế nào mà không bao giờ đông hơn hai mươi người cả, có cảnh sát đến, họ nói họ mở ban-pha-mi.

Vậy chị cứ vô, hễ đã đủ người rồi thì họ mời chị ra hành lang đợi, chị sẽ chống tay lên lan can, nhìn xe cộ dưới phố cho đỡ buồn.

Không ai nói gì tới nàng cả, khi Liên bước vào và khép kín cửa lại, và nàng biết rằng chưa đông quá hai mươi, mặc dầu nàng không thể đếm.

Chỉ có một căn nhà thôi, nhưng cứ trông như là bí khá rộng, vì dãy nhà này bề ngang tới năm thước. Vài chiếc bàn con mặt ba tắc trên bốn tắc kê sát tường để khách giải khát, không làm chật chỗ chút nào. Chỉ có thể thôi với lại ngoài trước hết, một thùng phóng thanh, đặt một bên vách và đối diện với thùng phóng thanh là một chiếc ghế bành thật nhỏ, trên đó ngồi yên một người đàn ông to lớn không thể tưởng tượng được.

Cũng cứ Nguyệt Thu cho biết thì người này chỉ có phận sự mần thịt cậu cao bồi nào lộn xộn. Chiêu đãi viên là một người đàn bà cao niên, vô địch về khoa tích trữ mỡ, chị ta lặng lẽ tới hỏi Liên uống gì, nhưng hơi hơi ngạc nhiên, y như ông Hộ Pháp ngồi ngủ gục trên chiếc ghế bành.

Khách tới đây, chỉ có đàn ông trẻ tuổi và con trai, thỉnh thoảng mới có người đưa bồ tới, nhưng luôn luôn họ đi chung với bồ, phụ nữ không bao

giờ tới một mình.

Liên gọi một cái Co ca co la và đoán chừng rằng chị này nếu có cảnh sát đến, sẽ nhận rằng chị ta là chủ nhà mở "ban" cho bạn hữu chị. Người chủ chốt tự nhiên là lánh mặt.

Liên đã quen với không khí vũ trường, nhưng vẫn khó chịu vô cùng. Nàng ngồi đó, rất giống một vũ nữ già, không ai thèm gọi, chớ đâu có phải như đàn ông, họ có lý do ngồi đợi vũ nữ hạn chế ở đây rảnh chân.

Mà quả nàng già thật, sánh với các vũ nữ ở đây, mà nàng quan sát để tìm Lan. ở đây, trừ Lan ra, chắc chưa có nàng nào thành niên cả, không như ở Eldorado mà ba mươi, người ta vẫn còn ăn khách.

Có lẽ khách người lớn ngại bị bắt, tránh các tiệm lậu, mà khách trẻ thì vũ nữ phải thật trẻ.

Chị mập bưng món giải khát lại và Liên nói:

- Tôi muốn nói chuyện với cô em mặc dza dzu kia nhé!

- Dạ.

Giây lát sau, hết bản rồi, chị mập kéo Lan lại nói khẽ cái gì, chừng ấy Lan mới chợt thấy Liên. Nàng sợ hãi quá, nhưng không biết tính sao, đành lại ngồi với chị. Liên ôn tồn nói:

- Chị đã tới đây, chắc khỏi phải nói gì với em nhiều. Em hiểu chớ?

- Em hiểu.

- Vậy chị mong em trở về với chị.

- Mai em sẽ về...nhưng chỉ để thăm chị thôi, và để chị có muốn nói gì thì nói. Chị nên đi ngay cho. Nơi này, không tốt cho một người đàn bà như chị chút nào.

- Chị dư biết, nhưng chị vẫn đến thì em rõ nỗi đau khổ của chị đến đâu.

- Thôi chị khỏi trả tiền nước, em đưa chị ra cửa ngay nhé.

Liên thấy rằng quả ở đây cũng không nói gì được nhiều, nàng đến để cho Lan biết rằng nàng biết là đủ lắm rồi, nên nàng đứng lên, bước theo em. Lan mở cửa, bước ra, và Liên theo liền.

- Thôi chị về nhé!

Liên đặt nhẹ bàn tay mặt lên đầu em rất lâu, rồi nói:

- Em nên nhớ rằng chị vẫn thương em và rất cần tình thương của em.

- Mai em về thăm chị.

Liên xoay lưng đi, Lan buồn thiu nhìn theo chị, cho đến khi chị nàng khuất dạng nơi khúc quanh của hành lang mới thôi. Nàng nắm hột xoài cửa nghĩ ngợi vài giây rồi thành lình bị chụp lên vai một cái, nàng hoảng hồn, kêu lên một tiếng, quay lại thì...

- Tiễn bồ nào rồi buồn xo vậy?

- Anh dịch, làm người ta suýt đứng tim.

- Anh cũng suýt đứng tim vì ghen.

Lan cười dòn lên, mở cửa rồi chàng thanh niên mới tới và nàng đi vào trong.

o o o

Sáng ra, Lan giữ lời hứa và về thăm chị hồi mười giờ rưỡi sáng. Chỉ bây giờ, Liên mới biết tại sao mà Lan không hề đến sớm hơn: Lan phải thức khuya như nàng ngày trước, nên không dậy nổi trước mười giờ rưỡi.

Liên hỏi:

- Thế nào? Em về với chị chứ?

- Xin chị kể như em đã chết rồi.

- Em đừng có nói điên.

- Không, chị không thể hiểu được đâu. Không phải không có lý do mà em tự để cho em tuột dốc, nhưng hiện giờ không tiện nói ra. Ngày kia, chị biết sự thật rồi thì chị thấy rằng em phải đi con đường ấy không thôi em hóa điên mất.

Lan thấy nếu cho Liên biết rằng vì tuyệt vọng trước giả dối của Định, tình cảm của Liên sẽ bờ ngõ, ngõ ngang, chẳng ích lợi gì cả. Chừng Định mãn hạn rồi, họ ăn ở với nhau được một lúc, Liên biết sự thật cũng chẳng sao, nhưng bây giờ thì không nên.

Liên chỉ rưng rưng nước mắt chớ không còn biết nói gì hơn nữa. Lan là một đứa con gái cứng đầu, không làm sao mà thuyết phục nó được, phương chi nàng lại là kẻ ăn bám của nó.

- Chị cần tiền hay không, Lan hỏi.

Liên khóc lớn lên, và lâu lắm mới nói được.

- Chị hối hận lắm, tự hỏi không biết có phải vì chị nhờ vả em, mà em phải...

- Không, em đã đi làm trước đó lâu lắm rồi.

- Chị sẽ có tiền, đủ nuôi em nữa, nếu em về đây với chị. Chị cần em ghé thăm, không phải để giúp tay giúp chân chị, mà vì chị cô đơn lắm!

- Em sẽ về thăm chị thường.

- Không, chị cần em một cách thường trực kìa.

- Em đã trót chọn đường rồi.

Liên nức lên mà khóc.

o o o

Suốt hai tuần lễ, Liên không đi nuôi Định. Nàng đã bán chiếc máy thu thanh 9 đèn, bán nữ trang, sau khi tìm học nghề với người cô của Định ở Cầu Bông.

Không có người đàn bà Việt Nam nào mà không biết làm nem, Liên chỉ học bí quyết thôi, nên vài hôm là nàng thạo nghề.

Định có nói là không cần nhiều vốn, nhưng Liên đã phải bán rất nhiều thứ, vì nàng cần ăn trong nhiều ngày, những ngày học nghề, những ngày mới ra nghề, hàng chưa biết đắt, ế thế nào.

Đến ngày thứ mười lăm thì nàng đã biết rằng mình tạm sống lây lất được với cái nghề mà bà Tám Thiên đã truyền cho nàng. Chị bếp ở nhà biến thành thợ phụ, và đến ngày thứ mười sáu, nàng để chị ta làm thợ chánh một

hôm, hầu đi nuôi Định.

Lần này thì Định được "nuôi" bằng nem với bánh mì, cây nhà lá vườn cho đỡ tốn, Liên có bổ túc thêm cuộc tiếp tế hôm nay bằng mấy phong bánh in bốn lập, chỉ có thể thôi, vì nàng không nỗ lực thêm được nữa.

Từ tháng nay, Định buồn ghê đi. Không người tiếp tế, chàng vẫn có đồ ăn ngon của bạn đồng lao may mắn hơn, san sốt cho. Nhưng chàng cứ nghe thiếu. Chàng không yêu Liên, nhưng hồ nghi rằng Liên không đi "nuôi" là vì hết yêu chàng, chàng buồn lắm.

Lòng ích kỷ của con người thật là kỳ dị. Tình yêu của Liên, Định không nhận nhưng cứ muốn để đó, không cho ai rớt tới cả. Để đó làm gì? Chàng cũng không biết nữa! Hay ý thức của chàng không biết, mà tiềm thức chàng biết? Đó là cái bánh sơ cua, cái bến nhỏ nhỏ mà con thuyền của chàng sẽ tấp vào, nếu rủi ro chàng phải đau vì Lan quên chàng.

Ừ, nếu Lan quên chàng, chàng sẽ không đủ can đảm để đi tìm tình yêu nữa, nhưng chàng rất cần sự an ủi của một bà mẹ, một người chị là Liên.

Định buồn và hơi ghen khi tưởng tượng đến một cuộc yêu đương của Liên ngoài đời. Liên chỉ già đối với thanh niên thôi, chứ nàng vẫn hấp dẫn những người đồng lứa với nàng, nhất là với những ông nhà giàu cao niên.

Chàng nhớ có một lần chàng đứng uống nước trước quầy thu tiền, chàng được nghe Liên, như lúc vui tính, kể câu chuyện sau đây:

- "Có một người khách, chừng là học trò, trông như bấm ra sữa đã đeo đuổi nàng hơn ba tháng trời. Cậu ấy cũng đứng chỗ chàng đứng để uống rượu và tán tỉnh, bị Liên gọi bằng em, cậu ta bất đếm xia; bị Liên cự rồi làm mặt thờ ơ lạnh lùng, cậu ta viết hơn bảy chục lá thơ, nhờ bồi rượu mang đến. Rồi

cậu ta đón Liên trên đường về, khóc lóc, van xin..."

Định tin là Liên không có viết tiểu thuyết đâu. Chính chàng, nếu chàng không "sống". Chàng cũng đã si Liên như cậu học trò đó, có lẽ còn si hơn nữa kia.

Lắm đêm nằm thao thức, chàng đấm tay xuống chiếu chưởi lằm thằm: "Đồ đĩ, cả chị lẫn em đều là đồ đĩ hết thảy".

Căn phòng lặng trang và chàng chỉ chưởi thằm thồi, vậy mà còn người thức và nghe câu chưởi của chàng.

Hắn bật cười rồi khuyên dút:

- Thôi, ráng ngủ đi bồ. Nếu nhơn tình của bồ năm khám liệu bồ có "thủ tiết" với nàng hay không?

Đó là người láng giềng nằm sát vách bên trái của chàng. Chàng xấu hổ mà bị người khác bắt chọt bí mật của mình, không biết làm sao để gỡ cho ra nên đành ngậm câm.

Nhưng người ấy không định thồi. Y nói:

- Năm kia trước khi bồ vào đây, có một chàng nửa đêm lên cơn điên vì ghen.

- Sao lại nửa đêm?

- Vì anh ta trần trọc suốt bốn năm chục đêm, cho tới giữa khuya và dĩ nhiên cho là đến một khuya nào đó thì cơn điên nó tới chớ sao.

- Bị mọc sừng hả?

- Nếu bị mọc sừng ai nói gì. Y chỉ ghen bậy như bò, vì vợ y bất tin luôn. Con mẹ bị tang mẹ rồi lại đau liệt giường liệt chiếu, khỏi đau ốm lại không có tiền mua gạo thì làm gì mà nuôi chồng được.

Thế là thằng chả ở trong này có sáng tác tiểu thuyết liền. Y tự bịa thêm một câu chuyện ngoại tình rất có đầu có đuôi mà mãi đến lúc y lên cơn điên, y chửi lên người ta mới nghe được cái tiểu thuyết đó.

- Nhưng sao bà con không thuyết phục y?

- Thì tại y giấu và chửi thề một mình ai biết đâu mà thuyết phục. Với lại chẳng ai biết sự thật ra sao, lúc ấy. Đến sau, đưa hẳn đi nhà thương Chợ Quán rồi, tụi này nhắn tin ra cho bạn hữu điều tra giùm mới hay rằng con mẹ quả thật là người tốt.

Vậy bồ nên chửi lớn lên (lẽ dĩ nhiên là ban ngày, còn bây giờ thì để cho người ta ngủ) cho hả hơi, kẻ bị uất khí thì sẽ hóa điên mất. Mặt khác nên bền chí đợi, cho tới chừng nào hóa đá vọng thê hãy hay. Nhưng sao lại hai chị em? Bộ lấy luôn em vợ hả?

Tới phiên Định bật cười. Chàng "Ừ" với người láng giềng một tiếng rồi cười nữa. Chàng thì chàng lấy chị vợ chứ không lấy em vợ như người khác.

- Đã cười được rồi đó, hoan hô!

- Người láng giềng mừng rỡ như vậy.

- Anh có vẻ can đảm lắm!

- Trật lắc. Bất kỳ ai cũng như anh hết. Nhưng rồi nếu không lên cơn điên

thì người ta suy nghĩ nhiều trong một thời gian, rồi người ta xem tất cả những cái ấy với rất nhiều triết lý. Ngày kia thì không còn gì làm cho người ta ngạc nhiên và đau khổ nữa cả.

- Thật à?

- Thật một trăm phần trăm.

- Tôi chỉ muốn được như vậy thôi.

- Tự nhiên rồi nó sẽ được như vậy. Ăn ở với nhau được bao lâu rồi?

- Năm năm.

Định nói láo vì sợ nói thật ra cái thời gian ngắn ngủi của sự sống chung giữa Lan và chàng, người này sẽ hù chàng thì chàng còn buồn hơn. Nhưng năm năm vẫn chưa đủ với y. Y nói, giọng chơn thật, chớ không phải hăm dọa để đùa cợt:

- Chính mắt tôi thấy nhiều cặp ăn ở với nhau mười lăm năm, lúc nàng 18, mà rồi thẳng đực vẫn bị phụ như thường. Tôi hỏi cho biết vậy thôi chớ thời gian không ăn thua gì cả.

Hai người bạn đồng lao này rù rì với nhau độ hơn một tiếng đồng hồ thì ai cũng ngủ quên cả.

o o o

Vừa thấy mặt Liên, Định sừng sộ hỏi như chàng là một người chồng có quyền:

- Sao không đi biệt dạng luôn đi?

Liên sợ hãi, thu mình lại nhỏ nhút, và nhỏ nhen đáp thật khẽ:

- Em bận học làm nem, rồi bận trong mấy ngày đầu tìm mồi.

Định thô lỗ xong thì giựt mình, xấu hổ, và nguôi giận được ngay. Chàng thương xót Liên không biết bao nhiêu khi xem lại thấy nàng mặc áo the và gầy sút đi rất nhiều. Chàng cũng nói thật khẽ:

- Anh xin lỗi Liên, đã xãng giọng với Liên. Anh không có quyền.

- Không, anh làm cho em sung sướng không biết bao nhiêu ! Anh cứ có quyền đi.

- Nhưng có thể sống được nhờ nghề mới hay không?

- Cũng tạm được. May ra có thể khá nếu kiếm mồi được nhiều.

- Liên đem gì cho anh đó?

Liên cười mà rằng:

- Cây nhà lá vườn: nem chính tay em làm. Nếu anh nhớ mùi vị nem của cô Tám, anh sẽ so sánh được.

- Anh nhớ. Nhưng anh đang chết thềm thì anh không thể đánh giá một cách đúng mức. Tuy nhiên vẫn biết được phần nào. Sao việc nhà có gì lạ?

- Không có gì thay đổi!

- Lan vẫn mạnh chớ?

- Dạ, cũng như thường.

- Em nên ráng dưỡng sức, trông em gầy lắm.
- Anh đừng lo, dạo này khỏi thức đêm, em nghe khỏe trong người hơn trước nhiều. Gầy có lẽ nhờ thể thao. Em đi bỏ mối nem ở quán bằng xe đạp.
- Liên ơi, em nên lấy chồng.
- Tại sao anh cứ lái nhái mãi điều ấy?
- Em không thể mong gì ở một kẻ đã hỏng cuộc đời rồi.
- Em mặc kệ.
- Em đâu phải là Lan đâu mà có thái độ thiếu lý trí dữ vậy.
- Không, em đã nghĩ kỹ.

Định rất muốn nói toạc móng heo ra là chàng không yêu Liên đâu, nhưng chàng vẫn cứ không đủ can đảm nói.

Vài phút chia tay, Liên lưu luyến, một bước mà hai dừng và mãi cho đến giây phút phải cách mặt nhau, nàng mới chịu gạt lệ mà trở gót.

o o o

Hôm nay là ngày lễ Chư Thánh. Các phạm nơn được phần ăn đặc biệt hơn ngày thường, nhưng phần đông là người theo đạo thờ cúng ông bà, theo Phật giáo nên không có vẻ gì trịnh trọng giữa họ và ngày này cả.

Mặc dầu nhờ những phạm nơn ra ngoài làm việc nhà bếp, việc văn phòng, họ biết lõm bõm được rằng Phật giáo phát động phong trào tranh đấu từ mấy tháng nay và vừa bị đàn áp quyết liệt, họ cũng chẳng mong mọi gì

nhieu. Họ đã chứng kiến một cuộc đảo chánh, quân đảo chánh toàn thắng, nhưng không hiểu do sắp đặt nào mà rồi họ lại đại bại, thì một cuộc nổi loạn của dân chúng xem ra cũng khó thành công, phương chi chỉ có các sự sôi tranh đấu mà thôi, dân chúng có ủng hộ mà phần lớn ủng hộ tinh thần hơn là làm cái gì cụ thể.

Vả lại, họ là thường phạm chứ không phải chánh trị phạm thì dưới chế độ nào, họ cũng cứ ngồi tù như thường.

Đám này có vài chánh trị phạm "tự" biến tội trạng thành thường phạm và một chánh trị phạm "bị" biến tội trạng thành thường phạm là Định. Tuy nhiên những người đó cũng chẳng xông xáo bao nhiêu, vì như đã nói, họ thấy chắc cũng không đi tới đâu.

Thình lình hồi đúng Ngọ, họ nghe tiếng súng nổ.

- Nín, nghe kìa, bà con ơi!

Mọi người im thin thít.

Đó là tiếng súng liên thanh hạng nặng, nổ xa lắm, ban đầu họ ngỡ họ lầm tiếng nổ của các động cơ nhỏ, nghe cách một trăm thước, cũng mừng tượng như vậy. Nhưng không. Một cựu quân nhơn nói:

- Nhứt định đó là tiếng liên thanh hạng nặng.

Súng nổ thành những tràng dài và bấy giờ thì không còn ngờ gì nữa.

- Rồi, đảo chánh!

- Không biết có như kỳ rồi hay chẳng?

- Ăn chắc mà!

- Sao lại ăn chắc.

- Vì người đi sau được hưởng bài học trước, ai mà để cho ông cụ sử dụng đài phát thanh kêu cứu với các tỉnh như kỳ rồì nữa đâu.

- Ta đánh cá chơi nè!

Một anh vốn là tay đồ bác, ghiền bạc bài, tối ngày cứ đánh cá bất kỳ vào dịp nào, đề nghị như vậy.

- Một ăn một chớ ?

- Không, nếu ai bắt ông cụ thì ăn một, còn ai bắt quân đảo chánh ăn hai. Bởi đảo chánh khó khăn và nguy hiểm hơn là ngồi trong dinh Gia Long mà bắn ra.

Họ cũng hay tin dinh Độc Lập bị ném bom sập rồi, và ông cụ đã dời ra dinh Gia Long.

Lật bật mà đã ba giờ trưa và họ nghe tiếng bom nổ. Những người bị giam ở phòng hướng Đông Nam được thấy phi cơ chúi xuống bắn phá cái gì mà họ đoán là dinh Gia Long.

- Đánh lớn! Lần trước đâu có phi cơ ném bom.

- Ừ, mà đánh giữa ban ngày nữa, còn lần trước thì làm nửa đêm. Lần này chắc cả hai phe đều có chuẩn bị đại qui mô, nên phe đảo chánh mới dám ra quân ban ngày, và phe chánh phủ mới chống trả được mạnh mẽ, bên kia phải sử dụng đến máy bay.

Mãi cho tới tối cũng vẫn cứ còn nổ, mà lại nổ nhiều hơn ban ngày nữa.

Phe bắt quân đảo chánh có phần nao núng vì khi mà một cuộc đảo chánh võ trang kéo dài quá như thế phần thắng ở bên phe đảo chánh rất ít.

Họ đâu có dè rằng khi trưa chỉ đánh thành Cộng Hòa mà thôi. Dinh Gia Long được để yên mãi hầu thương thuyết nên mới tốn thì giờ như vậy chớ không phải chánh phủ có quân số tương đương với đảo chánh.

Súng nổ cứ nổ và cuộc đánh nhau cứ kéo dài khiến Định tâm ra hy vọng. Lần trước cũng kéo dài ra như vậy và mặc dầu lần đó, dân ta mới thấy lần đầu một cuộc đảo chánh võ trang, lương tri của họ cũng cho họ đoán được rằng đại cuộc của phe đảo chánh đã hỏng vì đảo chánh mà quá mười hai tiếng đồng hồ không xong kể như bất thành.

Chàng tâm hy vọng chớ không phải tâm lo như bao nhiêu người khác thật là kỳ. Ăn lương của chế độ chỉ vì không có nghề khác, Định không thích bao nhiêu chế độ ấy. Vậy mà giờ đây trong tâm tâm chàng lại về phe với chế độ, làm như chàng đã hưởng lộc rất nhiều của họ Ngô.

Nhưng nghĩ cho kỹ ra thì tình cảm của chàng là đúng. Chàng hy sinh đây

- hy sinh miễn cưỡng chớ không phải tự ý, bị bắt buộc làm cảm tử quân chớ không tình nguyện bao giờ

- đây là hy sinh cho chế độ, cho riêng chế độ không phải cho quốc gia, thì chế độ mà sụp đổ, sự hy sinh của chàng sẽ hóa ra vô ích hết sức.

Khi chàng ra khỏi khám, chế độ mà còn tồn tại, chàng chẳng hưởng được cái gì ngoài ba trăm ngàn tiền đền bù thiệt hại mà trái lại còn mất chỗ làm

nữa là khác bởi chàng là một "lá bài bị đốt" rồi, nhưng đầu sao cũng còn là cái gì, còn một ông Thiếu tá Bân, mà thỉnh thoảng chàng có thể xin vài trăm xài chơi, còn... à, thật là khó nói... còn cái chế độ ấy để cho chàng cảm nghe rằng sự hy sinh của chàng tuy vô lý, nhưng không hoàn toàn là hy sinh cho cái trống không, cái vô cực.

Có lẽ giờ này Định mong cho cuộc đảo chánh thất bại, ít lắm cũng bằng những kẻ đang ăn trên ngồi trước mong muốn.

Suốt đêm ấy trong khám không ai ngủ được hết. Đó là tình trạng ở phòng của Định, mà chàng đoán rằng ở các phòng khác cũng thế cả.

Những tội phạm chánh trị của một chế độ độc tài thường thì bị giữ trong các nhà giam bí mật nào không rõ, ở đây thứ ấy rất hiếm. Toàn là thường phạm không mà thôi. Nhưng họ biết rằng một chế độ mới thế nào cũng giảm án tội nơn để lấy lòng dân và sẽ có rất nhiều người được xem như là mãn hạn trở lại với trời cao, đất rộng.

Cho đến khuya thật khuya, họ nghe súng nổ dữ dội một lần nữa rồi thôi, im lặng. Họ biết chắc rằng mọi việc đã xong rồi, nhưng không rõ bên nào thắng.

Đa số đoán là phe cách mạng thắng bởi quân của chánh phủ tập trung tại một vài nơi, mới có sự im lặng hoàn toàn như thế được, chớ nếu quân chánh phủ mà thắng thì hẳn phải có một cuộc phản công rộng lớn ra thành phố, mà sự phản công ấy phải kéo dài, lan rộng họ có thể nghe tiếng súng gần hơn. Mà không bao giờ họ nghe tiếng súng gần hơn cả.

Hơn thế quân của chánh phủ chắc chắn là phải ít hơn quân của cách mạng, không thôi, không thể tổ chức cuộc đảo chánh được. Mà như vậy chánh phủ muốn thắng phải nhờ viện binh của các tỉnh. Nếu viện binh các tỉnh về hẳn phải có đánh nhau ở ngoại ô, nhưt là ở miệt Bình Điền, Phú Lâm. Đánh

nhau ở đó, khám Chí Hòa đã nghe rõ như là đánh sát trường thành của khám. Mà họ không nghe gì hết.

Tuy nhiên, người của thể hệ hậu chiến đã nếm qua nhiều ngục nhiên quá rồi nên họ không còn dám tin chắc nơi dự đoán hữu lý nào nữa cả, thành ra họ hồi hộp mong đợi cho trời mau sáng.

Sáng ra, thì họ biết đại khái mọi việc: quân cách mạng đã thắng nhưng ông Diệm đã trốn ra khỏi dinh Gia Long hồi nào và bằng cách nào không ai biết hết.

Lại hồi hộp nữa.

Ông Diệm có những người trung thành với cá nhân ông, hiện đóng quân ở xa. Người ta đồn đãi trước đây rằng ông có lập chiến khu ở miền Trung, ở Cao Nguyên nữa. Họ đoán sẽ có nhiều pha gây cản chớ chưa hết đâu.

Hôm nay kỷ luật trong khám nghiêm khắc hơn, dĩ nhiên là vậy. Bên ngoài rối rắm thì bên trong có khuynh hướng sinh loạn, mặc dầu dân ta đã qua khỏi thời kỳ ấu trĩ về điểm đó rồi không còn như hồi Phan Xích Long nữa.

Nhưng kỷ luật nghiêm hơn mà người phụ trách kỷ luật, ít ra cũng là những người cấp dưới, lại thông cảm hơn. Họ sợ các sự báo thù vật vạnh vì họ không thể biết người nào trong số phạm nhân sắp phóng thích sẽ làm ông bực gì và có thể hại họ.

Tin tức rịn lần rịn hồi vào khám từng giọt nhỏ và đến ba hôm, họ mới biết sự thật: Ông Diệm và ông Cố trốn ra ngoài là do một kẻ hở, và biết đâu đó là một kẻ hở cố ý.

Hai anh em chỉ chạy vô Chợ Lớn chớ chẳng đi đâu kịp vì không thể đi đâu được. Họ đã chu đáo nhưng không chu đáo tuyệt đối, họ có chuẩn bị rút lui

mà không chuẩn bị đường rút lui: mũi tàu Phú Lâm có quân án ngữ, nhưng đồng ruộng quanh đó trống trơn vào một xóm ở ranh giới là có thể ra khỏi thủ đô, nhưng họ không dám vào vì không có đồng lõa trong ấy.

Hơn thế, ra khỏi Sài Gòn bằng ngã đó rất dễ lọt vào tay Việt Cộng thì thà là để bị bắt còn hơn. Hai anh em đã chết vì tai nạn, rủi ro súng đạn sao đó không rõ. Đó là theo thuyết chánh thức. Cách mạng toàn thắng và chủ tịch chánh phủ lâm thời là Phó tổng thống của trào vừa đổ chớ không ai đâu lạ.

Người ta bận tìm kiếm các trại giam bí mật để phóng thích những nhà đối lập bị giam giữ, còn thường phạm ở đây, chưa ai nói tới cả.

Họ cũng đoán biết như thế. Phải năm ba tuần một chánh phủ mới mới rảnh tay được để nghĩ đến việc ân xá hoặc giảm ân cho các thường phạm.

Nhưng một sự kiện mới lại xảy ra. Khám đường đông thêm dân số: đó là những ông bự của trào vừa sụp, những ông bự không được cách mạng mời hợp tác trong lúc chuẩn bị bí mật, có lẽ vì họ quá trung thành hay vì vài lẽ khác.

Ông bự ở đây không phải chỉ có nghĩa là quan lớn. Những người dân thường, dựa chế độ mà giàu cũng ở trong số ấy.

Và cái ngày mà Định dở cười dở khóc là ngày chàng hay tin thiếu tá Bân không còn ở cõi đời này nữa.

Thì ra ông ta tên Bân thật sự, hoặc tên khác nhưng được thiên hạ biết dưới cái tên Bân đó.

Cứ theo cái tin tức len lỏi vào đây thì thiếu tá Bân trốn tránh ở một ngoại ô kia. Bị dân trong xóm nhận diện được và đi tố cáo, ông ấy bị vây, cố mở vòng vây để tẩu thoát chớ không đầu hàng, nên bị bắn chết ngay tại chỗ.

Định không thương cũng chẳng ghét ông Bân. Nhưng cái số tiền ba trăm ngàn gửi nhà băng phải có hai chữ ký chàng mới lãnh ra được. Thiếu tá Bân chết đi là chàng mất hết, mất cả, không còn gì nữa.

Ngày chàng ra khỏi khám, nhà chàng thuê đã bị người khác chiếm ngụ, chiếc xe chắc chỉ còn xác không, đang nằm ở kho nhà nước nào, túi trống trơn, còn Lan thì đã đi lấy chồng, hoặc sẽ không nhìn nhận chàng là tình nơn nữa.

- A... ha... ha... !

Định vụt cười khan lên rồi cười dài, cười sặc sụa khiến bạn đồng lao với chàng ngờ hóa điên, vì không có gì vui đáng cười hết.

Mãi cho đến mười hôm sau, Liên mới đi thăm bạn. Nàng nằm nhà suốt mấy ngày binh biến, nên phải làm bù để gỡ gạc những hôm không kiếm được đồng xu nào...

Định tươi như một anh học sinh trung học vừa nghe qua kết quả thi tú tài và anh đậu ưu hạng.

Liên cũng tươi như một cô gái mới được con trai tán tỉnh lần đầu.

Người tội nơn bất đắc dĩ hỏi lảng xảng :

- Sao, thế nào em, ngoài ấy ra sao ?

- Dân chúng họ vui mừng như trẻ con mừng Tết.

- Vui mừng tự nhiên hay bị chánh phủ mới tổ chức.

- Tự nhiên.
- Thật không?
- Thật một trăm phần trăm.
- Họ hoan nghinh chánh phủ mới lắm hả ?
- Không.
- Như vậy anh cũng khó hiểu.
- Không có gì mà khó hiểu. Chế độ cũ cấm nhiều thứ quá, cho đến đá gà cũng cấm thì trong nước không có giới nào mà không bị cấm làm cái gì. Một chế độ ham cấm như vậy, thì ai cũng mong cho nó đổ, kể cả một số người ruột của chế độ.
- À, cái đó thì chưa chắc.
- Chắc một trăm phần trăm. Có một nhà văn ủng hộ chế độ nhiệt thành lắm, nhưng chế độ lại cấm một loại tiểu thuyết mà nhà văn ấy chuyên viết. Không xoay được để làm loại khác, nhà văn đó cứ mong cho chế độ ngã, vì sinh kế ông ta.
- Còn đối với nạn nhơn trực tiếp của chế độ ?
- Tất cả chánh trị phạm ở Côn Đảo đang xuống tàu về Sài Gòn, trừ Cộng sản, nhưng kể cả những người Cộng sản không có bằng cứ là Cộng sản.
- Thí dụ ?
- Thí dụ người ám sát ông Diệm ở Ban Mê Thuột.

- Thật à ?

- Không có gì mà anh ngạc nhiên. Trong thế giới này, hễ không có bằng chứng thì như không có tội.

- Nhưng thường phạm ?

- Thường phạm được hưởng trường hợp giảm khinh như anh, sẽ được cứu xét hồ sơ để giảm án. Có lẽ rồi anh cũng sẽ ra.

- Nếu được như vậy thì hay quá. Liên nè, anh cậy Liên một việc được chăng?

- Có gì mà em lại từ chối không giúp anh chứ.

- Em nên đến nhà anh hỏi xem chủ nhà còn xem anh có quyền được tiếp tục ở đó hay không. Anh không còn ai trên đời này.

- Không hy vọng đâu. Có tốt lắm là họ cất giùm đồ đạc. Nhưng em cũng lo vụ đó. Tuy nhiên anh không bận tâm, nếu may ra anh được giảm án anh cứ tới nhà em. Anh không bị ràng buộc về gì hết đâu mà sợ. Anh cứ ở tới chừng nào tìm được nhà thì lại cứ ra đi.

Rõ ràng quý kế đàn bà. Việc cho ở đùm ở đậu không ràng buộc kẻ ở trọ, nhưng hẳn cứ có thể mắc bẫy như thường.

Làm thế nào mà một kẻ mất tất cả, lại không được một người dì họ để an ủi hẳn, được một thiếu phụ xinh đẹp săn sóc cho, phục vụ như vợ tào khang, làm thế nào mà kẻ ấy không cảm lẫn và không tạ ơn bằng tình yêu của hẳn. Thế là hẳn sẽ định cư trọn kiếp tại căn nhà đã cho hẳn tạm trú ẩn lúc hẳn chưa có lấy một bộ bi-da-ma để mặc ngủ.

Lần "nuôi" này, Liên cho Định ăn cá hộp do kỹ nghệ trong nước mới chế tạo lần đầu. Nàng đã thử ăn, thấy mùi vị của nó kém cá hộp của ngoại quốc nhiều lắm nhưng tin rằng lạ miệng, chắc Định ăn sẽ biết ngon.

Ngoài ra, Định có một ổ bánh tổ thật lớn, món quà rẻ tiền vì ở nhà làm được dễ dàng lại rất tiện cho người được quà vì dễ cất giữ, vậy mà từ thuở giờ, Liên đã quên mất món ấy!

Định hơi tủi thân vì thấy quà ngày càng nghèo nàn về lượng và về phẩm, nhưng rồi nghĩ lại tình cảm của Liên, chàng hối hận lắm và vui vẻ với Liên hơn bao giờ cả.

Liên rất hy vọng vì ngờ đề nghị của nàng được Định hoan nghênh nên chàng mới vui vẻ được hơn mọi lần trước.

Họ chia tay nhau trong bịn rịn, và đời đối với Liên đã hết u tối rồi.

o o o

Định lang thang nhiều ngày, Liên đã điều tra về căn nhà của chàng và cho chàng biết rằng bà chủ nhà đã hành động đúng pháp luật. Bà ấy có ra tòa và tòa xử đưa giường tủ đồ đạc của Định cho phòng ký thác của nhà nước giữ, còn bà thì lấy lại nhà vĩnh viễn.

Định không buồn tìm cái phòng ký thác ấy để lấy lại đồ đạc, vì giường đã xưa rồi còn áo quần đã vàng khè, khó lòng mà tẩy cho trắng được. Những món đồ may bằng vải đã bị con hai đuôi ăn lũng từng lỗ bằng đầu ngón tay, còn dùng sao được mà xin lại cho mất công.

Chàng có bạn, nhưng đó là những người bạn ăn chơi, chúng đâu có trung thành. Nhưng chàng vẫn tới thăm chúng nó để xin tiền.

Của bố thí mà chàng nhận được lên đến sáu ngàn. Thăng nào cũng tỏ ra tốt bụng cả, thăng hà tiện nhứt cũng cho được năm trăm. Chúng nó hành động như vậy để dễ tổng cổ chàng đi mà không sợ chàng oán.

Định thuê phòng ngủ rồi cứ đi cả ngày để tìm sinh kế, nhứt là tìm chỗ ở rẻ tiền, chớ phòng ngủ chàng đâu có thể thuê mãi.

Chàng không muốn đến với người thiếu phụ đã tha thiết muốn được săn sóc chàng vì chàng thấy rằng tình cảm của chàng đối với Liên chưa phải là tình yêu. Chàng muốn sống phăng với người mà chàng đã thọ ơn, chớ nếu Liên không nuôi chàng trong khám, chàng ngã nhào vô ngay sau khi được ân xá, rồi ra sao thì ra.

Sáu ngàn bạc, thật là mồn trong nháy mắt. Có một đêm, định vào một vũ trường mới hoàn toàn lạ đối với chàng, trả một ly nước đá lạnh một trăm hai chục bạc, nên rồi chàng không hề dám giải trí "lành mạnh" như thế nữa. Đó là nơi an ủi cuối cùng của những kẻ không gia đình, không nhà cửa, mà không lui tới chàng còn biết đi đâu ? Vả, bốp phơ của chàng không cho phép chàng hoang phí!

Thật là ngậm ngùi, cái đêm vào vũ trường mà không lấy tíc-kê ấy. Không khí gợi nhớ cả một dĩ vãng gần rất vui mà đồng thời cũng rất là đau thương.

Định đưa mắt tìm quày thu tiền và mỉm cười mà thấy một cô thu ngân viên ngồi sau quầy. Cô này trẻ hơn Liên nhiều, có thể nói là đẹp nữa, nhưng không hấp dẫn chút nào.

Rồi những bản sao của Như Mai, Yến Tuyết lướt qua trước mắt chàng. Chàng không thích bọn ấy bao nhiêu, nhưng gần họ, cũng đỡ buồn. Nhưng muốn gần họ chàng phải làm lại cuộc đời rất lâu, chưa chắc ba bốn năm nữa, chàng lấy lại được phong độ cũ.

Định nhắm mắt lại. Nhạc vũ trường như những câu thần chú của pháp sư, làm sống dậy những bóng ma dĩ vãng mà cái bóng ma làm cho chàng sợ nhất là bóng ma ông Mạnh.

Không, chàng không sợ oan hồn của ông ta hiện về nhát chàng hoặc hại cho chàng bệnh hoạn, cho chàng gặp tai nạn nhưng chàng sợ chính lương tâm của chàng. Nó tạm ngủ trong non hai năm lao lý và giờ đây nó thức tỉnh gào lên : "Mầy đã giết kẻ vô tội để làm gì ?"

Đồng tiền mòn mau quá, mà tình thương nhớ Lan lại nở thêm ra cũng mau quá. Ở trong khám thì còn chịu được, chớ ra đây, tự do mà chẳng gặp mặt Lan thì khó chịu như nước sôi đổ vào chân.

Định quên mất số điện thoại của cô bạn của Lan, cô bạn mà nhờ đó, chàng muốn gặp Lan lúc nào tùy thích.

Chỉ còn một cách độc nhất để thăm Lan là đi tìm nàng tại nhà chị nàng. Mà ác là sợ Liên bắt xác chàng.

Hơn thế nếu chàng bị Liên chinh phục, chàng sẽ từ chối thế nào, khi mà chàng không dám thú nhận mối tình giữa chàng và Lan ?

Nếu chàng ở riêng thì không có vấn đề. Nhưng đi tìm Lan, chàng còn một mục đích thứ nhì nữa là tìm nơi nương náu.

Nhưng mặc, tới đâu hay đó. Nhất định phải thấy mặt Lan mới được và nhất định phải có mái nhà đêm nay, vì chàng không còn tiền để tái đăng phòng ngủ.

Định tới nhà Liên hồi bốn giờ chiều. Chàng ra đi từ lúc sáng đến giờ, vì hạn phòng ngủ đã hết vào giờ ấy, nhưng cứ quanh quẩn mãi trong thành phố

mỏi chơn thì vào tiệm nước mà ngồi, ngồi chán lại ra đi.

Tim chàng đập mạnh lắm và mau lắm khi chàng thả bộ gần nhà người yêu.

Lan sẽ nghĩ như thế nào khi thấy chàng già đi, áo quần lôi thôi, lếch thếch và nhứt là bàn tay đã đẫm máu ?

Và chàng sẽ phải giải thích thế nào để Lan hết tin rằng chàng giết người vì Liên. Không, không thể nào giải thích được cả, trừ phi nói sự thật, nói sự thật nhưng phải nói láo, tức qui tội gì đó cho ông Mạnh, tội phản quốc chẳng hạn.

Lan không tin rằng chàng ghen tức mà giết ông Mạnh đâu vì chuyện ấy đã nguội rồi, và chàng không có nỗi giận lúc Lan kể về cái đêm lâm nạn của nàng.

Nhưng cũng không ổn. Chắc chắn là Lan có đọc báo, có thấy lời khai của các đương sự: Rõ ràng là chàng ghen vì Liên.

Nhưng dầu sao, chưa chắc Lan đã giữ vẹn tấm lòng của nàng cho chàng. Thời nay, hai năm là cả một thế kỷ. Chàng mà có vào khám vì Lan, cũng khó mong cho Lan kiên tâm chờ đợi, huống hồ gì Lan rất có cơ trong vụ này để mà tự giải phóng khỏi sự ràng buộc tình cảm với chàng.

Nghĩ tới đây, tự nhiên Định chậm bước lại. Lan có phụ chàng hay không thì chuyện đã xảy ra rồi, nhưng chàng cứ muốn thụt lùi lại, càng xa càng hay, cái giây phút mà chàng phải đau, trước vẻ mặt thờ ơ lãnh đạm của người con gái đã để cho chàng ôm ấp trong tay suốt mấy tháng trường.

Chơn bước chậm hơn mà tim lại đập mau hơn, còn ruột thì nghe quặn quặn đau như là Lan đã bội ước nguyên xưa rồi vậy.

Nhưng chàng sợ mau tới mà càng đi chậm sao lại càng mau đến nơi, và khi chàng tới trước căn nhà gần như xa lạ (bởi chàng chỉ đến đây có một lần để đón Lan thôi), căn nhà bỗng dường như là một chốn cũ đã chứng kiến mỗi tình của chàng.

Chàng nghe nao nao buồn như cảnh cũ còn, cảnh rất là quen thuộc, thân yêu nhưng người xưa đã không trở lại. Chàng do dự một hơi rồi gõ cửa thật nhẹ.

Định không phải đợi lâu và tiếng guốc từ sau tiến ra phía trước làm cho chàng hồi hộp ghê lắm. Không phải tiếng bước của Lan mà chàng đã thuộc lòng. Mà tiếng bước của Liên không lẽ lại kém khoan thai, kém đẹp tai đến thế.

À, thì ra đó là một chị người nhà. Chị này không phải chị mà Định đã biết, khiến Định đâm lo rằng Liên đã dời đi nơi khác.

Mà không, Liên không dè rằng chàng biết nhà nàng nên có cho chàng địa chỉ, hễ ra khám là đến tìm nàng. Địa chỉ y như xưa.

- Chào thầy. Chị ấy hỏi mà đôi mắt nghi ngờ, vì chàng rất có vẻ một kẻ lưu manh, cướp đường, hay ăn trộm vặt, thầy tìm nhà ai ?

Chị ta không mở cửa sắt, chỉ mở hé cánh cửa gỗ bên trong nhà thôi.

- Tôi tìm thăm cô Liên. Tôi là Định.

- Thầy đợi một chút.

Rồi chị ta vội đi ra sau, bắt chàng đứng đó đợi ngoài thềm.

Chắc chị ta đã kinh ngạc mà thấy sao chủ chị ta lại bỏ ngay công việc,

quýnh quíu khi nghe chị ta thốt ra tên người khách, rồi không kịp rửa tay vội chạy ra trước tức thì.

- A, anh! Trời, hồi nào? Em có hay gì! Chị Tám ơi, mở cửa coi.

Định nhìn lại thì thấy hai bàn tay của Liên đầy mỡ. Chắc là nàng đang trợn nem, vội bỏ cả ra đây, và không dám rờ tới xâu chìa khóa máng trên cây đinh đóng tường gần đó.

Chị người nhà chạy trở lên, mở cửa sắt ra cho Định vào nhà.

- Xin lỗi anh, anh ngồi để em rửa tay cái đã. À, chị Tám nè, chị đi lấy nước đá nhé.

Trong khi chủ nhà đi rửa ray thì chị người nhà thoát ra ngoài có lẽ để mua nước đá cục ở gần đâu đó.

Định ngồi lại trên chiếc ghế sa lông, đưa mắt nhìn qua một lượt, không thấy gì thay đổi cả, mọi vật y hệt như hồi chàng tới đây tìm Lan, chỉ thiếu chiếc đồng hồ Carillon mà hình dáng còn in rõ lên tường vì quanh đó, bụi bặm làm bản nước vôi chừa một khoảng trống in hình chiếc hộp đồng hồ.

"Có lẽ vì Liên đã bán món ấy, và vài món khác nữa, như là chiếc máy thu thanh, chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Oméga, nhưng lạ, sao không thấy mặt Lan kìa ? Chắc Lan đã đi chơi rồi. Càng hay! Mình sẽ phải đau trẻ hơn dự định. Có lẽ tối nay mình mới chạm trán với Lan".

Chủ nhà rửa tay xong thì chị người nhà cũng xách một cục nước đá thật bự về.

Liên gặp chị ta tại cửa buồng và dặn:

- Chị cho nước uống rồi thay tôi mà trộn, nhớ thỉnh thoảng rắc thính thêm.

Liên không thay y phục, để y chiếc áo lờ ngắn tay và chiếc quần sa-tanh mặc làm việc để tiếp khách. Nàng lặp lại câu hỏi kín đáo khi nãy, hỏi mà chỉ có người đối thoại hiểu ra mà thôi.

- Hồi nào? Sao em không hay?

- Không thể hay được đâu. Cách đây năm hôm.

- Trời, mà anh biệt dạng luôn.

- Anh có mấy công việc rất cấp bách phải thanh toán ngay.

Định hơi khó chịu vì lối nhìn của Liên. Trong khám chàng giống tất cả mọi người, vì ai cũng mặc như nhau, chàng hơn họ ở gương mặt khô ngô. Ngoài đời, chàng có vẻ bệnh hoạn, nghèo khổ, bất lương.

Chàng đoán rằng Liên đã đổi ý phần nào khi nhìn thân sơ thất sở của chàng rồi vừa tức giận vừa tủi thân, chàng muốn đứng lên mà đi ngay. Lòng ích kỷ của người đàn ông không bao giờ được sự biết điều xóa tan cả.

Định đã chẳng muốn dính líu tình cảm với Liên, mà lại phẫn nộ khi đoán rằng nàng đổi ý. Chàng muốn mình cứ là thần tượng của một người đàn bà.

Lâu lắm, chàng mới hỏi, giọng cố bình thản :

- Còn Lan đâu em ?

Liên nhìn Định bằng đôi mắt thăm dò rất lâu, khiến Định sợ hãi vô cùng. Nhưng không, Liên không có nghi ngờ gì hết, ít lắm đó cũng là cảm giác của Định.

- Mời anh uống nước.

Chị người nhà bưng ly Bireley ra từ nãy giờ. Định đang khát, bưng lên nốc một hơi cạn ly rồi xin thêm một ly nước đá lạnh.

- Anh uống nước ngọt nữa chứ. Liên hỏi.

- Không, nước ngọt làm cho khát thêm. Nước trà nóng tốt hơn hết, nhưng nếu không có thì cho nước đá lạnh.

Liên gọi nước đá lạnh rồi do dự giây lâu nàng kể lễ:

- Lan nó đã lấy chồng rồi anh à.

- Trời!

Thốt ra tiếng kêu đau thương ấy, Định lấy làm lạ rằng Liên không có phản ứng. Liên phải đoán hiểu cái gì, vì đó là tiếng kêu than của kẻ tuyệt vọng, rõ ràng như vậy, không còn ngờ gì nữa.

- Sỡ dĩ em không cho anh hay vì nó lấy chồng không rạn vỡ gì đó. Nó theo không người ta anh à.

Định gục xuống ôm mặt rất lâu, đoạn ngước lên, thở dài hỏi:

- Nhưng hiện giờ Lan ở đâu?

- Chồng nó làm thông ngôn cho Hoa Kỳ, nó đi theo chồng nó hiện phục vụ tại một công trường mới mở, công trường Cam Ranh. Hiện nó có thai được bốn tháng.

Cái vụ lấy chồng làm thông ngôn cho Hoa Kỳ là thuyết của Lan mà Liên dùng lại với Định. Đó là một người chồng rất dễ cắt nghĩa sự đi vắng lâu ngày, hoặc dễ cắt nghĩa sự đi mất luôn của cô vợ nữa.

Tiểu thuyết lần này được thêm thắt một chi tiết là Lan có thai bốn tháng. Cái thai tưởng tượng ấy làm cho Định chán nản. Không còn tính chuyện đi tìm Lan nữa. Thế nghĩa là Lan đã biết cái gì rồi.

- Hôm rày anh ở đâu ? Liên hỏi sau một hồi yên lặng của hai người.

- Anh ở phòng ngủ.

- Trời, bộ bạc bẽng sao mà! Anh ở đây nhé cứ ở một thời gian để anh xoay xử cuộc đời lại, rồi anh đi đâu tùy thích anh, không có gì ràng buộc cả đâu mà anh lo.

Định làm thinh vì chàng như không còn chất ruột để đứng dậy một cái vó nó chực sụm xuống. Điều mà chàng lo sợ từ bao lâu nay đã xảy ra rồi. Đã chuẩn bị lòng trước rất lâu để đón nhận tin dữ, chàng vẫn nghe bủn rủn tay chơn trước thổ lộ của Liên.

Chàng ngồi đó nhìn trần trối hình bóng của chiếc đồng hồ Carillon đi vắng, một cái hình sặc sỡ trên một tờ giấy vàng khè và tưởng tượng đến người xuất giá.

Chàng không buồn hỏi xem Lan đã lấy chồng được bao lâu rồi, sợ nghe rằng Lan lấy chồng một tháng sau khi chàng vào khám thì chàng sẽ phải đau thêm không biết bao nhiêu.

Lan! Đứa em nhỏ hoen ố một cách vô tội, đứa em nhỏ dễ thương và nhút là đã yêu chàng chơn thành không bọt! Đứa em nhỏ ấy giờ còn đâu!

Chàng nhớ lại một đêm trăng mà chàng chạy xe trên xa lộ hầu cho chiếc trắc xông rượt theo chàng leo cây chơi, đêm đó, chàng đã mời Lan ngắm cảnh trăng để sau này có xa nhau, ngắm lại cảnh trăng hơi giống vậy để mà nhớ nhau.

"Sau này" tức là bây giờ và đêm nay sẽ là đêm trăng. Không biết ở nơi xa xôi là Cam Ranh, Lan có ngắm trăng hay không, và có nhớ lại đêm trăng cuối cùng của hai người mà nàng không dè hay chẳng.

Chàng lại nhớ đã mời Lan nhìn chàng và chính chàng cũng nhìn Lan, để sau này có xa nhau mà nhớ nhau thì tìm lại trong ký ức đôi mắt của người yêu. Nhưng chắc Lan đã tìm lại đôi mắt chàng.

Định ngồi đó, cả tâm hồn lẫn thể xác như rời rạc ra từng mảnh.

Chàng ngồi như vậy trong bao lâu chàng không biết nữa, mà Liên bỏ chàng để đi làm công việc, chàng cũng không hề hay biết.

Một câu nói làm cho chàng giật mình ngẩng lên.

- Dạ thưa thầy, cô mời thầy vào ăn cơm.

- Hử ?

- Đã bảy giờ rồi, cô mời thầy vào ăn cơm.

Bấy giờ Định mới hay là đã đỏ đèn. Thì ra chàng ngồi như vậy được ba tiếng đồng hồ vì chàng tới đây hồi chưa đầy bốn giờ chiều.

"Mời ăn cơm" ? Và "cô" mời "thầy". Liên đã quyết bắt xác mình đấy! Nó đổi người giúp việc để có thể cắt nghĩa cho trôi với người này sự kiện một người đàn ông lạ vào ở chung với nó, đi lập nghiệp ở xa trên Kontum chẳng

hạn và nay về thăm gia đình.

Thấy chàng cứ làm thình mà ngồi đó, chị ấy lặng lẽ đi vào trong, có lẽ để lập bo lại với chủ chị ta rằng không thể mời chàng được.

Giây lát sau, quả nhiên Liên ra. Ghế sa lông có tay vịn và Liên ngồi trên một tay vịn, đặt nhẹ một tay lên đầu Định rồi nói thật khẽ :

- Em bận làm món ăn nóng hổi cho anh nên không rời bếp được. Bây giờ đã xong, xin anh vô ăn với em, em đói lắm rồi.

Thình lình, Định nấc lên một tiếng khiến Liên vui mừng không biết bao nhiêu. Nàng ngỡ chàng cảm động quá. Sự thật thì Định khóc cho cái chết của mối tình lớn của chàng, và khóc thương số phận mình, một người con trai mất tất cả mọi thứ ngay trên đầu đường đời của hắn.

Chàng nấc lên một tiếng thứ nhì nữa rồi khóc òa. Liên cứ ngộ nhận, và nàng cũng cảm động lắm. Nàng ôm lấy đầu Định, hôn lên tóc chàng mà rằng :

- Anh có em an ủi anh trong những ngày đen tối của đời anh, xin anh cứ nhận lấy tấm lòng em, rồi thì ngày mai trời lại sáng.

Định đã hoàn toàn không còn nghị lực nữa. Chàng suýt ngã lăn ra nên mới đành níu tấm ván cứu tinh ấy để sống còn, ngoi lên khỏi biển trầm luân.

Chàng choàng tay ôm lấy Liên, thật thấp vì Liên ngồi cao quá, đưa tay ra cày lấy tay nàng rồi siết thật mạnh.

Liên rút khăn mùi xoa ở túi áo lờ ra lau lệ cho bạn rồi giục:

- Đi ăn cơm anh nhé, kéo nguội hết.

Định được cho ăn bánh xèo làm bằng thịt mua bất thần ở chợ chiều. Đó là món nóng hổi mà vì nó, Liên không bỏ bếp được phải sai chị ở lên mời chàng.

Kể món chả giò, Liên đãi chàng món nem chính tay nàng làm, ăn với bánh trắng nhưng nem nhiều mà bánh thật ít.

Suốt bữa ăn, Định chỉ nói có một câu ngắn :

- Em làm nem không thua gì cô anh. Học trò khá giỏi đó.

Định ăn ngon miệng vô cùng. Tuần lễ nay, chàng ăn bù cho non hai năm năm khám, nhưng không làm sao mà những bữa ăn nhà hàng, những bữa ăn tiệm các chú bì kịp với bữa ăn gia đình này.

Bữa ăn ngon đưa chàng trở lại với đời sống thú vị trước kia là không suy tư lồi thoi, chỉ tận hưởng những khoái lạc vật chất mà con người hưởng được.

Nhận bữa ăn này là một sự cố lý, và chàng sẽ cố lý luôn mà ở đây, rồi ra sao thì ra, chớ hiện giờ chàng chẳng còn biết làm gì, nghĩ gì nữa.

o o o

Trong cuộc sống chung thân mật, Định thấy rằng Liên có hơn Lan thì có chớ không thua em nàng điểm vào cả. Tuy nhiên không hiểu sao, chàng cứ không nguôi.

Chàng không biết rằng có những mối tình nho nhỏ, có những mối tình lớn, có những mối tình thật to lớn.

Không có nhan sắc hay tâm hồn nào thay được cho những mối tình thật to lớn cả, mà cũng không thể cắt nghĩa tại sao ta lại yêu to lớn một người nào

đó, đôi khi người ấy không xứng đáng với mối tình to lớn.

Giờ ván đã đóng thuyền rồi, nhưn một buổi tối vui câu chuyện, Liên thủ thủ nói :

- Em có giả dối với anh một điều.

Định vẫn thản nhiên, không giựt mình nghi kỵ. Chàng không yêu Liên nhiều cho lắm, nàng chỉ là một cái quán bên đường đối với chàng mà thôi, chàng uống một tách cà phê rồi có lẽ không bao giờ trở lại cả.

Nhưng chàng cũng hỏi lấy lệ :

- Chuyện gì ?

- Hôm ấy em tìm tới chủ nhà để hỏi thăm về căn nhà của anh, và em đã biết hết.

Bấy giờ Định mới hết cả hồn vía. Dưới ánh đèn chong, chàng đã tái mặt mà Liên không thấy. Chàng làm thinh giây lâu rồi hỏi :

- Em đã biết gì ?

- Anh đã yêu Lan và cô cậu đã sống chung với nhau một thời gian.

Mặc dầu Định đã đoán biết rằng Liên biết sự thật, hỏi để chỉ cho chắc rằng nàng biết, nhưng khi nghe câu trên. Định cũng suýt đứng lên, làm như đó là cái tội lớn lắm.

Rất lâu, chàng hỏi :

- Ủ, rồi sao ?

- Có sao đâu. Nhưng Lan đã không còn nữa nên em mới an ủi anh.

Định sợ hãi, hỏi lia :

- Sao ? Lan sao ? Sao lại không còn nữa ?

- À, em dùng tiếng không đúng, hay em nói văn hoa, khiến anh ngộ nhận. Thì nó đi lấy chồng rồi, kể như không còn nữa chớ sao.

Liên muốn cho Định dứt khoát nên mới xì ra một sự thật mà nàng định để bụng như là không hay biết gì hết, kéo Định ngỡ ngàng tội nghiệp. Nhưng sự thật khác thì nàng giấu đi, sự thật là hiện giờ Lan đã trở lại nghề vũ nữ chuyên nghiệp và công khai từ ngày chế độ trước đổ, chế độ kế tiếp cho phép nhảy thả cửa.

Chính nàng, nàng không nghĩ nghiêm trang rằng đó là một nghề xấu hổ. Có lẽ tại gần khí hậu hộp đêm nhiều năm quá, nên nàng đã trông quen mắt rồi. Cái đêm mà nàng đi thuyết phục Lan trong tiệm nhảy lậu đường Đinh Tiên Hoàng, nàng chỉ hành động vì sợ Lan bị bắt mà thôi.

Định thở dài, nhưng chàng rất dễ chịu vì đã hỏi thăm về Lan được rồi đây :

- Em thấy Lan nó có buồn hay không sau ngày anh bị bắt?

- Mãi đến ngày nay, biết sự thật rồi em mới hiểu. Lúc đó nó như đứa mất hồn và cứ tìm báo mà đọc mãi.

- Nhưng rồi sau đó, nghe báo nói anh giết người vì em, nó thế nào?

- Nó cười dài một chuỗi cười thật là chua cay rồi liên tiếp trong mấy hôm nó nói cười huyền thuyên, khiến em sợ nó nổi cơn điên lắm.

Định hiểu rằng Lan đã về đây, có lẽ để tìm an ủi nơi một người chị mến thương và để tâm sự cho vơi nỗi sầu. Không dè nghe báo nói vậy, Lan làm thinh luôn rồi sau đó thì đi lấy chồng hay theo ngay người ta cũng nên.

Định muốn hỏi về chi tiết ấy lắm, nhưng không dám hỏi sợ Liên xác nhận rằng Lan đi theo người ta ngay, chàng sẽ đau khổ hơn. Có người túc trực sẵn, để cho Lan theo ngay, tức là những ngày ăn ở với chàng Lan đã hai lòng rồi.

Nhưng thực sự không phải thế, Lan đi luôn, Liên không hề biết lý do sự đi mất của nàng, sau Lan về thăm, nàng mới nghe nói là nó đã lấy chồng, Liên chỉ bịa chuyện cho cái vụ lấy chồng của Lan được ổn.

Liên đã đạt được một mục đích vì Định coi mòi dứt khoát được. Bí mật của chàng đã bị người ta biết rồi, giờ nếu chàng còn tìm Lan, hóa ra chàng giả dối với Liên, lương tình Liên trong lúc này, thật là ngỡ ngàng với Liên quá.

Chàng năm nhà được non một tháng, nghĩa có hơi mặn tình có hơi nồng rồi, và chàng dám nhận tiền túi mà Liên dúm cho, không xấu hổ như trong những ngày đầu nữa.

Đôi bạn đã cùng đi dạo mát buổi chiều, cũng đi ăn buổi tối nhiều lần rồi. Định biết rằng rồi thế nào chàng cũng quên được Lan, mặc dầu hiện giờ thì chưa.

Thình thoảng, nhưt là về đêm, chàng thở dài, nhớ nhạc nhưng không dám đưa Liên đến các hộp đêm. Thình thoảng chàng lại nhớ nhẹ nhẹ như nhớ không khí cái vũ trường vậy đâu.

Chàng băng khuâng như con trai mới lớn lên, rồi chàng nghe đau quặn thắt như mới bị tình phụ lần đầu. Không, Liên chưa an ủi chàng hữu hiệu.

Những kẻ ở vào tâm trạng ấy hay có khuynh hướng tìm quên lãng ở các chốn ăn chơi, mong tìm thấy một bóng dáng mừng tượng bóng dáng cố nhân.

Và chàng đã được thấy bóng dáng ấy.

Đó là một đêm mưa dầm. Chàng nói láo với Liên rằng có hẹn với một người cho chàng công việc, rồi chàng gọi tắc xi mà đông ra cái vũ trường kiêm quán ăn ca nhạc ở đầu Đại lộ Lê Lợi, mà trước ngày cách mạng, hồi chàng còn tự do, chỉ là một nhà hàng thường.

Chàng vừa lao tới nơi lầu nhì, toàn thể trai trẻ tràn ra sân với những nốt đều một điệu kích động nhạc.

Định nghe vui dạ lắm, nhìn vào đám đông ấy rồi sững sờ rất lâu.

Trong ánh sáng lờ mờ chàng nhận diện được người con gái yêu kiều mà chàng đã ôm ấp trong tay và vẫn còn ôm ấp trong lòng.

Thoạt tiên, chàng ngỡ hai vợ chồng Lan về Sài Gòn và Lan chỉ là người ngoài vào chớ không phải ca-ve. Nhưng lúc bản nhạc dứt rồi thì Lan không trở về bàn của kẻ đã nhảy với nàng mà đi bàn khác.

Có vợ con ai là lại chạy bàn khi vào đây với chồng ? Thật là vô lý! Rõ ràng là Lan, mà Lan có về Sài Gòn đi nữa, không lẽ mới đầu hôm sớm mai lại làm vũ nữ.

Định đã có tiền túi, lên lấy tíc kê và dặn bồi gọi "Cái cô mặc săng đai vàng cho tôi".

Chàng phải đợi rất lâu, mặt cúi gầm xuống bàn, nhìn cái ly thủy tinh và

dường như thấy bóng hình của Lan ở trong đó.

- Ố... ố...

Chàng giựt nẩy mình khi nghe ai kêu lên như vậy, tiếng kêu sợ hãi, cố nén xuống cho nó nhỏ đi, nhưng vẫn còn tách cách tiếng kêu kinh dị.

Chàng ngẩng lên và bốn mắt gặp nhau...

Lan bước lùi lại một bước trong một cử chỉ trốn tránh rồi tự trấn tĩnh, nàng mỉm cười tiến lại bàn, kéo ghế ngồi xuống.

- Anh!

- Anh không dè em làm ở đây.

- Em cũng không dè anh đã mãn hạn.

- Chị Liên nói em đã lấy chồng.

- Tự nhiên là chị ấy phải nói với anh như vậy.

- Anh muốn lấy thêm tíc kê để ta cùng đi, anh cần nói chuyện với em rất nhiều. Em thì bao nhiêu tíc kê ?

Hỏi câu trên bỗng nhớ lại Như Mai và bỗng nghe nhòm nhòm Lan.

- Có ích gì hay không ?

- Rất là có ích. Anh muốn phân trần.

- Vậy à ? Vậy mà em cứ ngỡ anh định phiền trách.
- Không, anh cần giải thích.
- Anh khỏi phải cắt nghĩa gì hết. Em không đòi hỏi gì cả.
- Nhưng anh không muốn mắc nợ tinh thần, đi em nhé ?
- Không.
- Em đoán hiểu rằng anh không giết người vì chị Liên ?
- Ừ, nhưng dầu sao, cũng đã trễ quá rồi.
- Trễ còn hơn không.
- Không, hơn trễ chớ. Em không muốn biết gì cả, như vậy em sẽ an vui được với ngộ nhận của em buổi đầu. Năm ấy, em làm thế nào mà đoán được sự thật, ai cũng thế chớ.
- Ừ, ai cũng thế, nên anh không hề phiền trách em, trái lại anh chỉ muốn tạ tội với em mà thôi.
- Vô ích và có hại. Vô ích vì đã trễ quá rồi. Có hại vì em sẽ ân hận.
- Tội nghiệp anh lắm Lan ơi!
- Chị Liên có thể an ủi anh.
- Liên đã an ủi anh, nhưng không xong.

- Té ra...

- Ừa.

- Như vậy em sẽ được an lòng hơn, và cảm ơn anh đã biết sự thật.

- Anh biết em là đứa cứng đầu, khó lòng mà thuyết phục.

- Vậy em cương quyết không đi chứ ?

- Không.

- Thế thì anh trả tự do cho em đó.

Lan đứng lên đi liền, Định bặt trả tiền rồi bước ra khỏi vũ trường mà không ngoái lại lần nào hết.

Chàng xuống thang lầu, hai chân như chở không muốn nổi thân thể chàng.

Trên kia, ai mở cửa kiếng phòng lạnh nhạc vang lên đuổi theo chàng.

Đó là nhạc riêng để cô ca sĩ ca. Nổi bật lên là tiếng kèn, tiếng kèn chơi một điệu nhạc Jazz nhạt nhạc của Armstrong, ngậm ngùi buồn một nỗi buồn như giọt mưa thu rơi trên mái tôn.

Table of Contents

[Lữ Đoàn Mông Đen - Bình Nguyên Lộc](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)